

Bạch Nhật Huyền Tiêu

Contents

Bạch Nhật Huyền Tiêu	2
1. Chương 1: Tình Cảm Anh Em.	2
2. Chương 2: Mờ Ám Không Rõ.	5
3. Chương 3: Mạch Nước Ngầm Bất Đầu Chuyển Động.	9
4. Chương 4: Cho Thấy Cõi Lòng.	12
5. Chương 5: Trò Chân Tình Khỏi Hải.	14
6. Chương 6: Nhược Điểm Dịu Dàng	17
7. Chương 7: Tình Cảm Lan Tràn	19
8. Chương 8: Rõ Ràng.	22
9. Chương 9: Anh Thích Em.	24
10. Chương 10: Chân Tướng Rõ Ràng.	26
11. Chương 11: Một Thân Phận.	29
12. Chương 12: Chỉ Vì Giữ Lại.	31
13. Chương 13: Tất Cả Về Người Ấy Đã Trở Thành Xa Xôi.	33
14. Chương 14: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt.	35
15. Chương 15: Từ Phương Xa Gửi Gắm Tình Cảm Tâm Tư.	37
16. Chương 16: Sự Tồn Tại Đặc Biệt.	39
17. Chương 17: Vương Giả Trở Về.	42
18. Chương 18: Trốn Tình.	44
19. Chương 19: Không Giống Như Trước.	46
20. Chương 20: Tình Cảm Được Chú Ý Đến.	48
21. Chương 21: Hai Sự Lựa Chọn.	50
22. Chương 22: Vân Khai Nguyệt Minh. [1]	53
23. Chương 23: Mơ Hồ Mền Nhau.	55
24. Chương 24: Chỉ Có Anh Và Em.	57
25. Chương 25: Chuyện Hai Người.	60
26. Chương 26: Động Lòng.	62
27. Chương 27: Em Thích Anh.	64
28. Chương 28: Bóng Dáng Hòa Hợp.	66
29. Chương 29: Hôn Lễ Trong Mộng.	68
30. Chương 30: Quan Hệ Che Giấu.	72
31. Chương 31: Bên Trọng Bên Khinh.	74
32. Chương 32: Là Anh Trước Tiên.	76
33. Chương 33: Tình Yêu Chênh Lệch.	79
34. Chương 34: Lương Tình Tương Duyệt. [1]	82
35. Chương 35: Lời Yêu.	84
36. Chương 36: Người Yêu.	86
37. Chương 37: Tự Nhiên Đâm Ngang.	88
38. Chương 38: Vương Bận Ngọt Ngào.	90
39. Chương 39: Chưa Từng Muộn.	92
40. Chương 40: Đế Quốc Thâm Tình.	95

41. Chương 41: Gặp Lại Người Quen Cũ.	98
42. Chương 42: Dừng Ở Đây.	100
43. Chương 43: Đâm Ngang.	102
44. Chương 44: Điềm Báo Mưa Gió.	104
45. Chương 45: Chiến Tranh Bùng Nổ.	106
46. Chương 46: Tranh Giành Bạch Thị.	108
47. Chương 47: Thắng Làm Vua Thua Làm Giặc.	110
48. Chương 48: Quý Trọng Chân Tình.	112
49. Chương 49: Hai Bên Gặp Gỡ.	114
50. Chương 50:	116

Bạch Nhật Huyền Tiêu



Giới thiệu

Ban ngày, đình viện thơm mùi phấn hoa hồng trong tòa thành của Bạch gia tỏa ra thứ ánh sáng lấp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nhat-huyen-tieu>

1. Chương 1: Tình Cảm Anh Em.

Trong đình viện Bạch gia mở ra một khoảng sân đầy hoa hồng kiều diễm. Năm nay đúng lúc hoa xuân đương nở, Bạch Nhật Huyền mỉm cười duyên dáng, chui vào bên trong bụi hoa, trong mắt ý cười tỏa ra trong suốt, nhìn Bạch Nhật Tiêu ở phía sau mình – một cậu bé anh tuấn tài giỏi nhưng cũng rất dỗi lạnh lòng.

“Anh, em xinh hay là hoa xinh?”. Cô nhóc đẩy bụi hoa bước ra, đứng trước mặt anh, hếch cái cằm nho nhỏ lên, nhón chân hỏi.

Bạch Nhật Tiêu nhíu mày không đáp, kéo tay cô bé. Trên người còn dính đầy mấy thứ gì đó từ bụi hoa. Anh nhìn đui Bạch Nhật Huyền, trên đó đã có một vết xước nhỏ do gai hoa hồng gây ra, nhưng trong lòng anh, miệng vết thương kia đã chuyển sang màu đỏ sẫm.

Bạch Nhật Huyền đem đám hoa hồng yểu điệu cắm vào lọ trong phòng anh. Mùi hương tràn ngập căn phòng đầy ánh sáng rộng mở, mùi hương ngọt ngào lan vào trong không khí, thoảng qua mũi anh một xúc cảm bồi hồi, khiến tim anh đập rộn lên. Anh không nói lời nào, chỉ đơn giản nhìn cô ở trong phòng mình ra ra vào vào, chờ cho đến khi mệt sẽ ngã vào vòng ôm ấm áp của mình.

Năm ấy, anh mười ba tuổi, cô bé mười tuổi.

Mười năm trước, bố ôm cô cùng mẹ trở về từ bệnh viện, rồi nói cho anh biết, cô nhóc này, là em gái của anh. Bắt đầu từ ngày hôm ấy, cô cứ bám mãi bên người anh, chưa từng rời đi lúc nào. Ngay cả bố mẹ phải di cư sang Mỹ do công việc, cô vẫn luôn bên cạnh anh trong biệt thự này. Nhưng mà, tính cách cả hai người vô

cùng khác biệt. Anh, lạnh lùng kiêu ngạo, tuy tuổi khá nhỏ nhưng sự trưởng thành để lộ ra vẫn vượt hơn so với tuổi của mình. Cô hiểu động, mỗi ngày đều quay đến lúc mệt mỏi. Anh dường như được di truyền hầu hết các đặc điểm của một người đàn ông Đông phương của bố mình, nhưng đến nhóc con này lại bị thay đổi, cô lại vẻ ngoài xinh xắn lạnh lùng. Lúc anh năm tuổi đã có thể đọc được bảng cửu chương đọc thuộc lòng, nhưng cô thì mãi cho đến bây giờ không thể nhớ nhanh được bảng cửu chương sáu cùng bảy, lúc nào cũng thừa lên thiếu xuống. Cho dù như vậy, chẳng có người nào từng nghi ngờ họ không phải là anh em ruột.

Ba mươi phút sau, cô nhỏ đã thực sự mệt chết đi, ngã xuống giường của anh. Phòng cô ngay tại cách vách, nhưng cô cũng chẳng muốn lết vài bước để quay về phòng mình ngủ, mà luôn cùng anh chen nhau. Anh cũng vậy, cho dù chỉ có vài bước là có thể đến chỗ nghỉ ngơi thoải mái hơn, nhưng vẫn rất can tâm tình nguyện để cô ngủ bên cạnh, chiếm cứ thế giới của mình, thậm chí tất cả.

Anh nở nụ cười dịu dàng, buông quyển sách trên tay xuống, nhẹ nhàng kéo thân mình nhỏ nhắn của cô vào trong chăn. Nụ hôn của anh, dừng trên mi cô, trên mặt, trên môi...

Anh biết, cả hai người trong lúc này không giống một quan hệ máu thịt nào đó, mà là sự ràng buộc của một mối quan hệ chưa thể hiểu được, cho nên anh cơ hồ không kiêng nể gì. Nhưng chỉ có anh mới hiểu, sẽ có điều không thể sai phạm, vì cô.

Thấm thoát, năm năm trôi qua rất nhanh. Thời gian đã khiến cô bé lột xác, trở thành một thiếu nữ. Anh cũng đã trở thành một người thanh niên anh tuấn chín chắn, là nhân vật phong vân trong trường Cao đẳng Kim Anh. Vẫn như năm năm trước, luôn ‘bất cần ngôn tiểu’[1], lạnh lùng kiêu ngạo. Chỉ một người duy nhất có thể khiến anh lộ ra nụ cười hiếm hoi vẫn luôn là cô. Ở trong lòng cô, anh vẫn luôn là anh trai, nhưng đối với riêng mình, xưng hô ‘em gái’ này, đã sớm không đủ để diễn tả vị trí của cô trong lòng mình.

Anh sẽ không tức giận, đối với thói quen vào phòng anh chưa bao giờ gõ cửa của cô, anh đã tập hoài thành quen.

“Thế nào?” Cô kéo kéo váy đồng phục, xoay mấy vòng trước mặt anh, cười khanh khách hỏi. Làn váy theo chuyển động của cô tung lên, đôi chân trắng dưới váy có thể thấy rõ ràng được.

Đôi mày vốn bằng phẳng của anh xuất hiện một nếp nhăn. “Đổi ngay”, hai chữ đơn giản, không giận mà uy, làm cho vẻ hưng phấn của Bạch Nhật Huyền biến mất, không còn thấy bóng dáng tầm hơi.

“Vì sao chứ?” Cô hôm nay mới lấy đồng phục mới nha, chờ mong ngày mai được mặc cùng anh trai đi học, nhưng ổng cứ thế mà kêu mình thay đi!

“Quá ngắn.” Anh nhìn phần đùi lộ ra của cô, trong lòng thoáng rung mình một chút. Tuy rằng chân cô nhóc này không có dài, thậm chí còn có chút ngắn, nhưng là, cũng không phải như thế mà không che chắn lại.

Cô ngồi phịch xuống giường anh, cười khanh khách, “Người ta đều mặc vậy hết mà. Anh, em cũng có thể nha?” Cô cố hết sức thuyết phục anh, dù cơ hội cho phép là cực kỳ nhỏ.

“Người khác là người khác, em là em, anh nói đổi thì phải đổi.” Khẩu khí của anh không cho cô cơ hội phản kháng nào, thuận thế từ giường đứng dậy, đến buồng vệ sinh. Lúc đi ngang qua người cô, thấy cô bắt mắt mê mê cái miệng nhỏ nhắn, “Lúc anh đi ra, anh không muốn thấy em còn mặc cái thứ này.”

Anh ở trong phòng vệ sinh, tạt nước lạnh trên mặt mình, khiến ý nghĩ nóng rực kia chìm xuống dưới. Đôi chân trắng nõn của cô luôn hiện lên trong đầu anh. Anh là một người đàn ông bình thường, mười tám tuổi cũng không có bạn gái, bạn bè cùng tuổi đã sớm có hoa đào bay tứ tung, chỉ có anh, nhiều năm qua vẫn giữ trong tay nụ hoa hồng xinh đẹp ấy.

Bạch Nhật Huyền quyết miệng nhìn một cái váy dài thuần sắc tuyết sa, độ dài vừa đúng mắt cá chân, tất cả đều là kiệt tác của Bạch Nhật Huyền! Anh quy định cô chỉ có thể mặc loại váy này, thật mắc công cô chuẩn bị hẳn cả tá váy kia, nhưng là anh tâm địa đen tối, ra lệnh cho cô, khiến cô không thể không đem mớ váy đó nhét vào một góc, cuối cùng chỉ có thể lưu luyến mà liếc một cái. Anh mặc đồng phục trông cực kỳ đẹp trai, màu sắc trắng đen tôn lên sự cao quý trong từng hơi thở. Cô thực hy vọng được mặc đồng phục đi cạnh người anh, dù lấy thân phận là em gái cũng được.

Quần gia đi đến.

“Tiểu thư, đây là thiếu gia dặn tôi đưa cô.” Quân gia trên tay đưa bộ váy đồng phục của cô, cung kích nói.

Bạch Nhật Huyền nhận được váy, đem nó giơ lên. Quả nhiên, lại là váy dài! Nhưng mà, nhà thiết kế thực dụng tâm đem ren kết thành đóa hoa nhỏ trên làn váy, khiến chiếc váy đơn điệu có được sự thay đổi đáng kể, trở thành phong cách thường thấy của cô, ngọt ngào đáng yêu.

Sau khi quân gia rời đi, cô thay váy dài, như vậy, không phải lại có thể cùng anh mặc đồ giống hay sao? Cô ngậy ngốc nhìn chính mình trong gương. Mặc kệ gia trưởng các thứ đi, cô vẫn thầm muốn mặc quần áo giống nhau.

Cô vẫn nghĩ rằng, Bạch Nhật Tiêu không muốn trưng đôi chân ngắn của cô lộ trước mặt người khác, mới quy định cô mặc váy dài, miễn cho anh phải mất mặt mất mũi. Rõ ràng là hai anh em, một cao gầy anh vĩ, một lại thấp bé đến đáng thương. Cô cũng từng một lần hoài nghi bản thân mình không phải là con gái của mẹ, lại bị bố ngay lập tức nghiêm giọng phủ định mấy lời bậy bạ của cô. Nhưng cho dù là vậy, bọn họ vẫn khác nhau nhiều lắm!

Anh nghe được âm thanh mở cửa rón rén của cô, đứng ngay chỗ rẽ của phòng ngủ và hành lang cười cười, chờ cô chui đầu vào lưới. Nhìn bóng dáng nho nhỏ dưới ánh đèn dần dần bước tới, anh giả bộ lạnh lùng, đưa thân mình ngăn cản. Đúng như dự kiến, cô rơi vào trong lồng ngực anh. Nương theo cánh tay cô, anh nhân cơ hội đem cô nhét đầy lòng mình.

“Vì sao mỗi lần cũng bị anh bắt hết!!!” Cô nhắc cái váy dài lên, sải bước tới giường của anh, tức giận vì mỗi lần đều bị anh tóm gáy, nhưng vẫn rút cuộc không ngẩng đầu để nhìn thấy khuôn mặt kia hiện lên tia cười thỏa mãn.

Anh nhìn váy trên người cô, khoe miệng hơi hơi nhếch lên. Ngồi lên giường ngay sau cô, liếc mắt nhìn trên đầu giường, cầm lấy quyển sách, nằm xuống.

“Anh, em có một vấn đề.” Thân thể của cô theo anh dần nằm yên, nghiêng mặt, nhìn về mặt chuyên chú của anh trước cuốn sách, môi hơi mím lại.

“Hỏi”, anh đơn giản mở miệng. Đây chẳng qua là cuộc đối thoại quen thuộc luyện mãi cũng thành, mặc kệ anh có biểu hiện rằng không cho phép, cô đều mở miệng hỏi. Cô được anh cưng chiều đến không kiêng nể gì.

“Anh chừng nào mới quen bạn gái chứ?” Cô rầu rĩ mở miệng.

“Hỏi cái này làm gì?” Anh đóng sách, lạnh nhạt hỏi. Nếu cô lưu tâm một chút, sẽ dễ dàng nhận thấy kỳ thực anh đương đọc sách ngược. Đây là sai lầm mà người anh minh cơ trí như anh không thể phạm phải; mà đương nhiên là, trước mặt cô nhóc này lại ngoại lệ. Cũng may là Bạch Nhật Huyền cho đến giờ vẫn không hứng thú với chuyện nhìn anh đọc sách, bằng không nhất định cường anh đến chết.

“Muốn biết mà, kiểu nữ sinh như thế nào mới có thể làm anh thích nhỉ?” Bàn tay nhỏ của cô viết lung tung trên chăn của anh, biểu tình có vẻ rất chờ mong, hoặc như mơ màng, “Chị Thi Âm xinh đẹp như vậy anh cũng không thích, vậy rốt cuộc anh thích kiểu nữ sinh thế nào chứ? Thật sự rất muốn biết.”

Nếu cô nhìn lên, có thể thấy được đáp án. Đáng tiếc ý muốn được biết chuyện kia thối quết, cô đã sớm bỏ qua cơ hội thấy được tình cảm của anh.

Anh si mê nhìn cô đang dần dần khép hai mắt lại, “anh thích...”, tay nhẹ nhàng vuốt ve làn môi phần mềm của cô, “một người con gái giống em như đúc.” Anh, trong nhiều đêm dài xưa kia, dịu dàng ôm cô đặt vào trong chăn, hôn lên môi cô, mắt cô, cổ cô...Không phải anh không đủ dũng cảm để khám phá nhiều hơn, nhiều hơn nữa, mà anh không muốn cô phải hận anh. Chờ cô lớn thêm một chút, anh sẽ không chỉ hôn môi cô trong lúc cô ngủ nữa, anh sẽ nói cho cô biết, cảm xúc của mình, làm chỗ dựa cho cô, trao cho cô cuộc sống tốt đẹp nhất.

Bạch Nhật Huyền cũng không kinh ngạc. Lúc tỉnh lại, đã thấy khuôn mặt tuần tú của anh trai kề sát, cô đã quen nằm trong ngực anh đón một ngày mới, cũng như nhiều đêm, tham luyện vòng ôm ấm áp của anh. Cô thích anh ôm mình, thích gần gũi với anh. Cô không nghĩ nhiều lắm, bởi vì lòng cô đã định, anh, là một người anh trai.

Trường Cao đẳng Kim Anh là một trường học quý tộc, một năm gồm ba học kỳ. Thời điểm hoa xuân nở, Bạch Nhật Huyền bắt đầu kiếp sống trung học của mình, mà Bạch Nhật Tiêu cũng đương chuẩn bị nghênh đón một cuộc thi lớn, bước ngoặt quan trọng đầu tiên trong đời.

Lòng cô tràn đầy vui mừng đi theo bên người anh, bước chậm chậm ngang qua ánh mắt hâm mộ của nhiều nữ sinh, để anh nắm tay dắt đến dãy học của năm nhất.

“Buổi trưa tan học chờ anh, anh đón em đi ăn cơm.” Đưa cô bé đến phòng học, anh cười dịu dàng, đợi cho cô gạt đầu, mới rời đi tầm mắt của mình, đi lên lầu ba.

Thân thể Bạch Nhật Huyền hôm nay không được thoải mái, không có sức sống lê từng bước từng bước vào lớp học xa lạ. Khi tìm được vị trí của mình và ngồi xuống mới nhìn thật kỹ phòng học đầy người. Như nàng đoán trước, một nam sinh cũng không có. Bạch Nhật Tiêu lại dùng quyền lực đem cô cách ly với bọn con trai. Khi nhỏ học trung học, đều quen với bầu không khí như vậy. Khi hỏi qua anh vì sao không cho cô tiếp xúc cùng con trai, thái độ anh vô cùng cứng rắn, anh bảo không được là không được, chẳng có lý do gì hết. Chín năm, cô cũng đã quen anh sắp xếp như vậy dù không hiểu rõ ý anh lắm. Bố mẹ mỗi năm đều ở nước ngoài, đôi khi một năm chỉ gặp có vài lần. Bạch Nhật Tiêu thay thế bố mẹ trở thành bầu trời của cô, trở thành thần thánh trong cảm nhận của cô. Lời anh nói, cô chỉ cần nghe, không thể phản đối, mà cũng phản đối không được. Với tính bá đạo đó, cô cũng đã sớm quen, sớm quen với cách sắp xếp từng bước đi cho cô, như là thức dậy trong lòng anh vậy. Nhưng mà, cô vẫn vốn là người không có chủ kiến, nên mới vui vẻ đón nhận thói quen này.

[1]: Bất cầu ngôn tiểu – Tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh.

2. Chương 2: Mờ Ám Không Rõ.

Bạch Nhật Huyền đang thất thần, thì đột ngột một khuôn mặt đáng yêu tươi cười xuất hiện, phá tan suy nghĩ của cô.

“Xin chào”, cô bạn thân thiện nói, “đồng phục của cậu thực đặc biệt đó nha!”. Cô chưa từng thấy bạn nào đổi đồng phục thành váy dài, bây giờ học sinh nữ đều hy vọng váy càng ngắn càng tốt. Cô biết Bạch Nhật Huyền, là em gái bảo bối của hoàng đế Kim Anh, là một cô gái xinh đẹp lung linh.

“Chào bạn”, Bạch Nhật Huyền cảm thấy thực đột ngột, có chút không tự nhiên nhìn váy của mình, nhìn ổn lắm, vẫn nhìn ổn lắm, chỉ là lạ lạ tý thôi, “Có một chút đặc biệt.” Cô vẫn lễ phép trả lời bạn nữ kia một câu.

“Tớ tên là Từ Khả Hân, từ nay về sau ngồi cùng bàn với cậu”, cô bạn cười cười ngồi xuống cạnh Bạch Nhật Huyền.

“Mình là Bạch Nhật Huyền, thật vui khi biết bạn.” Sau này Bạch Nhật Huyền mới biết được, cô bạn này là thiên kim của Tập đoàn điện tử Từ thị, thân phận cao quý là vậy nhưng lại rất bình dị gần gũi.

“Tớ biết cậu”, cô nói, sau đó kín đáo dịch sát tới Bạch Nhật Huyền, thì thào vào tai cô, “Còn có anh trai cậu nữa.”

Cô biết Bạch Nhật Tiêu ở trường học rất có tiếng, quản gia thường nhận được một đồng thư tình viết cho anh ở hộp thư ngoài cửa lớn, mỗi lần anh cũng chẳng thèm xem đã kêu quản gia vứt hết vào thùng rác, sau này cô cũng không biết rằng, bởi vì bác quản gia đã thấu hiểu, tự đem thư vứt đi, không cần báo lại với anh nữa.

“Trong trường có nhiều nữ sinh thích anh trai mình lắm sao?” Cô huyết máu dâng trào hỏi, bởi vì mỗi lần cô cùng Bạch Nhật Huyền thảo luận vấn đề có liên quan đến tình cảm của người khác, mặt Bạch Nhật Tiêu lập tức sẽ trở nên đen thui, khiến cô lập tức ngoan ngoãn im miệng không nói nữa. Nhiều năm kinh nghiệm, cô đã trở nên vô điều kiện phục tùng và giác ngộ với uy lực công phá khủng khiếp của anh trai.

“Là rất nhiều, nhưng mà, anh trai cậu cùng chị Thi Âm lớp trên được công nhận là bồ bịch nhau đó, chắc là không có người tự tìm mất mặt còn theo anh cậu tỏ tình đi. Xem toàn bộ trường này, còn có ai có thể

so sánh cùng chị Thi Âm nha!” Cô hôm nay cũng mới đến nhập học, ngày đầu tiên đã đem tất cả tin tức tình báo sưu tập được kể lại hết.

Tâm tình Bạch Nhật Huyền thoáng biến hóa, Bạch Nhật Tiêu cùng Chung Thi Âm thành một đôi rồi? Từ Khả Hân nói cũng là sự thật, Chung Thi Âm quả thực xinh đẹp như hoa, trong trường không thể có người nào so sánh được với chị ấy, anh trai cũng sẽ thích chị, đương nhiên là, lúc nhỏ cũng thường chơi với nhau, ngay cả đại nhân hai bên cũng đã muốn lên kế hoạch hôn lễ cho hai người, muốn cử hành thực long trọng. Chỉ là anh trai chưa từng tỏ thái độ rõ ràng gì, trong một lúc cô vô ý hỏi, anh cũng thản nhiên nói một câu, “Anh không có thích cô ấy.”

Toàn bộ buổi sáng ngày đầu tiên, cô cứ ngây ngốc mà trải qua. Từ Khả Hân gọi cô rất nhiều lần nhưng cô đều không trả lời, cho đến khi Từ Khả Hân đẩy cô một cái, cô mới biết được anh trai đã đứng ngoài phòng chờ cô thật lâu.

“Vừa mới suy nghĩ cái gì?” Cô cười cười đi bên cạnh anh, anh mở miệng liền hỏi. Giống như cô ở trước mặt anh không thể có bí mật gì.

“Không nghĩ cái gì hết á.” Cô trả lời qua loa muốn tránh đi, nhưng vừa mới ngẩng đầu thì thấy ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm cô, cô chỉ có thể đi bên cạnh anh, lặng lẽ nói, “Con gái luôn có một đoạn thời gian không thoải mái mà.”

Anh nhìn tình trạng như mắc nạn của cô, “Đi thôi, uống chút gì đó nóng.” Anh siết vai cô thật chặt, sức lực mạnh không giống bình thường. Cô hiện tại chính là một đứa trẻ yếu ớt mà anh phải cẩn thận che chở, không cho cô ra ngoài quây phá.

Lúc cả hai người đến nhà ăn, Quý Hạo Nhiên cùng Chung Thi Âm đang chờ ở đó, nhìn Bạch Nhật Tiêu xuất hiện liền gọi anh một tiếng, mời luôn cả em gái qua ngồi chung một bàn. Bạch Nhật Huyền nhìn Chung Thi Âm, không khỏi nhớ tới lời Từ Khả Hân nói trong sáng nay, vẻ mặt vốn thống khổ lại càng thêm khó coi.

“Công chúa nhỏ, đã lâu không gặp em.” Sau khi Bạch Nhật Huyền ngồi xuống, Quý Hạo Nhiên liền nhiệt tình hỏi thăm. Anh là con trai độc nhất của Quý thị, giống như Bạch Nhật Tiêu, cũng là một thanh niên tuấn tú, chỉ cần tùy tiện ngoái đầu lại cười một cái cũng có thể khiến muôn hoa đua thắm khoe hồng nha.

“Đã lâu không gặp, anh Hạo Nhiên.” Bạch Nhật Huyền tươi cười trả lời.

Bạch Nhật Tiêu giúp cô ngồi xuống, lập tức đến nơi lấy thức ăn cầm một ly sữa nóng trở về. Sữa nóng như thể được độ lạnh lùng của anh truyền qua, khi đến tay Bạch Nhật Huyền đã ấm lại, có thể uống ngay, mà khuôn mặt lạnh như băng của anh cũng đồng thời có chút ấm áp.

“Uống nó đi, nếu còn không ổn thì anh sẽ đưa em về nhà.” Mi tâm anh tuấn của anh từ khi biết cô không thoải mái thì không có chút bằng phẳng nào, ánh mắt nhìn chăm chăm cô không rời đi, cho đến khi ly sữa nóng được đặt xuống, cô nhìn anh cười cười, anh mới bán tin bán nghi khôi phục lại biểu tình lạnh lùng.

Anh từ khi bước vào cho đến giờ cũng chưa từng liếc nhìn Chung Thi Âm một cái. Lo lắng của anh, và lo lắng này biến mất, tất cả cũng chỉ vì một người, người này, nghe nói qua là bạn gái.

“Làm sao vậy?” Quý Hạo Nhiên khó hiểu nói, có thể làm cho cái trán bằng phẳng như đá của Bạch Nhật Tiêu xuất hiện nếp uốn, xem ra cô công chúa nhỏ này có chuyện rồi.

“Ăn cơm của cậu, đừng vô nghĩa nhiều lời.” Bạch Nhật Tiêu tất nhiên là không có khả năng nói cho cậu bạn này, đây là bí mật chung giữa Huyền Huyền và anh, chỉ có hai người bọn họ mới biết đến. Điều này, thực sự thân mật.

Im lặng, Chung Thi Âm không nói được một lời. Trước đây khi Bạch Nhật Huyền chưa đến học, cô cùng Bạch Nhật Tiêu còn thường thường nói qua một hai câu gì đó, nhưng Bạch Nhật Huyền vừa xuất hiện, dừng khí mở miệng nói chuyện của cô đều không có, bởi vì cô biết Bạch Nhật Tiêu bây giờ, căn bản là không có khả năng để ý đến mình.

Quý Hạo Nhiên có chút ngại ngùng nhìn Chung Thi Âm. Rõ ràng biết rằng Bạch Nhật Tiêu căn bản là không nhìn thấy mình, nhưng là cô vẫn muốn đến gần một bước, muốn xem tự tay anh bóp nát lòng mình, mới cam nguyện hiểu chuyện. Quý Hạo Nhiên từng hỏi qua Bạch Nhật Tiêu, về tình cảm đối với Chung

Thi Âm, nhưng cậu bạn anh lại kiên định trả lời, không thể có điều này. Anh không biết lí do vì sao Bạch Nhật Tiêu không thích Chung Thi Âm, cùng môn đăng hộ đối, gia thế trong sạch, ôn nhu nhàn tĩnh, hơn nữa người ngoài cũng rất xem trọng hai người họ, chỉ cần anh gật đầu, hai người nhất định sẽ là cặp đôi gây chú ý. Nhưng mà, lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình (Hoa rơi cố ý nước chảy vô tình), anh cũng chưa từng nghĩ tới, nguyên nhân này, có lẽ sẽ là Bạch Nhật Huyền, là em gái thân bảo của Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Tiêu cưng chiều em gái, trong trường học không có người nào không biết, cũng không có người nào không hiểu. Tuy rằng bọn họ chỉ học chung có một năm ngắn ngủi, nhưng chỉ cần Bạch Nhật Huyền còn ở trường học, anh nhất định mỗi ngày đều tới tìm cô, bất chấp mưa gió. Khi ngồi một mình vẫn nguyên bộ dạng lạnh lùng đó, nhưng chỉ cần Bạch Nhật Huyền đi cạnh anh, khẳng định là sẽ thấy anh tươi cười, đôi mắt đầy vẻ dịu dàng.

Ở cửa sổ sát đất phòng anh, Bạch Nhật Huyền có treo một cái phong linh, là bài tập trang trí trên trường cô đã làm, hai cái, mỗi người một cái.

Ngày xuân, gió nhẹ đưa phong linh trên cửa sổ đung đưa, thanh âm ling lang thanh thúy vang lên trong căn phòng tĩnh mịch tảo nhĩ, lay động rèm cửa sổ, lụa trắng tung bay, trên mặt đất lướt ngang một đường cong nhu hòa. Ánh mặt trời đầy hương vị của ấm áp chiếu đến nơi dịu dàng ấy, rơi xuống thân thể cô cùng anh sát cạnh nhau. Anh nhẹ nhàng ôm cô, cảm giác dịu dàng duy nhất, cùng cô trải qua giấc ngủ trưa yên tĩnh.

Cô trong lòng anh khẽ tựa mình, miệng nở nụ cười âm thanh nói mê, muốn tìm một góc thoải mái. Đôi tay trắng trẻo thế đặt xuống thắt lưng anh. Khuôn mặt Bạch Nhật Tiêu tràn đầy vẻ dịu dàng, ánh mắt mỉm cười si mê nhìn người con gái trong lòng thực lâu, ngón tay nhẹ nhàng massage đôi môi phần, cánh môi dịu nhẹ lướt trên vầng trán thanh tú, cuối cùng đem tay trái bọc lấy eo nhỏ của cô, đem cô siết lại thật gần.

Chung Thi Âm từng hỏi anh, vì sao anh luôn lãnh đạm như vậy. Lúc ấy anh không có trả lời, chỉ là lúc vô tình nhìn thấy trong bụi hoa hồng kia một chú nai con linh động, không tự chủ được nở nụ cười, ánh mắt cũng rời không được. Đáp án của anh thực đơn giản rằng, anh đã muốn đem dịu dàng cả đời của mình chỉ trao cho cô bé ấy. Màu hồng của loài hoa kiêu sa kia hòa hợp kì lạ với thân ảnh nhỏ bé khuất bên trong.

Ngón tay thon dài nắm bút, trên vở học toán sạch sẽ của cô, anh viết trọng tâm cần ôn tập của kỳ thi lần này, sau vài giờ sửa chữa bài tập, phần đầu đầy gian khổ học toán cùng cô, dần dần, mi tâm anh nhăn lại, tuy rằng không đành lòng, nhưng vẫn cho cô mấy cái cốc đầu, sau đó cẩn thận viết bài giải ngay bên cạnh.

Thời tiết đầu xuân lúc lạnh lúc nóng, khiến cho thể chất vốn suy yếu của cô sau một cơn mưa xuân, nhiệt độ cơ thể đột nhiên tăng. Đêm qua, cả một đêm mưa xuân rơi tí tách xôn xao bên ngoài, cô không ngủ trong ngực anh.

Anh rất tức giận, rất đau lòng, nhưng không thể trách cứ cô bé được, chỉ có thể tự âm thầm mắng mình không chăm sóc cho cô thật tốt. Anh một tắt cũng không rời, luôn ngồi bên cạnh giường cô, thỉnh thoảng xoa tay giúp cô ấm lên, ém chăn. Nhìn cô ốm yếu như vậy, tâm anh đau đến rối bời.

Sáng sớm nay anh liền gọi bác sĩ tới, kê cho cô một đồng thuốc. Anh nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể xụi lơ kia, đưa thuốc sát miệng cô, vừa dỗ dành vừa lừa để cô đem thuốc nuốt xuống.

“Biết được khó ăn, còn làm cho chính mình sinh bệnh.” Nàng uống thuốc xong sau vẫn kêu khổ, bị hắt lạnh như băng nhưng đến một câu trách cứ.

“Biết thuốc khó uống, còn làm cho chính mình sinh bệnh.” Cô sau khi uống thuốc vẫn luôn miệng kêu đắng, lại bị một câu lạnh băng của anh trách cứ.

“Người ta bị bệnh, anh không thể nói chuyện dễ nghe chút à?” Cô thầm oán, hoàn toàn không nghe được sự đau lòng trong lời nói của anh. Bị cơn đau tra tấn thực là không phải cảm giác tốt, mới nói một câu, liền cảm thấy đầu óc choáng váng mơ hồ, đưa tay ấn ấn lên huyệt thái dương.

Anh đau lòng lấy tay cô ra, giúp cô xoa, để cô dựa vào lòng mình. Thân thể cô mềm nhũn, tựa hồ không ôm chặt sẽ mất đi, làm anh một khắc cũng không dám buông tay. “Em bị ốm anh cũng rất đau, xin em đừng sinh bệnh nữa.”

Mỗi lần đến mùa xuân là sẽ sinh bệnh đã trở thành lệ thường của cô, muốn tránh cũng tránh không được. Thể chất cô quá yếu, chỉ cần mưa xuân đột kích là bắt đầu trở bệnh. Mỗi lần ốm anh đều chăm cô cho đến khi khỏi; cô mê man, anh bên cạnh luôn nắm chặt tay; cô đau đớn, anh ngay bên cạnh dỗ dành; một khắc đó, đau đớn của anh không kém hơn với cô là bao.

Sinh nhật của cô cũng vào mùa xuân, tháng ba khi hoa xuân bắt đầu đua nở, cô ngheh đón sinh nhật tuổi mười lăm.

Anh mơn trớn vàng trán thanh tú, cảm giác được nó đã trở về độ ấm bình thường mới nở nụ cười. Tiếp theo chạm vào khuôn mặt cô, hai má, cuối cùng dừng trên làn môi phớt. Anh không dám làm bậy hôn sâu, chỉ là dừng lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, mê luyến ở lại đôi môi mềm mại ngọt ngào ấy.

Cô mở đôi mắt nhấp nhem vì buồn ngủ, dần dần thấy rõ đôi mắt sâu đen lại ấm áp của anh.

“Sinh nhật vui vẻ, Huyền Huyền.” Anh luôn là người thứ nhất nói câu này với cô, mà hầu như, trong đời cô, anh luôn là ‘thứ nhất’.

Cô chìa bàn tay nhỏ bé ra, “Quà em đâu cơ?”, cô nghịch ngợm hỏi.

Anh yêu chiều xoa xoa cái mũi nhỏ của cô, “Đợi lát nữa anh sẽ đưa cho em.” Anh còn không nhớ đến món quà, muốn ở lại nhìn cô nhiều hơn một chút. Cô ngoan ngoãn tựa vào trước ngực anh, để tay anh khóa chặt lấy vai mình. Anh tham lam hưởng thụ giờ khắc tốt đẹp này chỉ của riêng mình.

Bạch Nhật Huyền đùa nghịch cái váy dài xinh đẹp anh tặng, hoàn toàn như dự kiến, anh thích dáng cô mặc váy dài.

“Thích không?” Anh đứng phía sau cô, nhìn cô thích thú, khàn khàn hỏi.

Cô vui mừng gật đầu với anh. Chỉ cần anh đưa, cái gì cô cũng thích cả.

Lấy cớ xem lại nhiệt độ cơ thể của cô, Bạch Nhật Tiêu đưa môi chạm trên vàng trán trắng nõn kia, “Đã hơi hạ sốt, nhưng hôm nay không cho phép quây, không có sự đồng ý của anh, em cái gì cũng không được làm.” Anh dịu dàng hạ lên. Vì tổ chức lễ sinh nhật, buổi chiều biệt thự sẽ có tiệc rượu, bố mẹ cũng trở về từ Mỹ, cũng có vài bạn chung lớp tới ăn mừng. Anh thì lại không hy vọng bảo bối bé nhỏ này có người khác mơ tưởng, liền lệnh cho cô chỉ có thể hoạt động trong phạm vi của mình.

Trong dinh viện mọi người đã chuẩn bị cho buổi vũ hội.

Cô lại chui vào trong bụi hoa hồng, có váy dài bảo vệ, anh cũng không lo lắng chuyện gai hoa có thể làm cô bị thương, liền cùng cô đứng trong bụi hoa, nhìn khuôn mặt tươi cười ánh diễm sắc hồng của cô, chờ đợi cô lại hỏi câu nói kia.

“Anh, em xinh hay là hoa xinh?” Cô héch cằm dưới ánh mặt trời.

Bạch Nhật Tiêu yêu thương xoa xoa dáng vẻ xinh đẹp ấy, “Người so với hoa đẹp hơn.” Những lời này, anh vẫn rất muốn nói cho cô biết, cô ở trong mắt anh, vẻ đẹp này không gì có thể thay thế.

Cô cười đến rạng ngời, lời khẳng định của anh là quyền uy nhất, lời anh nói, cô tin tưởng trăm phần trăm.

Khách mời đến mừng bắt đầu đến. Bạn nam bằng tuổi với cô rất nhiều, người người lộ rõ vẻ con nhà danh giá. Bên trong hội trường, bạn nữ cũng không thiếu, hiển nhiên cũng bởi ông hoàng con của gia tộc này mà đến. Chung Thi Âm cũng đến dự, nhưng mà chuyện cô được xem như là cô gái xứng đôi nhất với Bạch Nhật Tiêu là một chuyện, còn trong mắt của nam nhân vật chính, tựa hồ cô cũng chẳng tồn tại.

Vẫn như lệ thường, điệu nhảy thứ nhất của vũ hội bắt đầu từ hai anh em, mà cô cũng chỉ có thể khiêu vũ cùng anh, nếu có nam sinh nào mời cô nhảy, Bạch Nhật Tiêu chắc chắn sẽ trưng gương mặt nghiêm nghị lạnh ngắt kia giúp cô cự tuyệt, bởi vì Bạch Nhật Huyền chỉ có thể đứng bên cạnh anh. Chín năm, các nam sinh đối với Bạch Nhật Huyền cũng không dám có hứng thú gì, dù là một cô gái xinh đẹp như thế, bọn họ không có cơ hội ảo tưởng.

Mãi cho đến hoàng hôn buông xuống, anh cùng cô với đến hội trường của buổi tiệc, khéo léo từ chối, độc chiếm cô hoàn toàn. Bọn họ cũng không thích chuyện như vậy, càng muốn giống với bình thường, chỉ có hai người bên cạnh nhau trong thời khắc hạnh phúc này. An Như Nguyệt cùng Bạch Vĩ Minh bận rộn với việc

xã giao, không có thời gian nhắc nhở hai đứa nhỏ không giống quan hệ anh em kia, cũng chỉ có thể tạm thời tùy ý Bạch Nhật Huyền với anh trai mình như hình với bóng, mờ ám không rõ.

3. Chương 3: Mạch Nước Ngâm Bắt Đầu Chuyển Động.

Anh không thích nói chuyện, nhưng mỗi lời của cô đều trả lời cả. Anh không thích ồn ào, nhưng khi cô tựa vào anh mà ghé vào tai anh nói đủ chuyện, anh đều lắng nghe chăm chú.

Biệt thự của gia tộc nhà họ Bạch tọa lạc sau một rừng cây yên tĩnh. Thời điểm mùa hè đến, Bạch Nhật Huyền ghé vào trên cửa sổ, thấy đất đã trải qua sự nuôi dưỡng của mùa xuân, những cành cây con đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc, vì thế mỗi ngày đều vừa làm nũng, vừa nằng nể anh dắt cô vào rừng cây chơi. Nhưng cô thiệt tình chẳng có bản lĩnh gì, mỗi lần chơi đều xấu vô cùng. Chuyện lớn cô nghe lời anh, chuyện nhỏ thì anh chiều theo cô, xem cách cô dậm chân vì tức giận khiến cho anh phải dở khóc dở cười, nhưng trong lòng yêu chiều lại tràn ra.

Trong từng cây, ánh sáng mặt trời xuyên qua từng tầng lá để lại vài chấm sáng loang lổ trên nền đất. Cô giống như một bông hoa mới nở vô cùng xinh đẹp, mặc kệ là bóng dáng lung linh và đôi môi cười rạng rỡ, trong đôi mắt đen láy của anh vẫn tuyệt vời hơn hết thấy mọi thứ.

“Anh đánh nhanh như vậy ai đón được nha!” Trái bóng bị anh đánh cô vất vả lắm mới đánh được, phải cầm cây gậy bóng chày chỉ vào anh, làm nũng, oán giận. Là chính cô ồn ào muốn chơi bóng chày mà cũng không hề nghĩ lại, Bạch Nhật Tiêu người ta là một cao thủ, cùng với cô nữ sinh không có sức lực để chơi như thế này là rất khó rồi, cô còn oán trách anh ném bóng quá nhanh khiến cô tiếp không được.

Tuy rằng đều biết mỗi lần đều khiến cô phải cảm thấy bất mãn, nhưng lúc mở màn anh đều cố gắng cho cô chút xíu nhuệ khí. Thứ nhất là không thể để cô xem thường năng lực của anh; thứ hai, anh thực muốn nhìn bộ dáng làm nũng của cô. Anh yêu vẻ xinh đẹp cùng bướng bỉnh của cô là thế.

Gió nhẹ lay động phần tóc mái trên trán anh, lộ ra ánh mắt cứng chiều, “Được, chơi chậm một chút.” Lấy từ trong hộp một quả bóng khác, xoa xoa trong lòng bàn tay. Theo từ thế nghiêng người xuống, nhìn cô cầm cây gậy trong tay, vẻ mặt khấn trương nhìn quả bóng trong tay anh. Anh cúi đầu cười nhẹ, điều chỉnh tâm tình thật tốc, giả bộ ra hết sức lực ném tới nơi cô có thể đỡ được.

Bang một tiếng, Bạch Nhật Huyền đánh bay trái bóng đến nơi thật xa, vô cùng kiêu hãnh mà gác cây gậy trên vai, nghịch ngợm giơ ngón tay chữ V mừng thắng lợi với hắn, “Xem đi, em cũng rất lợi hại nha!” Cô khoe không một chút ngại ngần nào.

Anh cũng thích xem biểu tình như vậy của cô, vô cùng phối hợp, trên gương mặt lạnh lùng xuất hiện một tia biểu tình như là vượt xa khỏi tưởng tượng của mình vậy.

Thời điểm học kỳ mới vừa bắt đầu, Từ Khả Hân dụ khị Bạch Nhật Huyền gia nhập câu lạc bộ kịch bản, khiến cô lúc đặt tờ báo danh xuống bàn của anh, sắc mặt lạnh lùng kia bỗng trở nên đen kịt, “Em muốn tham gia câu lạc bộ kịch?” Anh hỏi.

Cô vui vẻ không ngừng gật đầu, khi Bạch Nhật Tiêu hỏi như vậy có nghĩa là anh sẽ không cự tuyệt, nếu không, người tàn nhẫn như anh nhà, nhất định phản ứng là, đem tờ báo danh của cô, vô lại, ném xuống.

Bạch Nhật Tiêu không nghĩ phản đối, dù sao đó cũng là yêu cầu này nọ lần đầu tiên của cô đối với anh, nhưng là anh cũng không thích thú lắm, bởi vì anh hoàn toàn không muốn cô cạnh kề đứa con trai nào khác ngoài mình. Phương án tốt nhất sẽ là, anh cũng tham gia câu lạc bộ này, đưa báo danh cho trưởng câu lạc bộ Chung Thi Âm. Câu lạc bộ kịch có anh ‘liên minh’, lập tức đem lại sự vẻ vang cho kẻ hèn này.

Tháng 5 nghênh đón Kỷ niệm tròn hai mươi năm ngày thành lập trường Cao đẳng Kim Anh, câu lạc bộ kịch là một nơi tụ tập toàn mỹ nữ soái ca, tự nhiên phải lên đài trình diễn một tiết mục ọi người thưởng thức.

Bạch Nhật Huyền gian nan vừa lôi kéo vừa cọ xát Bạch Nhật Tiêu đến phòng hoạt động của câu lạc bộ kịch, các thành viên đã quyết định xong hình thức biểu diễn cho ngày thành lập trường.

“Anh em yêu nhau á?” Bạch Nhật Huyền đứng dậy, kêu lên sợ hãi, hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng mà nhìn Từ Khả Hân, nhất định là cô bạn này bị quỷ khiến rồi. Cô xấu hổ nhìn anh trai đang đứng ở phía sau, biểu tình trên mặt anh cô không hiểu được, không rõ đây là vui hay giận nữa. Anh chắc chắn là sẽ cự tuyệt rồi, anh trai lãnh khốc như vậy, sau có thể diễn được!

“Không phải là anh em ruột yêu nhau, mà là một đôi anh em giả ấy, tức là bọn họ nghĩ mình là anh em ruột, nhân vật nữ chính không biết sự thật thì tự sát, còn nam nhân vật chính không kịp nói cho cô ấy, không chịu được nỗi đau vì mất đi người mình yêu mà thống khổ tự tử, đây là tở dựa theo một bộ tiểu thuyết viết lại nha, tuyệt đối khiến cho người xem phải ghen hòng mà nhìn trần trối!” Cô thao thao bất tuyệt, “Có chút thê lương, có chút tiếc hận, cũng là rất mỹ lệ, không phải sao? Cô vừa dùng mấy lời này chính phục các vị đương ngồi đây, đương nhiên không bao gồm Chung Thi Âm, bởi vì cô cảm thấy, Bạch Nhật Tiêu không có khả năng mà đồng ý chuyện vợ vẫn như thế này.

“Tôi cảm thấy được lắm.” Giọng nói lạnh lẽo của anh vang lên trong bầu không khí yên tĩnh. Bạch Nhật Huyền trợn to mắt mà nhìn anh trai mình. Mọi người đều rất cẩn thận hỏi qua ý kiến của anh, bởi vì vai diễn này muốn anh cùng Bạch Nhật Huyền đảm đương. “Cứ quyết định như vậy.” Lời anh nói là phán quyết cuối cùng, ai cũng không dám có dị nghị gì.

Anh thích đề tài anh em yêu nhau này, chỉ có điều là kết cục của hai người, không nên cùng nhau tự tử bi thảm như vậy, mà anh cũng sẽ không cho chuyện bi kịch như vậy xảy ra, nhất định.

Chung Thi Âm bất an nhìn hành động mờ ám của anh và Bạch Nhật Huyền. Dịu dàng của người ấy, ấm áp của người ấy, đều vì em gái của mình! Nhưng mà chuyện này, cô đã sớm hoài nghi, chỉ là bất chính mình không được tin tưởng chuyện này. Cô do dự với suy nghĩ muốn gọi anh lại, nhưng anh đã sớm từng bước ôm lấy em gái mà rời đi.

Những ngày kế tiếp, câu lạc bộ kịch bản đều bận bù đầu, nhưng anh cùng cô căn bản là chẳng cần rót vào thứ cảm giác giả dối cũng đã đạt tới yêu cầu của kịch bản, một đôi anh em với quan hệ vô cùng mờ ám.

Vì tránh cho hai người thân mật quá, Chung Thi Âm sửa phân cảnh hôn nhau trong kịch bản đổi thành ôm, cô không muốn bị kích thích, lại càng không muốn cho người khác nhìn thấy tình cảm khác của Bạch Nhật Tiêu. Bởi vì thích, cho nên bảo vệ.

Rất ít người phản đối hay có bất kỳ bình luận nào đối với hai anh em mà hoàn toàn không giống anh em này, bởi vì tất cả đều e ngại ánh mắt như muốn dứt người của Bạch Nhật Tiêu, cho dù hai người kia có ôm nhau thực thân mật, mọi người cũng bắt nó trở thành một cảnh đẹp để thưởng thức, không hề lên tiếng.

“Với người diễn trò cảm giác rất kỳ quái ời chào!” Bạch Nhật Huyền rời đi vũ đài sau ở hẳn bên người ngồi xuống,

“Em không thích?” Nụ cười nhàn nhạt vốn có bị một câu của cô bức lui. Anh vì cô mà mới đáp ứng diễn, chính là có thể quang minh chính đại mà ôm cô, nhưng cô thể mà oán giận với anh, hẳn là muốn anh bộc lộ thú tính hay sao?

“Em nói không thích khi nào?” Thấy vẻ mặt âm trầm của anh, cô lập tức cười theo, “Hai chúng ta rõ ràng là anh em, diễn như vậy không phải rất kỳ quái sao. Chẳng lẽ anh không thấy hả?” Cô ở trên sân khấu ôm anh, nghe anh nói lời tâm tình, nhìn người khác dưới khán đài đương hâm mộ lại cực kỳ xấu hổ, cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận, người lạnh lùng lãnh đạm như anh lại có thể nói mấy câu cứng ngắt trong kịch bản trở thành lời nói nhu tình như bình thường, thực sự có thể khiến tâm trí cô say mê.

Anh bị đè nén mà trừng mắt nhìn cô, con nhóc này, biết anh tức giận còn cười được như vậy, “Không thấy!!”. Anh cảm giận quay đầu sang một bên, không nhìn khuôn mặt tươi cười có thể khiến mình mê loạn kia.

“Không biết là sẽ không cảm thấy thôi mà, sao lại tức giận nha!” Cô nhỏ giọng lầu bầu, cũng quay mặt sang một bên. “Rõ ràng là nói không tức giận với em nữa, chẳng giữ lời gì hết.” Cô thầm oán anh, giống như người yêu nhỏ đương náo loạn, chu miệng. Rất nhanh, trên mặt của cô lan tỏa hơi ấm anh.

“Huyền Huyền, về sau không được nói không thích cùng anh ở một chỗ!” Anh dùng vẻ mặt dịu dàng mà nói ra mệnh lệnh, đây cũng là luyện vì cô, vừa dịu dàng nhưng cũng rất bá đạo.

“Em có nói là không thích cùng một chỗ với anh chưa?” Cô còn muốn cãi nữa, nhưng liền bị ánh mắt của anh trấn áp, “Cái này không tính!!”

Anh cương chiều kéo cô vào trong ngực, “Em ấy, được anh cưng đến vô tâm vô phế rồi.” Anh ôm lấy vai cô, trên đỉnh đầu cô mà nở nụ cười nhàn nhạt, lời nói trong kịch bản, cũng chính là lời trong lòng anh muốn nói.

Cô không rõ ràng lắm, đây là diễn hay là thật? Nghe trong lồng ngực anh từng tiếng tim đập mãnh liệt, cô đầu văng mắt hoa, tựa luôn vào lồng ngực của anh, hưởng thụ sự âu yếm đó. Coi như là biểu diễn, là biểu diễn thôi, cô tự an ủi chính mình.

Chung Thi Âm không biết làm sao mà nhìn dưới khăn đài tiệc mục ôm nhau của hai người. Cô đối với cảnh tượng tàn nhẫn như vậy cũng đã sớm xác minh cho suy đoán của mình, nhưng là người phía sau có thể tin tưởng đơn thuần rằng, Bạch Nhật Tiêu tuần dật thâm tình như vậy, thực sự chỉ đang diễn thôi sao? Anh ta quá lớn gan, lại bộc lộ tình cảm như thế này, là vi phạm luân lý.

Ngày biểu diễn cho lễ Kỷ niệm thành lập trường đúng hẹn mà tới. Bởi vì là lễ kỷ niệm của một học viện quý tộc, nhà đầu tư, các thành viên trong ban quản trị trường đều đến tham gia, bao gồm cha mẹ của Bạch Nhật Tiêu, Chung Thi Âm và Quý Hạo nhiên.

Bạch Nhật Huyền lặng lẽ rời cánh gà, nhìn đến trong thính phòng đều đông nghìn nghịt đầu người, tâm cô đều bung bung kinh hoàng, khẩn trương tóm lấy tay Bạch Nhật Tiêu mà nắm thật chặt.

Bạch Nhật Tiêu cầm ngược lại tay cô, “Buổi diễn sắp bắt đầu, em không đi thay quần áo à?” Anh đã rất muốn xem cô thay trang phục anh đã vì cô mà chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ.

“Anh~” Cô mềm nhũn nói, ý tứ đều là làm nũng, cô đã khẩn trương đến nỗi không muốn buông tay anh ra.

“Đi thay quần áo trước!” Anh bất chấp lời cầu cứu của cô, lôi cô vào phòng thay phục trang.

Cô không biết khi mình thay trang phục rồi cười mà xuất hiện trước mặt anh trai sẽ là cảnh tượng như thế nào. Cô làm như vậy, lại nhìn đến người nam sinh đương lạnh lùng mà si mê nhìn cô, trong mắt toát ra tình cảm, vừa phức tạp lại khó hiểu.

Cô tuy không có đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại có thể bắt tâm của anh làm tù binh. Anh rất muốn bước tới, hôn môi cô, nhưng phải nhịn xuống, bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp để làm việc này.

“Rất được!” Anh dắt tay cô, ánh mắt đều là nhu hòa tán thưởng.

Còn cô thì vô cùng tự kỷ mà mà cười duyên trước khuôn mặt tuấn tú của anh, “Em cũng cảm thấy như vậy đó!” Anh trong cảm nhận của cô là thần, sự khích lệ của anh, so với lời khẳng định của bất cứ ai đều chân thật hơn.

Cô không phải là một cô nhóc có cảm giác không an toàn, rất nhiều lần nếu anh không nói, cô vĩnh viễn cũng chẳng bao giờ phát hiện được. Cho nên đối với cô, anh mới đặc biệt như vậy. Anh không thích nói chuyện, nhưng mỗi lời của cô đều trả lời cả. Anh không thích ồn ào, nhưng khi cô tựa vào anh mà ghé vào tai anh nói đủ chuyện, anh đều lắng nghe chăm chú. Anh cũng cho cô cảm giác an toàn rất đủ đầy, khiến cô phải ỷ lại anh, rồi không khỏi anh được nữa, sau đó dần dần chuyển sang một cảm giác khác ngoài tình thân.

An Như Nguyệt cùng Bạch Vĩ Minh khó khăn lắm mới đến được hậu trường, nhìn bảo bối của hai người.

“Mẹ!” Bạch Nhật Huyền vui sướng hét lên, rời khỏi vòng ôm của Bạch Nhật Tiêu, chạy tới một vị phụ nhân thoát nhìn còn rất trẻ.

“Huyền Huyền”, An Như Nguyệt mở cánh tay ra chờ cô lao vào, “Đã lâu không gặp con, ẹ nhìn xem nào.” Bà kéo Bạch Nhật Huyền trong lòng ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cẩn thận mà dịu hiền, quan sát từng chút thay đổi một của cô con gái bảo bối.

Trái ngược với sự nhiệt tình của Bạch Nhật Huyền, Bạch Nhật Tiêu lại có vẻ lãnh đạm hơn rất nhiều, biểu tình kia lạnh như băng, thậm chí là, chán ghét. Anh không gọi, cũng không vui sướng, chỉ im lặng đi tới

chỗ ba người, ngay cả xưng hô cũng không thiết nói.

Ngoại trừ việc có khuôn mặt giống nhau, bọn họ cơ hồ không có tính cách tương đồng. Từ nhỏ, quan hệ giữa Bạch Vĩ Minh và anh không được tốt, gặp mặt cũng không nhiều lắm, cũng chẳng thể nói được gì hơn. Nhất là vài năm sau lúc Bạch Nhật Huyền trưởng thành, quan hệ khó khăn giữa hai người càng ngày càng nghiêm trọng, trong lòng đều có kết quả, đều hiểu lẫn nhau, nên có sự phòng bị.

“Anh trai nói, con rất xinh.” Bạch Nhật Huyền kiêu hãnh mà nói với An Như Nguyệt.

“Thực sự là rất xinh!” Bà xem con gái giống hệt một cô công chúa, thân thiết nói, “Anh trai có hay không chăm sóc con, còn con có nghe lời anh không?” An Như Nguyệt nhìn đứa con trai tuần lăm trước mắt, mượn cớ hỏi chuyện liên quan đến anh. Bà cũng đã quen với sự lãnh đạm của anh như vậy, nhưng không hiểu vì sao lại như thế.

Bạch Nhật Huyền vô cùng thân thiết mà kéo tay Bạch Nhật Tiêu, “Con thực rất nghe lời nha, đúng không, anh?”

Bạch Nhật Tiêu rút cánh tay được cô ôm lấy, bọc lấy đầu vai cô, “Phải, thực nghe lời.” Anh cười nói.

Đối với sự thân mật của hai anh em, An Như Nguyệt nhìn mãi cũng quen, nhưng là Bạch Vĩ Minh trong lòng lại ẩn chứa sự lo lắng. Ở nhà này, cũng chỉ có ông cùng Bạch Nhật Tiêu hai người biết sự thật liên quan đến Bạch Nhật Huyền. Nghe quản gia báo cáo chuyện bên này, ông biết con trai mình đối với Bạch Nhật Huyền không chỉ là tình cảm anh em bình thường nữa. Ông rất nhiều lần muốn đem Bạch Nhật Huyền ra nước ngoài, nhưng cô không rời khỏi anh trai được. Mà mỗi lần nhìn đến ánh mắt như đang cảnh cáo của con mình, khiến ông không có biện pháp mà tách hai đứa ra, huống chi ông còn có đế quốc Bạch thị khổng lồ cần quản lý, không tìm ra đầu thời gian đối với quan hệ hai người, chỉ có thể nhắc quản gia chú ý nhiều hơn, phát hiện điều không đúng phải báo cáo. Cho dù sự thật không phải như mọi người đang thấy, nhưng Bạch Nhật Tiêu không phải nói cho An Như Nguyệt chuyện này hay sao? Ông đã rất vất vả che dấu sự thật ấy nhiều năm rồi.

4. Chương 4: Cho Thấy Cõi Lòng.

Cho dù đến bây giờ em vẫn không biết tình cảm của anh, cho dù anh cũng chưa bao giờ biết cho đến khi nào em sẽ đáp lại nó, nhưng anh vẫn muốn yêu em.

“Bác trai, bác gái, đã lâu không gặp ạ.” Giọng nói của cô thực dịu dàng, khí chất nhẹ nhàng, nghiêm nhiên là một người còn dấu tiêu biểu.

An Như Nguyệt cười ha ha xem xét Chung Thi Âm văn nhả vô cùng kia. Bà rất vừa lòng đứa con dâu này, thực muốn đàm luận chuyện hôn sự với nhà họ Chung. “Cũng một thời gian ngắn không gặp mà Thi Âm lại đẹp hơn rồi.”

“Làm gì có ạ, bác gái mới là càng ngày càng trẻ.” Chung Thi Âm vô cùng thân thiết tựa vào người An Như Nguyệt, như thể đương đối xử với chính mẹ mình, cùng bà trình diễn tiết mục mẹ con thâm tình.

Thần sắc Bạch Vĩ Minh nhu hòa nhìn hai người, lại dùng khóe mắt liếc nhìn về hai anh em mờ ám ở bên người, làm như thật mở miệng, “Thi Âm, quả thực bác phải nói, có thời gian nên cùng Tiêu nhi ở chung, đỡ cho thói quen trước mặt người lớn không mở miệng nói chuyện của nó.” Ông đương nhiên có ám chỉ, muốn nhân cơ hội nhắc nhở chuyện ta chuyện người.

Bạch Nhật Huyền cũng không phải không rõ tình huống, chỉ là cô nhìn vẻ mặt âm trầm của Bạch Nhật Tiêu, hơn nữa trong lời nói của Bạch Vĩ Minh lại có điều mà anh không thích, đương nhiên cô phải giúp Bạch Nhật Tiêu biện hộ. Cô hếch cằm nhỏ lên, vẻ mặt kiêu ngạo như thể đương nhiên vật quý vậy. “Ai nói anh trai không thích nói chuyện nha. Ảnh lúc ở cạnh con nói rất nhiều. Anh hai như vậy gọi là “Trầm mặc là kim”, hiện tại nhiều cô gái đều thích như vậy á.” Cô bám vào cánh tay anh, bởi vì anh chính là một người dở hơi, để cô tùy ý khoe ra.

Bạch Nhật Huyền khoa trương mà gạt đầu thật mạnh, “Đương nhiên thích!” Người con trai hoàn mỹ như vậy, cô có thể không thích không? Không chỉ yêu thương cô, còn học hành giỏi giang, trọng điểm là đẹp trai

như vậy nha! Với lại, anh chỉ đối tốt với một mình cô, chỉ đối với một mình cô dịu dàng, để cho cô hưởng hết chuyên quyền cùng ưu đãi độc lợi.

Anh âu yếm mái tóc mềm mại của cô, cười dịu dàng nhìn nét vui mừng khi ở cạnh mình, “Nhớ kỹ lời em nói đấy.” Có cô thích là đủ rồi, anh chỉ cần một cái thích này đây.

Sự mờ ám của hai người khiến cho Chung Thi Âm không thể không xấu hổ mà quay mặt sang chỗ khác, cục diện như vậy khiến trong lòng cô hốt hoảng vô cùng. Trước mặt bố mẹ bọn họ đều như vậy mà không kiêng nể gì hay sao? Cô còn muốn mượn cha mẹ nhà họ Bạch đem hai người bọn họ tách ra, nhưng xem chừng là ai Bạch Nhật Tiêu cũng không để ý, chỉ cần Bạch Nhật Huyền ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Bạch Vĩ Minh giả vờ như không có chuyện gì tách thân thể phù hợp đến kỳ lạ của hai người ra, kéo Bạch Nhật Huyền đến cạnh mình, ngăn cản mối quan hệ nguy hiểm này lại thêm một bước chuyển biến xấu nữa. “Huyền Huyền, lại đây cho ba nhìn xem, nghe nói hôm nay con diễn một vai công chúa nhỏ?” Ông cười hỏi, cũng chú ý tới ý thù địch của Bạch Nhật Tiêu.

“Vâng”, Bạch Nhật Huyền gật gật đầu, “Anh hai là hoàng đế nha, chúng con là người yêu đó.” Cô ngọt ngào như mật nói xong, thỉnh thoảng nhìn về khuôn mặt tuần tú của Bạch Nhật Tiêu, cười với anh đầy kiêu hãnh.

Khóe miệng Bạch Vĩ Minh đã ần ần run rẩy, đây là tình huống kích thích gì? Nhưng là ông vẫn hiểu được, hiện tại đã ngăn cản không được, cũng chẳng biết con trai mình cấp con gái mê được gì, khiến cho cô mở miệng ngậm miệng chính là anh hai, anh hai, nói cái gì cũng đeo theo nó, che chở nó! Từ hôm nay cho đến về sau, ông phải sửa lại quan hệ của hai đứa này, không thể để cho họ vi phạm luân lý được!

“Huyền Huyền, đến các cậu rồi kìa~” Giọng nói của Từ Khả Hân cắt ngang chuyện bọn họ muốn nói.

Bạch Nhật Tiêu kéo tay Bạch Nhật Huyền, nụ cười nhếch lên hơi khiêu khích như là tuyên chiến với Bạch Vĩ Minh đang nín thở, nhìn ông nói, “Chúng con đi trước, hy vọng lần diễn này có thể cho ba nhận được sự kinh hỉ (kinh ngạc và vui mừng) ngoài ý muốn.” Lời nói của anh ý vị thâm trường (ý vị, sâu xa), nhưng lại cố ý cho Bạch Vĩ Minh lí do thoái thác, khiến tim Bạch Vĩ Minh đập nhanh kinh khủng, bởi vì căn bản ông không nhìn thấu ý nghĩ của Bạch Nhật Tiêu.

Chuyện xưa kể lại rằng, trong một quốc gia hiện đại quân chủ chuyên chế, giữa quân vương cùng với em gái mình đã nảy nở tình yêu.

Bạch Nhật Huyền hôm nay có trang điểm, nhưng là tại sao nhiều người vẫn nhìn thực chăm chú cảnh cô ngã vào lòng anh trai chứ. Mặt của cô vẫn hồng hồng một mảng kiêu diễm ửng ửng. Trái lại Bạch Nhật Tiêu bên người cô kìa, anh vẫn như bình thường khi ôm cô vậy, khiến cho người ta nhìn đâu cũng không thấy cảm xúc khẩn trương, khuôn mặt vẫn lạnh lùng hệt như trước, khiến biểu tình dịu dàng trên gương mặt lại càng thêm mê người mà thôi.

Anh nhẹ nhàng nâng đôi má đỏ bừng của cô lên, đoạn này hoàn toàn không có trong kịch bản nha, Bạch Nhật Huyền khẩn trương cùng ngây ngốc nhìn anh, muốn dùng khẩu hình nhắc nhở, trong kịch bản không có viết như vậy. Nhưng anh hình như không nhìn thấy, cứ như trước tiếp tục theo ý mình.

“Anh tuy rằng chưa nói với em lần nào, anh yêu em, nhưng là, quãng thời gian trước đây, anh chưa bao giờ xem em như là em gái mình, hoàn toàn can tâm tình nguyện trao cho em vị trí đặc biệt nhất, và hơn thế, anh sẽ dùng toàn bộ dịu dàng và chiều chuộng của mình trong kiếp này chỉ dành cho em. Cho dù đến bây giờ em vẫn không biết tình cảm của anh, cho dù anh cũng chưa bao giờ biết cho đến khi nào em sẽ đáp lại nó, nhưng anh vẫn muốn yêu em. Bây giờ, anh nói cho em biết, anh yêu em, có thể không đem anh trở thành anh trai nữa, thử thích anh, và yêu anh?”

Đây là lời nói thật lòng của anh, không phải vì làm cho ai đó dưới khán đài phải hiểu rõ, chính là bởi đến giờ phút này, tận sâu trong đáy lòng, anh đã khó có thể kiềm giữ tình yêu say đắm của mình nữa. Thoát ly kịch bản, anh trước mặt mọi người bày tỏ tấm lòng, bởi vì cô vừa mới nói thích anh, cho anh không ít dũng khí.

Bạch Nhật Huyền kinh ngạc nhìn gương mặt tuần tú của anh trai đương ngày càng sắc sảo, lời nói thâm tình lúc này, vốn không có trong lời thoại kịch bản, ánh mắt dịu dàng ấy, không phải nhìn một cô em gái, mà

là người yêu! Chân cô giống như bị tảng sắt ngàn cân đè lên và trói chặt, không thể di động, để mặc anh trước toàn thể ‘quý vị đại biểu’ toàn trường hôn môi cô! Cô không dám giãy dụa, cho dù thế nào đi chăng nữa, cô vẫn luôn lựa chọn cách mà Bạch Nhật Tiêu thực hiện. Anh có suy tính của mình, chắc chắn phải có lý do thích đáng nào đó.

Anh mỉm cười khép mắt, chỉ biết rõ cô sẽ không phải kháng. Mềm nhẹ nâng gáy của cô lên, nụ hôn dịu dàng cứ thế dừng lại, không hề có sự bá đạo trần trọc. Môi của cô, không phải lần đầu anh nếm qua, nhưng so với lần đầu tiên chạm vào càng khiến cho anh kích động cùng vui sướng, bởi lần này cô không phải đương ở trong giấc mơ nữa mà chính cô nhìn thấy, thâm tình của anh chỉ vì cô. Anh muốn đem tình yêu say đắm này nói với cô, thông qua nụ hôn, nhưng cơ thể cứng ngắc của cô nhóc lại lộ rõ ý cự tuyệt.

Tiếp theo ở bên dưới, tất cả đều ồ lên. Biết trên sân khấu hai người đang hôn nhau kia là anh em thân thiết, nhưng cho dù là anh em ruột, làm như vậy có khác người hay không? Bạch Vĩ Minh trong thánh phòng cảm tức nhìn hành vi của con tai mình, nghĩ đến lời nói của Bạch Nhật Tiêu ban nãy chính là cố ý cho ông xem, nó trước mặt mọi người mà bày tỏ với em gái mình! Bạch Vĩ Minh siết chặt nắm tay, toàn bộ người đều bị tức giận đến tuyệt đỉnh vậy lấy, cố gắng cưỡng chế chính mình không lao lên sân khấu mà cho Bạch Nhật Tiêu một cái tát!

Trông mắt An Như Nguyệt bên cạnh như muốn rơi ra cả rồi, người trên sân khấu, có tất yếu là vì biểu diễn mà phải hy sinh lớn vậy nha?

Vì hiệu quả của buổi diễn, mặc kệ trên sân khấu có bao nhiêu nghi hoặc hay ánh mắt khinh thường, Bạch Nhật Huyền sau khi bị ‘chiếm tiện nghi’ (lợi dụng) vẫn quyết định kiên trì mà diễn tiếp cho xong.

Cô được Bạch Nhật Tiêu ôm chặt vào trong ngực, chung quanh tràn ngập sương khói, đưa thân thể hai bọn họ ẩn vào bên trong màn sương, để hai người yêu nhau đều bị bao phủ trong biển lửa hư ảo. Trong bối cảnh, cô công chúa nhỏ chịu không được gông xiềng của luân lý, đã bị thống mà chọn lựa cách chấm dứt sinh mệnh, đến đoạn này thì dừng lại cho người kia tung hoành. Mà anh hai yêu dấu của cô, không chịu nổi cơn đau mất ‘cô’, một phen muốn hỏa thiêu nơi bọn họ yêu nhau, khắc sâu tình yêu ngọt ngào đau khổ của hai người, chôn xuống cùng tình cảm này.

5. Chương 5: Trò Chân Tình Khôi Hài.

Nhưng là tôi có thể làm gì bây giờ? Chuyện này quyền quyết định không phải ở tôi nhé, mà ngay cả chuyện của chính mình, quyền quyết định cũng không thuộc về tôi, hướng chi...

Sau khi hạ màn xuống, cô nhìn không được mà khóc òa ra, xấu hổ và giận dữ thoát khỏi Bạch Nhật Tiêu đương kinh hoàng đau lòng, chạy ra ngoài.

Bạch Nhật Tiêu lập tức đuổi theo, ở gần mấy bước, anh bắt lấy cánh tay của cô, không thể để cho cô né khỏi người anh như vậy được.

Cô xấu hổ và giận dữ gỡ bàn tay anh đang nắm chặt tay mình ra, “Anh vì sao muốn làm như vậy? Anh làm sao có thể làm như vậy? Em là em gái của anh mà!” Mắt cô đỏ hồng, trừng trừng nhìn anh. Cho dù cô có thể mỗi ngày đều ôm anh ngủ, cùng anh thân mật gần gũi, nhưng là anh cũng không thể trước mặt nhiều người như vậy mà làm thế với cô!

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, trong đáy mắt hiện lên vẻ bi thương, “Nếu anh không phải anh trai em thì thế nào?” Nhìn cô khóc như vậy, lòng anh đều quay điên cuồng. Không phải là hôn cô sao? Có thể khiến cô tức giận đến khóc? Số lần anh hôn cô còn thiếu sao? Từ trước kia cho đến bây giờ, anh ngay cả trong mộng cũng đều có thể tưởng tượng đôi môi cô. Anh khao khát nói cho cô biết chân tình, cô lại dùng nước mắt cùng những lời nói này trả lời anh ư?

Cô xấu hổ và giận dữ gạt tay anh ra lần nữa, “Anh không phải là anh trai em thì anh là ai chứ?” Cô tức giận hỏi ngược, “Hai anh em ở trước mặt mọi người lại hôn môi sẽ thành kiểu gì nữa? Ba mẹ còn ngồi trong thánh phòng nhìn, anh cái gì cũng không để ý hết sao?”

Bạch Nhật Tiêu biết bây giờ cô đang rất tức giận, bởi vì gánh nặng đạo đức cùng luân lý. Anh thực đau lòng cũng thực bất đắc dĩ, anh rất muốn nói cho nàng sự thật, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng giải thích, một bàn tay lớn thình lình giáng xuống sườn mặt anh, rất đau đớn!

“Con rốt cuộc đang làm cái gì?!” Bạch Vĩ Minh phẫn nộ quát tháo anh, trên gương mặt gân xanh đều nổi hẳn lên, có thể thấy được ông đối với hành vi của Bạch Nhật Tiêu tức giận đến mức nào. Ông tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hủy chuyện quá khứ ông cố ý giấu đi hết thảy, lại càng không cho phép bất cứ ai khiêu chiến quyền uy của mình, cùng bôi đen danh dự của gia tộc nhà họ Bạch!

“Tôi đang làm cái gì, trong lòng ông hiểu được!” Bạch Nhật Tiêu không chút khách khí đáp trả, gương mặt trở nên bất cần, trong lời nói toàn vẻ ương ngạnh, hoàn toàn không xem người đàn ông uy nghiêm kia là một người cha.

Bạch Vĩ Minh giận dữ mà nhấc tay lên, không một chút do dự chuẩn bị hướng tới bên mặt khác của anh.

Bạch Nhật Huyền vừa thấy bàn tay sắp giáng xuống trên người anh trai, lập tức xông lên ôm chặt Bạch Nhật Tiêu, “Không được đánh anh hai.” Thân mình nho nhỏ của cô run run che chở anh, muốn đỡ cho anh cái tát kia. Bởi vì những năm gần đây, mỗi lần Bạch Vĩ Minh từ nước ngoài trở về, trên người Bạch Nhật Tiêu chắc chắn sẽ xuất hiện vết thương, khiến cô khổ sở và đau lòng không thôi.

Bạch Nhật Tiêu vốn không muốn né tránh, nhưng nếu tay của Bạch Vĩ Minh dám thêm một bước nữa, anh tuyệt đối sẽ hoàn trả đầy đủ! Anh đã không còn là một đứa trẻ yếu ớt để người đàn ông kia tùy ý đánh chửi! Nhưng mà, khi một bóng hồng nhát nhủ kia chợt lao tới, run run ôm lấy anh, trước khi bàn tay kia dừng trên người Bạch Nhật Huyền, anh đã ngăn ông ta lại.

Anh biết, cho dù cô giận anh thế nào, cô vẫn luôn che chở cho anh, vẫn luôn hướng về phía anh. Ít nhất điều này cho thấy anh rất quan trọng với cô! Nếu bây giờ cô không thể nhận được tình cảm nào khác ngoài tình anh em, như vậy sẽ vì cô, chờ thêm một chút nữa thì thế nào? Dù sao cũng đã nhiều năm chờ đợi như vậy.

Anh kéo Bạch Nhật Huyền ra sau mình, trong mắt địch ý vô cùng rõ ràng, Nhìn Bạch Vĩ Minh, vẻ tàn nhẫn và lạnh lùng tuyệt đối. “Còn muốn giấu diếm chuyện kia, bây giờ ông tốt nhất là dừng tay.” Anh lạnh lẽo mở miệng, cảnh cáo người đàn ông trung niên trước mắt.

Bạch Vĩ Minh giận giữ trừng mắt nhìn anh, ông biết hiện tại tốt nhất nên nghe theo lời Bạch Nhật Tiêu. Bạch Nhật Tiêu dám trên sân khấu to gan bày tỏ, sẽ không sợ việc phải đem sự tình giữ sạch, ông không thể nào mạo hiểm được. “Nhớ kỹ cho ta, lần sau đừng đem em gái nói lung tung trước mặt mẹ!” Ông nổi giận bỏ lại câu nói, xoay người rời đi lập tức, những khán giả khác còn đợi ông xuống giải thích, ông còn muốn làm cho vụ này êm đẹp xuống, không có thời gian đùa giỡn với hai đứa nhóc con này làm trò.

Sau khi Bạch Vĩ Minh rời đi, cơn run rẩy trên người Bạch Nhật Huyền với đỡ đôi chút, “Rốt cuộc anh cùng ba đang nói cái gì?” Cô thấy bóng ba giận dữ rời đi, lại thấy biểu tình chán ghét cùng khinh thường của anh hai, lo lắng hỏi. Cô biết quan hệ giữa hai người bọn họ vốn không tốt, cũng có hỏi qua Bạch Nhật Tiêu, nhưng chỉ duy nhất việc này, anh không hề trả lời cho cô.

Anh dịu dàng sờ sờ đầu cô, “Sau này em sẽ hiểu rõ.” Anh rốt cuộc vẫn không nói sự thật cho cô biết, vẫn bận tâm đến tâm tình của cô. Cô cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới vấn đề anh vừa mới nói, nếu đột ngột nói cho cô biết, bọn họ kỳ thật không phải anh em, cô sẽ không chịu nổi. Còn có mẹ anh nữa, người phụ nữ đáng thương không hề hay biết gì.

An Như Nguyệt đối với chuyện này cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nói một câu, anh em hai đứa ở trước mặt người ngoài cần phải chú ý, sẽ gây nên chuyện không tốt ảnh hưởng tới tất cả. Bạch Vĩ Minh cùng An Như Nguyệt lần trở về này quyết định ở trong nước một thời gian ngắn, ở trong biệt thự của nhà họ Bạch. Bởi vì ba mẹ trở về, hai người trong lúc này sẽ không thân mật giống như trước kia được.

Sau ngày Kỷ niệm thành lập trường, cô cùng Bạch Nhật Tiêu vẫn như trước có đôi có cặp vào trong nhà ăn, cô lại đôi lúc ngẫu nhiên thấy các bạn học sinh khác đương dùng ánh mắt khác thường nhìn hai người họ như không giống quan hệ anh em, dù sao hai anh em có gan hôn môi, cũng chỉ có hai người này mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Bạch Nhật Huyền bị Chung Thi Âm hẹn gặp mặt một mình, chắc chắn là vì chuyện của

Bạch Nhật Tiêu. Cô ảo não vò vò đầu, không thể nghĩ ra một lý do thích hợp để giải thích. Dù sao Bạch Nhật Tiêu hôn cô, mà Chung Thi Âm kia, mới là bạn gái của anh. Việc đó, không thể nào danh chính ngôn thuận được.

“Chị Thi Âm”, Bạch Nhật Huyền ngại ngùng mở lời trước, có thể nhìn được, ánh mắt Chung Thi Âm nhìn cô không có vẻ gì là thân thiện cả, đầy sự phức tạp khiến cô không hiểu trong đó rốt cuộc chứa bao nhiêu loại cảm xúc.

“Tiêu biết em ra đây gặp chị không?” Cô lạnh lùng hỏi.

Bạch Nhật Huyền lắc đầu, “Chị không muốn em nói thì em sẽ tự mình đến, anh hai không biết.” Nhưng mà, cô cũng không dám cam đoan anh sẽ không biết nha, cô cho tới bây giờ có chuyện gì cũng không giấu được cặp mắt thấu thị kia của anh.

“Em hẳn là biết chị tìm em vì cái gì.” Chung Thi Âm nhú mày nhìn biểu tình co lại của cô, không khỏi cảm thấy hành vi của mình có chút quá đáng. Dù sao đây cũng là chuyện Bạch Nhật Tiêu tự chủ trương, Bạch Nhật Huyền căn bản không biết tình cảm của anh.

“Ừm, chuyện đó, chính là, em...” Cô nói quanh co nửa ngày không thể nói hết một câu hoàn chỉnh, trong đầu từ ngữ đã hơi rối loạn. Cô giật mình nhìn Chung Thi Âm, “Chị tới tìm em vì chuyện gì vậy?” Cô cảm thấy sâu sắc rằng, hiện tại nên giả vờ ngốc ngốc một chút với là điều đúng đắn nhất.

Chung Thi Âm thiếu chút nữa bị chuyển biết của cô hù chết. Bạch Nhật Tiêu rốt cuộc thích cô ta vì cái gì? Nhưng là cô có thể nào nói cho Bạch Nhật Huyền, hẹn gặp cô ta, là hy vọng cô ta có thể ngăn chặn được tình cảm của Bạch Nhật Tiêu. Nhưng vấn đề là, ngay cả chuyện anh thích mình Bạch Nhật Huyền cũng không biết, cô làm thế nào mới có thể mở miệng được.

“Chị cũng không biết vì sao tới tìm em?” Bạch Nhật Huyền âm thầm cảm thấy may mắn tình hình hơi dịu đi một chút. Ít nhất lúc Chung Thi Âm nghĩ nên mở miệng như thế nào, cô cũng nhân lúc đó tranh thủ thời gian sửa sang lại nguyên nhân. Không biết sao, trong lòng cô có chút chột dạ. Rõ ràng là cô không có làm sai chuyện gì, là Bạch Nhật Tiêu hôn cô, nhưng may mắn vì chuyện này đầu chưa thấy, cô đã hy sinh thân mình không ít vì hiệu quả của vở kịch này! Nhưng là, cô chỉ dám nghĩ hợp lý hợp tình như vậy, không dám rõ ràng can đảm nói ra. Dù sao, Chung Thi Âm mới là bạn gái trên danh nghĩa của Bạch Nhật Tiêu.

“Em có biết, chị thích Tiêu.” Chung Thi Âm vẫn vẫn nhả như trước, khiến cô khi nói ra mình thích Bạch Nhật Tiêu, cô gái đương hoài xuân nhất định sẽ cảm thấy thẹn thùng. Cô rất nhanh ngụy trang tốt vẻ xấu hổ của mình, tiếp tục câu chuyện, “Nhưng là Tiêu tựa hồ dồn tất cả sự chú ý vào em.”

Trong lòng Bạch Nhật Huyền bị đè nén, rõ ràng không phải muốn nói những lời này nha, làm sao đột nhiên chuyển đề tài! Chị thích thì cứ thích, nói cho tôi biết làm gì. Tôi cũng không phải không biết, ánh mắt chị mỗi lần nhìn anh trai tôi giống hệt chị vợ bé ai oán vậy, ai chẳng biết chị đang ghen nha, hâm mộ anh hai rất tốt với tôi! Trong lòng Bạch Nhật Huyền vô cùng thống khoái mà cảm thán một chút, nhưng về xấu hổ trên mặt không hề thay đổi.

“Cho nên chị tìm em, chỉ là muốn nói cho em biết, anh hai em đối với em rất tốt?” Nếu Chung Thi Âm kia thay đổi đề tài, ta đây sẽ chiêu tiếp chiêu, tính toán như thế nào tránh được một kiếp này mới là thượng sách.

Chung Thi Âm chán nản! Cô ta đây là giả ngu hay thực sự ngu ngốc như thế?! Nếu Bạch Nhật Huyền không hiểu, vậy thì mình phải nói rõ ràng thêm một chút mới tốt, “Chị cùng Tiêu từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, người chung quanh đều hy vọng chị và anh em có thể cùng nhau, Chung gia cùng Bạch gia cũng có hôn ước miệng với nhau, mặc kệ như thế nào cũng là trăm lại mà không có hại nào cả. Nhưng là, cho tới bây giờ, Tiêu vẫn dồn hết tâm tình của mình trên người em, nhất là lần kỷ niệm ngày thành lập trường, sau khi buổi biểu diễn kết thúc, các học sinh đều sau lưng hai người im lặng mà bàn tán về quan hệ đó...” Cô cố gắng nói hết sức uyển chuyển, dù sao đây cũng là người trong lòng của Bạch Nhật Tiêu, mình cũng không nên quá đáng.

Bạch Nhật Huyền nhìn cô ta, bộ dáng vô cùng đúng lý hợp tình, nhưng trong lòng lại vang lên giọng nói: Đó là do chị thấy hai người là thanh mai trúc mã nha, anh hai tôi cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận! Không thể nghĩ tới việc này, chị Thi Âm thoát nhìn dịu dàng, thanh tao, lịch sự, nói tới anh hai vĩ đại của tôi cũng

có thể trở nên không rụt rè, xem ra đích thực là mê rồi. Nhưng là tôi có thể làm gì bây giờ? Chuyện này quyền quyết định không phải ở tôi nhé, mà ngay cả chuyện của chính mình, quyền quyết định cũng không thuộc về tôi, huống chi...aizzz, không giúp gì được chị thì không thể trách tôi nha~”

“Tiêu dù sao cũng là anh trai em, chị hy vọng em có thể hiểu được điều này, đừng để Tiêu trở thành trò cười trong mắt của kẻ khác.” Chung Thi Âm rút cuộc đã uyển chuyển mà nói ra mục đích của mình. Nhưng trong vài giây ngắn ngủi này, Chung Thi Âm đang tự hỏi cô ta làm thế nào trả lời, nhưng là mình này giờ cứ thao thao bất tuyệt một mình.

Bạch Nhật Huyền suy tính một phen, cuối cùng quyết định, nghĩ một đằng nói một nẻo, trả lời, “Em đã hiểu, sẽ cố gắng hết sức bảo trì khoảng cách với anh hai, cho hai anh chị cùng nhau nhiều hơn.” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại vang lên một giọng nói khác: Chuyện này thì cũng phải được ông hoàng để con kia cho phép mới được nha, bằng không tôi chỉ là người dưới không hiểu chuyện gì đâu, cũng không có khả năng giúp đỡ.

Được Chung Thi Âm đáp ứng xong, như trút được gánh nặng, Bạch Nhật Huyền đưa lưng về phía ánh mắt của Chung Thi Âm, rời đi, vỗ về chính tâm can đáng thương của mình, ủy khuất hộ nó, muốn nó cùng cô phải thừa nhận sự giãy vò khi nói dối. Nhưng mà cô làm như vậy cũng vì muốn tốt cho Chung Thi Âm nhá. Chẳng lẽ nói cho chị ta biết, bảo chị ta đừng có ‘nhất sương tình nguyện’ (tự huyền hoặc bản thân), anh hai căn bản không hề thích chị ta? Quá tàn nhẫn! Còn không bằng thế, trước tiên cứ xạo, lừa gạt rồi nói sau. Chỉ là, cô như thế nào có cảm giác, sau lưng có một cổ sức mạnh to lớn đang ép dần đến mình nha? Cô thăm thiết nhắm mắt lại, xong rồi, vào địa ngục rồi

~

6. Chương 6: Nhược Điểm Dị Dạng

Muốn bỏ anh qua một bên, nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Anh hai ~” Để bảo vệ chính bản thân mình miễn chịu đau khổ, cô trong nguy hiểm phải vì bản thân mình trước, nịnh nọt quay đầu, cười đến tươi vui rạng rỡ, không biết trong lòng đã sớm như bão táp thổi quét qua bầu trời, âm trầm vô cùng. Cô tự nói cho chính mình, không thể sợ hãi, việc cấp bách là trấn an thiệt tốt ông anh trai mặt mũi đường đen kịt kia, miễn ỉnh khó bảo toàn được cái mạng nhỏ bé này.

“Em chỉ được làm trò!” Chọc giận anh, rồi chỉ biết trưng khuôn mặt tươi cười đến lấy lòng anh, anh là không có tiền đồ như vậy sao, chỉ tùy tiện một khuôn mặt rạng rỡ của cô nhỏ này là có thể khiến anh thỏa hiệp?

“Anh hai, sao anh lại ở trong này nha? Anh không phải đi ăn cơm rồi hay sao?” Cô cười khanh khách kề sát người anh, quyết định vì tranh thủ cơ hội ạng sống của chính mình trước, tạm thời quên đáp ứng chuyện của Chung Thi Âm.

Anh nhắc khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cho dù là mê được, anh cũng muốn tăng cường sức chống cự, miễn cho cô nàng mỗi lần đều dùng chiêu này, muốn cho anh với nàng không có biện pháp gì, cô phải làm tốt chuyện của mình đã!

“Em thấy thế nào?” Anh ngân nga hỏi lại, ngầm thông báo vô cùng rõ ràng cho cô biết, đừng giả ngu với anh, nhất cử nhất động của cô đều trong tầm mắt anh cả, muốn bỏ anh qua một bên, nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Em biết em sai rồi mà...” Cô nhanh chóng mở miệng, biết không tránh được một chút mắng mỏ đầy bi ai, trước phải giả đồ đáng thương, tranh thủ tốt đồng tình nha.

Con nhóc con này! Không có việc gì thì đi chọc anh đau lòng, còn dám nghĩ anh đối với cô không dám phát hỏa!

Bạch Nhật Huyền nhìn không tới anh có ý tứ mềm lòng, thật vừa vặn, dù sao chính mình cũng đáp ứng với Chung Thi Âm bảo trì khoảng cách với anh rồi, anh mà mắng cô á, còn không bằng tránh xa một chút, đỡ

phải bị thương vô cùng thê thảm. Cô lạnh run nhìn anh, giống như một cô tỳ nữ bé nhỏ bị làm cho sợ hãi, buông cánh tay anh ra, đáng thương vô cùng lui ra ngoài mấy bước, cúi đầu, chờ anh nổi trận lôi đình trên cái đầu nhỏ của mình.

“Em làm gì, lại đây!” Tim anh đập nhanh nhìn cô đáng thương vô cùng mà rời xa mình, chộc giận anh xong đã nghĩ muốn chạy, cô cho rằng anh là cái gì, có thể tùy tiện để cô rời đi, anh làm gì mà phí sức, hoảng hốt chạy đi tìm cô hả!

“Nhưng mà...” Cô kiên quyết lắc đầu, tuy rằng không nắm chắc phần thắng, nhưng vẫn quật cường cảm giác lòng lấy thấy chết không sờn, cùng anh cách mấy thước mà giằng co.

Cô bắt đắc dĩ chớ bộ, anh giỏi thì qua đi! Anh chịu không nổi khi cô bắt hòa cùng anh, nâng bước hướng tới cô, ai biết cô thế nhưng còn dám chạy đi!

Anh âm trầm đứng nguyên tại chỗ, trừng mắt. Cô không biết sống chết, biểu tình cứng đầu. Anh hung tợn mệnh lệnh, “Bạch Nhật Huyền, em lại đây cho anh!” Nếu cô còn dám chạy đi, anh sẽ dùng dây trói lại, cũng sẽ làm cho cô và chính mình như hình với bóng!

“Sao mà mang cả danh họ ra gọi em!!” Cô chỉ là bắt đắc dĩ chớ bộ. Mà anh cho tới bây giờ đều dịu dàng gọi cô là ‘Huyền Huyền’, hiện tại đã tức đến rống họ tên đầy đủ của cô, cô nếu đi qua đó còn có thể giữ được mạng sống sao? Không thể mạo hiểm, cô muốn quý trọng sinh mệnh nha

~“Không cần phải chộc anh!!” Anh sử dụng tính nhẫn nại cuối cùng, trước khi anh nổi lên cơn thú tính, phải cảnh cáo cô tốt nhất là tự mình ngoan ngoãn bước lại đây. Còn nếu anh mà thu thập được cô lại rồi, tuyệt đối tận tình kỹ lưỡng mà chà đạp cô, sau đó làm cho cô không dám rời anh nửa bước!

“Vậy anh không được đánh em!” Cô biết cơn giận của anh đã không thể khống chế được, che giấu sự hoảng sợ nơm nớp của mình, cẩn thận nói, ý vào sự chiều chuộng của anh, to gan yêu cầu anh phải ình toàn thân trở ra.

“Anh đánh em lần nào hả?!” Anh phát điên! Từ nhỏ đến lớn, ngay cả mắng cô cũng đều thương tiếc, chuyện đánh cô từ đâu mà ra?!

“Nhưng em vẫn không thể qua được!” Cô vô lại muốn yêu cầu nhiều hơn.

Bạch Nhật Tiêu lười làm trò cùng cô, còn như vậy nữa, anh sẽ bị cô làm cho tức chết! Ba bước làm thành hai bước, anh nhanh chóng khóa cô lại bằng những sải bước thật dài. Trước khi cô chạy trốn, tóm được, kéo cô đến trước ngực, ôm cô thật chặt, giả bộ âm ngoan mà nhìn cô trong lòng mình, bộ dáng run sợ, “Em rất giỏi, dám chộc anh?”

Bạch Nhật Huyền không dám giãy dụa, chỉ có thể ngây ngốc cười cười, hy vọng anh có thể xử lý nhẹ nhàng, “Anh hai ~ em một chút xíu cũng không dám chộc giận anh.” Làm nũng, đây là tiên đan cứu mạng cuối cùng.

Vẫn là bởi vì quá yêu cô, anh không có cách nào thực sự giận dữ với cô được. Chỉ cần cô vẫn ý lại anh, chỉ cần cô vẫn ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, anh vẫn sẽ luôn dùng cả dịu dàng của cuộc đời mình để cưng chiều cô, mặc kệ việc cô thật sự không có lương tâm.

Anh mềm lòng, thả lỏng cô trong lòng ra, biểu tình nhu hòa nói, “Anh không muốn tức giận với em, em đáng yêu như vậy, anh làm sao có thể tức giận với em được? Nhưng là những lời em vừa mới nói, chỉ có thể trong lời nói thôi, biết không?” Anh không phải đang hỏi cô, mà là, mệnh lệnh cô, dịu dàng mà cưỡng chế cô. Anh không thắng thần cho cô hiểu tâm tình của anh được, bởi vì sợ cô không nhìn tới mà hiểu lầm. Như vừa này là một ví dụ tốt lắm, cô giống như con nhím nhỏ để phòng anh, rời xa anh, lại không biết rằng, tâm anh đã không bao giờ có thể rời khỏi cô được.

Ánh mắt Bạch Nhật Huyền lập tức khôi phục vẻ lấp lánh, vui sướng túm túm áo bên hông anh, “Anh thực sự không tức giận?” Cô còn tưởng anh là tức giận cô nói chuyện cùng Chung Thi Âm, nhưng mà xem ra, anh còn giống như không biết gì cả

~Anh hơi thô lỗ nhắc cảm của cô lên, trong mắt lóe ra hàn quang, “Muốn anh không tức giận, em phải đem mấy lời nói kia vứt sạch triệt để, quên không còn một mảnh!!”

Cô thực sự rất ngây thơ ~ si ngốc cười, giơ lên ba ngón tay ở bên tai, nói lời thề vô cùng son sắt, “Nhất định quên à!” Không phải cô nói không giữ lời, mà là cô không muốn về sau cuộc sống mình phải trôi qua trong bi thảm nha. Người thanh niên tuấn mỹ trước mắt này, tuyệt đối, là người không thể chọc vào được! Cũng may anh ấy là anh trai mình, không biết dạng con gái nào có thể làm bạn gái của anh, xác định chắc chắn là sẽ bị anh áp bức đến chết cũng không dám bỏ!

Bạch Nhật Tiêu nở nụ cười, cương chiều xoa xoa mái tóc của cô, nắm tay cô chậm rãi hướng tới nhà ăn.

Bạch Vĩ Minh gõ gõ cửa phòng con gái, “Huyền Huyền, ba có thể vào phòng con không?” Ông yêu chiều hỏi. Sau khi được Bạch Nhật Tiêu cho phép đi vào phòng cô con gái nhỏ, ông phiêu phiêu liếc mắt qua bộ váy cô đang mặc, thuần một sắc váy dài. Ông biết, đây là kiệt tác của Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Tiêu xếp váy dài gọn gàng chỉnh tề đặt vào trong ngăn tủ, ngồi xuống bên người Bạch Vĩ Minh, làm nũng nói, “Ba tìm con có chuyện gì không ạ?”

Bạch Vĩ Minh cầm bàn tay nhỏ bé của cô, mở miệng nói lời thắm thía vô cùng, “Ba mấy năm nay đều ở nước ngoài, không thể chăm sóc con cho thật tốt được. Lần nay ba muốn quay trở về Mỹ, mang con sang đó. Về sau con cùng ba mẹ sống với nhau, được không con?”

“Vậy còn anh hai, anh ấy có đi không?” Người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Bạch Nhật Tiêu, muốn biết có phải hay không có thể tiếp tục sinh hoạt cùng với anh. Bởi vì, cùng anh như hình với bóng mười mấy năm rồi, trong trí nhớ ký ức của cô, tất cả đều có anh. Nếu không có anh, cuộc sống của cô nhất định rất khó khăn.

“Anh trai không đi, chỉ có Huyền Huyền đi.” Bạch Vĩ Minh tận lực, dùng dụ dỗ mà thu phục con gái. Tuy rằng không ở chung với nhau nhiều nhận gì, nhưng là ông vẫn biết rất rõ, cô nhóc này, chỉ cần người khác đối với nó dụ dỗ, nó sẽ không từ chối.

“Huyền Huyền dù có thể nào đi chẳng nữa cũng sẽ không đi!” Chẳng đợi đến lượt Bạch Nhật Tiêu trả lời, giọng nói đầy giận dữ của Bạch Nhật Tiêu đã xé nát sự dụ dỗ ngọt ngào của Bạch Vĩ Minh, “Ngoại trừ bên người tôi, cô ấy thể nào cũng không đi đâu cả!” Giọng nói của Bạch Nhật Tiêu vô cùng cứng rắn, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Bạch Nhật Tiêu, kéo cô lại bên cạnh mình, đối diện cùng Bạch Vĩ Minh.

“Buông nó ra!” Bạch Vĩ Minh buồn bực mệnh lệnh, bày ra vẻ uy nghiêm vốn có của một Tổng Giám đốc, “Huyền Huyền là em gái của anh, anh đừng có ở đây mà ‘hồ ngôn loạn ngữ’(lời nói bậy, lời nói nhảm) với tôi!” Lời của ông không có biện pháp đúng lý hợp tình, nhưng lại là khí thế mạnh mẽ áp đảo.

Bạch Nhật Tiêu không muốn cùng ông ta tốn nhiều thời gian đấu võ mồm. Mấu chốt là ở Bạch Nhật Tiêu, chỉ cần cô không muốn đi, anh sẽ liều lĩnh giữ cô lại. “Huyền Huyền, em muốn ở cùng với anh, hay là muốn qua nước Mỹ?” Anh dụ dỗ hỏi, chân thành và đầy khát vọng, khiến cho người ta không thể bỏ qua được sự chờ mong đó.

7. Chương 7: Tình Cảm Lan Tràn

Chịu đựng như vậy nhiều năm rồi, nếu còn không thể chống cự cùng phản kháng, anh dựa vào cái gì để bảo vệ cô gái anh yêu bên người, làm thế nào để hứa hẹn cho cô một tương lai!

Bạch Nhật Tiêu lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, một bên là anh hai mình vô cùng yêu thương, một bên là ba mẹ rất ít ở chung, nếu nhất định phải lựa chọn một trong hai, cô thực sự không biết nên làm sao bây giờ cả. “Anh hai, chúng ta cùng qua Mỹ được không anh?” Cô cẩn thận hỏi anh, bởi vì mặt anh, trong lúc cô do dự thì trở nên âm trầm vô cùng.

“Em chỉ có thể chọn một, muốn anh, hay là muốn ba mẹ?” Giọng nói của anh có chút đông cứng, sự phân vân không thể lựa chọn dứt khoát của Bạch Nhật Tiêu khiến anh cảm thấy đau lòng. Dù anh có để cho cô tự do lựa chọn, nhưng anh biết rõ, một khi đáp án của cô không phải là anh, anh sẽ trở nên điên cuồng!

“Anh đủ rồi!!” Bạch Vĩ Minh không thể chịu được Bạch Nhật Tiêu làm như vậy để thoái thác, cau giận trừng mắt nhìn anh, “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Nhất định phải khiến cái nhà này long trời lở đất, để

cho người ngoài chế giễu, anh mới vui mừng hả?!” Ông quát tháo ầm ĩ, muốn dùng khí thế áp đảo Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Tiêu âm trầm mà lạnh lạnh nhìn khuôn mặt tức giận đến nghẹn hồng kia, lạnh lùng mở miệng, “Ông cũng đừng quên, ai mới là người khởi xướng!”

“Mày!” Bạch Vĩ Minh thật sự đã bị anh làm cho tức giận đến phát điên, muốn nâng tay tát lên mặt của anh.

Bạch Nhật Tiêu dễ dàng đỡ một quyền kia của Bạch Vĩ Minh. Từ khi Bạch Vĩ Minh biết rõ anh thích chính người em gái không cùng huyết thống của mình, đã không nề hà gì, thường xuyên tát cùng đấm. Chịu đựng như vậy nhiều năm rồi, nếu còn không thể chống cự cùng phản kháng, anh dựa vào cái gì để bảo vệ cô gái anh yêu bên người, làm thế nào để hứa hẹn cho cô một tương lai!

“Nhiều năm như vậy, vẫn không có chiêu thức nào mới mẻ một chút hay sao?” Bạch Nhật Tiêu khiêu khích nhún mày, chăm chọc nhìn sắc mặt đầy dối trá của Bạch Vĩ Minh. “Tôi muốn làm gì thì chắc ông phải là người rõ nhất. Đây là lần cuối cùng, Huyền Huyền dù như thế nào cũng sẽ không đi, nếu không, ông muốn biết tôi sẽ làm thế nào không?” Bạch Nhật Tiêu cao ngạo nói, nhìn nhìn Bạch Nhật Huyền bên người. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ thách thức khiến anh đau lòng, vì thế quyết định không tiếp tục đề tài này nữa.

“Muốn tôi không mang Huyền Huyền đi, anh phải xem xét lại cho tốt hành vi của anh, đừng để cho tôi phải mất mặt xấu hổ!” Bạch Vĩ Minh bị những lời của anh uy hiếp. Dù sao nếu sự tình bại lộ, An Như Nguyệt sẽ không tha thứ cho ông, truyền thông sẽ không bỏ qua cho ông, ngay cả Bạch thị, đều có khả năng vì ông mà bịt kín thông tin bẩn thỉu này. Một người cha tự tay thí mạng con gái mình, ông không gánh nổi tội danh này.

Ánh mắt đầy chế nhạo của Bạch Nhật Tiêu nhìn ông, “Ông cảm thấy, có thể uy hiếp được tôi sao?” Nói xong, anh thản nhiên nắm tay Bạch Nhật Huyền, rời khỏi cái phòng chướng khí mù mịt kia, bỏ lại Tổng Giám đốc của Bạch thị vì bị oanh tạc mà giận sôi người.

Tim Bạch Nhật Huyền đập nhanh, đi theo anh đến trong đình viện, nhìn vẻ mặt nhàn nhã của anh, mới vừa rồi còn tàn nhẫn lạnh lùng uy hiếp chính ba của mình, hiện tại vẻ mặt lại dịu dàng mà nhìn cô, cùng cô đùa giỡn. Cô không chịu nổi lòng hiếu kỳ đương giãy vò, bắt lấy cánh tay anh, dựa vào người anh làm nũng và đùa trò khác.

“Bây giờ không thể nói cho em biết được, bởi vì em sẽ chịu không nổi.” Bạch Nhật Tiêu không đợi cô mở miệng, đem đáp án nói trước cho cô biết. Nhìn cô không có việc gì mà ân cần, ngoan ngoãn như vậy với anh, anh chỉ biết cô về điều này cần cẩn thận suy nghĩ một chút.

“Anh chưa nói làm sao mà biết em sẽ không chịu nổi chứ.” Bạch Nhật Huyền thi triển công lực mè nheo, nhẹ nhàng nói chuyện, cười ngọt ngào như mật, bắt lấy cánh tay anh lắc lắc, cũng không tin anh không nói nha. Chiêu này trước kia, bách phát bách trúng.

Đây là nhược điểm của anh, nhược điểm duy nhất, không thể bị cô nhóc này mê hoặc được. Anh rút cánh tay ra, giữ lấy thân mình nhỏ bé không an phận của cô, “Nghe lời, sẽ không chờ lâu đâu, rồi anh sẽ nói cho em biết.” Anh cũng rất muốn nói cho cô, nhưng là, điều này đối với cô mà nói, sẽ là sự đả kích không hề nhỏ. Mà anh, lại không thể nhìn cô đau lòng được.

“Vậy anh nhất định phải nói cho em biết nha, bởi vì anh chỉ có một điều này giấu em thôi, em không thích cảm giác này tẹo nào.” Cô thuận theo mà dựa vào cánh tay anh. Dựa vào anh, cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Chuyện anh giấu cô, đâu chỉ có một điều này. Anh si mê nhìn cô, khuôn mặt cười duyên đáng kia, cảm nhẹ nhàng mà sát đỉnh đầu cô, ở trong lòng thì thâm, đem tình yêu nồng đậm và say đắm này, thâm tình mà kể ra, nhưng cô lại không nghe thấy.

“Huyền Huyền, em sẽ rời khỏi anh sao?” Giọng nói của anh có chút cô đơn.

Tâm Bạch Nhật Huyền bởi vì lời nói của anh mà nảy ra sự xúc động nho nhỏ, “Em sẽ không rời khỏi anh, anh hai.” Sẽ không rời đi, chính là bởi vì đây là anh trai, trong lòng cô, bởi vì anh mà dâng lên những cơn

sống.

An Như Nguyệt thất thần nhìn hai anh em trong đình viện, sự lo lắng tràn lên trong đầu óc bà...bà không dám tưởng tượng, tình cảm như vậy sẽ bị phỉ nhổ, huống chi là ở trong gia đình bọn họ như vậy. Nhất là truyền thông đưa những tin tức đầy phong ba, khiến cho Bạch gia hổ thẹn. Bà lo lắng trước hết, cũng chính là...

Sau khi cha mẹ về nước, Bạch Nhật Huyền rất ít khi ở trong phòng anh trai vượt qua đêm dài. Mất đi sự bảo vệ dịu dàng đầy mạnh mẽ của Bạch Nhật Tiêu, cô mỗi đêm đều rất khó đi vào giấc ngủ. Cô vừa sợ tối vừa sợ ma, rốt cuộc khi ba mẹ đi tiệc tối và ở lại, chỉ còn mình Bạch Nhật Tiêu trong phòng, bộ dáng rón ra rón rén của cô, quả thực giống con mèo nhỏ trộm đồ vậy.

Anh cũng luôn luôn chờ đợi, chờ đợi cho đến khi cô không nhịn được và tìm kiếm sự bảo vệ của mình. Cứ việc chờ đợi đến khi không kiên nhẫn, anh vẫn kiên chế suy nghĩ muốn bên cạnh cô mà vô cùng lo lắng. Bởi vì anh biết, trong lòng cô, anh rất cuộc có bao nhiêu quan trọng. Có phải hay không nên trời không phụ người có lòng, thật sự khiến cho anh chờ đến thời điểm này, tiếng mở cửa quen thuộc kia.

Anh lặng lẽ mà thông dong đến nơi cũ, chờ thân hình nhỏ bé của cô rơi vào vòng ôm của mình.

Trải qua vô số lần trải nghiệm trước kia, cô vẫn là không có học tốt, đến chỗ rẽ, như trước vẫn chui đầu vào mai phục của anh.

“Anh lại mai phục em nha!!” Cô hờn dỗi đẩy vòng ôm của anh ra, cười hì hì nhìn khuôn mặt tươi cười đầy thỏa mãn của Bạch Nhật Tiêu, vẫn cảm thấy rằng, ở bên người anh luôn luôn an tâm hơn.

Bạch Nhật Tiêu kéo cô đến bên giường, chỉ chỉ đống tài liệu trên bàn, “Anh còn có vài việc chưa làm xong, em ngủ trước đi.”

Cơn buồn ngủ của cô không phải quá sâu, liền kích động ngồi xuống bên người anh, nhìn ánh mắt anh cẩn thận, nghiêm nghị nhìn chăm chú những con số chằng chịt trên màn hình máy tính. Cô đau đầu nhìn cuốn sách anh đang đọc được một nửa trong tay, “Giáo trình tài chính cao cấp quốc tế”. Cô còn thật sự thử nghiệm túc nghiên cứu thử sách này, nhưng là, khi nhìn đến những ký hiệu của anh bên trong, cô lập tức nhú mày, “Hoàn toàn không hiểu gì hết...” Trong sách tất cả đều là ký hiệu cô không biết.

Anh yêu chiều xoa xoa đầu cô, cầm sách lại, miễn cho cái đầu yếu ớt nhỏ bé kia lại chịu thêm kích thích. Dù sao với thành tích toán học của cô, với những thứ rối tinh rối mù này, cũng khiến cho thiên tài toán học như anh cũng cảm thấy đau đầu.

“Anh hai, anh muốn theo học chuyên nghiệp cái gì sao?” Cô vô cùng thân thiết dựa vào bờ vai anh, nghe âm thanh anh gõ bàn phím lách cách, ngửi trên người hương hoa hồng rất nhẹ. Tâm trí của cô ngày càng được thả lỏng.

“Tài chính.” Anh dịu dàng nhìn qua bàn tay nhỏ bé đang rất ngoan ngoãn của cô, đôi cánh tay trắng mịn kia đã bắt đầu xuất hiện bên hông anh.

“Anh vẫn quyết định tiếp quản ‘Hoàng Đình quốc tế’ của ông nội sao?” Giọng nói của cô ngày càng trầm hơn, đầu dựa trên vai anh cũng ngày càng nặng, chậm rãi chìm vào lồng ngực anh.

Anh bế thân hình mềm mại của cô, đặt vào trong chăn, nụ hôn ngọt ngào nhẹ nhàng dừng bên môi cô.

Hoàng Đình quốc tế, là trong lúc có Bạch thị, ông nội của Bạch Nhật Tiêu lập nên, vì tài chính quay vòng của Bạch thị thiết tạo nên một thể vững chắc. Nhưng trong lúc lâm chung, không ngờ lại đem Bạch thị cùng Hoàng Đình phân rõ giao cho Bạch Vĩ Minh cùng Bạch Nhật Tiêu. Trước khi Bạch Nhật Tiêu có đủ năng lực để tiếp quản Hoàng Đình, tạm thời trao quyền vận hành bộ máy này cho ban Giám đốc, đợi cho Bạch Nhật Tiêu tốt nghiệp Đại học, Hoàng Đình sẽ vô điều kiện trở về trong tay anh. Chuyện này, ngay cả Bạch Vĩ Minh cũng không có quyền can thiệp.

8. Chương 8: Rõ Ràng.

“Chỉ khi cậu nhìn cô ấy, ánh mắt mới có thể trở nên ám áp như vậy.”

Thời gian bước dần vào tháng sáu, thời tiết bắt đầu trở nên khô nóng. Lúc mặt trời sắp tắt nắng, Bạch Nhật Huyền kiêu hãnh giơ trái bóng trong tay ra, chỉ vào Từ Khả Hân, bộ dáng ‘cậu cứ việc phóng ngựa tới đây’ rất rõ ràng.

Từ Khả Hân cũng thực có tố chất thần kinh, hất cằm lên. Cả hai cô gái giống như đang tiến hành một trận đấu quốc tế, hai bên đều làm ra vẻ nghiêm trọng khiến cho người ta dễ khóc dễ cười.

Trái bóng đầu tiên được đánh ra, Từ Khả Hân dựa cột nhìn Bạch Nhật Huyền đang quẩn lên với trái bóng dí sát bên người, “Chắc chắn chắc, với trình độ này của cậu, thật sự khiến cho anh hai cậu mất mặt rồi đó ~”

“Cậu đừng đắc ý, bóng của anh hai mình đều tiếp được hết, chỉ tại cậu thôi!!” Cô không cam lòng vặn ngược Từ Khả Hân.

Nói đến Bạch Nhật Tiêu, Từ Khả Hân đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, vội vàng cởi găng tay ra, quăng cho cầu thủ kế tiếp, vô cùng thần bí túm lấy Bạch Nhật Huyền, “Đi, tớ có chuyện này muốn nói với cậu, so với bóng chày còn quan trọng hơn!!”

“Cậu muốn nói gì? Ở nơi nào nói mà chẳng được hả!” Bạch Nhật Huyền bị cô bạn không chút khí chất kéo ra khỏi đám người, cô thật cẩn thận để sát vào bên tai Bạch Nhật Huyền.

Từ Khả Hân nhìn cô chằm chằm thật lâu, mới cẩn thận mở miệng nói, “Cậu thành thật nói ỉnh biết, anh hai cậu thích cậu, có đúng hay không?!” Cô nàng bày ra dáng vẻ bức cung. Ánh mắt kia, đang cật lực muốn nhìn thấu tâm tư Bạch Nhật Huyền.

Bạch Nhật Huyền méo xệch, dùng nụ cười che lấp vẻ xấu hổ, tặng cho Từ Khả Hân một cái đánh, “Cậu nói gì vậy, làm sao có thể như thế nha?!” Mặc kệ Từ Khả Hân nói là không phải sự thật, nhưng đây là điều không cho phép. Cô cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới tình cảm như vậy. Mặc kệ Bạch Nhật Tiêu đối với cô làm cái gì, cô đều đã xếp lý trí cùng hành động của mình vào phạm vi tình cảm anh em để quản lý.

Từ Khả Hân quăng cho cô một ánh mắt ‘cậu chỉ làm trò’, “Bằng không cậu muốn giải thích thế nào? Mình nhớ hôm biểu diễn cho ngày Kỷ niệm thành lập trường âm ỉ chuyện hôn của cậu nha?!” Cô nàng bày ra tư thế ‘chưa đến phút cuối chưa thôi’, tất nhiên phải nhìn sự tình mà tra ra manh mối.

Bị đề cập tới chuyện này, khuôn mặt Bạch Nhật Huyền lập tức ửng đỏ, hàm hồ mà quanh co, mở miệng nói, “Đó là, đó là bởi vì anh không nhớ rõ kịch bản, cứ thế mà phát huy thôi.” Cô gượng ép tìm đại một cái cớ. Chuyện này, cô cũng không có hỏi qua Bạch Nhật Tiêu, bởi vì mỗi khi nhắc tới chuyện này, lòng của cô chợt mê loạn mà không thể hiểu vì sao, khiến cô nảy sinh tình cảm hư ảo.

Từ Khả Hân dựa cột xem xét khuôn mặt đỏ bừng của cô, chỉ biết cô bạn mình đương nói loạn, “Ừ nhỉ, ở trong trường học, anh có tiếng lạnh lùng, nhưng mà đối với cậu lại luôn cười dịu dàng. Hơn nữa, chỉ đối với mỗi mình cậu! Anh mỗi ngày đứng giờ chờ ngoài cửa phòng học, còn không cho cậu tiếp xúc nhiều với con trai. Cậu, muốn giải thích thế nào?!” Cô từ tốn mà có lực công phá.

“Đó là bởi vì mình là em gái của anh, anh bảo vệ mình thì có gì kỳ cục hả!” Cô chột dạ muốn che giấu sự xao động trong lòng, tìm một cái lý do mà cô tự cho là có thể khiến người ta tin phục.

“Nhưng mà anh đối với học tỷ Thi Âm không tốt bằng một nửa so với cậu nha. Cậu có thấy anh cười trước mặt học tỷ Thi Âm chưa?!” Từ Khả Hân không đồng ý, cũng không buông tha mà ép hỏi cô, đem chuyện Bạch Nhật Tiêu đối với cô bạn mình rõ ràng là dịu dàng nói ‘nhất thanh nhị sở’ (rõ ràng rành mạch).

Bạch Nhật Huyền cảm thấy Từ Khả Hân hiện tại tựa như Mẩu Dạ Xoa, vẫn ức hiếp cô. Để cứu chính mình thoát ly khỏi khổ ải, cô trêu chọc mà cười xem vẻ mặt bức cung của Từ Khả Hân, một bàn tay xoa xoa thất lưng, một ngón tay nhỏ bé thông minh ngoe nguẩy, bộ dáng cực kỳ khôn khéo, “Ai da ~ thì ra là cậu thích anh hai mình, cho nên mới lực tin tức từ mình. Thực không thể nhìn ra được, cậu lại âm hiểm như vậy!!” Về mặt cô nhìn Từ Khả Hân đây về nhìn thấu và đắc ý, khiến cho Từ Khả Hân hổ hển trừng mắt nhìn cô. Bạch Nhật Huyền cũng không phải không biết người trong lòng mình là ai, còn dám giỡn mặt với mình! Cô

trừng phạt, đưa tay lên trên eo nhỏ của Bạch Nhật Huyền bắt đầu hành sự, khiến cho Bạch Nhật Huyền bị cù mà cười lăn, ngay cả cầu xin tha thứ cũng nói không được.

“Cậu còn cù mình, mình liền nói cho anh Hạo Nhiên cậu thích anh!!” Bạch Nhật Huyền chán nản, ghen cười quát.

“Bạch Nhật Huyền! Nếu cậu dám nói, mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu!!” Từ Khả Hân vui cười đuổi theo Bạch Nhật Huyền đang chạy trốn khắp nơi, vươn tay lên, không ngừng cù lên hông cô bạn.

Trong giờ tự học, Bạch Nhật Tiêu dứt bỏ những sách vở dày cộp, chán đến chết, tựa đầu nhìn ra sân bãi ngoài cửa sổ.

Nụ cười lung linh xinh đẹp của cô tựa như nước suối tươi mát của những ngày tháng sáu, mỗi một độ cong đều có thể khiến linh hồn nóng rực của anh tìm được nơi thoải mái, nhẹ nhàng ôm lấy hồn phách anh, khiến mặt mày anh trở nên tràn đầy tình cảm.

“Chỉ khi cậu nhìn cô ấy, ánh mắt mới có thể trở nên ấm áp như vậy.” Giọng nói của Chung Thi Âm vang lên sát bên tai anh. Cô đã muốn nhìn anh thật lâu, bắt đầu từ một khắc khi anh chăm chú nhìn cô nữ sinh trên sân tập thể dục kia, cô đã quan sát từng biến hóa của anh. Cô biết, hôm biểu diễn trong ngày lễ Kỷ niệm thành lập trường hôm đó, một cái hôn, là đã cho thấy cõi lòng anh.

Bạch Nhật Tiêu không muốn để ý đến cô ta, tiếp tục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt của Bạch Nhật Huyền trên sân thể dục, lo lắng: Cô ấy đầy mồ hôi vậy, còn chạy ngược xuôi giữa trời nóng, không thấy mệt sao?

“Cô ấy là em gái cậu!” Chung Thi Âm bắt đầu dĩ mà cao giọng hơn, kéo suy nghĩ của anh lại. Cô khổ sở, không phải bởi vì tâm của Bạch Nhật Tiêu không đặt trên người cô, mà là bởi vì tình yêu của anh, là thiên lý không dung thứ.

“Cô thực àm i!” Anh rút cuộc cũng nhìn về phía cô, trong ánh mắt cố ý lộ ra sự không kiên nhẫn, giọng nói có chút giận dữ. Anh không cần bất luận kẻ nào bình luận tình yêu của anh, cho dù khắp thiên hạ đều phản đối anh cũng không để ý, chỉ cần Bạch Nhật Huyền không phản đối là tốt rồi. “Còn nữa,” Anh nghiêm giọng cảnh cáo cô, “Chuyện lần trước, tôi không hy vọng lại xảy ra lần nữa.”

“Tiêu!” Chung Thi Âm còn muốn khuyên nhủ anh, nhưng lời của cô còn chưa nói ra miệng, anh đã lo lắng nhảy ra khỏi cửa sổ, chạy rất nhanh đến sân thể dục. Cô sáng tỏ nhìn về phía sân thể dục, là Bạch Nhật Huyền té xỉu. Trên đời này, ngoại trừ Bạch Nhật Huyền ra, còn có ai có thể khiến anh khẩn trương thành như vậy nữa? Cô không nói gì, thê lương cười cười chính mình si tình.

Bạch Nhật Tiêu trong lòng nóng như lửa đốt, chạy đến sân thể dục, ôm lấy Bạch Nhật Huyền vừa ngã xuống mặt đất, vội vã chạy về phòng y tế. Chân tay Từ Khả Hân luống cuống mà nhìn động tác nhanh nhẹn của Bạch Nhật Tiêu. Từ lúc Bạch Nhật Huyền té xỉu tới giờ, ngay cả thầy giáo cô cũng chưa kêu kịp mà Bạch Nhật Tiêu liền xuất hiện?!

Khi xác định cô chỉ bị cảm nắng, tảng đá trong lòng anh mới chậm rãi thả xuống.

Anh vừa tức giận vừa đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, “Em đấy, khi nào mới có thể khiến cho người ta yên tâm đây?” Ngồi ở bên giường, anh nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô. Anh từ nhỏ chỉ biết, tầm mắt của anh không có cách nào rời khỏi cô, cô không phải là một người có thể làm cho người ta yên tâm được. Bởi vì lo lắng, cho nên anh luôn luôn nhìn cô, cho đến khi từ lo lắng biến thành quan tâm, quan tâm biến thành cảm tình. Trong mười lăm năm trôi qua ấy, anh can tâm tình nguyện đặt cô ở trong lòng, độc chiếm toàn bộ tình yêu trời đất của mình.

Anh nhẹ nhàng liếm hôn đôi môi mất đi huyết sắc của cô, dùng sự ấm áp của chính mình khôi phục màu hồng nhuận trên môi cô.

Bạch Nhật Huyền mơ hồ cảm thấy môi hơi ươn ướt, chờ cô mở hai mắt đã nhìn thấy đôi mắt tràn đầy lo lắng của Bạch Nhật Tiêu. Cô thử nhích người, nhưng sự choang váng quay cuồng khiến cô nhăn mày lại, không thể di động.

“Ngoan ngoan nằm, đừng nhúc nhích.” Anh mềm nhẹ dè cô lại.

“Anh hai.” Cô suy yếu gọi anh, tội nghiệp đến chảy ra nước mắt, cảm giác đầu vầng mắt hoa khiến cho cảm thấy thực khổ sở, rất khó chịu. Thấy anh, đã muốn đem hết thấy cảm giác của mình nói cho anh biết.

Anh biết là cô đang rất đau, dịu dàng xoa xoa huyết thái dương giúp cô, lau đi nước mắt cho cô, “Ngoan, đừng khóc, anh biết em khó chịu. Cho nên, lần sau đừng chạy loạn dưới mặt trời gắt như vậy nữa, có biết hay không?”

Tựa như anh chỉ đem nụ cười duy nhất của mình trao cho cô, cô cũng đem số lượng nước mắt không nhiều lắm, hết thấy đều cho anh thấy. Thói quen của cô là khóc trước mặt anh, quen chờ anh dịu dàng an ủi. Thói quen này, cho tới nay cũng chỉ có trong cuộc sống của hai người bọn họ. Cô té xỉu, không chỉ vì ánh mặt trời gay gắt nướng chín khí lực mình, mà khi ngẫu nhiên quay đầu lại, thấy anh cùng Chung Thi Âm có đôi có cặp đứng trước cửa sổ. Đây cũng là nguyên nhân dẫn đến chuyện ngất xỉu.

Nhìn sự dịu dàng vô hạn của anh, cô bắt đầu hoài nghi, có phải hay không mình thật sự quá rầy đến anh cùng Chung Thi Âm nói chuyện yêu đương. Cô bắt lấy cánh tay đương nhẹ nhàng xoa của anh, lo lắng hỏi, “Anh hai, anh thích chị Thi Âm không?”

“Vấn đề này không phải hỏi qua rồi sao?” Anh nhún mày nhìn đôi mắt hồng hồng vì khóc của cô. Cô lại đang miên man suy nghĩ cái gì chứ?

“Trước kia hỏi rồi, nhưng gần đây không hỏi à, anh nhanh nhanh trả lời người ta.” Cô không thuận theo, cũng không buông tha cầm lấy cánh tay anh, vội vàng muốn biết đáp án. Tình cảm luôn có sự thay đổi, trước kia không thích không có nghĩa là hiện tại, hay về sau sẽ không thích.

Anh bất đắc dĩ nhìn cô, chẳng lẽ tâm tình anh, cô một chút đều nhìn không tới hay sao? Nếu anh thích Chung Thi Âm, thì làm sao có thể dùng thái độ lãnh đạm mà đối xử với Chung Thi Âm? Anh đem vị trí người một nhà cùng vị trí đặc biệt nhất đều trao cho cô, nhưng cô còn như đang ở trong sương mù không thấy rõ. “Anh không thích cô ta.” Cho dù đáp án đã rất rõ ràng, nhưng anh vẫn nói ra. Bởi vì chỉ bằng nhãn lực của Bạch Nhật Huyền, căn bản là xem không hiểu biểu tình trên mặt anh rồi.

9. Chương 9: Anh Thích Em.

“Huyền Huyền, anh yêu em.”

“Vậy anh có người trong lòng không?” Cô không buông tay mà truy vấn, cho dù không phải Chung Thi Âm, trong trường nhiều nữ sinh thích anh ấy như vậy, người người sáng lạn đẹp dễ động lòng người, anh ấy là đàn ông con trai, phải có lúc động lòng đi.

Tình cảm anh em này khiến cho cô không thấy được tình cảm thật sự của anh. Anh biết, chỉ cần một ngày không giải trừ gông xiềng này, cô vĩnh viễn cũng sẽ không thấy được rằng, tâm tình anh cũng chỉ hướng về cô. Anh nhìn cô, suy nghĩ thật lâu. Đôi mắt cổ lừng trông nước mắt, biểu tình lo lắng khó nhìn. Sự lo lắng trong đôi mắt ấy cho anh hy vọng. Cô cũng để ý anh có hay không người trong lòng, để ý anh là không phải chỉ nhìn một mình cô. Có được loại để ý này, anh nghĩ, anh rốt cuộc có thể đem một lòng một dạ tình yêu này nói cho cô. Anh nhìn cô, vỗ về cô, dịu dàng mở miệng nói, “Anh, thực là có một người trong lòng.”

Tư duy của cô như thể trong phút chốc đã bị đông cứng lại, khiến cho cô không thể tự hỏi, anh ấy có người trong lòng, mà cô vẫn ỷ lại anh hai có người trong lòng! Bọn họ là anh em, mà hần thế nào, sớm hay muộn cũng sẽ mang về cho cô một người chị dâu. Đây là điều cô đã sớm nhận thức được, nhưng là vì sao, lại có một khắc, cô không hy vọng như vậy. Bên người anh, ngoại trừ cô còn có nữ sinh nào khác đâu.

“Em không muốn biết cô ấy là ai chẳng?” Anh đợi đã lâu cũng chưa nghe được. Như đã lường trước được vấn đề, anh chỉ nhìn cô đang cúi đầu mà ngăn người. Chính anh đã mở miệng trước.

“Không muốn.” Cô thấp giọng nói. Nếu có thể, cô vĩnh viễn không muốn biết người kia là ai, không muốn biết là ai cùng cô chia sẻ người con trai giống như thiên thần này.

“Nhưng là anh muốn cho em biết...” Anh nghĩ tới, tình yêu say đắm của anh đối với cô đã lấy đi lực nhẫn nại của anh. Rốt cuộc cũng đến ngày nào đó, anh sẽ không để ý đến cô có khả năng thừa nhận hay không mà bắt buộc cô phải tiếp nhận tình yêu của mình. Anh dịu dàng nâng cằm của cô lên, lại chạm phải ánh

mắt trốn tránh của cô. Anh giữ khuôn mặt của cô trong tay, nhu tình bao trùm môi cô, tựa như trong ngày biểu diễn ở lễ Kỷ niệm thành lập trường hôm ấy, anh đã dùng hành động nói cho cô, người anh yêu là ai.

Cô mở to hai mắt nhìn, xấu hổ và giận dữ đổ ập vào trong trí não cô. Cô giãy dụa muốn rời xa thân thể anh, đánh vào lồng ngực anh, nhưng là cô, vẫn chìm thật sâu vào trong lồng ngực ấy. Không phải là cô chìm đắm, mà là anh không cho cô rời đi. Tay anh, môi anh, đều giam cầm thân thể của cô cả rồi.

Bạch Nhật Huyền nổi giận nhìn đôi mắt mê tình của anh, “Anh như thế nào có thể đối với em như vậy, anh làm sao có thể hôn em được?! Em là em gái của anh nha!!” Vuốt cô để trong ngực anh, phát tiết cảm xúc đầy tội lỗi trong lòng mình. Cô thế nhưng lại bị anh trai ruột hôn! Không phải biểu diễn, không phải hí kịch!

Bạch Nhật Tiêu ôm chặt thân thể không khống chế được của cô, “Anh đang muốn nói cho em biết người trong lòng anh là ai!” Cô ở trong lòng anh bất an giãy dụa, cô muốn cật lực đẩy anh ra, đây là điều anh không cho phép, “Huyền Huyền!! Anh thích em, người trong lòng của anh vẫn là em!” Anh hoàn toàn quyết tâm mà gần như quất lên đối với sự hoảng hốt của cô, cho đến khi cô bởi vì khiếp sợ mà ngừng giãy, anh mới có thể nhìn ánh mắt của cô, thâm tình nói, “Huyền Huyền, anh yêu em.” Anh, rốt cuộc đã có thể nói ra miệng lời nói đã nhịn rất nhiều năm, lòng tràn đầy chờ mong cô nhận tình yêu của mình.

“Anh không thể như vậy!!” Cô lộ vẻ cự tuyệt lời anh nói, vừa mới nãy còn hôn cô, hiện giờ anh còn nói những lời vớ vẩn như thế! Cô không tiếp nhận được, trăm vạn lần cũng không tiếp nhận được! Đây là lần đầu tiên, cô kháng cự lại anh! “Anh là anh hai em, anh không thể thích em!” Cô đã gọi anh là anh hai mười lăm năm, làm sao có thể có loại tình cảm không nên này?

“Anh không phải anh hai em.” Anh biết cô không thể nhận, nhưng việc đã đến nước này, anh không giấu nổi nữa.

“Anh gạt người!!” Ngược lại với sự bình tĩnh của anh, Bạch Nhật Huyền phản ứng kịch liệt hơn. Cô trừng mắt nhìn đôi mắt ẩn tình của anh, rất muốn đọc trong ánh mắt kia một ý tứ vui đùa nào đó.

Anh rất xúc động, trong ngăn ngủ đã mất vài phần lý trí. Anh dám nói ra hai sự thật cô rất khó có thể thừa nhận. Anh đã từng vui mừng biết bao trước chuyện này, nhưng là cô lại cho anh một phản ứng hoàn toàn bất đồng. Anh không phải là anh trai ruột của cô, anh có thể yêu cô. Anh hối hận nhìn cô ở trong lòng mình khóc âm ỉ, phủ nhận tình cảm chân thật của anh, phủ nhận sự thật của anh nữa. Lòng anh đau đốn, đau bởi vẻ mặt này bị anh ép ra nước mắt, đau vì cô khóc không cần tình yêu của anh.

“Anh hai, anh đang gạt em đúng không, anh đang nói giỡn với em đúng hay không?” Cô loạng choạng nín cánh tay anh, khẩn cầu anh phủ nhận những lời vừa nói ra. Cô lại đã quên, mười lăm năm qua, anh bao lâu rồi không cùng cô đùa giỡn?

Anh rất muốn mềm lòng, nhưng là anh không thể. Nếu anh vì hiện tại, để trấn an cảm xúc của cô mà phủ nhận, như vậy tình yêu của anh phải làm thế nào? Anh khẩn trương muốn cô đáp lại tình yêu của mình, anh không cần một mình trong tình yêu cô đơn đóng một vai kịch. “Huyền Huyền, anh không có nói dối em. Anh thật sự không phải anh trai em. Em không phải vẫn luôn muốn biết anh và bố thường âm ỉ chuyện gì hay sao? Đây chính là nguyên nhân anh và bố luôn khắc khẩu như thế.” Hiện tại nói thật, cô cũng chỉ khổ sở trong một thời gian ngắn là nhiều nhất. Đợi cho thống khổ qua đi, cô có thể đổi góc độ khác mà xem xét kỹ mối quan hệ của hai người, một ngày kia nhận tình yêu của anh.

“Em không tin anh!” Cô đẩy mạnh vòng ôm của anh ra. Bây giờ cô không có cách nào tin tưởng từng câu từng lời anh nói nữa! Người thanh niên lần lượt tùy ý hôn môi cô này, là người cô đã gọi anh hai mười mấy năm? “Em muốn về nhà hỏi mẹ, anh tránh ra!” Cô liều mạng thét lên với anh, xốc lên chân muốn xuống giường, không hề để ý đến anh.

Anh không ngăn cản. Nếu bây giờ mềm lòng, anh vĩnh viễn sẽ không chiếm được ô. Anh tình nguyện để cô chịu bị thương một lần rất nặng, như vậy về sau này, anh có thể chậm rãi mà lấp đầy miệng vết thương của cô, dùng tình yêu sâu sắc nhất của mình mà lấp đầy.

Ở trong xe, lần đầu tiên thân mình cô lùi thật xa chỗ của anh. Anh rất đau, liền cứ như vậy chán ghét tiếp xúc với anh sao? Anh rất muốn mạnh mẽ thu nạp cô vào trong ngực mình, nhưng anh không có cách nào

làm như vậy. Anh sợ cô khóc âm ỉ, sợ cô vứt bỏ tình cảm anh đã sớm giao phó. Như vậy anh sẽ phát điên, thậm chí sẽ hủy hoại cả cô!

Lần đầu tiên Bạch Vĩ Minh ở lại trong nước một thời gian như vậy, bởi vì ông muốn giữ Bạch Nhật Tiêu, cấm cản Bạch Nhật Tiêu đào bới ra chuyện ông đã khổ tâm che giấu bao lâu.

An Như Nguyệt đau lòng ôm con gái bởi vì khóc mà thân thể run run. Cửa nhà vừa mở ra, trong nháy mắt, Bạch Nhật Huyền liền nhào vào trong lòng bà, phía sau còn theo sát đứa con trai sắc mặt trầm trọng. Bạch Vĩ Minh vốn đang xem báo giấy ở đại sảnh, cẩn thận chạy vào nhìn vợ mình, Bạch Nhật Huyền mặt đầy nước mắt, còn cả Bạch Nhật Tiêu, ánh mắt đau lòng nhưng vẫn không rời khỏi cô.

“Mẹ, con là con gái của mẹ đúng không, anh hai chỉ là đang gạt con đúng không?” Cô ngẩng đầu, nước mắt lưng trong nhìn biểu tình khó hiểu của An Như Nguyệt, năn nỉ bà đừng không muốn tiếp nhận cô nữa.

“Con đương nhiên là con gái mẹ. Anh hai con nói với con cái gì mà để con khóc thành cái dạng này?” An Như Nguyệt vỗ vỗ lưng cô, mềm nhẹ trấn an cảm xúc đang kích động của cô. Lời muốn hỏi Bạch Nhật Tiêu còn chưa đến miệng, Bạch Vĩ Minh cũng đã bắt đầu nổi lửa giận, khuôn mặt âm trầm, ngăn bà trước.

Bạch Vĩ Minh âm lệ nhìn anh, “Anh theo tôi vào thư phòng!!” Ông hiện tại nhất định hận không thể một chưởng mà đánh chết anh. Ông lúc nào cũng đề phòng, lại còn bị nó làm ra nhiều chuyện như thế này!

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” An Như Nguyệt nhìn biểu tình quái dị táo bạo của hai người, tâm tình ngày càng bất an.

“Mẹ đang hỏi ông, ông tính nói sao?” Bạch Nhật Tiêu cũng không sợ hãi uy nghiêm của ông, anh cũng không muốn vào thư phòng. Tất cả sự tình đều phải giải quyết, vì ai cũng tốt!

An Như Nguyệt nghi ngờ nhìn con, bộ dáng của nó, hình như là đã biết cái gì, tiện đà chuyển hướng tới Bạch Vĩ Minh, “Ông xã, con đang muốn nói cái gì với anh vậy?” Có lẽ sau khi biết sự thật, bà sẽ hối hận vì đã khát vọng như vậy mà nhìn ông, hỏi ông chân tướng.

“Không có việc gì.” Bạch Vĩ Minh còn muốn giấu diếm. Ông muốn giữ An Như Nguyệt lại, giữ tôn nghiêm cùng danh dự của Bạch thị, không thể để chuyện cũ kia phá hủy hết thủy việc kinh doanh ông đã khổ tâm bao năm.

Bạch Nhật Tiêu chán ghét nhìn biểu tình quẫn bách vì cật lực giấu diếm của ông, “Ông cho là ông không nói, hai người sẽ không biết sao?” Lời nói anh mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, đưa Bạch Vĩ Minh vào thế phải nói cho rõ.

“Ông xã, rốt cuộc là chuyện gì, Tiêu nhi cũng sẽ không nói lung tung, anh mau nói cho hai mẹ con em biết.” Bà tuy không rõ ràng lắm cá tính của con, nhưng trên khuôn mặt lạnh lùng kia của anh lại xuất hiện biểu tình oán giận như vậy, sự tình tuyệt đối không thể đơn giản! Gia đình này còn có chuyện gì, mà bà là Bạch phu nhân cùng Phó tổng giám đốc Bạch thị lại không biết?!

“Đã nói không có việc gì!” Bạch Nhật Tiêu rống giận, muốn trấn áp đi cương bức của Bạch Nhật Tiêu.

“Ông còn muốn giấu diếm bao lâu nữa. Huyền Huyền căn bản không phải em gái ruột của tôi! Phong lưu của ông hại chết em gái ruột thật sự của tôi, chẳng lẽ ông không muốn nói cho người phụ nữ đã theo ông mười mấy năm sao?!” Bạch Vĩ Minh không nói, anh nói. Anh hận thấu loại cha này tự cho là thiên hạ ở trong tay mình, sinh ra bản tính càn rỡ, nghĩ một tay che trời. Chỉ cần ông ta muốn giấu, thì nhất định có thể vùi lấp bí mật này!

10. Chương 10: Chân Tướng Rõ Ràng.

Anh cũng muốn thay đổi mối quan hệ cùng cô, ít nhất như vậy anh có thể nhìn thấy hy vọng.

“Vô liêm sỉ!!” Bạch Vĩ Minh giận dữ, ông làm sao có thể sinh ra một đứa con ngỗ nghịch như thế này! Ông gơ bàn tay lên, trong mắt toát ra vẻ độc ác, hướng tới Bạch Nhật Tiêu mà giáng xuống.

Bạch Nhật Tiêu nhanh tay lẹ mắt cầm cổ tay ông, chặt chẽ mà vững chãi không chế sức mạnh đó, khiến ông không thể cử động! “Tôi có nói ông vô liêm sỉ sao? Hại chết con gái của chính mình mà vẫn làm như không có việc gì nhiều năm như vậy, ông chẳng lẽ không biết vô liêm sỉ?!”

Bạch Vĩ Minh bị anh khống chế cánh tay, càng bị những lời nói của anh biến thành á khẩu không trả lời được, anh đang nói những điều toàn là sự thật! Nhưng là làm một người cha, làm người đứng đầu cả một đế quốc như thế này, quyền uy của ông, tuyệt đối không dung thứ cho sự khiêu khích của bất cứ kẻ nào!

“Mày câm miệng cho tao!! Đây là thái độ mày nên có với cha mày hay sao?!” Bạch Vĩ Minh muốn bộc lộ sự uy nghiêm của một người cha để có thể ngăn chặn kiêu ngạo của Bạch Nhật Tiêu.

Ánh mắt Bạch Nhật Tiêu càng thêm khinh miệt, “Cha? Ông cảm thấy mình xứng sao?”

Bọn họ giống như hai con mãnh sư đã bị chọc giận đến điên cuồng. Một người đập vào giới hạn một người khác. Một người khiêu chiến sự chịu đựng một người khác! Thế như nước với lửa, chết không liên quan, vẫn giương nanh múa vuốt lẫn nhau để bức đối phương.

An Như Nguyệt không thể tin nhìn Bạch Vĩ Minh, người đàn ông này không phản bác, tức là đã thừa nhận những lời nói của Bạch Nhật Tiêu? “Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Vì sao Huyền Huyền không phải là con gái của tôi?!” Bà phẫn nộ, khổ sở, thậm chí đã có thất vọng xuyên thấu người bà! Người đàn ông trong ngoài không đồng nhất này, chính là chồng mình hay sao?!

“Như Nguyệt, em hãy nghe anh nói...” Bạch Vĩ Minh mang vẻ hồ thẹn tới gần An Như Nguyệt, lại bị An Như Nguyệt đẩy mạnh ra.

“Tiêu nhi, con nói!” An Như Nguyệt nói với Bạch Nhật Tiêu, bà không có biện pháp làm cho Bạch Nhật Tiêu gặp chuyện không may thật, nhưng một người đàn ông lừa chính mình hai mươi năm, còn cái gì đáng tin để nói không?!

Mười lăm năm trước, Bạch Nhật Tiêu vốn hẳn là có được một người em gái, An Như Nguyệt cũng quả thật mang thai đứa trẻ này, nhưng nó lại không có duyên phận để tới với cuộc sống. Hết thấy, đều là bởi cuộc tình ngoài giá thú của Bạch Vĩ Minh.

Trước khi kết hôn, Bạch Vĩ Minh cũng có kết giao một đối tượng. Nhưng là vì cứu vớt Bạch thị đương hấp hối khi ấy, ông ta bắt đầu theo đuổi con gái thiên kim An Như Nguyệt, đoạt được cái gọi là kết hợp bởi lợi ích, kết hôn cùng bà. Nhưng ông ta ở bên ngoài vẫn thường xuyên lui tới với tình nhân cũ, thậm chí còn mua bất động sản ở ngoài, kim ốc tàng kiều! Lén An Như Nguyệt ở bên ngoài bao dưỡng tình nhân, ông ta dùng hết thủ đoạn giấu diếm chuyện này, nhưng trước mặt người bên ngoài vẫn cùng An Như Nguyệt sắm vai hai nhân vật vợ chồng rất ân ái.

Khi An Như Nguyệt mang thai đứa trẻ thứ hai, cùng lúc đó, tình nhân cũ của ông ta cũng mang thai, dùng đứa con áp chế ông ta phải ly hôn cùng An Như Nguyệt. Bạch Vĩ Minh đem hết khả năng có thể đem cô ta che giấu, thậm chí, đã hủy hoại đứa trẻ trong bụng cô ta. Cô ta không có cách nào thừa nhận được sự thống khổ đã mất đi con mình, trước ngày dự tính sinh của An Như Nguyệt đã thu mua được người làm, trong thuốc bổ của bà để hạ thuốc. Vốn là lấy đi hai sinh mạng, nhưng may mắn ông nội của Bạch Nhật Tiêu sớm phát hiện, đành phải buông tay cho thai nhi để giữ lấy mạng sống của An Như Nguyệt. Lúc ấy, trong bệnh viện có một sản phụ vì khó sinh mà qua đời, Bạch Vĩ Minh liền tự tiện đem đứa trẻ này cho An Như Nguyệt, lừa bà, đây là con gái bà.

Bạch Nhật Tiêu biết được chuyện này là vào lúc người đàn bà kia lại tìm đến Bạch Vĩ Minh. Một năm ấy, anh ba tuổi, trong lúc vô ý thấy cha mình đang dây dưa một người không phải là mẹ! Một khắc đó, anh quả thực không thể tin được người cha thoát nhìn rất ngoan ngoãn phục tùng đối với mẹ, dĩ nhiên là trong ngoài không đồng nhất! Anh vẫn là một đứa con nít, nhưng vẫn biết được sự thật cha mình không hề chung thủy với mẹ. Bắt đầu từ khi đó, anh cùng ông ta xảy ra bất hòa, cho dù gặp cũng xem như người lạ, thậm chí, khi nhìn thấy ông ta đều cảm thấy chán ghét!

Nhưng người từng bước biết được sự thật sớm hơn anh, chính là ông nội anh. Khi Bạch Vĩ Minh đang sắp xếp lại di vật ông nội để lại, mới bằng hoàng phát hiện giấy xét nghiệm cha con giữa Bạch Vĩ Minh cùng Huyền Huyền, biết ông đã muốn đem chuyện năm đó tra ra rõ ràng rành mạch hết thấy. Tuy rằng ông rất thẹn về hành vi trơ trẽn của con mình, lại không đành lòng hủy đi tiền đồ của con. Nếu không có An Cư

trợ giúp, Bạch thị đã sớm phá sản. Nhưng điều này đối với An Như Nguyệt là không công bằng, đối với Bạch Nhật Huyền cũng không công bằng. Vì thế ông phải lưu lại tờ giấy này, đem vấn đề nan giải giao cho Bạch Nhật Tiêu giải quyết. Đó cũng là lý do vì sao, Bạch thị cùng Hoàng Đình, cả hai đều không thể giao vào tay Bạch Vĩ Minh.

Bạch Vĩ Minh cúi giận, người cha của mình đã chết, về sau còn muốn inheritance một đạo, đem chuyện này giao cho Bạch Nhật Tiêu xử lý, không phải là bỏ qua mà khiến cho chính mình không thể bình yên được!

An Như Nguyệt khiếp sợ, hai mắt đầm lệ nhìn người chồng ‘đồng giường cộng chăn’ cùng mình hai mươi năm, “Nếu hôm nay Tiêu nhi không nói ra, anh định giấu diếm tôi cả đời?!” Nước mắt theo lời nói của bà trào ra, nhiều năm hình với bóng như vật, rốt cuộc lại phát hiện tâm chồng mình lại không đặt trên người mình, bà nên có bao nhiêu bi ai để hình dung tình cảnh hiện tại.

Bạch Vĩ Minh muốn bước lên giải thích, lại bị bà đẩy ra, “Đừng chạm vào tôi!!” Bà tuyệt vọng nhìn người đàn ông tà ác trước mặt. Thật sự là đáng sợ, bà vẫn ngây thơ nghĩ đến, bọn họ trong lúc đó có tình yêu. Cho dù là hôn nhân lợi tích, sau khi kết hôn cả hai vẫn cố gắng bồi dưỡng cảm tình đi lên. Nhưng là hôm nay, hết thảy đều như đã đẩy bà xuống vực sâu ngàn trượng. Cuống quýt, không còn cách nào, ngay cả giấy dựa cũng cảm thấy khó khăn!

Gia tộc vốn bình yên nay nổi lên gợn sóng, bởi vì chuyện xưa mười mấy năm về trước, bởi vì tình yêu mỗi người ca ngợi.

An Như Nguyệt bám vào lan can để lên lầu, Bạch Nhật Huyền chờ dẫn mà ngã ngồi trên ghế sofa. Cả hai đều cảm thấy cần thời gian để thừa nhận được sự thật như thế này.

Bạch Vĩ Minh trợn mắt nhìn gương mặt rất giống mình, “Được, được. Cái gia đình này bị mây âm ỉ thành như vậy, vừa lòng?” Chuyện tới nước này, ông ta còn muốn đổ trách nhiệm cho người khác, tựa như lúc trước đem cái chết của con gái đổ hết lên người đàn bà kia.

“Không cần đem trách nhiệm đổ cho người khác, sự tình phát sinh ông cũng không thể không đếm xỉa đến!” Anh không muốn đem mọi chuyện âm ỉ thành như vậy, nhưng là anh không có lý do không thể làm như vậy. Anh không muốn mẹ mình bị lừa dối vĩnh viễn, đi theo một người đàn ông luôn inheritance đã đúng. Anh cũng muốn thay đổi mối quan hệ cùng cô, ít nhất như vậy anh có thể nhìn thấy hy vọng.

Anh ngồi thụp xuống, cầm hai tay run run của cô chà xát, mơ hồ có thể nhìn thấy được nước mắt đang chảy xuống, “Huyền Huyền.” Anh gọi cô, cô là báu vật vô giá của anh, nhưng giờ đây tự tay anh lại đẩy cô đến con đường đầy đau khổ.

“Em muốn ở một mình.” Cô đứng dậy rời đi, không nhìn thấy sự yêu thương của anh nữa. Cô bây giờ, không có dư thừa khí lực nhận tình yêu này, cũng không thể bán khoản đến được.

Cả hai mẹ con không có một chút giống nhau, nhưng trong thời điểm tức giận khổ sở lại cùng tuyệt thực tự hại chính mình. Một ngày ba bữa, mang vào như thế nào thì mang ra như thế ấy, cửa lớn không ra cửa sau không đến, nhốt chính bản thân mình trong phòng, gần như ngây dại, trống rỗng trầm mặc.

Bạch Vĩ Minh còn muốn duy trì hôn nhân này, mặc kệ ông ta đối với bà có cảm tình hay không cũng không thể ly hôn với An Như Nguyệt. Tập đoàn tài chính An Cư là chỗ dựa của Tập đoàn Bạch thị. Đã không có Hoàng Đình quốc tế, trụ cột An Cư này phải giữ lại, mà An Như Nguyệt lại thương ông ta, đây là lợi thế duy nhất.

Ông đem thức ăn mang vào phòng. Có lẽ là áy náy, ông nhìn An Như Nguyệt tinh thần hao tổn, ra vẻ có chút đau lòng. Dù sao sớm chiều cùng nhau mười mấy năm, một chút tình cảm cũng không có thì ông ta cùng súc sinh có gì khác nhau! “Như Nguyệt”, ông nhẹ nhàng gọi bà, lại thấy bà bị phản xoay người, đưa lưng về phía mình cự tuyệt.

An Như Nguyệt mệt mỏi nhắm hai mắt lại, người đàn ông này khiến bà cảm thấy chán ghét!

Sự mềm xuống của chính mình lại đối lấy lạnh lùng kia, áy náy trong nhất thời mất sạch. Đường đường là Tổng giám đốc Bạch thị đến khuyên người đàn bà này ăn cơm là đã cho bà mặt mũi! “Em nên ăn cơm.” Ông lạnh giọng khuyên bảo, đứng ở bên giường, không giải thích, không an ủi, tùy ý để An Như Nguyệt tức giận đến tan nát cõi lòng. Ông ta cho rằng, sự tình đã không còn cái gì để mà giải thích, Bạch Nhật Tiêu

đã nói rõ ràng toàn bộ sự thật, ông hại chết con gái, lừa gạt bà. Sự thật xảy ra trước mắt, không cần giải thích, chỉ cần hai người này hiểu được mà thừa nhận là tốt rồi.

“Đi ra ngoài!” An Như Nguyệt không còn sức lực nào nói, ngữ khí đều chán ghét đến cực điểm.

Bạch Vĩ Minh thật sự nghe xong lời của bà, ông ta là người đàn ông đầy tự tôn, không thể cúi đầu trước đàn bà được.

11. Chương 11: Một Thân Phận.

Trong thời khắc điên cuồng nhất của mình, anh còn không thể quên nói cho cô biết, nguyên nhân anh tổn thương cô, là vì đã yêu cô quá rồi.

Hai ngày qua, Bạch Nhật Tiêu vẫn đứng trước cửa phòng cô. Cô không ăn cơm, không đi học, không nói lời nào, không để ý tới anh. Nhưng, anh không hề hối hận khi đã nói sự thật kia, một sự thật cô không thể chấp nhận được. Ít nhất, nếu làm như vậy, cả hai còn có tương lai.

Nhìn cô, cơn đau trong lòng khiến ánh mắt anh đỏ lên. Hai ngày không ăn cơm đã khiến cho thân thể vốn gầy nhỏ của cô càng thêm hư nhược rồi, sắc mặt tái nhợt như thể chỉ cần sờ vào sẽ tan nát. Giờ phút này, cô tựa như một đứa trẻ nhỏ bé làm từ gốm sứ đã vỡ tan, mỗi một mảnh nhỏ đều có thể lấy máu từ vết thương trong tâm khảm của anh.

“Huyền Huyền, ăn cơm, được không em?” Anh ngồi bên người cô, thống khổ nhìn cô, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng. Nếu giờ phút này cô không cự tuyệt vòng ôm của anh, anh nhất định sẽ mang hết thấy hơi ấm của mình trao cho cô!

Cô đứng lên muốn vào phòng vệ sinh. Mỗi khi anh xuất hiện trong phòng cô, cô đều dùng cách như thế buộc anh phải rời đi. Anh không đi, cô vẫn ở lì trong phòng vệ sinh không ra.

Anh ôm lấy thân thể của cô, cũng không dám dùng sức. Rất sợ mà vòng chặt hai cánh tay, cô sẽ muốn thoát khỏi lòng mình, tàn nhẫn hết như việc không chiếm được cô. “Huyền Huyền, không cần như vậy được không? Anh rất đau lòng em, không được tra tấn chính mình!” Anh cố nén nước mắt dần đảo quanh hốc mắt mình, sợ ánh mắt mơ hồ kia không thể thấy đáng vẻ của cô.

“Em muốn rời khỏi nơi này.” Thật lâu về sau, cô rốt cuộc mới mở miệng nói những câu đầu tiên sau hai ngày qua, lại có sự bi ai sâu đến không thấy được.

Anh sẽ không để cho cô đi, đã không tiếc tổn thương cô để đổi lấy cơ hội này, anh làm sao có khả năng để cô rời đi vòng ôm mà anh đã chuẩn bị, để giam cầm cô một đời? “Anh sẽ không cho em đi đâu cả.” Giọng nói của anh trên đỉnh đầu cô vang lên, bên trong ngầm có sự kiên định rõ ràng như ‘cửu đỉnh’ (nhất ngôn cửu đỉnh).

Cô chậm rãi xoay người, bị ai nhìn anh, “Em là ai? Có tư cách gì ở lại nơi đây nữa? Em không phải là em gái của anh, không phải con của ngôi nhà này, không phải là Bạch Nhật Huyền, em vì sao còn có thể ở đây nữa? Em không cần ở đây.” Cô càng nói càng kích động, bắt đầu ra sức giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của anh. Anh ôm ngày càng chặt, cô khóc ngày càng dữ, khóc âm ỉ không ngừng đắm vào phần lưng cứng rắn của anh, nước mắt ướt đầm ngực anh.

Anh không có khả năng để cô rời đi, cho dù cô có cảm thấy đây là gánh nặng, là đè ép nặng nề, cho dù cô liều mạng muốn anh phải buông tay, anh vẫn luôn á đạo giam cầm thân thể không an phận của cô lại. Anh không ngừng gọi tên cô, nhưng cô đã nghe không được nữa. Nơi tay cô đánh tới không hề đau đớn, chỉ có lòng đau. Thống khổ của cô, khiến anh đau đến không chịu nổi.

Anh giữ khuôn mặt của cô, buộc cô phải đối diện với ánh mắt mình, “Nếu em không biết em là ai, anh có thể cho em một thân phận, một thân phận ở bên anh vĩnh viễn!” Anh vốn không bao giờ muốn cô làm em gái mình, anh chỉ cần cô là người yêu, là người con gái đặc biệt nhất trong sinh mệnh mình. Anh nhìn cô dần dần không giãy dụa nữa. Anh tới gần cô, muốn đến được với điều tốt đẹp đã đợi rất lâu.

“Em không muốn thân phận này.” Cô thản nhiên mà bị ai mở miệng. Anh trong lòng cô vẫn là anh hai, làm sao có khả năng nhanh đến như vậy lại chuyển đến vị trí người yêu? Cô vốn không phải là một nữ sinh kiên

cường, bắt đầu từ khi hiểu được mối quan hệ không phải là anh em này, cô còn khổ sở không muốn thừa nhận sự thật. Anh lại muốn cô tiếp nhận một tình cảm khác, là tình cảm cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới! Cô làm sao có khả năng làm được! “Em một chút cũng không muốn thân phận này!” Cô đã không có cách thức nào nhận được sự dịu dàng của anh nữa, bởi điều đó khiến cho cô cảm thấy mình lâm vào một tội ác.

Cô chưa bao giờ cự tuyệt anh điều gì, tựa như anh cũng chưa bao giờ tức giận đối với cô. Nhưng là lúc này đây, cả hai tựa hồ đều có ngoại lệ. Cô cự tuyệt tình cảm của anh, anh lại khiến cô thương tâm!

Anh kinh ngạc nhìn ánh mắt ảm đạm của cô. Trong đồng tử anh chỉ còn bóng dáng cô, nhưng là, cô lại không muốn nhìn thấy anh! Anh vì cô, xây dựng nên thế giới sâu nhất, nhưng cô chỉ ngắn gọn vài câu, đã đủ để khiến anh muốn đóng băng cả biệt thự này. Lòng anh tràn đầy chân tình, cô cứ như vậy hồi trả vô tình cho anh. Cô không biết, trong tình huống cô không thể thừa nhận tình yêu này mới bắt đầu dĩ lựa chọn hướng tổn thương cô, hy vọng cô nhìn thẳng vào đó, hy vọng cô có thể cho anh một cơ hội. Nhưng cô vẫn không thấy được tình cảm sâu đậm đó, không nhìn thấy tình yêu đang dần bị cô phá hủy, không nhìn thấy thế giới của anh đang sụp đổ...

Nước mắt đảo quan trong hốc mắt đã vỡ đê, anh tan nát cõi lòng nâng cằm của cô lên, đau đớn khó nén hỏi cô, “Em không phải đã nói, em thích anh sao?” Tuyệt vọng cùng thống khổ quện chặt trong mắt. Cô, nhìn thấy nước mắt nóng rát của người anh trai lạnh lùng, đang rơi xống ở tay mình, đâm thật sâu vào vết thương. Đây là nước mắt vì tình yêu của anh, trong một khắc này không thể nào khiến lòng cô quặn đau.

“Em không thích anh! Không cần thích anh! Không muốn thích anh!” Cô gần như điên cuồng hét lên, đem toàn bộ sức lực đẩy anh ra, tựa như tức giận đối với sự thân tình lừa gạt mười mấy năm đều rơi cả vào người anh. Thích anh? Bọn họ là anh em, muốn làm sao mà thích? Anh vẫn biết sự thật, nhưng lại lựa chọn đối gạt cô nhiều năm như vậy! Yêu cô? Yêu cô chính là đẩy cô vào tận cùng của tuyệt vọng, rồi đến nói một ít lời ‘mặc danh kỳ diệu’ (không giải thích được, không hiểu vì sao) như thế?

“Em không có khả năng thích anh!” Cô xấu hổ và giận dữ trừng mắt nhìn anh, nói chuyện không mang theo một tia đau lòng.

Cô cự tuyệt tình cảm anh, lại thêm những lời này khiến anh điên cuồng đến mức muốn phá hủy cô! Ánh mắt gần như đỏ lên biểu hiện lửa giận. Anh nhìn chằm chằm gương mặt đau đớn đầy nước mắt kia, “Em phải yêu anh!” Bạch Nhật Tiêu giữ lấy mặt cô, cắn xé cánh môi cô, buộc cô phải quắn quýt cùng chính mình. Động tác bá đạo của anh như một con hùng sư đã mất lý trí, hận không thể xé nát con mồi trong tay mình. Anh không ngại dùng bất cứ biện pháp gì để giữ lại cô, anh chỉ cần giữ lại cô. Tình yêu của anh, chính là bá đạo như vậy. Bởi vì chỉ cần giữ lại cô, anh còn có cơ hội đối tốt với cô, để cô tiếp nhận anh.

Anh lại hôn cô! Bá đạo bắt buộc cô! Nhận thức luân lý đạo đức trong lòng khiến cô không thể thừa nhận tình cảm nhìn như một mối quan hệ bị sỉ vả này. Cô phản kháng, cắn anh, đá anh, đánh anh...rất cuộc khi anh buông lỏng mới đẩy anh ra. Cô bối rối muốn thoát, nhưng là từng bước cũng trốn không thoát. Cánh tay dài bao phủ, giữ lấy thân thể mềm mại của cô. Tuyệt đối, không để cô thoát đi khỏi người anh!

Cô cảm giác được sự mãnh liệt của anh, đó là muốn bức cô vào con đường cùng! Tay chân cô giãy dụa không được, từng câu nói lớn cầu xin là phí công. Về khí lực của cô, đối với anh mà nói chỉ là không đáng kể! Bạch Nhật Tiêu không khống chế được ấn cô xuống giường. Tay anh, cởi quần áo của cô, cởi bỏ thất lực của chính mình...

Nụ hôn của anh rơi xuống cánh môi cô, sau đó lại ở phần cổ cắn mút vào. Hai nụ hoa trước ngực bị anh cuồng loạn xoa nắn, nắm chặt! Sự bá đạo liên tiếp cùng chiếm đoạt khiến cô kích động òa khóc lên, “Buông! Anh là ma quỷ, em chán ghét anh, hận anh!...” Cô mờ mịt, trong phòng tràn ngập tiếng hét tuyệt vọng của cô cùng với tiếng gầm nhẹ từ người thanh niên đang vận sức. Ánh đèn nhòe mờ nhìn trộm hai thân mình đang dầy dụa trên giường. Ánh trắng biến mất trong bóng tối, chỉ còn đôi mắt như loài báo của anh, đang lóe ra từng tia sáng muốn chiếm đoạt trong bóng tối. Tay anh thăm dò đoá hoa bên dưới thân thể cô, ngón tay treu tức cùng xoa nhẹ hoa tâm non mềm kia. Anh phủ lấy môi cô, thâm tình triển miên. Phần thân dưới ngăn chặn hai đầu gối cô, khiến cô không thể nào nhúc nhích...

“Anh là anh hai em, xin anh, không cần thương tổn em...” Cô đã không còn một chút sức lực nào, xụi lơ và tuyệt vọng run run dưới thân anh. Bạch Nhật Huyền biết anh đang xâm phạm nơi riêng tư của cô. Anh,

đang vuốt ve ở nơi thuần khiết ấy, nhưng cô không còn sức lực ngăn cản. Anh muốn khống chế tất cả mọi thứ của cô.

Bạch Nhật Tiêu nhìn cô đã không giẫy dụa nữa, tiếng khóc thê lương kích thích thần kinh anh. Đau lòng ngăn chặn và giữ lấy, anh ghé vào trên người cô. Anh không muốn thương tổn cô, đến bây giờ còn không có ý định chiếm hữu cô, không phải sao? Chỉ cần cô nói một câu nguyện ý ở lại bên cạnh anh, anh sẽ đợi cho đến khi cô can tâm tình nguyện mới có thể muốn cô.

Anh chạm vào vầng trán Bạch Nhật Huyền, ma sát cánh môi cô, kiệt lực ức chế dục vọng của chính mình, khàn khàn nói, “Huyền Huyền, anh yêu em, thực sự rất yêu em.” Trong thời khắc điên cuồng nhất của mình, anh còn không thể quên nói cho cô biết, nguyên nhân anh tổn thương cô, là vì đã yêu cô quá rồi.

12. Chương 12: Chỉ Vì Giữ Lại.

Cánh cửa lạnh như băng ngăn cách anh cùng với người kiếp này anh yêu nhất.

Cô muốn tìm một khe hở bất kỳ nào đó có thể giúp mình thoát khỏi, nhưng chỉ có thể yếu ớt đẩy anh đang rất gần mình, lại càng muốn dùng ngôn ngữ khiến anh phải lui bước. “Em không cần tình yêu của anh!” Cô nghẹn ngào nói, bởi vì đã không còn sức lực để rống giận nữa. Anh tổn thương cô như vậy, còn nói là yêu cô?

Mỗi một câu cô nói ngày hôm nay đều đập vào vùng cấm của anh, nhưng mà cô cũng không biết, phạm vi cấm khu đó của anh, tất cả đều thuộc về cô! Anh có thể vì cô mà trở nên dịu dàng, cũng sẽ vì cô mà càng thêm bá đạo.

Bạch Nhật Tiêu anh chỉ là muốn một câu hứa hẹn của cô sẽ không rời khỏi anh, nhưng cô lại bài xích anh bước vào thế giới của mình. Anh dành hết thấy dịu dàng một đời trao cho cô, mang cả trái tim mình trao cho cô, nhưng cô đều muốn vứt bỏ tất cả, không tốn một chút sức lực nào! Trong mắt của anh không phải là lạnh lùng, mà là bi ai, là giận oán. Cô không cần tình yêu của anh, nhưng anh phải trao cho cô, bởi vì, ‘thu không trở lại’!

Anh đau đớn nhìn biểu tình chán ghét của cô, tiếng tê tâm liệt phế khiến cho thần trí khó có thể thanh tỉnh lại một lần nữa trở nên điên cuồng! Mất anh hồng lên, thô lỗ nâng phần đùi ngọc của cô, sức lực quá mạnh khiến cô phải kêu lên đau đớn. Bao nhiêu tình yêu anh dành cho cô, bấy nhiêu sức mạnh trong từng hành động đó. Mặc kệ đau đớn đó, dù anh không nghĩ đến được với cô như vậy, nhưng nếu làm thế có thể giữ lại Bạch Nhật Huyền, anh sẽ không tiếc gì nữa.

Cô khóc hô, cầu xin, bi thương kêu, sợ hãi thúc vào bụng anh, nhưng lại không có cách nào đẩy anh ra được. Bạch Nhật Tiêu vẫn trong cơ thể cô phát tiết, mang đến đau đớn khôn cùng, khiến cô rơi vào bóng tối...

Anh phóng ra ái dục, kinh hoàng mà rời khỏi thân thể cô. Cảm giác duy nhất khắc sâu trong tâm khảm, chỉ đơn giản rằng mình là một thằng hỗn đản! Anh thực sợ hãi cô cứ như vậy không tỉnh lại nữa. Tim của anh đập tựa như từng quả cầu thủy tinh rơi rớt, hỗn loạn và không có một nhịp cố định nào, không thể khống chế. Tay anh run run chạm vào hơi thở vẫn còn sót lại của cô, yên tâm...

Anh nhìn thoáng vết máu giữa hai chân cô, hương vị của ái ân loan đầy trong không khí, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng khóc tuyệt vọng của cô, tất cả đều là vì sự tàn bạo không khống chế được. Anh ôm cô đặt vào bồn tắm lớn, trong lòng run rẩy, mềm nhẹ giúp cô chà lau da thịt mềm mại. Thân thể này anh đã từng khát vọng đến cực độ để chạm đến, anh thề liêu mạng cũng muốn trân trọng cô, nhưng cuối cùng lại giằng vò cô đến hôn mê! Mặc cảm tội lỗi quất mạnh vào tâm Bạch Nhật Tiêu, mắt anh đỏ lên, đau lòng phủ lên gương mặt trắng bệch của cô, hôn thật sâu. “Về sau sẽ không như vậy nữa, chỉ cần em khẳng định sẽ ở lại bên anh, anh nhất định sẽ không thương tổn em nữa, chỉ cần em muốn ở lại!”

Thời điểm khi Bạch Nhật Huyền tỉnh lại đã vào rạng sáng ngày hôm sau. Bên ngoài cửa sổ sát đất, những vì sao sáng đến chói mắt. Cô rút bàn tay đang bị Bạch Nhật Tiêu nắm chặt, nước mắt chảy xuống càng chói hơn so với sao ngoài trời. Anh nằm ngủ trên giường, bên cạnh cô, hẳn đã mệt lắm, đến nỗi cô rời đi cũng không hề hay biết.

Cô nhìn gương mặt tái nhợt trong gương của chính mình, nhìn quần áo đã che giấu giúp dấu vết của sự sa đọa, của cô cùng anh trai mình, là chuyện trời đất không dung tha! Cô cười khổ, máy móc đưa tay lên, lấy một lưỡi dao trong ngăn tủ, nâng tay trái, sự lạnh lẽo lướt qua cổ tay mảnh khảnh. Trong khoảnh khắc máu đỏ tràn ra đến ghê người, cô lại không có cảm giác đau đớn. Cô rất tin tưởng anh, rất ỷ lại anh, nhưng niềm tin đó đã bị phá hủy, không hề ỷ lại nữa, trước mắt chỉ còn vực sâu thẳm khổ xuất hiện. Cho dù bọn họ không phải là anh em ruột, nhưng anh làm như vậy là tàn nhẫn đối với cô, xé rách thân thể cô, đoạt lấy sự thuần khiết vốn có của thân thể này. Một khắc anh thương tổn đã không bận tâm một chút đến tình cảm anh em. Cô nhìn chính mình trong gương, nở nụ cười thâm thúy. Đã sống trong một gia đình không phải là gia đình mình, ỷ lại anh trai mười mấy năm lại chiếm đoạt. Cô, hoàn toàn tuyệt vọng...

Lúc anh tìm thấy cô trong phòng vệ sinh, cô đã ngã xuống đất, thân thể cùng máu chảy đầy khiến anh từ không dám lãng phí thời gian đến tuyệt vọng! Trong lý trí không dám nghĩ đến việc sẽ mất cô. Vết thương tàn nhẫn trên tình cảm kia đã khiến nội tâm anh phải kêu gào đau đớn. Bối rối ôm lấy thân thể cô, vết máu lây dính sang cả người anh. Bạch Nhật Tiêu nghiêng ngả, lão đảo xông thẳng ra ngoài. Người trong phòng bị tiếng gầm của anh đánh thức. Anh, hiện tại là một gã điên cuồng sắp mất mát tất cả, khiến cho người ta thông cảm nhưng không dám đến gần.

Bạch Nhật Tiêu lái xe đến bệnh viện với tốc độ bão táp. Buổi sớm tinh mơ yên tĩnh bị cắt ngang bởi tiếng xe gầm rít, còn có tiếng khóc cầu xin, cầu xin cô gái bên cạnh không cần bỏ anh mà đi. Bối rối, hoảng sợ, Bạch Nhật Tiêu anh hiện tại nghiêm nhiên đã mất đi sự lạnh lùng, tàn nhẫn cùng với cao ngạo như bình thường. Chạm đến tình cảm sâu đậm, anh cũng lảo đảo cũng chỉ như thế này mà thôi.

Y tá tàn nhẫn ngăn anh ngoài phòng giải phẫu. Cánh cửa lạnh như băng ngăn cách anh cùng với người kiếp này anh yêu nhất. Bạch Nhật Tiêu, hoàn toàn thất bại mà quỳ rạp xuống trước cửa phòng giải phẫu, nước mắt hòa lẫn giọng nói bất lực, “Anh xin em, không cần đối với anh tàn nhẫn như vậy, xin em...”

An Như Nguyệt cùng Bạch Vĩ Minh theo sát chạy tới, mở mịt cùng kích động nhìn con quỳ trên mặt đất, điên cuồng khóc, âm thanh thê lương xơ xác. Bọn họ không rõ, nhưng khi hỏi Bạch Nhật Tiêu lại không nhận được câu trả lời.

Bác sĩ trong phòng giải phẫu đã cấp cứu vài giờ, một túi máu cũng đã đưa vào bên trong. An Như Nguyệt đã muốn cố không được, tuyệt vọng, đi qua đi lại bên ngoài phòng phẫu thuật, miệng không ngừng cầu nguyện.

Bạch Vĩ Minh tựa hồ xem đã hiểu được, biểu tình lạnh ngắt. Cái gì cũng không cần hỏi, tựa như cũng không chờ mong cái gì. Có lẽ người trong phòng phẫu thuật kia không hề tỉnh lại mới có thể khiến ông ta yên tâm.

Ban đêm tối đen, thê lương dị thường, dài lâu tàn nhẫn, cố ý khiến cho người đương chờ đợi cơ hồ như không thể nhìn thấy hy vọng, ẩn giấu bình minh từ một nơi bí mật nào đó, chậm chạp không chịu đưa cô đến.

“Bác sĩ, con gái của tôi thế nào rồi?” Nhìn bác sĩ từ trong phòng giải phẫu đi ra, An Như Nguyệt lo lắng bắt lấy áo khóa nhân nhúm của ông, không đợi ông thảo khẩu trang xuống, xử lý gắng tay đầy máu.

“Bệnh nhân đã không còn trong tình trạng nguy hiểm, nhưng cô ấy vừa mới bị xâm phạm, thời điểm thanh tỉnh cảm xúc sẽ rất kích động, xin hãy cố gắng không kích thích cô bé để tránh việc vết thương vỡ miệng.”

“Bị xâm phạm”, ba chữ này như búa tạ đánh mạnh vào tâm trí của họ, khiến cho tất cả, trong nhất thời đều hiểu được nguyên nhân của sự việc khôi hài lần này.

An Như Nguyệt khiếp sợ nhìn về phía Bạch Nhật Tiêu, nổi giận với anh, giáng một cái tát xuống khuôn mặt tuần tú của anh, “Con bé là em gái của con, con lại làm cái gì với nó, hả?” Hình ảnh phụ nhân của bà, tại đây, trong một khắc đã hoàn toàn sụp đổ. Không có hiện thực, không có dịu dàng, chỉ có giận dữ cùng bi phẫn! “Bị xâm phạm! Hai đứa là anh em, anh em từ nhỏ như hình với bóng! Nhưng anh lại làm chuyện trời đất không tha với em gái anh! Đây là đứa con tôi đã từng kiêu hãnh hay sao?!” Nước mắt như vỡ đê thoát khỏi hốc mắt theo từng tiếng quát thẳng thốt, không thua gì nỗi đau của Bạch Nhật Tiêu.

“Em gái?” Anh cười thâm thúy, trong giọng nói có đau buồn, có thê lương, “Con chưa bao giờ nghĩ cô ấy là em gái mình.” Nếu anh coi cô là một người em gái, làm sao có thể yêu cô? Nếu anh coi cô là một người em gái,

làm sao có thể dùng cách như vậy giữ lại cô? Nếu anh coi cô là một người em gái, tình yêu trong lòng hiện giờ, vì sao ảm đạm không một chút ánh sáng?

Bạch Vĩ Minh nghe xong lời anh nói, then quá hóa giận, âm nghiêm mặt mày xông thẳng trước tới mặt anh, thêm một cái tát, “Mày nói chuyện ma quỷ gì?! Nó không phải em mày thì là cái gì. Tao rút cuộc đã tạo ra cái nghiệt chủng gì, thế nhưng lại sinh ra mày bại hoại thanh danh hết thấy!!” Nếu chuyện này truyền ra ngoài, anh em yêu nhau, mặt mũi Bạch gia còn hướng nào ngẩng lên?! Ông ta âm lệ nhìn khóe miệng con trai mình đổ máu, không có đau lòng, chỉ có phẫn nộ!

Bạch Nhật Tiêu căn bản không để ý tới trận lôi đình của người đàn ông kia, trong đầu đều nghĩ tới Bạch Nhật Huyền trong phòng bệnh, lòng tràn đầy nguyện cầu, chỉ hy vọng cô có thể tỉnh lại. Chỉ cần cô có thể tỉnh, lấy mạng của anh đổi cũng không sao cả.

13. Chương 13: Tất Cả Về Người Ấy Đã Trở Thành Xa Xôi.

“Huyền Huyền, anh vẫn sẽ chờ em, chờ đến ngày nào đó em chấp nhận anh.”

Hai ngày, bốn mươi tám giờ, Bạch Nhật Tiêu không hề chớp mắt, không nói gì, không ăn uống, hai tròng mắt gần như nhiễm máu. Anh đứng bên ngoài phòng hồi sức nhìn cô, tầm mắt chưa từng rời đi. Chờ cô tỉnh lại, nếu cô bất tỉnh, anh sẽ ngủ theo cô. An Như Nguyệt nói gì với anh, anh đều không nghe thấy gì nữa. Hiện tại Bạch Vĩ Minh ngay cả nhìn cũng lười nhìn, cũng ít đến bệnh viện, giống như thể người trong này không có chút gì liên quan đến mình. Thứ mà ông ta để ý đến cũng chỉ có sự nghiệp, thanh danh của bản thân. Bạch Vĩ Minh cất lực phong tỏa mọi phong ba của Bạch gia không để lộ ra ngoài, một lòng bảo vệ mặt mũi của nhà họ Bạch.

An Như Nguyệt nhìn đứa con vốn tâm cao khí ngạo dần dần suy sụp, rút cuộc cũng hiểu được vì sao nó lại muốn gấp rút vạch trần chuyện cũ của Bạch Vĩ Minh năm xưa như thế này, bởi vì chỉ có như vậy, nó mới có thể danh chính ngôn thuận để cho Bạch Nhật Huyền thích mình. Nhìn Bạch Nhật Tiêu si tình, trong lòng An Như Nguyệt nhin không được đau lòng. Chuyện cũ, Bạch Vĩ Minh đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng để vùi lấp chuyện này, nay lại vùi chính mình vào một cái hố đáng sợ hơn.

“Tiêu nhi, ăn một chút gì được không con, bộ dáng con thực tiêu tụy.” Bà đem thức ăn bên người anh, thực sự tức giận không dưới tình thương con được. Một lòng tin tưởng, nó lại đối với chính em gái mình làm nên những chuyện như vậy cũng nên bị trừng phạt. Tất cả sắc bén của người con trai này đều đã mài sạch bởi sự thống khổ của Bạch Nhật Huyền. Bạch Nhật Tiêu bây giờ giống một con sư tử hung mãnh đã gãy chân, rút cuộc không thể đứng dậy.

“Tiêu nhi, con nói gì đó đi con. Con đã đứng đây hai ngày rồi.” Bà nói với anh, nhưng anh vẫn không hề nghe thấy. Thân thể vẫn cứng đờ như trước, không chút sức mẻ. Trong mắt chỉ còn tia sáng ảm đạm, thống khổ lưu chuyển, khó nén khỏi cơn đau tan nát cõi lòng.

Giống như trong giấc mộng, cô nghe được một thanh âm khóc cầu của người thanh niên nào đó, không ngừng vang lên bên tai. Những âm thanh đó không ngừng khiến tận cùng nội tâm của cô như nát vỡ đau đớn.

Máu đỏ tươi loang lổ đầy trời, anh ôm chặt thân thể dần dần lạnh như băng cứng ngắt của cô, nước mắt nóng rát rơi xuống khuôn mặt nhưng không cách nào khiến cô ấm trở lại một lần nữa. Cô nghe thấy tiếng gọi lẫn tiếng khóc của anh, xin cô không cần tàn nhẫn bỏ rơi mình; cô lại nhìn không thấy tuyệt vọng cùng tâm tình đó, toàn lực hết sức muốn giữ cô ở lại.

Anh dùng lửa nóng bắt đầu châm lên chung quanh, muốn cô trong oi bức phải khó chịu mà tỉnh lại, yếu ớt mà oán giận anh. Nhưng là cô ở trong lòng anh, không có bất cứ động tĩnh gì vẫn đóng chặt hai mắt, không nhìn sự thống khổ của anh, không nhìn sự tuyệt vọng của anh, tự muốn bỏ anh ở lại. Bạch Nhật Huyền tựa hồ không biết, không có cô, sinh mệnh của người con trai này cũng sẽ không thể tiếp tục yêu, đi đến cuối...

Lửa nóng dữ dội này là nhân từ. Ít nhất, nó có thể thành toàn tình yêu của bọn họ, dung hợp thân thể hai người, đưa cả hai lên thiên đường. Ở nơi nào đó, vẫn có thể tiếp tục tình yêu dang dở...

Đau lòng, một chút một chút ý thức cô dần tỉnh lại trong giấc ngủ say. Bởi vì trong mộng, tình yêu không dứt, vẫn giữ cô mà cùng rời đi. Mà người ở ngoài cơn mơ này, vẫn tuyệt vọng ngồi bên cạnh giường bệnh của cô, như cô trong mộng.

Khi ánh sáng của nhân gian này một lần nữa quay về thế giới mình, Bạch Nhật Huyền mở mắt ra, nhìn anh đã suy sút không chịu nổi. Hàn băng trong đôi mắt chậm rãi tan dần, cằm đã có râu chưa cạo, gương mặt anh tuần gầy yếu, nước mắt vẫn còn rõ ràng như thế. Cô, lựa chọn nhắm hai mắt lại.

“Anh đi gọi bác sĩ.” Bạch Nhật Tiêu bị thương mở miệng, anh biết cô không muốn nhìn thấy mình. Nhưng chỉ cần cô tỉnh lại là tốt rồi, việc khác, tạm thời không sao cả.

An Như Nguyệt đau lòng nhìn Bạch Nhật Huyền vô lực mở hai mắt, nước mắt cũng chảy ra. Đứa con gái từng vui vẻ, giờ đây lại tái nhợt suy yếu nằm trên giường, khiến lòng bà đau tựa như dao cắt.

“Huyền Huyền, con thấy như thế nào rồi, còn có không thoải mái chỗ nào không, nói ẹ?” Bà bên tai Bạch Nhật Huyền hỏi dịu dàng. Cứ việc không có huyết thống, nhưng cũng là đứa con gái nuôi nhiều năm như vậy, không tàn nhẫn như Bạch Vi Minh, bà yêu con gái mình.

Mẹ? Cô còn có thể gọi là mẹ sao? Thân thể cô bị anh trai xâm phạm, lòng của cô bị mười lăm năm lừa gạt xé rách, nay cô còn có sức lực nào gọi người phụ nữ trước mắt này một tiếng ‘mẹ’?

Cô nhắm hai mắt lại, nước mắt theo khe hở tràn ra, chảy đầy hai má, “Con rất mệt.” Cô chỉ nói một câu, cũng không nói gì thêm nữa.

Mỗi ngày, Bạch Nhật Tiêu đều bên cạnh cô, nhưng cả hai người cũng không ngọt ngào giống như ở chung như trước kia. Cô không hề làm nũng với anh, anh cũng không bá đạo mệnh lệnh cô có thể làm cái gì không thể làm cái gì. Cô không nói lời nào ngay cả khi anh bên cạnh. Cô mở miệng ăn cơm anh mới có thể ăn cơm. Nhất cử nhất động của cô trở thành chúa tể trong sinh tử của Bạch Nhật Tiêu. Anh bỏ thời gian thì cứ vào trường Cao đẳng bởi vì muốn ở cạnh cô, một khắc cũng không dám rời đi, nhưng cũng từng bước cũng không dám tới gần.

An Như Nguyệt mỗi ngày đều đến bệnh viện cùng cô ăn cơm, cùng cô nói chuyện, nhưng cô cũng ngẫu nhiên chỉ trả lời một hai câu.

“Huyền Huyền, con ăn nhiều một chút, con gầy quá rồi.” Cô đẩy tay An Như Nguyệt ra. An Như Nguyệt lo lắng nói, “Hay là con muốn ăn gì khác, nói ẹ, mẹ làm cho con ăn có được không con?” Cho dù Bạch Nhật Huyền cố ý muốn gây bất hòa với bà, nhưng bà vẫn thực kiên nhẫn an ủi cô. Nhiều chuyện như vậy cùng xảy ra trên thân thể này, bà biết, Bạch Nhật Huyền rất khó chấp nhận. Nó chỉ là một đứa nhỏ yếu đuối, huống chi, vết thương này, vẫn là do người anh trai luôn ỷ lại từ nhỏ!

Bạch Nhật Huyền mỗi ngày đều nghe bà nói mẹ mẹ không ngừng, đã khiến cô thống khổ không chịu nổi nữa, “Con đã không phải con của cô.” Cô ghen ngào, rốt cuộc cũng mở miệng nói.

Bạch Nhật Huyền mấy ngày nay vẫn không có mở miệng gọi bà, bà đã hiểu lơ mờ rằng, sớm hay muộn Bạch Nhật Huyền cũng sẽ đem vấn đề này nhắc đến. “Mẹ đã nuôi con nhiều năm như vậy, cho dù không phải là con gái ruột, chẳng lẽ không thể bảo con gọi mẹ một tiếng mẹ hay sao?” Giọng nói như có lệ ẩn bên trong hỏi cô, “Cho dù không có huyết thống thì thế nào, chúng ta nhiều năm gần gũi như vậy còn không phải giống mẹ con khác yêu nhau bình thường hay sao? Con là con gái của mẹ, vĩnh viễn đều là con gái của mẹ.”

“Mẹ.” Cô thực rất xúc động, cho dù như thế nào đi chăng nữa, An Như Nguyệt vẫn chấp nhận đứa con gái là cô. Nước mắt kiềm chế thật lâu rốt cuộc cũng tràn ra, lao về phía vòng ôm kia, một khắc ghen ngào, “Mẹ, con rất khổ sở.”

“Bé ngoan, hết thấy đều trôi qua, đừng khóc, nhanh tốt lên.” Bà vuốt ve mái tóc Bạch Nhật Huyền, xoa dịu mái tóc cùng thân thể của cô gái nhỏ. Hai người đều giống nhau, trên thân thể đầy thương tích của hai cha con kia.

An Như Nguyệt đi rồi, anh bước vào, bị thống nhìn cô dần dần nhắm chặt hai mắt lại.

“Anh biết em không muốn nhìn thấy anh.” Bạch Nhật Tiêu ngồi bên giường bệnh cô, gian nan khống chế tâm tình của mình, “Anh quyết đi du học bên Mỹ, trong một thời gian ngắn sẽ không trở về, em hãy về

nhà ở đi, anh sẽ không ở đó nữa. Mong em vui vẻ một chút.” Anh bất đắc dĩ nói những lời khiến nội tâm mình đau đớn, “Thực xin lỗi, đừng hận anh.” Nhìn khóe mắt của cô chảy xuống, những hàng nước vốn nên lại chậm rãi rơi, rơi qua anh, rơi qua khuôn mặt suy sút, “Huyền Huyền, anh vẫn sẽ chờ em, chờ đến ngày nào đó em chấp nhận anh.” Anh đau đớn mở miệng, vẫn nhìn mắt cô, nước mắt theo lời tuyên thệ, là thâm tình anh tích góp từng tí một mười mấy năm trời.

Sau khi Bạch Nhật Huyền phục hồi như cũ trở về gia đình kia thì đã là nửa tháng sau. Nghe nói Bạch Nhật Huyền đã đổi phòng cho cô, sợ cô ngủ trong phòng kia lại nhớ đến những ký ức khiến bản thân phải hoảng sợ. Từ nay về sau, cô lại chuyển sang phòng cách vách.

Sau khi cô về nhà mấy ngày, Từ Khả Hân dò dẫm đến. Nghe cô bạn nói, là Bạch Nhật Tiêu tìm cô ở trường, mong cô đến trò chuyện với Bạch Nhật Huyền.

“Tốt lên chút nào chưa? Cậu lâu như vậy không có đến trường, cũng không gọi điện gì cả, thật sự khiến người ta phải lo lắng.” Cô ngồi bên giường Bạch Nhật Huyền, đau lòng nhìn khuôn mặt càng thêm gầy nhỏ của bạn mình.

“Đã tốt hơn nhiều lắm, thực xin lỗi, làm cho cậu phải lo lắng.” Cô nói chuyện vẫn không có chút khí lực nào.

“Cậu rốt cuộc là làm thế nào nha, sao lại có thể nghiêm trọng như vậy chứ?” Từ Khả Hân nắm bàn tay bé nhỏ của Bạch Nhật Huyền, lo lắng hỏi.

Bạch Nhật Huyền né tránh vấn đề của cô bạn, cô không thể nói là vì anh trai mình...cho nên mới muốn tự sát. Hết thấy những điều đã xảy ra kia đều có thể đoán được chuyện cả hai về sau. Cả hai cô gái nói chuyện phiếm về rất nhiều đề tài, Từ Khả Hân dần dần khơi gợi những cảm xúc của Bạch Nhật Huyền, để tiếng cười của cô, theo cánh cửa khép hờ cho anh nghe được. Bạch Nhật Tiêu an tâm một chút, chỉ cần cô hoàn hảo như thế, anh vẫn còn có cơ hội ôm cô vào trong lòng. Anh, chỉ chờ mong một ngày như thế.

14. Chương 14: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt.

“Bên người tôi, chỉ có vị trí của Huyền Huyền.”

Buổi tối bạo lực chiếm đoạt kia đã tạo ra khoảng cách giữa hai người. Cô trốn tránh anh ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Bạch Nhật Tiêu biết chính mình đã tạo ra một bóng ma không thể xóa nhòa, cũng không dám bắt buộc cô nhất định phải ở trong phạm vi cuộc sống của mình nữa. Trước khi bắt đầu sang Mỹ, anh cơ hồ không có cơ hội một mình ở cùng với cô, cho dù không cẩn thận chạm mặt, cô cũng sẽ lướt ra thật xa. Anh có rất nhiều điều muốn nói với cô, muốn nói cho cô biết, đó chẳng qua là một phương thức anh yêu cô, giống hết tình yêu của anh, mãnh liệt không thể tự kiềm chế.

Trước một ngày anh sắp đi, Chung Thi Âm được An Như Nguyệt mời về nhà làm khách. Mặt ngoài là giữ liên lạc, trên thực tế, bọn họ đều không buông tha cho ý tưởng muốn ghép Bạch Nhật Tiêu cùng Chung Thi Âm thành một đôi.

Bạch Nhật Huyền không hề để ý đến anh, chỉ mình ảnh cô đơn ngồi trong đình viện, ngẩng người nhìn vườn hoa hồng xinh đẹp, nhớ đến gương mặt của cô khi chui ra bụi hoa nhìn mình. Tâm của anh, không thể chịu được nỗi đau phải chia lìa, lặng yên không tiếng động vỡ thành vô số mảnh nhỏ, mỗi một mảnh đều quấn quanh trong đó tình yêu sâu nặng say đắm. Cho dù sau cơn đau thể này, vẫn khắc sâu như trước.

Chung Thi Âm bị thương mà nhẹ nhàng ngồi xuống bên người anh. Cô rất ít khi có thể ngồi bên người anh, bởi vì, vị trí bên cạnh người con trai này, cho tới bây giờ chỉ có thể để cho Bạch Nhật Huyền. Cô không rõ ràng lắm, cả hai người kia trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì mà Bạch Nhật Huyền khi nhìn thấy anh lại bỏ chạy. An Như Nguyệt quanh co không nói, nhưng cô cũng có thể đoán được đại khái một chút. Nhất định là tình yêu quá sâu này, lại hoàn toàn ngược lại khiến anh thương tổn Bạch Nhật Huyền. Cứ việc bây giờ nội tâm anh đau đớn đến thế, cô lại ôm một tia may mắn. Điều này sẽ cho cô đến gần anh, và dần dà sẽ thay thế được vị trí của Bạch Nhật Huyền.

“Tiêu, anh có khỏe không?” Chung Thi Âm thật cẩn thận mở miệng. Cô hy vọng ở thời điểm anh bị thương, cô có thể cùng anh có được một cơ hội để cho chính bản thân mình có thể thay thế được Bạch Nhật Huyền trong lòng. Như vậy, cô nhất định sẽ thương anh hết thủy. Bạch Nhật Huyền cho anh sự chờ đợi thống khổ,

cô không có. Điều cô có, chính là tâm cùng tình yêu dành cho anh giống như tình yêu anh dành cho Bạch Nhật Huyền vậy.

Anh dám mạo không nói gì, được không? Không thể tốt hơn, ít nhất, Bạch Nhật Huyền chính là không để ý tới anh ấy, lại còn trăm phương nghìn kế thoát đi thế giới của anh.

Mình sẽ nói với ba để mình cũng chuyển tới Boston, để ở cạnh cậu, được không?” Cô vừa dịu dàng vừa buồn thương cầu xin, muốn giữ lấy cánh tay không còn sức lực của anh, cho anh tình yêu kiên cường của mình.

“Bên người tôi, chỉ có vị trí của Huyền Huyền.” Anh không chút suy nghĩ cự tuyệt ngay. Nếu có thể tùy tiện tìm một cô gái khác thay thế Bạch Nhật Huyền, anh làm gì giữ tay nhiều năm như vậy dù biết rõ, trong mắt người anh yêu, bản thân anh ngoại trừ ‘anh trai’, cái gì cũng không phải.

“Đó là bởi vì cậu không thử qua, mình có thể khiến cho cậu quên cô ấy.” Chung Thi Âm rút cuộc bắt được tay Bạch Nhật Tiêu. Chỉ cần anh cho cô cơ hội, cô sẽ không tiếc hết thảy để anh yêu mình.

Bạch Nhật Tiêu đầy thâm trầm nhìn cô, tay kia phải sạch ấm áp của cô, “Không cần thử, tôi không có khả năng quên cô ấy.” Tình yêu của Chung Thi Âm có lẽ thực ấm áp, chỉ là, anh không muốn.

“Tiêu, trên đời này không có gì là tuyệt đối (thể sự vô tuyệt đối), chỉ cần cậu ỉn cơ hội. Cậu cùng cô ấy, không có khả năng bên nhau.” Chung Thi Âm khóc, thương anh, yêu anh rất thống khổ. Bởi vì anh nguyện bị luân lý ruồng bỏ cũng không cần cô đến an ủi.

Bạch Nhật Tiêu hồ hững nâng tay, có thể làm cũng chỉ lau nước mắt giúp cô. Sự trầm tĩnh cao nhã này, quả thật là một trong nhiều lý do không thể làm đàn ông kháng cự được, chỉ là anh ngoại lệ thôi. Thâm tình của cô gái này, không phải nh không biết, đáng tiếc anh lại không có cách nào động lòng. Cả đời này, ngoại trừ Bạch Nhật Huyền, anh biết rõ chính bản thân mình không thể trao cho ai cả. “Tình yêu của tôi, linh hồn của tôi, không hề giữ lại mà trao cho cô ấy. Không phải cô ấy, tôi chỉ là một cái xác không. Đàn ông như vậy, cô cũng muốn hay sao?”

Chung Thi Âm khiếp sợ nhìn chằm chằm vào tình thâm của anh. Mặc kệ việc trong tâm nhìn của anh không có Bạch Nhật Huyền, nhưng ánh mắt dịu dàng thế kia cũng chỉ có Bạch Nhật Huyền. Ở phương xa kia, trong nơi mờ mịt trống rỗng kia, anh có thấy được Bạch Nhật Huyền? Tình yêu của anh, linh hồn của anh đều thuộc về Bạch Nhật Huyền? Tình yêu của người con trai này rốt cuộc đến bao nhiêu mà rốt cuộc có thể làm cho người lạnh lùng cao ngạo như anh nói ra được tình yêu sâu nặng như vậy, mà vẫn chỉ đối với em gái mình?

Mặc kệ việc Bạch Nhật Huyền ở trong phòng khách, rời xa thế giới của bọn họ, nhưng khi cô nhìn Bạch Nhật Tiêu chạm đến khuôn mặt của Chung Thi Âm, cô không thể điều khiển được bản thân mà đau lòng một chút. Nhưng cô nói cho chính mình, cứ coi như không thấy rồi sẽ quên.

Cuối tháng tám, Bạch Nhật Tiêu đi chuyển bay đến Boston. Ngoại trừ Bạch Nhật Huyền, tất cả những ai nên đến đều đến. Mọi người anh một lời tôi một lời khiến cho vẻ mặt của anh không còn kiên nhẫn. Đầu anh vẫn lo lắng hướng ở cửa ra vào, chờ mong bóng dáng nho nhỏ xinh đẹp có thể xuất hiện. Nhưng cho đến khi loa thông báo thúc giục hành khách đăng ký, cô vẫn không xuất hiện như trước. Bạch Nhật Tiêu chỉ có thể một người cô đơn hướng tới cửa kiểm tra, bước chân nặng nề. Anh hiển nhiên không muốn rời đi, nhưng cũng không thể không đi. Vì sự nghiệp, vì cô.

Bạch Nhật Huyền tịch mịch ngồi trong đình viện, nhìn máy bay bay ngang qua tầng mây để lại một vệt dài quyền luyến trên bầu trời, “Anh hai, lên đường bình an.” Cô ở đây tiễn anh đi.

Bạch Vĩ Minh cùng ngày đó trở về New York. Bạch Nhật Tiêu rời đi nơi này cũng không có gì khiến cho ông ta không yên lòng. Ông xác định rõ ràng sẽ không ly hôn với An Như Nguyệt, An Như Nguyệt cũng không muốn gây ra sự kiện tranh chấp gì cùng người đàn ông này. Bạch thị cùng An thị kết hợp vốn chỉ là một hồi hôn nhân chính trị, không có cảm tình thì thế nào, còn không phải đã trải qua nhiều năm như vậy?! Bạch Vĩ Minh bảo vệ chuyện của ông ta, sự nghiệp của ông ta an tâm mà trở về Mỹ. An Như Nguyệt chọn lựa ở lại. Không ly hôn nhưng còn việc tha thứ cho ông ta là không có khả năng nào. Về phương diện khác, bà muốn chăm sóc Bạch Nhật Huyền. Bạch Nhật Tiêu đã đi Mỹ, nếu bà cũng rời đi thì nơi này chỉ còn một mình con bé.

Từ lúc chào đời cho đến nay, lần đầu tiên trong đời cô không có anh bên cạnh mỗi ngày. Nỗi cô đơn khi anh rời đi, ở trong thân thể cô bắt đầu nảy sinh, trưởng thành...

Năm thứ nhất anh đi, An Như Nguyệt tò mò cầm lấy lệnh cấm mặc váy ngắn của Bạch Nhật Tiêu, lại nhìn trong ngăn tủ toàn bộ đều là váy dài, bà liền cho Bạch Nhật Huyền thử mặc váy ngắn ra ngoài, còn rất xinh đẹp. Từ nay về sau, tất cả váy dài trong tủ Bạch Nhật Huyền đều cất đi, chỉ mặc váy ngắn.

Trong trường học không còn sự hộ giá hộ tống của anh, nam sinh quay chung quanh cô bắt đầu nhiều hơn. Bọn họ viết thư tình, tìm cô muốn hẹn hò. Nhưng cô vẫn luôn nhớ rằng anh đã nói, không hy vọng bên người cô ngoài anh còn có người con trai khác. Cô rất tin, và vẫn còn nguyên niềm tin đó.

Cô nghe nói Chung Thi Ân cũng đi Mỹ. Những lúc rảnh rỗi chợt nghĩ, bọn họ có phải hay không sẽ gặp nhau ở đầu đường, sau đó như sự chờ mong của mọi người, nắm tay nhau chân tình.

Cô không biết vì sao dạo gần đây, Quý Hạo Nhiên luôn kè kè bên người mình giống hệt như anh vậy. Chẳng qua, cô lại phát hiện một sự kiện vô cùng đáng giá khác, bởi vì chính cô tạo cơ hội cho Từ Khả Hân, tuy rằng, Từ Khả Hân như một con vịt chết mạnh miệng, làm bộ như chẳng hề để ý gì.

“Anh không có việc gì cứ chạy đến chỗ này, chẳng lẽ không thấy phiền toái gì hả?!” Từ Khả Hân xoa xoa thắt lưng đứng khóa trước mặt Quý Hạo Nhiên, giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Quý Hạo Nhiên coi thường liếc cô nàng một cái, thuận đà đứng thẳng người, dáng vẻ cao lớn không thể phàn nàn cho vóc dáng tương đối thấp bé kia, “Tiểu thư, tôi cũng không phải tới tìm cô, cô quan tâm nhiều như vậy chẳng lẽ không thấy phiền toái sao?!” Anh như sao chép lại, cùng với Từ Khả Hân bé hạt tiêu này ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

“Tốt nhất anh không phải tới tìm tôi, bằng không mỗi ngày sẽ ăn đến no việc bị cửa sập vào mặt!!” Cô không cam lòng yếu thế, nhưng cũng khó nén vị đắng chua (ghen tuông) nhẹ nhàng trong ngôn ngữ, mà lời này Bạch Nhật Huyền đều nghe được hết sức rõ ràng.

Quý Hạo Nhiên ái ngại liếc nhìn cô, “Cô yên tâm, tôi không hiếm lạ việc này của cô, giữ đó mà cho tên con trai nào không biết sống chết đi!!” Lúc Quý Hạo Nhiên nói những lời này, không hiểu sao có chút lạnh lạnh. Anh chàng nhất định không biết, người con trai chết tiệt trong lời nói, không lâu sau đó lại là chính mình.

Mỗi ngày Bạch Nhật Huyền đều nghe bọn họ chuyện bé xé chuyện to khai chiến, sau đó tức giận mà mắng nhau để tiêu hỏa, có thể tạm thời quên đi nỗi buồn phải xa cách, khuôn mặt cũng thật giãn ra một chút.

15. Chương 15: Từ Phương Xa Gửi Gắm Tình Cảm Tâm Tư.

Anh xa tận chân trời mà lại gần trong gang tấc.

“Sao mà mỗi ngày cậu với anh Hạo Nhiên đều cãi nhau hết vậy, không phải cậu thích anh ấy sao? Ầm ỉ thế sao anh thích cậu được nha?” Bạch Nhật Huyền tò mò tới gần từ Khả Hân, vẻ mặt cô gái nhỏ kia đang bị đè nén, trừng mắt nhìn bóng dáng của Quý Hạo Nhiên đang rời đi. Rõ ràng trong lòng đang vui sướng muốn chết nhưng vẫn giống hệt con nhím vậy, gập mặt lên xù lông lên với người ta.

Từ Khả Hân cười vui một tiếng, “Cái này gọi là chiến thuật!” Cô nàng dường như rất đắc ý, “Mình mà âm thầm mà lẳng lặng làm một nữ sinh đứng bên cạnh cậu, phỏng chừng anh ấy căn bản cũng chẳng để ý tới mình, trong khi mình cũng không phải loại khuynh thành khuynh quốc gì hết. Nếu muốn hấp dẫn ánh mắt của anh, phải ‘xuất kỳ bất ý’ [1] cơ. Trước phải cho anh biết, trên thế giới này không phải ai cũng động lòng với anh. Cậu phải biết là, tình yêu thường thường chính là theo mấy chuyện âm ỉ nhỏ nhỏ này mà nảy sinh!!”

Bạch Nhật Huyền lập tức quăng cho cô nàng một ánh mắt ‘cậu thật cao kiến!’ đầy khen ngợi, “Nghĩ ra một thật đấy, chắc cậu phải xem tiểu thuyết nhiều lắm, không sợ ngược lại hoàn toàn sao? Mà ôi chào ~, theo mình biết, nữ sinh bên cạnh anh Hạo Nhiên cũng không ít nha~” Bạch Nhật Huyền cố ý nói chuyện kích thích cô nàng, ai bảo Từ Khả Hân cứ bày ra vẻ ‘hết thấy đều nằm trong bàn tay ta’ chứ.

Từ Khả Hân chân chó (nịnh nọt) kể cô, cười đến âm hiểm, “Không phải còn có cậu hỗ trợ sao, thật vất vả mới có cơ hội ở chung với anh, cậu phải toàn lực giúp mình.”

“Giúp thế nào?” Bạch Nhật Huyền nghi hoặc hỏi cô nàng. Cách thức Từ Khả Hân yêu cầu quả thật làm cho người ta ‘xuất hồ ý liệu’ (một cách bất ngờ, bất thành linh), cô xem không có đầu mối gì, vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng đã thành công ngay lập tức rồi ấy.

Từ Khả Hân không chút khách khí, cười ngây thơ, “Cậu chỉ cần lúc hợp thời nói với anh vài ưu điểm của mình, lại hợp hợp mà hỏi anh một chút xem có người trong lòng chưa, hoặc nói cho anh biết, mình có khả năng thích anh hay gì đó là tốt rồi.” Từ ý tính toán nhỏ nhặt của cô nàng đều rất cẩn thận, như vậy chi tiết từng chuyện đều có thể tính kế...

Bạch Nhật Huyền xấu hổ cười một tiếng, nhìn bộ dáng cô bạn cao hứng phấn chấn, Bạch Nhật Huyền nhin không được lại muốn chọc chọc một tý, “Nhưng là, ôi chao ôi mình không biết cậu có ưu điểm gì, hướng chi, ‘hợp thời’ là lúc nào đây nha?” Cô giả vờ vô tội, ngây thơ nhìn Từ Khả Hân ghen hồng mặt.

“Bạch Nhật Huyền!!” Cô chỉ biết Bạch Nhật Huyền đang giả ngốc với mình, nhưng cô cũng phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn. Bởi vì từ khi Bạch Nhật Tiêu đi Mỹ, sự nghịch ngợm đáng yêu của Bạch Nhật Huyền dường như đã theo người thanh niên ấy ‘mai danh ẩn tích’ vậy.

Vào lúc cuối tuần, An Như Nguyệt thường xuyên rủ cô dạo phố. Một ít phụ nhân giới kinh doanh luôn luôn thực hâm mộ với hai mẹ con như hình với bóng. Mùa xuân, Bạch Nhật Huyền lại sinh bệnh, không có anh bên cạnh cô cũng không dám than oán thuốc đắng, An Như Nguyệt chỉ an ủi cô ngoan ngoãn uống thuốc rồi mau nghỉ ngơi. Sau khi cô hết bệnh, hai mẹ con đi Nhật Bản xem hoa đào nở. Nhìn hoa anh đào theo gió bay đi, cô bước chậm rãi đứng trước cây anh đào cổ thụ, cảm nhận mùa xuân lãng mạn đầy ấm áp. Cô biết anh sẽ không để cô quên mình cho nên hằng tháng đều gửi quà về nhà. Mỗi khi mở ra hộp quà thất nơ bằng ren, cô chỉ biết, anh vẫn thích cô mặc váy dài. Cho dù không có sự nhắc nhở của anh, cô vẫn thường xuyên nhớ những ngày trong quá khứ, anh chỉ dịu dàng với một mình cô.

Năm thứ nhất Bạch Nhật Tiêu rời đi, anh mang ảnh chụp của cô dán trong phòng những nơi thấy được. Nhìn vẻ đẹp yêu kiều quyến rũ của cô gái nhỏ trong buổi biểu diễn Kỷ niệm thành lập trường, nhìn cô bước bình trong rừng cây, nhìn cô ở trong lòng anh ngủ yên điềm tĩnh... Mỗi một ngày đầu tháng, anh đều cầm bút phác họa món quà muốn tặng cô tháng này. Thi thoảng lúc ngẫu nhiên vẫn gọi điện về nhà, nhưng chưa bao giờ tìm cô, bởi vì sợ cô không tiếp. Anh luôn thông qua An Như Nguyệt để biết bây giờ cô đang làm cái gì, có hay không vui vẻ hơn một chút. Anh để Quý Hạo Nhiên thay mình chăm sóc cô, đuổi đi hết thầy nam sinh bên cạnh cô, giống như anh trước kia.

Anh biết Chung Thi Âm ở New York nhưng không có đi tìm cô ta. Dù sao hai người không cùng xuất ngoại, gặp mặt thì như thế nào. Hơn nữa anh cũng không có nhiều thì giờ như vậy. Làm một gã trai mang đầy khí chất nam tính của Đông phương, nữ sinh trong trường ái mộ anh rất nhiều, hộp thư trong căn nhà thuê thường xuyên tràn đầy thư tình. Nhưng anh vẫn giữ thói quen như trước, không thèm nhìn tới đã nhét hết tất cả vào trong thùng rác, bởi vì nơi đó không có thư của cô.

Mùa xuân đã tới, cô vừa sinh bệnh, anh lại không thể bên cạnh cô, an ủi cô không sợ hãi mà uống thuốc, chỉ có thể cách một trời Thái Bình Dương này vì cô mà đau lòng. Bạch Nhật Tiêu vẫn là người đầu tiên chúc cô sinh nhật vui vẻ. Khi mùa đông qua, tháng năm đến, lúc mười hai giờ, anh mua dâu tây bánh ngọt cô thích, mua mười sáu ngọn nến, mua một món quà nhỏ xinh xắn, một mình trong căn nhà thuê tịch mịch, một mình vì cô mà chúc mừng. Anh không cần dựa vào những tấm ảnh chụp để nhớ tới cô, chỉ cần tư duy của anh không bị mờ Tà chính kinh tế kia bao trùm, anh vẫn có thể tìm được chút thời gian để nhớ đến cô.

Nghỉ hè một năm sau, Bạch Nhật Tiêu trở về nhà. Anh cười rất dịu dàng với cô, nhưng cô lại xấu hổ né tránh. An Như Nguyệt cũng có ý vô tình mà giảm bớt thời gian hai người họ ở chung một mình. Dù sao với người bên ngoài, quan hệ của cả hai vẫn là anh em. Nghỉ hè hai tháng, cô cơ hồ đều trốn tránh anh. Khi anh ở đó, cô cười rất ít, cũng rất ít nói chuyện gì. Anh biết, quần áo gửi về, một món quà cũng không mặc lần nào, nhất tề đem tất cả để trong ngăn tủ. Cô thay váy ngắn, tuy rằng anh thực không thích nhưng cũng không có khả năng nề hà.

Có một lần, thân thể của cô không khỏe cuộn mình nằm trên sofa, anh muốn tự tay đi an ủi cô, không nghĩ tới việc cô thể nhưng lại hoảng sợ né tránh mình. Còn bởi vậy mà không cẩn thận té ngã trên mặt đất.

Anh chịu đựng đau lòng không nâng cô dậy, sợ cô tìm cách khác thoát đi lại ảnh hưởng. Hai tháng ở chung đều cố ý giữ khoảng cách nhất định với anh, cô dần dần biết, anh sẽ không thương tổn cô. Lúc Bạch Nhật Tiêu lại rời đi, cô vẫn không tiễn anh, nhưng lúc vừa ra khỏi cửa vẫn lí nhí nói câu, lên đường bình an, tâm tình của anh tốt cuộc cũng đầy ra được sự lo lắng trong một năm mà xuất hiện ấm áp sáng sủa.

Anh rời đi năm thứ ba, hàng tháng Bạch Nhật Huyền vẫn nhận được quần áo anh gửi về. Nhìn tủ chần tủ quần áo đầy váy dài cơ hồ đã choáng luôn cả số váy ngắn, ngay cả cái đùi nhỏ của mình vì gai hoa hồng mà bị thương không ít, cô lại thay váy dài. Dần dà cũng phát hiện mình vẫn thích hợp với váy dài hơn, mỗi lần mặc lên đều rất ngọt ngào dễ thương. Cho dù lãng quên chúng sau một năm mới cầm lên, nhưng hơi ấm vẫn còn đó, vẫn rõ ràng như trước, thật giống như tay anh đang thất nơ bướm đằng sau lưng cô. Anh xa tận chân trời mà lại gần trong gang tấc.

Khi anh rời đi, thành tích môn toán của cô trượt xuống rất nhiều. Không có anh phác thảo trọng điểm học, không có anh chữa hộ những lỗi sai, bây giờ mỗi ngày cô học toán phải dùng rất nhiều thời gian phấn đấu, thường thường lại thức đến khuya, lại không thể ngủ. An Như Nguyệt thường chờ cô đến mười hai giờ, chờ đến khi Bạch Nhật Huyền ngủ mới về phòng. Hai mẹ con rất ít khi có thời gian cùng nhau dạo phố, nhưng vẫn thường xuyên đi đến các hiệu sách.

Dạo gần đây Quý Hạo Nhiên rất ít khi đến tìm cô, bởi vì năm thứ ba này anh phải đến công ty hỗ trợ bố, càng ngày càng ra hình ra dáng một thương nhân hơn rồi. Anh ngẫu nhiên sẽ ghé trường xem cô thế nào, vẫn khiến một đám nữ sinh thét đến chói cả tai. Mỗi lần Từ Khả Hân đầy lửa giận trừng mắt thì chỉ xấu hổ cười cười, thậm chí bắt đầu cố ý mà vô tình lấy lòng Từ Khả Hân. Quan hệ giữa hai người bọn họ dường như có sự biến hóa vi diệu vô cùng. Đương nhiên, phương diện này Bạch Nhật Huyền không phải không có công lao.

Trong thời gian nghỉ hè Bạch Nhật Tiêu không trở về, cô lại tham gia những ngày học bù trường tổ chức, cũng không dư thừa thời gian để tâm tư nghĩ về anh nữa.

[1]: “Xuất kỳ bất ý” là một kế trong Binh pháp Tôn Tử, nguyên văn “công kỳ vô bị, xuất kỳ bất ý” – tấn công nơi không phòng bị, đến nơi không ngờ tới.

16. Chương 16: Sự Tồn Tại Đặc Biệt.

“Bởi vì, mình yêu cô ấy.”

Đã rời khỏi cô ba năm, Bạch Nhật Tiêu vẫn giống những năm trước kia, hàng tháng tự mình làm quần áo gửi về cho cô. Anh không nói cho cô biết, bắt đầu từ mùa xuân năm cô mười lăm tuổi năm ấy, váy dài cô mặc trên người đều do anh tự mình thiết kế, tự mình cắt quần áo, tự mình may lại. Toàn thể giới chỉ có nàng mới sở hữu món quà độc nhất vô nhị này.

Thành tích trong học viện của anh vẫn ‘cầm cờ đi trước’. Đến năm thứ ba Bạch Nhật Tiêu xin làm nghiên cứu sinh chương trình học. So với người bình thường anh thông minh hơn, so với người bình thường lại càng chăm chỉ hơn, ngoại trừ mỗi ngày dành thời gian nhớ đến cô gái nhỏ, thời gian của anh cơ hồ đều chỉ dùng để học tập. Anh biết nghỉ hè năm nay cô muốn tham gia học bù những ngày nghỉ nên không trở về. Anh không muốn cô nhìn thấy mình lại cảm thấy không được tử nhiệm, hơn nữa bản thân anh cũng phải rút ngắn lại thời gian học trong thời gian ngắn nhất.

Anh không đi tìm Chung Thi Âm, Chung Thi Âm lại chủ động đến tìm hắn. Cô đến căn nhà thuê của anh, nhìn anh đang may những phần vải cắt lại với nhau trong phòng ngủ tràn đầy khuôn mặt tươi cười của Bạch Nhật Huyền, cô tự giễu hỏi một câu, còn yêu cô ta sao? Kiên trì đến vậy cho tình yêu này sao? Anh không trả lời, chỉ mời cô ngồi trong chốc lát lại tiếp tục vùi vào, hy vọng trước cuối tháng có thể gửi quần áo trở về. Trước khi cô rời đi, đã từ bỏ tự tôn của mình hỏi anh, có thể hay không cho em một cơ hội. Cô vẫn không do dự như trước, chúng ta, không có khả năng. Cô chảy nước mắt rời đi, không quay lại tìm anh lần nào nữa.

Ba năm sáu tháng, anh ở Boston xa xôi vì cô trong trường thi động viên cố lên, mà bản thân mình cũng đã chấm dứt buổi kiểm tra trước khi lên nghiên cứu sinh.

Khi trường đại học đã nghỉ hè, Bạch Nhật Tiêu trở về, mang theo quà cho cô chúc mừng thành tích mới, một số tiền lớn làm ra một cô nhóc công chúa, một con búp bê ngọt ngào giống hệt cô vậy. Một khắc vừa bước vào cửa lại thấy cô mặc váy dài của mình, anh vui sướng đến ‘dật vu ngôn biểu’ [1], tựa hồ như lại thấy được, cười dịu dàng, lại cho cô một cái ôm thật mạnh đầy khát vọng. Cô đặt bé búp bê anh tặng ở đầu giường, mỗi ngày nhìn búp bê giống mình như đúc đi vào giấc ngủ.

Trải qua vài năm lắng đọng lại, Bạch Nhật Huyền tựa hồ đã dần dần thả lỏng cảnh giác với anh, ít nhất bây giờ đang ngồi trong đại sảnh cùng anh. Cô sẽ không kích động muốn chạy trốn, mặc kệ việc cô cũng không dám nhìn anh. Đang chờ này dán băng, cuộc sống bình thường của cô là mỗi ngày nhàn nhàn ngồi trong nhà nghe phong linh treo trên cửa sổ kêu đing đang vang vang, bắt đầu trong hư ảo mà muốn một tình yêu. Bạch Nhật Tiêu ít ra ngoài, luôn ở phía sau Bạch Nhật Tiêu bắt tay vào làm những đề trên trang web máy tính, pha cà phê. Anh thường xuyên đến Hoàng Đình quốc tế thực tập, làm quen với nghiệp vụ. Bạch Nhật Tiêu tính toán, muốn sau khi tốt nghiệp quay về nước tiếp quản sự nghiệp Tài chính.

Vào mùa hè, An Như Nguyệt mang Bạch Nhật Huyền đi du lịch ở đảo Okinawa [2], Bạch Nhật Tiêu cũng đi theo. Cô không dám thay áo tắm, không dám lộ quá quá nhiều trước mặt anh. Anh cũng không thích bày ra những đường nét đàn ông hoàn mỹ của mình trước mặt người khác, áo sơ mi quần tây đen, tao nhã dựa vào ghế dựa, dịu dàng nhìn cô chơi đùa trong nước cười rạng rỡ. Dáng người của một mỹ nữ khiến người ta phải ghen tị nhìn Bạch Nhật Tiêu ngồi một mình, chủ động bước tới gần cười quyến rũ, lại bị anh lạnh lùng quát tránh xa.

Cơ hồ vài năm gần đây Bạch Vĩ Minh không về nước bởi vì ông ta bẽ bộn nhiều việc. Mùa hè đến, ông ta muốn về nước đàm phán công việc, trở về nhà ở vài ngày. Lúc ấy Bạch Nhật Tiêu cũng đã ở nhà, chỉ cần bọn họ chạm mặt nhau, toàn bộ bầu không khí như bị kéo căng, lạnh ngắt, khiến cho Bạch Nhật Huyền cùng An Như Nguyệt lạnh run, có cảm tưởng muốn thoát khỏi khu vực băng giá này.

Trong nháy mắt đã đến ngày chia tay, trong biệt thự của Bạch thị, mùa thu đã đến hiu quạnh. Nhưng càng hiu quạnh hơn là sự đau khổ của của những kẻ đang yêu. Lá phong đã chuyển sang màu đỏ, nhưng càng đỏ hơn là hốc mắt của người sắp ra đi. Cuối cùng mùa thu cũng đã tới, nơi này lá phong đỏ rơi xuống, màu lửa đỏ như màu máu, mất đi màu xanh đầy sức sống vốn có nên đã nhìn thấy được vết thương. Nhìn một lần lại một lần đau, nơi đây là một mùa thu héo rũ.

Bạch Nhật Tiêu trở về Mỹ, cô trở thành sinh viên, trong lúc này cả hai người lại cách xa bởi Thái Bình Dương rộng lớn.

Khoảng thời gian năm thứ tư anh rời đi, cuộc sống của cô trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Bởi vì thành tích trong khoa thực sự không thể làm người ta khen tặng, cô chọn học chuyên ngành Văn học hiện đại. Việc học ở Đại học luôn ít, cô có nhiều thời gian nhàn hạ, dần dà phát hiện bản thân mình khá có hứng thú với tiểu thuyết. Vì thế mỗi ngày nghỉ, viết tiểu thuyết tình yêu, cũng dần trở thành một tiểu thuyết gia có chút danh tiếng.

Rừng cây sau tòa thành đã thay màu lá, Bạch Nhật Huyền ghé vào trên cửa sổ, lăm bàu lầu bàu nói, cái gì mà lúc nào anh mới có thể đưa em đi chơi? Cô đột nhiên rất nhớ đến ánh mắt dịu dàng năm ấy của anh, bộ dáng mỉm cười với cô dưới ánh mặt trời. Cô đau lòng tự hỏi, cả hai người trong lúc đó, có phải hay không rồi cuộc không thể trở về như trước nữa?

Khi Quý Hạo Nhiên ghé qua nhà đến thăm cô, cô quán quýt lấy anh, vò anh mang mình đến rừng cây chơi, và vô cùng quật khởi mà đòi chơi bóng chày. Bạch Nhật Huyền thực không có khí chất, vẫn oán giận Quý Hạo Nhiên ném bóng khiến cô đánh không được. Thì ra, cô chỉ là nhìn người con trai này thành anh. Thói quen của cô, trước khi ngủ nói chuyện với búp bê công chúa, nói những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay, sau đó ôm chú chó bông lớn trong ngực, nặng nề ngủ. Mỗi ngày buổi sáng tỉnh lại, không nhìn thấy được ánh mắt dịu dàng của anh mà là khuôn mặt mập mạp không hề thay đổi của chú chó bông kia.

An Như Nguyệt quay về Mỹ bởi vì Tổng bộ của Bạch thị tại nước Mỹ tiếp nhận một vụ làm ăn quan trọng muốn bà trở về chủ trì. Bà đã ở trong nước hơn bốn năm, nhìn Bạch Nhật Huyền khôi phục vẻ sáng sủa như ngày xưa, bà đã có thể yên tâm quay về công tác.

Năm thứ năm Bạch Nhật Tiêu sang nước ngoài, anh vẫn trước sau như một tặng quà cho cô, muốn nói cho cô biết, tâm của anh thủy chung vẫn không thay đổi. Anh biết An Như Nguyệt đã quay về Mỹ, thực lo lắng

cô ở trong nước một mình trong khu biệt thự trống rỗng kia cảm thấy cô đơn, cho nên thường mời Quý Hạo Nhiên mỗi tuần phải đến nhà thăm hỏi, và tốt nhất là phải mang theo Từ Khả Hân. Anh vẫn thường gọi điện thoại về nhà, nhưng người tiếp điện thoại đã đổi thành quản gia. Mỗi lần chỉ đơn giản hỏi cô dạo này có ổn không. Biết cô ngoại trừ cơn đau hàng tháng và bệnh khi mùa xuân đến, hết thấy đều tốt cả, anh yên tâm.

Công ty Chứng khoán nổi tiếng Oulton [3] ở Manhattan mời anh làm đại diện của trường học đến thực tập. Khi đi ngang qua một cửa hàng trang sức rất thịnh hành, quảng cáo tạo hình dây chuyền theo ý muốn trong cửa hàng đã hấp dẫn anh.

“Muốn làm tên người yêu lên dây chuyền để nơi gần chính mình nhất hả?” Người bán hàng của cửa hàng chuyên nghiệp nói.

Anh không chút do dự viết xuống giấy chữ ‘xiao’ cùng ‘xuan’, giao cho người bán hàng.

Hai ngày sau, Bạch Nhật Tiêu từ Boston bay đến New York vì hai chiếc dây chuyền. Anh mỉm cười nhìn tên của cô trong tay, cẩn thận như một báu vật bỏ trong ví tiền. Martin bên người ngạc nhiên hỏi anh, nhiều năm như vậy cũng không phát hiện anh quen với cô gái nào, mua mấy cái này làm gì? Anh mỉm cười, dịu dàng nói, ở trong lòng mình vẫn tồn tại một người rất đặc biệt.

Chung Thi Âm đã hoàn thành việc học, trước khi về nước cô lại hẹn Bạch Nhật Tiêu gặp mặt, mà Bạch Nhật Tiêu cũng vừa mới hoàn thành việc bảo vệ luận án cũng có thể rút ra thời gian gặp cô. Cả hai hẹn nhau tại quán cà phê đầu đường ở Boston.

Chung Thi Âm ngây ngốc nhìn Bạch Nhật Tiêu ngồi đối diện. Anh càng anh tuấn, cũng đã có chất đàn ông hơn, mặt mày đều lộ vẻ trầm ổn cùng khí phách, khiến tâm can cô đều vì anh mà thần hồn điên đảo. Thật lâu sau đó, cô mới cô đơn mở miệng, “Mình sẽ về nước, ngày mai mới đi.” Tâm tình của cô có lẽ rất giống năm tốt nghiệp khi ấy, trong giọng nói mang theo nét buồn bã.

“Ừ, đi đường bình an.” Bạch Nhật Tiêu thản nhiên đáp một câu, anh biết cô muốn anh giữ cô lại, nhưng là, điều này anh làm không được.

Chung Thi Âm biết sự thất vọng này là điều khó tránh khỏi, nhưng cô vẫn đến đây. “Còn cậu thì sao, khi nào thì trở về?” Kỳ thật, cô rất hy vọng anh vĩnh viễn cũng đừng quay về nữa, ở lại nước Mỹ này, nơi có người con gái kia không thích hợp để cùng anh yêu thương. Nhưng cô rốt cuộc vẫn không có biện pháp nào nói ra miệng, chỉ có thể nói một ít chuyện không đâu.

“Mình hy vọng sẽ nhanh.” Anh xoay xoay cốc cà phê trong tay, vẫn bình thản như trước.

Chung Thi Âm bất đắc dĩ nở nụ cười, anh vẫn không bao giờ để ý cảm nhận của người khác, chỉ thầm muốn biểu đạt tình cảm của chính mình, làm theo ý mình. “Có thể nói anh biết tại sao không?” Dưới tấm khăn trải bàn, tay cô đã rịn đầy mồ hôi lạnh. Những năm gần đây cô luôn vì vấn đề buồn cười này mà trở nên rối rắm, “Cậu hiểu suy nghĩ của mình, nhưng là tại sao, mình cùng cô ấy, sao lại là cô ấy?” Cô chưa bao giờ cho rằng mình có cái gì kém Bạch Nhật Huyền, duy nhất một điểm thiếu hụt, đó chính là không có vận khí để sớm chiều cùng Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Tiêu có ý sâu xa nhìn cô một cái, rồi nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Lại là mùa hè, ánh mặt trời chói mắt đổ xuống phần lớn vùng đất đầy ánh sáng. Nhớ rõ năm đó, anh tại đây, cũng chính vào mùa này, nói cho cô biết anh yêu cô, nhưng cô lại kích động lấy cái chết để kháng cự. “Bởi vì, mình yêu cô ấy.”

Chung Thi Âm rốt cuộc không kiềm chế được xúc động, bật khóc. Cô ngồi phía đối diện Bạch Nhật Tiêu, nhìn sự dịu dàng duy nhất khi nhớ đến Bạch Nhật Huyền, tan nát cõi lòng mà chảy nước mắt, “Bởi vì cậu yêu cô ấy? Nhưng cậu có biết không, mình cũng yêu cậu?” Cô thống khổ mở miệng, “Một năm trước mình tới tìm cậu, cậu nói chúng ta không có khả năng, mình cũng cho rằng hai đứa mình thực sự không có khả năng. Mình nói với chính bản thân hãy thử yêu người khác, nhưng cậu có biết không, mặc kệ mình bên cạnh ai, tâm tình của mình khi nhớ, yêu, đều là cậu. Tiêu, cô ấy là em gái cậu, cậu không thể thích được. Mình yêu cậu như vậy, cậu không thể tình một cơ hội sao?” Cô nói như vậy, khi đi qua một năm này, cô từng bước nhận tình cảm từ những người đàn ông theo đuổi mình, cùng họ nói chuyện yêu đương. Nhưng sự thật tàn nhẫn nói cho cô biết, không phải Bạch Nhật Tiêu là không được.

Anh cũng như thế, không phải Bạch Nhật Huyền là không được. Chung Thi Âm si tình với anh, anh hiểu được, cũng cảm động, nhưng là không thể tiếp nhận. “Thực xin lỗi, mình chỉ có thể như vậy.” Cho dù Bạch Nhật Tiêu có nói thêm điều gì đi nữa, anh chỉ biết bản thân Chung Thi Âm đã bị thương quá nặng. Nhưng dù không thương cô, tình nghĩa quen biết mười mấy năm trời vẫn ở lại, anh không muốn phá vỡ mọi thứ, cuối cùng ngay cả tình bạn cũng không có. Đây là sự dục dằng duy nhất Bạch Nhật Tiêu có thể cho cô, “Cậu sẽ tìm được một người thích hợp hơn với cậu, chúc cậu hạnh phúc.”

[1]: “Dật vu ngôn biểu” – vượt ra ngoài ngôn ngữ, chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng lại có thể khiến cho người nghe hiểu được.

[2]: Quần đảo Okinawa (Okinawa Shotō, Hán Việt: Xung Thằng Chư đảo) là một nhóm các đảo thuộc tỉnh Okinawa. Tỉnh Okinawa là một bộ phận của Quần đảo Ryukyu. Tỉnh lỵ Naha, cũng như phần lớn cư dân trong tỉnh tập trung tại Đảo Okinawa. Về mặt lịch sử, quyền lực của Vương quốc Lưu Cầu trùng khớp với nhóm đảo này và đảo Amami Ōshima.

Vâng, thực tình là chết mình luôn. Trong convert là ‘hướng thẳng’...

[3]: , khi mình nhờ giải đáp ở Tangthuvien thì được như sau: ‘công ty chứng khoán Oulton/Orton’. Mình nghĩ Quân Khuynh Tâm không hư cấu công ty này nhưng tra vẫn không ra nên...*gãi đầu* mong các bạn thông cảm.

17. Chương 17: Vương Giả Trở Về.

Chung Thi Âm cô làm sao không biết Bạch Nhật Tiêu tốt đến mức khiến người ta không thể tìm thấy khuyết điểm gì, nhưng sự hoàn hảo của anh không phải vì cô.

Chung Thi Âm vô lực ngã ngồi trên ghế, che mặt khóc, không thể nói hết được bi thương. Từ khi trí nhớ bắt đầu, tên cô cùng Bạch Nhật Tiêu đã được đặt cùng nhau. Cô thực văn tĩnh, anh lại lạnh lùng anh tuấn, cho dù mặt đối mặt, cũng đều tương đối không nói gì. Cô cũng không biết, rốt cuộc coi trọng anh điều gì, thế nhưng lại khiến cho cô si tình nhiều năm không thể thay đổi. Có lẽ là anh lạnh lùng cao ngạo, cùng sự tự tin đến khí phách quân vương; có lẽ là tình cảm chiều chuộng dục dằng hiếm thấy trên trần thế này với Bạch Nhật Huyền, khiến Chung Thi Âm cô bất tri bất giác khát vọng được yêu mến như vậy; có lẽ trong lòng cô vẫn kiên cường, làm thiên kim tiểu thư của Chung gia, chỉ có cô không nghĩ muốn, không có thứ cô không chiếm được, cho nên khi Bạch Nhật Tiêu cự tuyệt lần nữa mới có thể khiến cô ảo tưởng chờ tình yêu của anh. Mặc kệ là nguyên nhân gì, kết quả chỉ có thể là ‘nhất sương tình nguyện’ [1] của cô mà thôi.

Năm năm qua, anh cùng Bạch Vĩ Minh cơ hồ chưa nói quá một câu, cho dù người ở New York cũng chưa bao giờ bước vào Tổng công ty của Bạch thị cùng chạm mặt. Bạch Vĩ Minh cũng chưa bao giờ nói chuyện cùng với anh, ngăn cách giữa hai nười càng ngày càng trở nên dày hơn. Bạch Vĩ Minh đem toàn bộ phong ba của gia đình quy tội cho anh, rằng đó là do yêu em gái mình. Bạch Nhật Tiêu không phản bác, đối với người cha vì lợi ích mà dối trá như vậy, anh đã không còn lời nào để nói. Bạch Vĩ Minh muốn cho anh ở Mỹ lâu vài năm, nói cho hay thì là muốn anh làm quen công tác của Bạch thị, trên thực tế chẳng qua là muốn tách anh cùng Bạch Nhật Huyền ra, tránh cho việc thanh danh của ông ta bị lời đồn đại bôi nhọ. Vì chuyện trở về nước sớm đã khiến anh cùng Bạch Vĩ Minh tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng. Tàn nhẫn rồi Bạch Nhật Huyền nhiều năm như vậy, nhưng cái gì cũng không thể khiến anh rời khỏi cô được nữa.

Xa cách năm năm, anh mang theo học vị thạc sĩ Tài chính của Học viện Massachusetts một lần nữa bước trên đất nước nơi cô đang sống. Mặc kệ cô muốn hay không muốn, anh vẫn quyết tâm bên cạnh cô vĩnh viễn như thế.

Bạch Nhật Huyền hết sức chăm chú ngồi trước TV, thấy trên màn hình là anh vô cùng sáng lạn, thân hình cao ráo xuất hiện trong hội trường chiêu đãi ký giả của Hoàng Đình quốc tế. Thời điểm tuyên bố từ nay về sau anh sẽ tiếp quản Hoàng Đình quốc tế, tiếp quản chức vụ Tổng Giám đốc của Hoàng Đình, Bạch Nhật Tiêu anh tuấn tuyệt vời, cả người lộ ra một khí phách vương giả; lòng của cô, không hiểu sao vì thế mà kích động. Những năm gần đây, không nói gì cỡ chung, cô biết là dù thế nào đi chăng nữa, mặc kệ bản thân có trốn tránh gì, bọn họ vẫn phải đối mặt với nhau. Nhưng là, trong thời gian năm năm này cô luôn tự hỏi, nhưng rốt cuộc vẫn không biết tình cảm rối rắm này sẽ đi đến nơi nào.

Bạch Nhật Tiêu sở hữu hơn phân nửa cổ phần của công ty Hoàng Đình. Ngay hôm đó, nhân tài kiệt xuất này đã chính thức bước vào sự nghiệp tài chính của một tập đoàn nổi tiếng – Hoàng Đình quốc tế. Đối mặt với những vấn đề phóng viên đưa ra, anh trả lời thông dong, ‘vinh nhục không sợ hãi’. Những màn hình lớn đầu đường đều đưa tin tức về anh. Là một tinh anh mới của giới tài chính, sự trở về của người thanh niên này, không thể nghi ngờ là sẽ nâng bước phát triển của Hoàng Đình quốc tế vào giai đoạn mới.

Chung Thi Âm ngồi trong văn phòng, diễn thuyết nhậm chức của Bạch Nhật Tiêu không ngừng lặp lại. Mà khi cô nhìn người thanh niên trên màn ảnh kia, mê luyến trong mắt lộ rất rõ, nhưng vẫn âm thầm đau buồn. Người này, không thuộc về cô, tình nguyện loạn luân, Bạch Nhật Tiêu cũng không cần cô!

Chung Thiên Lân lặng lẽ mà thông dong bước đến bên người con gái, trong mắt mang theo vẻ vui mừng cùng tán thưởng. Bạch Nhật Tiêu là con rể duy nhất ông định sẵn, mấy năm nay vẫn giữ mối quan hệ tới lui với Bạch gia chờ thẳng nhóc này lớn lên, gả con gái bảo bối cho thẳng bé này. Xem ra, thời cơ cũng đã chín muồi, Bạch Nhật Tiêu trên màn ảnh kia, trong tương lai không xa sẽ gây dựng nên đế quốc của riêng mình để hô phong hoán vũ trong giới tài chính. Đến lúc đó, Chung thị cùng Bạch thị liên hợp với nhau, chiếm toàn bộ thị trường trong nước, sau đó đến thị trường Âu Mỹ.

Chung Thi Âm giật mình, phát hiện bố mình đang đứng bên cạnh, làm như không có việc gì tắt tivi đi, “Ba, có chuyện gì ạ?”

Biểu tình hoài cự khiến gương mặt Chung Thiên Lân hơi giãn ra, ông dừng tấm ảnh trên bàn công tác của Chung Thi Âm, thời gian một nhà ba người hòa thuận, vui vẻ hạnh phúc lập tức nảy lên trong óc của ông, “Thi Âm à, mẹ con cũng đã ra đi nhiều năm rồi, bố tự nhận là mấy năm nay cũng tận tâm hết sức với con. Những gì nên cho con đều đã cho, nay, trách nhiệm của bố đã hoàn thành.” Ông nói những lời thăm thía.

Tình cảm của ông khiến Chung Thi Âm cảm động, tựa vào trên người ông, “Ba làm sao đột nhiên mà thương cảm như vậy? Nhớ mẹ sao?”

Chung Thiên Lân xoa bả vai Chung Thi Âm, “Nói cho bố biết, con có cảm giác với Bạch Nhật Tiêu phải không?”

Chung Thi Âm kinh ngạc nhìn bố mình. Ông không thường cùng mình nói chuyện về mặt tình cảm, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không biết trả lời thế nào. Mặc kệ việc cô không thể quên được, Bạch Nhật Tiêu đều không cần tình cảm của cô, vậy chính mình nên trả lời vấn đề khó khăn này như thế nào? “Bố, sao bố đột nhiên lại nói đến chuyện này?”

“Gần đây công ty mình cùng Bạch thị đang thảo luận viện hợp tác một hạng mục, xây một trung tâm nghỉ dưỡng tầm cỡ quốc tế. Bạch đồng cố ý mang điều khoản đính hôn của Chung thị cùng Bạch thị viết trong hợp đồng. Bố biết là không nên dùng hạnh phúc cả đời của con làm điều kiện buôn bán, nhưng nếu con thực sự thích Bạch Nhật Tiêu, bố sẽ nhanh chóng hoàn thành nội dung hợp đồng này cùng với Bạch đồng.

Chung Thi Âm không thể tin được mà nhìn Chung Thiên Lân, dự án hợp tác này cô cũng ‘văn sở vị văn’ (mới nghe thấy), Bạch Vĩ Minh muốn đem hôn nhân của mình cùng Bạch Nhật Tiêu trở thành lợi thế để hợp tác?! Điều này xem như Bạch Vĩ Minh muốn cô trở thành con dâu, nhưng còn Bạch Nhật Tiêu thì thế nào? Anh nhất định sẽ không đồng ý. Vạn nhất anh phản đối thì sao? Nhưng, sự dụ hoặc này vẫn khiến cô không thể không động lòng, “Bố, bố thấy như thế nào?”

Trên mặt Chung Thiên Lân lộ ra nét tươi cười, “Bố xem thấy, trên thế giới này ngoại trừ con của Bạch gia, không ai có thể xứng đôi với con cả. Nó mới trở về nước cũng tạo nên ảnh hưởng lớn như vậy, tiền đồ nhất định không thể tưởng tượng nổi. Giao con cho nó, bố thực yên tâm.”

Cô chần chờ trong chốc lát. Chung Thi Âm cô làm sao không biết Bạch Nhật Tiêu tốt đến mức khiến người ta không thể tìm thấy khuyết điểm gì, nhưng sự hoàn hảo của anh không phải vì cô. Người anh yêu là em gái mình, người em gái có quan hệ huyết thống với anh! Nhưng mặc dù là như vậy, cô vẫn muốn thử xem, có thể vì Bạch thị, anh sẽ buông tay tình cảm tội lỗi kia, có lẽ trong lúc đó bọn họ sẽ có cơ hội; có lẽ, sau hôn nhân cô sẽ hết lòng thương anh, có thể làm cho anh cảm động. “Bố, mọi chuyện bố đều lo cho con.”

Chung Thiên Lân cười gật gật đầu, vỗ nhẹ bả vai Chung Thi Âm, sau đó thông thả rời khỏi văn phòng.

Nhìn bóng dáng cha mình cười cười rời đi, tâm tư Chung Thi Âm trở nên hỗn loạn. Nếu bố biết người trong

lòng Tiêu là Bạch Nhật Huyền, bố còn có thể sẽ không đồng ý đem mình gả cho anh ấy? Trong lòng cô chưa một lần trách cứ Bạch Nhật Tiêu, dù biết rõ tình cảm lưu luyến của mình sẽ khiến người trong thiên hạ phải nhỏ, nhưng anh vẫn khư khư cố chấp. Nhưng là cô làm sao có thể? Biết rõ người đàn ông mình thích không hề thích mình, nhưng vẫn chấp nhất trước sau như một đối với anh.

Bạch Nhật Huyền bất an chờ đợi. Cô đứng trước cửa sổ, từ rất xa đã thấy một chiếc Ferrari màu trắng lẩn bánh vào biệt thự, thần kinh của cô lập tức căng thẳng. Cô biết, anh đã trở về, và không đi nữa. Vừa kích động lại vừa sợ hãi, cô không hiểu bản thân mình nên dùng loại tình cảm gì để đón anh trở về. Dù sao cô không phải là phóng viên, cũng không phải nhân viên trong Hoàng Đình, mà là một cô gái có mối quan hệ đặc thù với anh.

[1]: Nhất sương tình nguyện – Chỉ theo ý mình, chỉ biết ý muốn của mình (chỉ theo nguyện vọng chủ quan, không tính đến điều kiện khách quan).

18. Chương 18: Trốn Tình.

Chỉ nhìn cô đã thỏa mãn, nhưng là, ngay cả khát vọng đơn giản đó của anh, cô vẫn cự tuyệt.

Bạch Nhật Tiêu bồn chồn đứng ngoài biệt thự, vẫn rất do dự khi mở cánh cửa quen thuộc của chính ngôi nhà mình. Anh rất muốn nhìn thấy cô. Vào mỗi thời điểm trong cuộc sống, khi đi qua sự chia lìa kia, khát vọng lớn nhất của anh vẫn là được nhìn thấy cô. Thế nên khi ở sân bay, trong lúc chờ nhập cảnh, thái độ khác thường cùng tâm tình đang muốn nhàu nhót của anh đều biểu hiện trong nụ cười nhẹ nhàng kia. Nhưng là, cô đâu, có thể cũng giống như anh? Nhớ tới những quãng thời gian rất ngắn khi có dịp ở chung trong năm năm qua, ánh mắt kinh hoàng phòng bị của cô khiến tâm anh sẽ không ngừng mà run rẩy, đau lòng đến ‘bài sơn đảo hải’(dời núi lấp biển) khiến anh không chịu đựng nổi. Bây giờ, chỉ cần đi qua cánh cửa này, từ nay về sau cả hai vẫn sẽ ‘sớm chiều tương đối’. Cô hẳn sẽ không giống như trước kia, làm nũng với anh, nằm trong cánh tay anh ngọt ngào ngủ, tùy ý để anh ôm, hôn môi. Trả qua năm năm, thời gian dường như không tẩy xóa được ký ức đau thương anh gây ra cho cô. Phải làm như thế nào, cô mới có thể một lần nữa tiếp nhận anh? Bạch Nhật Tiêu suy nghĩ...

Bạch Nhật Huyền đứng phía sau cánh cửa lớn, khẩn trương nắm chặt tay cầm, lại không cảm nhận được cách một lớp cửa nhịp tim đập khẩn trương và kích động của anh truyền từ mạch đập, lay động xuyên qua cánh cửa lạnh. Vẫn muốn gặp mặt, nhưng cô biết, cô không có cách nào hành xử như trước kia, ỷ lại anh, tin tưởng anh, nhưng điều này không thể khiến bọn họ không ở chung được. Cô tưởng tượng không ra bọn họ về sau sẽ đối mặt với nhau như thế nào. Qua năm năm dài, An Như Nguyệt vẫn thường nhắc nhở cô, cô vĩnh viễn là con gái của bà, cũng nhân tiện nói đến, vĩnh viễn là em gái của anh. Không hơn. Không còn gì khác nữa. Cô biết, không ai hy vọng cả hai người phát triển lệch ra khỏi quỹ đạo vốn có trong thời gian này, cô cũng không hề muốn tổn thương An Như Nguyệt. Nhưng là, cho dù anh từng tổn thương cô như vậy, nhưng mấy năm nay nhớ đến anh, lòng cô vẫn cảm thấy ấm áp, vẫn muốn dựa vào lồng ngực rộng lớn của anh, ở trong ngực anh đón một ngày mới. Không có anh, cô cũng rất cô đơn, rất tịch mịch, rất nhớ anh. Tình cảm đã dần dần thoát ly khỏi sự khống chế của cô, nhưng cô vẫn tự nói nhảm, phải khắc chế, phải dừng lại.

Hai con người từng có sự thân mật như người yêu, nay ngay cả gặp mặt cũng cảm thấy xấu hổ, từ đâu lại xảy ra chuyện kỳ lạ này? Là anh yêu cô sâu đậm, hay là cô vẫn ỷ lại anh quá mức?

Khi Bạch Nhật Tiêu vẫn đang do dự, cánh cửa lớn lại ầm ỉ mở ra vì anh. Trong phút chốc, khuôn mặt tươi cười như hoa như ngọc của cô đập vào tầm mắt của anh, “Mừng anh đã về nhà, anh hai.” Vẫn muốn đối mặt nhau, vì bọn họ dù sao cũng là anh em, chính là anh em. Một giây trước khi nhìn thấy anh, cô đã hạ quyết tâm lớn, mối quan hệ của bọn họ bây giờ, là anh em.

Anh ngây ngốc nhìn nụ cười ngọt ngào của cô hướng về mình. Có nằm mơ anh cũng không nghĩ tới có ngày còn có thể thấy cô tươi cười như vậy, trong nhất thời không biết làm thế nào cho phải. Theo bản năng xem nhẹ xưng hô của cô, anh bắt đầu si mê mà đánh giá Huyền Huyền mình đã mong chờ ngày đêm. Cô trước mắt anh, ngoại trừ mặt mày đã không còn nhiều nét trẻ con, cơ hồ một chút cũng chưa thay đổi. Vẫn nhỏ như vậy, vẫn thấp như vậy, vẫn ngọt như vậy, vẫn khiến anh si mê như vậy, chìm sâu không thể nào tự kiềm

ché. Bạch Nhật Huyền hôm nay mặc một chiếc váy anh đã tặng cô vào mùa xuân, xinh đẹp đáng yêu là thế. Anh vẫn nhìn cô, không rời tầm mắt đi đâu được.

“Anh hai, anh không vào nhà sao?” Cô kiên cường chuyển động thân mình, lạnh nhạt mở miệng, cố ý phá ngang ánh mắt chăm chú và thâm tình của anh đang nhìn mình, nhắc nhở anh, đừng nên dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.

Bấy giờ Bạch Nhật Tiêu mới hoảng hốt cử động, ‘bất khả tư nghị’ (không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được) nhìn cô cự tuyệt một cách không dấu vết nào như thế. Anh không nói gì mà chống đỡ, chỉ có thất vọng chông chất thật dày giúp đỡ để vào nhà. Vài giây giằng co, anh mới nâng bước hướng vào phòng mình. Nghĩ đến vẻ mặt ngheh đón mình của Bạch Nhật Huyền, chỉ có điều này là ngoài dự kiến của anh. Nhớ mong cùng quyến luyến tràn đầy, anh biết, cô không muốn nhận một cái ôm của anh.

Cô đi phía sau anh, nhìn kỹ những sự thay đổi của anh sau bao năm. Thay cho trang phục bình thường tôn lên vẻ anh tuấn dễ chịu, mặc vào tây trang giày da, lưng thẳng, thân hình mạnh mẽ, anh trở nên ngạo khí và đầy nghiêm nghị. Càng nghiêm cẩn, càng thành thực, càng sâu không lường được. Cá tính của anh vốn không hợp với độ tuổi, trải qua thời gian năm năm mài dũa, điều này càng trở thêm hoàn mỹ cho thân phận mới của anh, khiến cho anh càng thêm khí phách mười phần so với những gã trai cùng độ tuổi. Mặc kệ như thế nào đi chăng nữa, anh vẫn luôn rực rỡ trong đám người bình thường, làm một kẻ khiến cho người ta không thể không đặt vào lòng.

Cô nói cho chính mình, có thể, cũng chỉ là em gái...

Trong lúc Bạch Nhật Tiêu cùng trợ lý Mạc Thịnh bàn luận công việc trong thư phòng, An Như Nguyệt gọi điện từ Mỹ về. Bà lại lo lắng Bạch Nhật Tiêu trở về sẽ khiến Bạch Nhật Huyền cảm thấy sợ hãi, hỏi cô muốn hay không đến Mỹ ở một khoảng thời gian. Bạch Nhật Huyền từ chối, giả bộ kiên cường nói, mọi thứ đều trải qua năm năm rồi, những vết sẹo đã liền miệng cả, không thể trốn tránh anh bao lâu được nữa. Cả hai là anh em luôn ngẩng đầu không thấy cúi đầu không gập. Anh vì cô mà phải sang Mỹ, hẳn là rất yêu quý cô mới làm thế, hẳn anh sẽ không làm gì mà tổn thương chính mình nữa. Trước khi gác điện thoại, An Như Nguyệt nói vài câu, Bạch Nhật Huyền hiểu được lo lắng của bà. Trong mắt người ngoài, bọn họ vẫn luôn là hai anh em thân thiết. Vì để cho An Như Nguyệt yên tâm, cô vẫn cười cười đáp ứng.

“Mẹ gọi về?” Ngay lúc cô vừa gác điện thoại, giọng nói mềm nhẹ của Bạch Nhật Tiêu tức khắc vang lên, khiến cô bị dọa đến mức run rẩy cả người, cách một khoảng cách nhìn về phía anh. Cùng lúc đó, sự thương tâm tràn lên trong mắt người con trai đối diện.

Bạch Nhật Huyền xấu hổ gác đàng hoàng điện thoại, điều chỉnh mình đến trạng thái tốt nhất, không ngừng cho chính mình niềm tin mới có thể cười với anh, “Dạ, anh xong việc cả rồi sao?” Cô thực khách khí, không hề dùng giọng điệu làm nũng như trước nói với anh nữa.

Anh rất muốn ngồi xuống sát bên cạnh cô, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt phòng bị theo bản năng của cô nhìn mình, lại cô đơn ngồi ở sofa bên cạnh, nhìn cô một lúc lâu không nói ra lời. Căn bản, Bạch Nhật Tiêu không cần hỏi An Như Nguyệt đã nói cái gì, đơn giản chỉ là nhắc nhở Bạch Nhật Huyền, anh là anh trai, hai người là anh em – một sự thật hoang đường. Quả thật, với những lời như thế này tác động vào Bạch Nhật Huyền đã thành công mang đến cơ hội khiến cả hai phải xa cách nhiều hơn.

Ánh mắt nóng rực của anh như bình thường, vẫn nhìn cô chăm chú không hề dời mắt, cơ hồ như khiến người cô phải bốc cháy. Bạch Nhật Huyền bất an xoay thân mình ngược lại với anh để có thể khiến anh thu liễm bớt tâm mắt lại.

Đối với thái độ cố ý lảng tránh của Bạch Nhật Huyền, anh vừa khổ sở vừa giận giận. Anh không tiếp nhận chuyện cô đối với bản thân anh không có cảm giác. Nhiều năm qua cô cũng chưa từng tiếp xúc với những người con trai khác bên ngoài, với sự bá đạo của mình cũng vui vẻ nhận, khiến anh sớm hơn so với cô nhận thấy hương đi tình cảm của bản thân cô, nhưng vẫn không dám cường thế yêu cầu cô mở rộng cửa lòng. Tâm liệt phé như vậy, anh kiên nhẫn ôm khát vọng, chỉ nhìn cô đã thỏa mãn, nhưng là, ngay cả khát vọng đơn giản đó của anh, cô vẫn cự tuyệt.

“Anh Hạo Nhiên nói muốn giúp anh chuẩn bị tiệc chúc mừng gì đó, anh không ra ngoài sao?” Cho dù giả vờ cào cào tóc vẫn không trốn tránh được ánh mắt của anh, Bạch Nhật Huyền phải yểu chuyển đuổi anh đi

vậy.

“Em muốn đi cùng anh không?” Anh lạnh nhạt mở miệng, đem sự giận dữ của mình giấu tốt đằng sau mặt nạ. Ở chung một chỗ với anh khó chịu như thế? Từ khi nào cô bắt đầu mở miệng đuổi anh đi rồi?

“Em...em còn có bài tập chưa làm xong, không đi được.” Cô quanh co đáp. Có bài tập chỉ là lấy cớ, cô biết Chung Thi Âm cũng sẽ tham gia lần gặp mặt này, mà chính bản thân cô cũng không biết nên đối mặt với Chung Thi Âm như thế nào. Có lẽ, mối quan hệ của anh hai và Chung Thi Âm trong lần gặp này sẽ tăng thêm một bước. Như vậy, cô có thể sẽ không chịu sự dày vò như vậy nữa.

“Anh đây cũng không đi.” Cho dù cô vẫn cố ý né tránh, anh vẫn theo đuổi như cũ. Cho dù cô tạo thành một áp lực vô hình nào đó, anh vẫn mang tình yêu say đắm này biểu đạt hết sức rõ ràng. Chờ đến khi cô không thể thừa nhận được áp lực này, anh sẽ trấn an thật tốt cảm xúc bùng nổ đó, sau đó giúp cô từng bước tiếp nhận anh.

Bạch Nhật Huyền nhất thời á khẩu không trả lời được, co quắp tựa đầu quay sang chỗ khác, không dám nhìn vào ánh mắt thâm tình của anh. Sự dịu dàng nhưng cường thế đó khiến cho cô tiến thoái lưỡng nan, “Anh hai, anh không cần làm như vậy.” Cô cầu xin nói.

“Vậy em muốn anh phải làm thế nào?” Ánh mắt thâm sâu của anh một giây cũng không rời khỏi chỗ Bạch Nhật Huyền, đối với sự cự tuyệt uyển chuyển của cô, anh từng bước ép sát.

19. Chương 19: Không Giống Như Trước.

Anh cũng không muốn lợi dụng cảm tình Chung Thi Âm dành ình khiến Bạch Nhật Huyền ghen. Như vậy đối với Chung Thi Âm không công bằng, cũng sẽ khiến cho Huyền Huyền càng không tin tưởng mình nữa.

Bầu không khí áp lực khiến cô khổ sở muốn khóc. Cô muốn anh như thế nào ư? Cô muốn anh buông tha cho cô, yêu thương người khác, đừng đẩy cô vào thế khó xử nữa! Nhưng là, cô không nói nên lời, không dám mở miệng. Trời biết, cô mà to gan lớn mật cự tuyệt anh, sẽ không biết dẫn tới hậu quả nào nữa.

Thân mình đang đưa lưng về phía anh hơi hơi run run, khiến sự đau lòng vượt qua cơn giận. Bạch Nhật Tiêu đứng dậy vòng đến trước mặt cô, nước mắt ảm ướt gấp đôi mắt cô, anh lại làm cho người ta khóc rồi. “Anh biết, em không muốn anh thương em, muốn anh buông tha cho em, đúng hay không?” Anh không đợi được câu trả lời của Bạch Nhật Huyền, lập tức nói thẳng ý muốn của cô ra. Muốn nắm được suy nghĩ của cô không khó, từng giọt từng giọt nước mắt đó đều không trốn khỏi tầm mắt anh. “Nhưng là, anh cũng muốn nói cho em biết, anh làm không được. Anh vĩnh viễn cũng không có khả năng không yêu thương em, không có khả năng buông tha cho em. Vĩnh viễn không có khả năng.” Giọng nói của anh dịu dàng mà tna nát cõi lòng, mỗi một câu mỗi một tiếng đều lên án sự vô tình của cô, và nói hết tình sâu của anh.

Cách xa năm năm, lại được anh ôm vào lòng, cô không dám giẫy dụa. Bởi vì sức lực anh dùng để ôm cô không hề lớn, như thể sợ hãi cô đẩy anh ra. Giọng nói dịu dàng quanh quẩn quanh đỉnh đầu cô, nhưng cô vẫn toàn lực đem tất cả đẩy khỏi ý thức mình. Bạch Nhật Huyền có cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không muốn nghe thấy.

Cuối cùng sự tình phát triển thế nào đó, cô vẫn không thể không cùng anh đi tham gia tiệc tối đón gió [1], bởi vì Quý Hạo Nhiên hết như muốn xuyên thủng mọi thứ vậy, gọi điện thoại không phải hỏi thúc bản thân Bạch Nhật Tiêu mà là Bạch Nhật Huyền. Cô quyết định đi hay không đi, đêm nay có thể hay không bình yên được. Nhưng may mắn vẫn có Từ Khả Hân phòng trước, cô nàng lấy cớ rời xa sự trói buộc của Bạch Nhật Tiêu. Mà để cho cô xấu hổ, vẫn là đôi mắt ai oán của Chung Thi Âm, mỗi một ánh mắt đều như lên án một cách âm thầm không tiếng động Bạch Nhật Huyền đã cướp đoạt đi bảo bối cô ta yêu nhất.

Lần từ biệt ở Boston khi trước, Chung Thi Âm rốt cuộc không chủ động liên lạc với Bạch Nhật Tiêu lần nào. Tiệc đón gió tẩy trần này cô tham dự hoàn toàn là do hy vọng từ sự hợp tác của hai nhà Chung Bạch. Kỳ thật Chung Thi Âm cũng rất đau xót, dù sao điều cô muốn là cứu vớt Bạch Nhật Tiêu ra khỏi cơn lốc xoáy kia ra, chỉ là người vẫn luôn chìm đắm luân hồi không hề cảm kích mà thôi. Cô thường thường liếc về phía Bạch Nhật Tiêu bên cạnh mình. Ngồi bên cô là thế, nhưng anh vẫn không e dè mà dùng ánh mắt lưu

luyện nhìn Bạch Nhật Huyền ở đối diện, căn bản vốn chẳng nhìn mình. Sự cô đơn chất chồng trên khuôn mặt tuần tú cũng không hề che giấu.

“Vừa về nước đã nhận vị trí Tổng Giám đốc, cảm giác thế nào?” Trầm mặc hồi lâu, Chung Thi Âm vẫn chủ động mở miệng trước. Mặc kệ như thế nào đi chăng nữa, cô không muốn Bạch Nhật Tiêu vì tình cảm không nên có kia mà bi ai.

Chung Thi Âm đột nhiên nói chuyện khiến Bạch Nhật Tiêu có chút ngoài ý muốn. Dù sao, anh nghĩ, từ lần trước từ biệt ở Boston đến sau này, những gì cần nói giữa hai người cũng đã nói xong. Anh thu hồi suy nghĩ đương dừng lại trên người Bạch Nhật Huyền, nhìn thoáng qua biểu tình chờ mong của Chung Thi Âm, chậm rãi mở miệng nói, “Vẫn như vậy, không có cảm giác gì.”

“Không làm người yêu được thì cũng có thể làm bạn bè đi, làm gì lạnh lùng như thế?” Chung Thi Âm sửa vẻ rụt rè, dùng giọng điệu thoải mái cùng trêu chọc nói.

Bạch Nhật Tiêu nhàm chán đung đưa ly rượu, “Tôi vẫn luôn như thế này.” Anh không muốn cho Chung Thi Âm có cơ hội hiểu lầm nào, không muốn vì một chuyện nhỏ đường tình cảm của mình càng thêm rắc rối. Anh cũng không muốn lợi dụng cảm tình Chung Thi Âm dành tình khiến Bạch Nhật Huyền ghen. Như vậy đối với Chung Thi Âm không công bằng, cũng sẽ khiến cho Huyền Huyền càng không tin tưởng mình nữa. Cho nên, ngoại trừ với Huyền Huyền, anh đối xử với bất kỳ cô gái nào, khẩu khí đều lạnh nhạt, mặc kệ việc đã thương người như thế nào, anh vẫn không rảnh bận tâm đến cảm xúc của người khác.

Lời nói của anh như một câu suốt, vô tình đâm nát vết máu vốn loang lổ trong tâm. Ngoại trừ Bạch Nhật Huyền, anh đối với ai đều dùng bộ dáng lạnh lùng như vậy, luôn luôn.

Cả đêm, Bạch Nhật Huyền cương quyết lôi kéo Từ Khả Hân, không cho cô nàng có cơ hội trở lại cạnh người Quý Hạo Nhiên. Bởi vì một khi cô một mình, Bạch Nhật Tiêu nhất định sẽ chiếm lấy cô, mà Chung Thi Âm đối diện kia, thỉnh thoảng lại truyền vài ánh mắt ai oán đến khiến cho cô có cảm tưởng mình như tội phạm phạm phải tội ác tày trời vậy. Bạch Nhật Tiêu không thể yêu Chung Thi Âm không phải tội lỗi của cô nha, mà cô cũng khoog ngốc đến nỗi đổ mọi tội lỗi trên đầu mình, nhưng mà cũng không thể làm ngơ được.

Bởi vì tiếp quản Hoàng Đình quốc tế, sau khi về nước, hầu như lúc nào Bạch Nhật Tiêu cũng bề bộn công việc, thường xuyên mang việc về nhà, trong phòng ngồi với máy tính đến nửa đêm. Có những lúc ngủ không được, cô nửa đêm đi ngang qua thư phòng, lúc nào cũng nhìn thấy anh ngồi nghiêm túc, chăm chú nhìn màn hình, sau đó ngón tay trên bàn phím cứ thế mà ‘phi vũ’.

Từ Khả Hân mỗi ngày đều cùng Quý Hạo Nhiên công khai tình cảm thắm thiết, cơ hồ không tìm ra thời gian kiếm Bạch Nhật Huyền. Một kỳ nghỉ hè dài cô cũng chỉ có thể ở trong tòa thành. Ngoài thời gian làm việc, mỗi ngày Bạch Nhật Tiêu luôn trở về nhà ăn cơm chiều cùng cô. Hai ngày nghỉ, anh biến phòng khách thành thư phòng, giữ cô, làm việc. Bạch Nhật Tiêu thích ngồi trên sofa trước cửa sổ sát đất ôm máy tính viết tiểu thuyết, thỉnh thoảng ngẩng người nhìn chăm chăm màn hình, sau đó, suy nghĩ càng chậm rãi mà nặng nề hơn, cô liền dựa luôn vào sofa mà ngủ. Và rất nhớ những lúc trong lòng anh ngủ say như thế. Anh chậm chậm bước tới gần cô, nhẹ nhàng đắp chăn, có đôi lúc, sẽ hôn nhẹ cô một cái.

Trong khoảng thời gian này bọn họ nói chuyện với nhau rất ít, hầu như đều là anh mở miệng trước, sau đó cô mới cẩn thận trả lời. Anh hỏi cô nghỉ hè có muốn đi đâu chơi không thì cô luôn lắc đầu, bảo anh công việc nhiều như vậy không cần dành thời gian cùng cô. Anh hỏi cô cuộc sống đại học thế nào thì cô lại nhẹ nhàng bâng quơ, trả lời qua loa vài câu, bằng không thì kể vài chuyện buồn cười của Từ Khả Hân cùng Quý Hạo Nhiên. Mỗi lần đều chỉ có mỗi mình cô kể chuyện, còn anh cứ ngây ngốc nhìn cô lần qua lần lại trên sofa. Anh biết, Huyền Huyền đang cố ý giữ khoảng cách với mình. Cô cùn anh, không thể trở lại như trước.

Anh vẫn luôn luôn để ý đến cô, để ý đến tâm tình hôm nay thế nào, để ý đến cô đang viết tiểu thuyết tình cảm gì. Dần dần hiểu được, cô muốn một tình yêu, chờ mong cùng anh không xa, chỉ là cả hai người trong lúc đó, có một bức tường dày gọi là luân lý. Chuyện này không thể nghĩ ngờ gì là sự cố vũ lớn nhất đối với anh, bởi vì tâm tình bọn họ giống nhau.

Nửa đêm, sấm sét ầm ầm, mưa mùa hạ tầm tã, mưa gió giống như những viên đạn bắn mạnh vào cửa sổ phòng Bạch Nhật Huyền, khiến cô không dám chớp mắt. Những buổi đêm như thế này trong quá khứ, anh

vẫn luôn ôm cô trong ngực, che tai cô lại, cho cô sự bảo vệ an toàn nhất. Những lúc không có anh, cô còn có thể leo lên giường An Như Nguyệt, dù vòng ôm kia không thể an ổn như Bạch Nhật Tiêu nhưng cũng có thể giảm bớt phần nào sự sợ hãi của cô. Bây giờ không có cái ôm ấm áp đó nữa, Bạch Nhật Huyền trần trọc, tâm thần bất an. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng cô ra, ngay thời điểm tiếng sấm thứ nhất vang lên anh đã đứng ngoài cửa phòng cô. Anh biết, cô nhất định sợ hãi nhiều lắm.

Mặt cô hướng đến tiếng nổ trước cửa sổ sát đất, cảnh giác mà nhìn chăm chăm, sợ hãi một cái gì đó sẽ từ nơi đó nhảy ra. Con sợ này cũng ép lui cơn buồn ngủ của cô.

Anh tới gần bên giường cô, mềm mại chạm vào tấm lưng cô đưa về mình. Cô vẫn nhát gan như vậy, vẫn sợ hãi những thứ mà anh thấy vớ vẩn, “Đừng sợ, anh ở đây.” Bạch Nhật Tiêu dịu dàng nói xong, giống như trước kia, cẩn thận trấn an cảm xúc của cô.

Bạch Nhật Huyền như chim sợ cành cong, ngay khi anh vừa chạm vào đã cuống quýt ngồi dậy lui về phía sau, ánh mắt phòng bị nhìn chăm chăm vào anh. “Anh...” Bây giờ là buổi tối, cả hai đang ở một mình trong phòng cô.

[1]: Tiệc đón gió tẩy trần, một cách nói dành cho việc chủ nhân hoặc một người nào đó mở tiệc đón khách từ phương xa đến.

20. Chương 20: Tình Cảm Được Chú Ý Đến.

Nhưng là, anh căn bản không thể dễ dàng tha thứ cho việc cô quảng anh cho người khác, càng không dễ dàng tha thứ cho việc cô yêu người khác!

Anh biết cô đang sợ hãi điều gì. So với đêm tối và giông tố, cô càng sợ nét sói của anh hơn. “Anh sẽ không thương tổn em, không cần trốn anh xa như vậy.” Anh xoa xoa tay cô, để hơi ấm nhanh chóng truyền sang lòng bàn tay nhỏ ấy. Bạch Nhật Huyền ngoan ngoãn không phản kháng, hiển nhiên là do bản năng vẫn luôn tin tưởng ở anh. “Anh ở ngay bên cạnh em, nếu sợ thì lại đây.” Bạch Nhật Tiêu ngồi trên giường cô, không chạm vào cô, chỉ đơn giản bên cạnh như thế, thậm chí, không còn nhìn cô.

Có anh ở đây, cô quả thật yên tâm nhiều lắm. Sự bảo vệ lớn lao mạnh mẽ đó đủ để đẩy xa ngàn dặm mọi thương tổn đau đớn. Chỉ cần ở trong vòng bảo vệ này, anh sẽ không thương tổn cô, và Bạch Nhật Huyền cô, cái gì cũng không cần lo lắng nữa. Bạch Nhật Huyền im lặng nằm, anh lặng lẽ ngồi, mặc kệ việc không ai nói chuyện, nhưng không khí cũng ấm áp vô cùng. Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng sấm khiến cho cô nắm chặt góc áo anh theo bản năng, rụt lui lại về phía hông Bạch Nhật Tiêu. Như vậy có thể cảm giác được vòng bảo vệ của anh.

Anh cầm lấy tay cô, dần dần nằm xuống, nhưng không ôm chặt lấy cô. Cô dịch ra bên ngoài, giữ một khoảng cách nhất định với anh.

“Anh sẽ không thương tổn em, yên tâm ngủ đi.” Anh dịu dàng khuyên giải, an ủi, động tác thân mật nhất cũng chỉ là nắm bàn tay nhỏ run run kia. Anh ở bên ngoài chăn, cô vùi người vào trong chăn. Anh vẫn nằm thẳng, không nhìn cô, mặc kệ việc cô luôn luôn đề phòng mình, ánh mắt hoảng sợ chưa từng rời đi nhất cử nhất động của mình. Bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ lại ầm ầm một tiếng sấm vang, gần như cùng lúc đó, cô đột nhiên trốn vào lòng anh. Bạch Nhật Tiêu ôm cô vào lòng, cô lui vào ngực anh, chỉ còn nghe thấy tiếng sấm nho nhỏ.

Đợi cho tiếng sấm qua đi, Bạch Nhật Huyền mới giật giật ở trong lòng anh, anh nhẹ nhàng buồn cô ra. Một cái ôm, khiến cho cả hai dựa vào nhau càng gần. Khoảng cách ở giữa là một tấm chăn, phòng tuyến cuối cùng của cô, anh cũng không có công phá. Tay Bạch Nhật Tiêu xuyên qua vai cô, bịt kín lỗ tai. Dưới sự bảo vệ của anh, cô yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Mặc kệ việc cả hai cùng ôm nhau ngủ qua một đêm, cô vẫn cố ý một cách vô tình trốn tránh anh, phòng bị anh. Có lẽ là vì còn sợ hãi, có lẽ là vì, mối quan hệ của hai người có sự lơ mờ thay đổi nào đó. Anh không bức bách cô, chỉ đơn giản lấy phương thức tốt nhất tiếp tục yêu cô, che chở cô. Anh vẫn còn nhiều kiên nhẫn, đợi cô mở tâm của mình ra hướng đến anh.

Bạch Nhật Tiêu đã cẩn thận giúp cô chuẩn bị tốt thủ tục khai giảng, còn cô vẫn trong trạng thái hốt hoảng mà bình yên vượt qua mùa hè năm thứ nhất sau khi gặp lại anh.

“Huyền Huyền.” Trước khi cô xuống xe, anh gọi lại, đưa một túi sữa nóng ra.

Cô xấu hổ nhận sữa xong, anh còn bồi thêm, “Tan học anh tới đón em, nhớ chờ anh.” Vẫn dịu dàng như trước.

Bạch Nhật Huyền không thể cự tuyệt, bởi vì anh một khi nói được ắt hẳn sẽ làm được. Cô cơ hồ nhớ đến cuộc sống cũng được anh nắm giữ trong tay như trước kia, mỗi ngày cùng anh đi học, từng bước đi trong cuộc đời anh đều sắp xếp tốt, ngoại trừ việc không đuổi sạch nam sinh trong lớp ra ngoài, quan hệ hiện tại của hai người lại nhắc nhở cô về quá khứ. Anh vẫn quan tâm đến cô như thế, còn nhớ rõ hôm nay là ngày cô không được thoải mái, mang theo sữa nóng cho cô. Nếu Bạch Nhật Huyền cô một mình ra ngoài, khẳng định là quên chuyện này tuốt lốt.

Trong lúc cô đương xuất thần suy nghĩ, Từ Khả Hân vỗ vỗ vai cô, “Nghĩ cái gì thế hử?”

Bạch Nhật Huyền lắc đầu.

“Có ‘soái ca ca’ thật tốt nha, mỗi ngày đều có thể đưa đón cẩn thận vậy a.” Cô nàng hâm mộ nói.

“Có người yêu đẹp trai cũng thật tốt nha, anh Hạo Nhiên đưa tới đón lui cũng đâu có thiếu ~” Bạch Nhật Huyền giỡn mặt cô bạn. cô biết, gần đây Từ Khả Hân cùng Quý Hạo Nhiên tình cảm đang nảy nở, nhưng chưa báo đáp gì cho bà mối này là cô cả.

Từ Khả Hân then thùng thùng mắt, liếc cô một cái, “Cậu thật đáng ghét!” Cô nàng làm bộ muốn đập một cú lên người Bạch Nhật Huyền, lại bị Bạch Nhật Huyền nhẹ nhàng né tránh.

“Nhưng mà cậu với anh hai cậu, giống người yêu chứ không giống anh em chút nào.” Trên đường vào lớp học, Từ Khả Hân cố ý nhắc đến chuyện này, một chuyện cũ đã vùi lấp năm năm.

“Cậu đừng nói lung tung, mình với anh ấy chính là anh em.” Bạch Nhật Huyền co quắp mà phủ nhận. Khi người khác nói cả hai giống người yêu của nhau, cô hiểu chỉ là nói qua vậy, nhưng bởi vì trong lòng còn xúc động, vẫn cảm thấy bất an.

Từ Khả Hân biết cô bạn mình muốn trốn tránh, nhưng nó chạy trốn như vậy không thay đổi được sự thật này, cô chỉ có thể vô tình cố ý nhắc nhở Bạch Nhật Huyền, cô hẳn nên nhìn thẳng vào tình cảm mình.

“Mình nói thật đó, cậu xem hai người các cậu đi, dáng vẻ tuyệt đối không giống. Người ta cao lớn uy mãnh thế, còn cậu thì nhỏ nhỏ như vậy, rõ ràng hai người ‘hoàn cảnh thụ khán’ (nhìn trên nhìn dưới) cũng không giống anh em gì cả.” Cô cố gắng nói uyển chuyển một chút, để ý đến cảm xúc Bạch Nhật Huyền.

Trong nhất thời, Bạch Nhật Huyền không nói gì. Đây là sự thật, bọn họ trong lúc đó không có huyết thống với nhau. “Mặc kệ giống hay không giống, bọn mình đều là anh em.” Cô chỉ có thể nói như vậy, đây là tư tưởng năm đó An Như Nguyệt giáo huấn cho. Cô biết, người bên ngoài, cũng không muốn nhìn đến mối quan hệ anh em ‘siêu việt’ như thế này.

“Được rồi, mấy người là anh em, vậy có phải hay không nên quan tâm đến đời sống tình cảm của anh em một chút?” Từ Khả Hân biết khuyên bảo về vấn đề này không thể thực hiện được, đành phải chuyển hướng sang mặt trận giáo dục khác, dùng kích thích tâm lý để ép cô bạn đối mặt. “Anh hai cậu nhiều năm như vậy cũng không có bạn gái nào, chẳng lẽ cậu không thấy gì lạ hả?”

“Tại sao lại lạ?”

“Đương nhiên là rất kỳ cục đó, không thấy hả? Ảnh là một người đàn ông vĩ đại như vậy, nếu bên người không có cô gái nào, không biết có thể người ta sẽ hiểu lầm vấn đề giới tính hay sinh lý không bình thường hay không. Cậu làm em gái ảnh, chẳng lẽ không nên quan tâm một chút sao?” Cô nhìn nhìn vẻ mặt bất an của Bạch Nhật Huyền, tiếp tục bồi vào, “Xem người ta đối với cậu dịu dàng đến thế, cậu dù sao cũng nên vì cuộc sống tình cảm của ảnh mà cố gắng hiến một phần sức lực đi!”

Giới tính có vấn đề? Sinh lý không bình thường? Anh không có khả năng có vấn đề! Điều này so với ai cô cũng rõ ràng hơn! “Đi học, đi nhanh đi.” Cô không dấu vết né tránh đề tài này, còn lồi lõm kéo kéo Từ Khả

Hân nhanh chóng chạy đến phòng học.

Mấy lời nói của Từ Khả Hân khiến cô tâm thần bất an, cả một ngày đều tự hỏi, phải làm như thế nào mới có thể khiến mối quan hệ của hai người nhìn qua giống anh em chứ không phải cái gì khác. Hoặc là, thật sự nên tìm một người làm bạn gái anh ấy.

Lúc ăn cơm tối, cô luôn trộm nhìn anh bên cạnh, suy nghĩ đã lâu như vậy rồi nhưng thực sự không thể mở miệng được.

“Em đang nghĩ gì thì nói đi.” Bạch Nhật Tiêu biết cô luôn luôn nhìn mình, bộ dáng thấp thỏm lo âu như thế này, sợ là sẽ nói ra điều gì khiến anh nổi điên lên, nhưng anh vẫn muốn cô mở miệng nói ra, bởi vì anh muốn chăm sóc cô.

“À?” Cô biết chuyện mình đang nghĩ đến chắc chắn sẽ rước lấy cơn giận dữ của anh, do dự nên hay không mở miệng. Để nghĩ coi, dù sao hiện tại người giúp việc đều ở đây hết, bọn họ đang trong phòng ăn, hẳn là sẽ không đưa tới họa sát thân đi

~Đặt trạng thái cảnh giác ở mức độ cao nhất, cô điều chỉnh tốt tư thế, cẩn thận nhìn khuôn mặt bày ra vẻ lạnh lùng kia, nhẹ nhàng nói một hơi, “Anh, có muốn quen bạn gái nào không nha?” Cô thật cẩn thận mở miệng, không cần chờ câu trả lời của anh, cô rõ ràng biết được, mình lại kích động sấm sét của người này rồi. Mặt anh giống như hắc ma thần, độc ác lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Không cần!” Ngắn gọn sáng sủa. Anh chỉ biết là loại vấn đề này, cho dù trả qua năm năm lắng đọng lại, dục vọng độc chiếm cô của anh vẫn mãnh liệt. mười mấy năm như một! Anh khó khăn ép buộc chính mình, cho phép cô bây giờ không thích anh, cho phép cô tạm thời vẫn xem anh như anh trai. Nhưng là, anh căn bản không thể dễ dàng tha thứ cho việc cô quăng anh cho người khác, càng không thể dễ dàng tha thứ cho việc cô yêu người khác!

“Nhưng anh cũng không nhỏ nữa, hẳn là nên quen bạn gái đi.” Cô không sợ chết tiếp tục nói, nếu mà anh thực sự xuống tay với cô, cô liền tự vẫn trước mặt anh!

Mặt Bạch Nhật Tiêu âm thầm nhìn về phía cô, trên mặt hai chữ ‘phẫn nộ’ viết rõ ràng vô cùng, “Vậy em phải làm bạn gái anh sao?” Anh nói trực tiếp, tới gần cô, vừa lo lắng vừa giận dữ thông báo, “Anh sẽ quen bạn gái, nhưng người đó chỉ có thể là em!”

Mấy lời của anh khiến Bạch Nhật Huyền á khẩu không nói gì được. Cô vốn nghĩ nếu anh hai có bạn gái, cuộc sống của mình sẽ không áp lực như vậy nữa. Nhưng là, cô lại đẩy bản thân mình vào hoàn cảnh xấu hổ, làm sao cũng không thể nghĩ tới việc anh lại trực tiếp hỏi thẳng cô muốn hay không làm bạn gái anh.

Bàn tay đang giữ thức ăn run run, nhưng càng run hơn chính là tâm của anh, “Không được phép nói mấy lời vô nghĩa đó!!” Anh cắn giận đứng dậy, mang theo tâm trạng thương tổn, bước nhanh lên thư phòng.

Tất cả mọi người đều thấy được anh có tình cảm với cô. Sống trên đời hai mươi ba năm, bên người ngoại trừ cô còn có ai? Anh cường thế giữ cô lại, cô lại suy nghĩ nông cạn; anh dịu dàng với cô, cô lại muốn anh đi yêu thương người con gái khác; rốt cuộc muốn anh làm phải thế nào cô mới không đem anh trở thành cái ‘anh trai’ chết tiệt kia? Ngay cả học vị thạc sĩ tài chính khó đến như vậy, anh đều có thể dùng năm năm để dẹp xong, nhưng lại nhiều năm như vậy rồi vẫn không thể chiếm được lòng cô.

Cô cho anh thương tâm thì bản thân cũng phải chịu thương tâm, cố gắng ngồi yên ở vị trí, không dám nhìn bóng dáng anh bỏ đi, máu mủ nhét cơm vào mồm, rốt cuộc đã hiểu cái gọi là ‘Thực không biết cảm giác gì’. Cô rõ ràng biết, nước mắt trong một khắc anh xoay người rời đi, yên lặng không tiếng động chảy xuống. Ở chung như vậy, cô rất khổ sở. Anh cường ngạnh từng bước ép sát, bản thân cô đã sớm giao động, không biết chống cự được bao lâu mà không dám nhìn thẳng vào tình cảm đã sớm nảy mầm đó?

21. Chương 21: Hai Sự Lựa Chọn.

“Anh không có cách nào không yêu em. Tình yêu đối với em đã là một bộ phận quan trọng nhất của linh hồn anh, trừ phi anh chết, nếu không, tình yêu vẫn ở đây.”

Ngày hôm sau Bạch Nhật Tiêu vẫn đưa cô đến trường như trước. Bạch Nhật Huyền cả đêm hôm qua không ngủ ngon, ở bên người anh nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, cũng là phòng ngừa anh nói cái gì khiến cho cô không biết làm sao. Nhưng dọc đường đi anh cũng không hề mở miệng, ngay cả câu nói tan học

cô chờ anh, anh cũng chưa nói, liền lái xe khuất khỏi tầm mắt cô. Anh đang tức giận, tức giận những lời cô nói ngày hôm qua. Nhưng là tình cảm của anh, cô thực sự không thể nhận. Bạch Nhật Huyền cũng biết, bên người anh ngoại trừ cô không có người nào khác, mà anh cũng chưa bao giờ để cho người khác đứng bên cạnh mình.

Cô bắt lực nhìn về hướng anh vừa rời đi, dần dần mới hiểu được, tình yêu sâu sắc đến thế. Chính là cho dù lời yêu kia không thể nói ra miệng, chỉ cần anh đứng bên cạnh cô, cô cũng đã có thể cảm giác được anh chỉ hướng về tâm tình của mình. Chỉ là cô còn không phát hiện, nếu là không có va chạm tình cảm, anh yêu một người, như thế nào lại khiến lòng cô xao động?

Bạch Nhật Huyền xoay người đi vào lớp, một người nam sinh vội vàng chặn cô lại, đem bì thư màu hồng nhạt giao cho cô xong bỏ chạy mất. Cô tò mò mở trang giấy ra, lại là hẹn cô sau giờ học gặp nhau. Đã liên tục tặng vài ngày như thế thôi, trước kia anh đều tới đón cô tan học, cô luôn có cơ né tránh này nọ, vậy còn hôm nay thế nào? Vẫn chờ anh hay là về trước?

Trong hốt hoảng, Bạch Nhật Huyền vượt qua được một ngày, tiếng chuông tan học vang lên, cô còn do dự mà không biết làm thế nào.

“Cậu làm sao mà còn ở đây thế?” Từ Khả Hân chọc chọc cô, nghi hoặc hỏi, “Anh hai cậu hôm nay không tới đón hả?”

Cô lắc lắc đầu, “Ừm, hôm nay anh không đến.”

“Vậy cùng đi với mình? Để Hạo Nhiên đưa cậu về.” Từ Khả Hân dọn đồ cá thứ, vợ chồng son nhà này mỗi ngày đều chìm trong mật, ngọt ngào ‘bất diệc nhạc hồ’ [1].

“Không được, mình còn có chút việc.” Cô cười nói, lại khó nén tâm sự phiền não chết được. Tiểu thuyết thì Bạch Nhật Huyền cô xem nhiều lắm, trong đó, nữ nhân vật chính thường xuyên tìm được người giả trang bạn trai bức lui người theo đuổi. Cô nghĩ, nếu nam sinh viết thư tình kia không tệ lắm, cô có thể nhờ cậu ta hỗ trợ một chút, cho nên cô quyết định đến chỗ hẹn.

Bạch Nhật Huyền khó khăn từng bước đến địa điểm hẹn, may là trên sân bóng rổ, không phải là nơi hẻo lánh gì. Lúc cô vừa đến, trên sân vắng người, chỉ có cô cùng một nam sinh đang ném bóng vào rổ. Thân mình của cậu ta thực linh hoạt, nhẹ nhàng nhảy lên có thể ném quả bóng một cách chuẩn xác cực kỳ vào lưới. Trên sân bóng rổ rộng cũng chỉ có bóng dáng màu trắng của cậu ta chuyển động, vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên khi thấy một dáng người hồng hồng xuất hiện trong tầm mắt, cười chạy tới chỗ cô.

“Bạn đã đến rồi.” Cậu ta ngại ngùng mở miệng, giọng nói thực trong trẻo, tràn ngập hương vị mặt trời. Một tay cậu ta ôm bóng rổ, một tay gãi gãi đầu, bộ dáng ngại ngùng như thế này khiến người khác có cảm giác như anh trai nhà bên vậy, thân thiết hòa ái.

“Là cậu tìm mình?” Cô mỉm cười hỏi, lại nhìn gương mặt của cậu bạn vì cô xuất hiện mà ửng đỏ cả lên. Ở trên người cậu không có mùi mồ hôi, thực rất có tinh thần. Về anh tuần tuy không thể so sánh cùng anh trai cô nhưng thực sự là, cậu bạn này khiến cô không có cảm giác áp lực nào.

“Mấy ngày liên tục hẹn nhưng bạn cũng chưa đến, mình còn nghĩ bạn sẽ không đến đây.” Giọng nói của cậu ta che giấu không được sự mừng vui kinh ngạc, ngưỡng ngưỡng kéo kéo khóe môi, chợt lộ ra một tia sắc bén nhợt nhạt.

“Vậy cậu còn hẹn nữa sao?” Cô nghịch ngợm hỏi lại, nghĩ nghĩ, nam sinh này xuất hiện thực thích hợp. Ít nhất trong mắt cô, cậu ta đủ tư cách, có thể trở thành một cái cớ giúp cô gạt được Bạch Nhật Tiêu, mặc kệ việc có thể làm tổn thương người khác. Hai người nhìn nhau, nở nụ cười.

Dần dần, cô bắt đầu cảm nhận được áp lực đang tới gần, khi bản thân còn đang bận lực lợi trong trí nhớ coi ai có thể ỉnh cảm giác như vậy, những ngón tay thon dài sạch sẽ đã siết lấy cổ người bạn trai kia, ngay lúc cậu ta vừa muốn mở miệng nói chuyện.

“Anh hai, anh đang làm bậy gì thế, buông cậu ấy ra!” Cô kinh hoảng kéo tay Bạch Nhật Tiêu ra, cô nên nghĩ đến anh!

Cậu nam sinh bị anh siết ho khan, mặt vì không thể hít thở được mà nghẹn đỏ, giấy dựa đập vào cánh tay Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Tiêu chán ghét đá cậu ta xuống đất, khinh thường đến nỗi không muốn nói chuyện, âm trầm túm lấy cánh tay Bạch Nhật Huyền, “Rời xa lũ chúng nó, hoặc là, anh sẽ xử lý giúp em!” Anh cho cô lựa chọn con đường sống, cũng không để ý cô chọn thế nào, cũng chỉ là một kết quả cuối cùng, đó là, người bên cạnh cô, chỉ có thể là một mình anh!

Cô sợ hãi nhìn bộ dáng phát hỏa của anh, sau còn sợ hãi hơn, nếu bản thân cô còn dám nói thêm một câu nào, sẽ giống như lần đó, anh sẽ nuốt sống cô. Bạch Nhật Huyền nhắm hai mắt, nước mắt chảy xuống, giọng nói run run, “Em sẽ tránh xa bọn họ.” Chỉ là cô không muốn vì mình mà phiền lụy người khác, bản thân còn ngại thơ cho rằng có thể cậu bạn này giúp mình thoát khỏi sự khống chế của Bạch Nhật Tiêu. Nhưng cô vừa ‘lãnh hội’ được sự đáng sợ Bạch Nhật Tiêu có, trước kia là bởi vì cô luôn thuận theo anh, cho nên anh chưa bao giờ phát giận. Bây giờ anh là con một bạo long, chọc giận anh đồng nghĩa với việc chịu thống khổ bị lửa thiêu rụi.

Tâm anh rất đau, cô lại vì anh mà khóc nữa rồi.

“Không được xuất hiện trước mặt nó nữa, nếu không cậu cũng đừng nên sống trên đời này!” Bạch Nhật Tiêu giận dữ quát lại câu nói, ôm Bạch Nhật Huyền lại, quay về xe.

Dọc đường về, Bạch Nhật Huyền đều nhắm hai mắt lại, không muốn thấy đau lòng cùng thương tiếc của anh, nhưng là nước mắt của cô cứ trượt chảy xuống. Cô biết anh giúp cô lau đi rất nhiều, động tác nhẹ nhàng dịu dàng đến thế vì sợ làm cô đau. Về tới nhà, cô mở cửa xe, bỏ chạy, mặc kệ anh gọi như thế nào. Cô nhốt chính mình trong phòng, mặc anh ngoài cửa lo lắng gọi tên mình, cô chỉ không đáp trả một tiếng. Cô nhìn bé công chúa trên đầu giường, nước mắt vẫn chảy.

Bạch Nhật Tiêu ở ngoài cửa lúng túng, lại lo lắng cô sẽ thương hại đến chính mình, bối rối kéo mạnh caravat, quát tháo quần gia lập tức mang chìa khóa đến đây. Khi anh mở cửa đi vào, nhìn thấy cô vẫn bình yên vô sự ngồi trên giường, tâm lý bấp bênh rốt cuộc đã tìm được bến cảng an toàn. Anh vẫy tay cho quần gia lui ra, chậm rãi bước tới gần cô.

“Huyền Huyền.” Anh đau lòng gọi tên cô, đau lòng cho thân mình bé nhỏ yếu ớt vẫn run run vì thống khổ, xé rách thân anh.

Bạch Nhật Huyền không nhúc nhích.

Anh tới gần cạnh thân thể cô, dùng ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, “Huyền Huyền”. Mắt cô rơi lệ, nhưng tâm anh lại đổ máu. Anh không thể để cho cô khóc, nhưng là chỉ cần cô rơi lệ, nguyên nhân từ trước đến nay luôn là anh.

“Tại sao?” Cô thực bất lực, giọng nói nghẹn ngào run run. Chuyện đó cô càng bất lực, “Tại sao lại đối với em như vậy?”

Anh xoay thân thể cô đối diện chính mình, ôm cô thật chặt, mặc kệ cô đang giãy giụa ra sao, “Bởi vì, anh yêu em.” Bạch Nhật Tiêu cho cô một lý do để giải thích hợp lý nhất. Bởi vì yêu cô, anh không có cách nào chịu đựng được trong ánh mắt của cô còn có thể nhìn người con trai khác ngoài anh.

“Nhưng em là em gái của anh, chúng ta là anh em, anh không thể yêu em được.” Cô níu tay áo anh, nằm trong ngực anh, khóc âm ỉ, “Không cần thích em, được không?” Đôi mắt sưng đỏ của cô chờ mong câu trả lời mang tính khẳng định của Bạch Nhật Tiêu. Cô đã mệt quá rồi, mỗi ngày đều phải cẩn thận cảm xúc của anh, ép buộc chính cảm xúc của mình, băn khoăn tâm tình của người khác. Bạch Nhật Huyền cảm thấy vai mình đã sụp đổ, rốt cuộc không thể chịu được sức nặng này nữa.

Anh ôm thân thể run run của cô rất chặt, trong mắt ánh lên sự thương tiếc, “Anh không có cách nào không yêu em. Tình yêu đối với em đã là một bộ phận quan trọng nhất của linh hồn anh, trừ phi anh chết, nếu không, tình yêu vẫn ở đây.” Anh phải để cho cô nhận ra sự thật, anh đã không thể chỉ làm anh trai cô. Bạch Nhật Tiêu nâng mặt cô lên, để cho cô nhìn thấy ánh mắt mình, thấy rõ ràng nơi đó chỉ có cô tồn tại. “Anh

không phải là anh trai em, anh là một người đàn ông, một người đàn ông yêu em, một người đàn ông em có thể thích, không nên nghĩ anh là anh trai, được không” Những lời nói ngọt ngào dịu dàng của anh đánh úp về phía cô, khuyên giải cô, an ủi cô, khẩn cầu cũng có.

Cô bị ép nhìn ánh mắt mê muội của anh, không thấy sự tàn nhẫn đâu nữa, không thấy sự điên cuồng đâu nữa, chỉ thấy sự đau đớn vì khuôn mặt đầy nước mắt của cô. “Cho tới bây giờ anh cũng không xem em là em gái sao?” Hai mắt cô đầm nước, hỏi.

“Anh chưa bao giờ xem em là em gái mình cả, anh chỉ đem em trở thành người anh yêu, ít nhất trong mười năm, em ở trong lòng anh vẫn giữ vị trí đó. Em, là người anh yêu sâu đậm nhất và cũng là say đắm nhất, là si tình mà thời gian không thể gạt bỏ, là quyến luyến dù cách Thái Bình Dương rộng đến thế. Anh có thể mất đi lý trí, nhưng quyết không thể mất đi em.” Đây là lời nói chân tình sâu nhất của anh kể từ lúc chào đời đến nay, không phải dùng thủ đoạn buồn nôn này để khiến cô gật đầu, là tình đã ở nơi rất sâu nên có thể dễ dàng nói lời chân tình. Không cần tự hỏi cũng không cần sắp xếp câu, chỉ cần một tâm yêu là đủ.

Cô ngây ngốc nghe giọng nói của anh, sự xúc động đến mãnh liệt đánh ập vào, mê hoặc suy nghĩ của cô. “Nhưng chúng ta vẫn là anh em không phải sao?” Tư duy của cô quá hỗn loạn. Lời anh nói, từng tiếng đều lay động tâm vốn không kiên định của cô. Cô không có cách nào tiếp tục kiên nhẫn nữa, nhưng không thể lơ lửng được, chỉ có thể ‘nhiều lai nhiều khư’ (vòng vo qua lại) vấn đề căn bản nhất.

[1]: Bất diệt nhạc hồ: đại ý là làm việc gì đó rất vui vẻ, quên trời quên đất.

22. Chương 22: Vân Khai Nguyệt Minh. [1]

“Nói cho em biết, đừng nghĩ trốn được anh. Nếu còn như vậy, anh sẽ trực tiếp cột em vào bên người, đã biết chưa?”

Bạch Nhật Tiêu yêu thương vuốt ve hai má của cô, lau đi nước mắt cho cô, hết sức dịu dàng mở miệng, “Chúng ta không phải là anh em, huyết thống chúng ta bất đồng, gen cũng bất đồng, em chỉ gọi anh là anh trai có vài năm mà thôi, nhưng vậy không thể hình thành quan hệ anh em được.” Anh kiên nhẫn sửa quan niệm thâm căn cố đế của cô, hôn lấy đôi mắt đương không ngừng rơi lệ kia.

“Thật vậy chẳng?” Lời của cô, bao phủ trong sự gấn bó của anh, cảm nhận được sự nhẹ nhàng và thương tiếc, độ ấm ở cánh môi quần quít lưu luyến, vẫn ấm áp cô đã khát vọng như trước. Bởi vì không có sự ràng buộc mạnh mẽ của mối quan hệ huyết thống, bởi vì quả thật anh đối với cô quá dịu dàng, bởi vì cô ‘mạc danh kỳ diệu’ (không hiểu vì thế nào) động lòng vì anh, tư tưởng của cô dần dần dao động.

“Thật sự.” Sự dao động của cô khiến anh vui mừng. Cô vẫn là Huyền Huyền rất tin tưởng anh, anh nói cái gì cô cũng tin cả. “Không được coi chúng là anh em nữa, cho anh một cơ hội, để anh yêu em, được không?” Anh dừng trên ánh mắt mê muội của cô, đem tình yêu sâu đậm nhất truyền sang cho cô, dùng tình yêu bền thành một tấm lưới chắc chắn nhất, vây bọc cô lại.

Ma xui quỷ khiến, Bạch Nhật Tiêu gật đầu, được anh ôm vào trong lòng ngực, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực, vì sự tiếp nhận của cô mà mừng đến điên cuồng.

Năm năm, cuối cùng anh cũng thấy được hy vọng. Chờ cô gật đầu, chờ đến lúc tâm anh đều nhanh héo rũ. Vì một câu nguyện ý của cô anh đã làm rất nhiều, nhưng trong mắt anh, hết thảy đều đáng giá.

Mà cho dù cô đã đáp ứng không xem anh là anh hai nữa, nhưng cũng không thể nói sửa liền sửa. Dù sao, suy nghĩ này cũng đã cắm rễ trong lòng Bạch Nhật Tiêu hai mươi năm, không phải nói mấy câu thì có thể nhổ tận gốc. Cô có chút hối hận bản thân mình thần trí không rõ đáp ứng đối ngôi vị này. Tự hỏi, như vậy không phải đồng nghĩa với việc mình buông tha cho quan hệ anh em này, nguyện ý nhận tình yêu của anh? Như vậy cô đã phụ lòng An Như Nguyệt? Bạch Nhật Tiêu thực muốn đem những lời này quên mất, cô tận lực trốn tránh anh, ngoại trừ việc anh mỗi ngày đều đưa cô đến trường, cùng cô ra ngoài ăn cơm, có thể tránh liền tránh. Mỗi ngày đều giống như con chuột chạy qua đường, cùng anh chơi trò mèo vờn chuột nhảm chán.

Nhưng là, anh sẽ không cho phép cô cứ mơ mơ màng màng mà trốn tránh hết thảy, cho anh hy vọng rồi thì sẽ không có thể khiến anh thất vọng được. Nếu cô không biết dùng cách nào để chung sống với thân phận

mới mẻ này, anh sẽ chăm chỉ dạy cô thật tốt, để cho cô thích ứng rằng anh không dùng thân phận anh hai ở bên cạnh cô.

Lúc ăn cơm, Bạch Nhật Tiêu luôn dựa vào rất gần, cơ hồ muốn dính luôn trên thân thể của Bạch Nhật Huyền. Rõ ràng tay chân cô cử động vừa bất an vừa không tiện, về mặt anh còn cười đến dịu dàng, mọi cách đối xử với cô vô cùng tốt.

“Anh ngồi xa xa một chút, tay của em không có cách nào cử động được hết.” Mặt cô vì xấu hổ mà đỏ bừng, oán giận thúc vào thân mình cao lớn của anh, muốn đẩy anh tách xa cô ra.

Anh không hề để ý tới sự kháng cự cùng không thích ứng của Bạch Nhật Huyền, bá đạo mà cố định cô trước ngực mình, “Tay không có cách nào cử động được thì anh dứt em.” Bạch Nhật Tiêu cười cười, xúc thích ăn vào miệng (thìa), kề sát đến bên miệng cô.

Những người làm vô cùng xấu hổ không dám nhìn hành động thân mật của hai người, lạnh run cúi đầu làm chuyện của mình.

“Để em tự ăn có được hay không?” Cô lắc lắc đầu cầu xin anh, “Anh cứ ngồi một mình đi, như thế tốt lắm á, tay của em còn dùng được.” Cô không thể không sửa miệng, muốn so chuyện cứng đầu này, cô căn bản không hề lay chuyển được Bạch Nhật Tiêu. Anh có khả năng thô bạo có khả năng dịu dàng, mười phần là kẻ hai mặt. Bên ngoài có vẻ dịu dàng đối xử, nhưng thực tế mỗi một câu nói, đều là sự bá đạo không thể kháng cự được.

Mỗi khi cô viết tiểu thuyết đến nửa đêm, gục đầu trên bàn máy tính mà ngủ, anh luôn nhẹ nhàng ôm cô trở về phòng, xem cô đem tình cảm đối với anh viết thành câu chữ, anh luôn luôn mừng vui và bất ngờ không thôi.

Mặc kệ công việc bẽ bộn thế nào, mỗi ngày, vào buổi sáng, anh đều đưa cô đến trường học, mưa gió không thay đổi. Lúc cuối tuần, anh thường xuyên ở trong phòng cách của cô, còn thực sự làm việc. Chỉ là không giống như lúc trước, bọn họ mỗi người chiếm cứ một sô pha.

“Ngồi yên đó, anh cũng muốn ngồi ở đây.” Bạch Nhật Tiêu vác máy tính đi đến bên người cô, vỗ vỗ cô đang khoanh chân ngồi dưới sô pha, quấy rầy cô đang viết tiểu thuyết tình cảm, tha cô đến một góc của sô pha, hai người chen chúc cùng nhau trên đó.

“Anh làm sao mà nhất định phải ngồi ở đây, bên kia không phải có chỗ hả?!” Bạch Nhật Huyền oán giận nhìn anh, thò chân xuống dưới thảm, muốn chạy trốn tới nơi khác, tránh ở chung gần gũi thế này với anh. Nhưng cô còn chưa đi được hai bước đã bị anh chặn ngang, ôm lấy, trực tiếp bị nhét vào lồng ngực Bạch Nhật Tiêu, ngồi trên đùi anh. Cô thực sự là ‘tự làm bậy không thể sống’, vốn muốn giữ khoảng cách với anh một chút xíu, bây giờ chính là thân mật ‘gắn bó’ hơn mới chết.

Bạch Nhật Tiêu cắn cắn vành tai của cô, khiến cô ngượng mà run run cả người. Anh kề sát bên tai cô, “Nói cho em biết, đừng nghĩ trốn được anh. Nếu còn như vậy, anh sẽ trực tiếp cột em vào bên người, đã biết chưa?” Anh cười vô cùng quyền rũ mà uy hiếp cô, cả người dán trên thân thể cô.

“Vậy anh buông ra trước đã!!” Cô giận giữ gầm nhẹ, giãy giụa thoát khỏi sự kiềm chế của Bạch Nhật Tiêu. Con nai con trong lòng đang hưng phấn đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng hồng rực tựa dâu tây, được ánh mặt trời phủ đến tản ra hương thơm mê người, khiến cho người ta kiềm lòng không được muốn aai yếm.

Bạch Nhật Tiêu ngừng nụ hôn ở trên mặt cô lâu thật lâu, giống như muốn hút sạch vị ngọt của cô, bây giờ mới buông ra.

“Anh thích ở cùng một chỗ với em, như bây giờ vậy.” Bạch Nhật Tiêu nhìn chăm chăm máy tính, cười nói. Đuôi mắt lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực của cô, trong lòng ngọt ngào như ăn mật, ngay cả màn hình đầy ký tự rườm rà này, hôm nay Bạch Nhật Tiêu cũng đặc biệt cảm thấy thân thiết.

Bạch Nhật Tiêu chấp nhận vận mệnh, ngoan ngoãn nuôi dưỡng chính sách không chống cự, đây chính là phương án tốt nhất đã được lựa chọn. Cô gờ tiểu thuyết lên, ngăn trở khuôn mặt đoạt hồn đoạt phách kia. Nhưng mà mặc kệ việc Bạch Nhật Tiêu dồn hết lực chú ý lên cuốn sách, cứ tự nhiên mà nhớ đến lúc gần gũi ban nãy. Nụ hôn lúc đó dường như vẫn còn trên khuôn mặt cô, khiến cô theo bản năng sờ sờ lên nơi anh

vừa hôn qua. Được anh ôm chặt như vậy, cô cũng không có nghĩ tới chuyện phản kháng, cũng không muốn đẩy ra. Nếu không phải anh dụ hoặc hèn phách người ta để triển miên, cô cũng muốn nằm luôn trong lòng anh. Phút chốc, Bạch Nhật Huyền lấy sách gỗ mạnh lên đầu mình, khắc chế suy nghĩ đó.

Cô điều chỉnh tốt tâm trạng, một lần nữa chìm vào trong cuốn sách. Nhìn nam nhân vật chính được miêu tả trong cuốn sách, cô không kiềm lòng nổi đối chiếu nam nhân vật chính với cuộc sống thật. Nam nhân vật chính trong tiểu thuyết, không có đẹp trai như anh, không chân thật như anh, không khí phách như anh, không dịu dàng như anh, không lờ lờ tỏa sáng như anh...cô dần dần hạ cuốn sách xuống, vừa vận lộ ra ánh mắt nhìn trộm khuôn mặt tuấn mỹ của Bạch Nhật Tiêu. Oa ~ người thanh niên trước mắt cô, một tay chống má, sườn mặt cương nghị, hàng mi dịu dàng, đôi mắt đen sáng ngời mà có thần. Quả thực chính là một thiên thần có vẻ ngoài hoàn mỹ cùng trí tuệ tột đỉnh nha!

Bạch Nhật Huyền bất tri bất giác nhìn nhìn anh, lại bị ánh mắt của anh tóm gáy một phen, vội vàng giơ cuốn sách lên che khuất khuôn mặt đỏ bừng.

Không phải Bạch Nhật Tiêu anh không thích cô giống một ‘hoa si’ nho nhỏ nhìn anh, nhưng ma ánh mắt mê luyến của cô khiến anh căn bản không có biện pháp nào mà làm việc được, chín chín chín chín chín...chín chín phần trăm lòng đã sớm bị cô hấp dẫn rồi.

Cô cười trộm ở đằng sau cuốn sách, lại bị anh gạt luôn tấm chắn này đi.

[1]: Vân khai nguyệt minh (), đại ý “mây tan trăng sáng”, có thể Quân Khuynh Tâm đã trích từ câu thơ “Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh” (– Đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh).

23. Chương 23: Mơ Hồ Mến Nhau.

“Anh đem chính bản thân mình giao cho em, không cho phép làm mất, nhớ kỹ chưa?”

“Làm gì mà nhìn lên anh?!!” Bạch Nhật Tiêu vẩy cô vào một góc sofa, vừa âm trầm lại vừa dịu dàng ép hỏi.

Cô ngu ngốc cười, trái tim bùm bùm lo lắng suy nghĩ nên làm sao để trả lời vấn đề của anh. Ý nghĩ chợt lóe, cô giơ lên cuốn tiểu thuyết, làm như thật mà chỉ vào một đoạn trong sách, “Chỉ là em vừa đọc đến đoạn có anh đẹp trai trong này nên muốn nhìn anh với anh ta có gì khác nhau không!!”

Bạch Nhật Tiêu nhíu mày, quả thực muốn đè ép lên thân thể của cô, “Vậy kết quả của em thế nào?!” Ánh mắt của anh dễ dàng nhìn thấu cô, muốn lấy cớ để ‘háo sắc’, cũng chỉ cho phép được nhìn mỗi anh!

Hơi thở ấm áp của Bạch Nhật Tiêu lướt qua hai gò má. Trước đây cũng đã từng dựa vào anh gần như thế này, tại sao lúc ấy không có cảm giác mê loạn gì? Bạch Nhật Huyền co quắp né ánh mắt đầy mị hoặc của Bạch Nhật Tiêu, nhưng lại bị anh dễ dàng cố định tầm mắt, chỉ được phép nhìn mỗi mình anh.

“Anh hai ~” Cô run run, chỉ có thể cầu xin tha thứ, bởi vì cô đã muốn chạy trốn, trong lòng bắt đầu phát sinh ý tưởng không nên có.

Quả thực rất bất đắc dĩ, Bạch Nhật Tiêu chỉ có thể buông cô ra. Sự run rẩy của cô chứng tỏ cô không còn nhảy ra ý tưởng luân lý gì đấy nữa, anh cũng không dám lại ép buộc cô. “Đổi xưng hô đi, gọi tên anh, bắt đầu từ xưng hô, học cách không xem anh là anh hai nữa.” Ngồi xuống cạnh người Bạch Nhật Huyền, vẻ mặt anh có chút buồn bã.

Từ sau khi tự sát, cô thường xuyên có thể nhìn thấy những nét bi thương trên khuôn mặt Bạch Nhật Tiêu. Lòng của cô, luôn vì anh mà đau đớn. Trước kia mỗi lần đi ra từ thư phòng Bạch Vĩ Minh, khuôn mặt dù bị thương của anh cũng không khiến cô khổ sở thế này. Cô hiểu được, đối với anh hai mới có đau lòng, mà điều này, không thích hợp với Bạch Nhật Tiêu trước mắt mình.

Anh sâu kín nín thở chăm chăm màn hình máy tính, “Anh thật sự không muốn làm anh trai em, nhưng là anh lại không biết nói, hay muốn làm thế nào mới có thể chuyển hoá quan niệm của em, dứt bỏ gông xiềng anh em này.” Bạch Nhật Tiêu có chút bất lực. Ở trong mắt anh, anh em cho tới bây giờ cũng không là vấn đề, chỉ là cô lại tự vây chặt chính bản thân mình vào cái luân lý trời đất nho nhỏ kia, không cho phép hai người nắm tay nhau, chỉ có thể khiến nỗi bi thương tăng thêm mà thôi.

Cơn đau lại bao phủ lý trí của cô. Bạch Nhật Tiêu trước đây luôn cao ngạo, chỉ có ở trước mắt cô mới có thể xuất hiện sự bất lực như thế này. Cô chịu không nổi sự khổ sở của anh, có chút thỏa hiệp. “Tiêu.” Bạch Nhật Huyền nhỏ giọng mở miệng, lại khiến Bạch Nhật Tiêu tung ra cái ôm đột ngột, sức lực rất mạnh, gắt gao vây lấy cô trước ngực, muốn ép sát vào lòng mình. Cô, cũng không có cảm giác hít thở không được, ngược lại tiếng cười vui vẻ vang lên bên tai mình của anh, lại khiến cô cảm thấy êm tai vô cùng.

Cô được anh dẫn dắt, điều chỉnh tâm tình, một lần nữa đứng trên vạch xuất phát. Không phải theo quỹ đạo như trước nữa, mà là theo quỹ đạo anh vì cô mà đặt ra, học cách không xem anh là anh trai, học cách tìm thấy cảm giác thích của anh.

Bạch Nhật Tiêu biết quản gia thường xuyên báo cáo tình huống cuộc sống của hai người cho Bạch Vĩ Minh hiện đang ở bên Mỹ. Anh không muốn khiến cho tư tưởng Bạch Nhật Huyền giao động, cấm quản gia báo cáo thật về tình huống ở nơi này với Bạch Vĩ Minh. Anh sẽ ngăn cản hết thảy mọi yếu tố có thể ảnh hưởng đến tình cảm này.

Quan hệ gần đây của cả hai người dịu đi rất nhiều. Cô thường xuyên nở nụ cười với anh, chỉ cần đối góc độ vấn đề muốn hỏi, rất nhiều chuyện sẽ không còn cảm thấy khó xử. Cô từng xem anh ở vị trí của một người anh trai mới có thể cảm thấy tình yêu của anh khiến cho cô cảm thấy áp lực như vậy. Nhiều năm rồi, bọn họ đã bỏ qua quá nhiều thời gian, nhưng là do cô luôn luôn để tâm vào những chuyện vụn vặt mà thôi. Nếu cô có thể sớm một chút thoát khỏi lốc xoáy luân lý kia, cả hai người trong lúc đó sẽ không ồn ào đến như vậy.

Trong lúc ở chung này, cả hai dần dần phát triển hướng theo quan hệ người yêu. Mặc kệ có nhiều bất an, Bạch Nhật Huyền không hề dám có kháng cự rõ ràng nào, bởi vì Bạch Nhật Tiêu luôn dịu dàng với cô, cô xem ở trong mắt, vui ở trong lòng.

Giờ học văn học còn chưa tan, Từ Khả Hân liền đẩy đẩy Bạch Nhật Huyền, ý bảo cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Nơi đó, đã xuất hiện một người thanh niên chói mắt, si tình nhìn về mặt xấu hổ của cô. Từ lần trước để cho Bạch Nhật Huyền tìm được kẻ hở để gặp mặt nam sinh khác, Bạch Nhật Tiêu cứ thế mà gần từng bước đứng chờ bên ngoài phòng học của cô. Trước giờ tan học chỉ có vài phút, anh nhất định sẽ xuất hiện đúng giờ, cười cười dịu dàng với cô một chút, sau đó xoay người hướng ra phía ngoài, không khiến cô cảm thấy ngại ngùng nữa.

“Tôi hôm anh em đi dự một tiệc rượu với anh.” Bạch Nhật Tiêu vẫn bá đạo quyết định trước.

“Ừm, nhưng cái gì em cũng chưa chuẩn bị.” Cô vẫn ngoan ngoãn nghe theo quyết định của anh.

Bạch Nhật Tiêu lái xe về nhà, mang lễ phục đã được chuẩn bị tốt cho cô thay. Cô rất ít khi chính thức mặc như vậy, bởi vì trong vài năm anh không có ở đây, cô cơ hồ cũng không tham gia vũ hội nào. Bình thường quần áo mặc cũng chỉ là váy dài dép xỏ ngón mà đi, lâu lắm không mang giày cao gót, nên vừa mới đi được vài bước đã ngã sấp vào lồng ngực của anh.

“Cẩn thận một chút.” Anh vòng tay qua thắt lưng cô, đau lòng trách cứ. Để Bạch Nhật Huyền ngồi trên sofa, Bạch Nhật Tiêu quỳ một gối xuống mặt đất, cởi giày cao gót của cô ra, nhẹ nhàng xoa xoa mắt cá chân cho cô.

“Ừm”, mặt cô hồng lên, có chút quần không biết làm thế nào, “Lần sau em sẽ cẩn thận hơn một chút.” Từ khi anh giữ lấy cô, về sau này, mỗi lần tiếp xúc cùng với anh, lòng của cô đều bùng bùng loạn cả lên, khiến cho cô rung động mà bất an.

Bạch Nhật Tiêu hy vọng cô ở trước mặt mình có thể vĩnh viễn không cẩn thận như vậy, bởi vì anh đã chuẩn bị tốt để cả đời đều đón được cô. “Mang giày cao gót không được sao?” Anh hỏi. Đường như anh chưa từng thấy cô mang giày cao gót, bởi vì cô nữ sinh nhỏ thích chạy nhảy âm thầm này, giày cao gót sẽ trái buộch thiên tính của cô.

“Dạ, nhưng mà mang một chút cũng không sao hết.” Kỳ thật Bạch Nhật Huyền muốn bù lại chiều cao không đủ của cô. Nếu muốn đứng bên cạnh anh, sự thấp bé này có chút không tương xứng.

“Mang không được thì đừng mang.” Anh cau mày nói, bảo người giúp việc mang một đôi dép xỏ ngón cô thích mang đến.

“Nhưng như vậy thấp quá đi.” Cô đứng ở trước gương, nhìn chính mình đeo đồ trang sức chỉ cao tới bờ vai anh, vô cùng oán giận nói. Mỗi lần nói chuyện với Bạch Nhật Tiêu đều phải ngẩng đầu một góc độ thiệt lớn. Đại khái cũng chỉ cần nhìn như vậy, khiến cho cô thực sự cảm giác được, bọn họ thật sự không phải là anh em.

Bạch Nhật Tiêu đứng ở phía sau cô, si mê nhìn cô trong tấm gương, ngọt ngào mà dịu dàng nói, “Anh thích.”

Trong một phút ngắn ngủi cô đang bận e lệ, cổ của cô lại thêm một chiếc dây chuyền khác. Mắt vừa nhìn thấy, trên mặt dây chuyền bạc ánh lên lóng lánh chữ cái ‘xiao’.

“Anh đem chính bản thân mình giao cho em, không cho phép làm mất, nhớ kỹ chưa?” Giọng nói dịu dàng của anh vang lên, bay vào trong tai cô. Từ tấm gương, cô có thể nhìn thấy sự thâm tình vây quanh cô trong đáy mắt Bạch Nhật Tiêu, ngay cả vẻ mặt dịu dàng ôn hòa khi nhẹ nhàng hôn thái dương cô, đều khiến cho người ta không khỏi run lên mà sa vào trong đó.

Cô lập tức đỏ mặt. Bạch Nhật Tiêu chưa hề ngại mà thẳng thắn bày tỏ tình cảm của chính mình, nhưng riêng Bạch Nhật Huyền cô còn chưa thể thích ứng được tấm ngăn quan hệ anh em để muốn cô nhận sự bày tỏ thẳng thắn này của anh. Anh cười cười, cũng không cho phép cô vì xấu hổ mà cự tuyệt, bá đạo ôm thắt lưng cô ra khỏi cửa.

Bạch Nhật Tiêu nắm tay cô bước vào hội trường. Đèn màu vàng treo giữa trên cao tỏa ra ánh hào quang, tràn ngập toàn bộ đại sảnh tráng lệ. Trên sàn nhảy có vài đôi nam nữ đang khiêu vũ những điệu Walz tao nhã, người người đều rực rỡ đến lóa mắt. Yếu hội này, là tiệc rượu tổ chức mừng khởi công của Chung gia. Từ Hoàng Đình cho vay, Chung thị cũng vừa xây dựng xong một công trình, mà làm Tổng Giám đốc của Hoàng Đình, Bạch Nhật Tiêu sẽ tham gia tiệc rượu lần này.

Lần trước ở trong phòng Bạch Nhật Huyền có gặp qua Chung Thi Âm, nhưng ánh đèn mờ khiến cho cô cơ hồ cũng không nhìn rõ sự biến hóa của Chung Thi Âm. Nghe nói sau khi về nước, cô công tác tại tổng công ty của Chung thị. Nhờ ánh đèn sáng rực trong hội trường bây giờ, cô cẩn thận đánh giá Chung Thi Âm. Chung Thi Âm cũng trở nên có nhiều sức hút hơn, năm năm thời gian mài dũa, cô đã không còn đáng vẻ ngây ngô ngượng ngùng như trước, mặt mày đều lộ ra phong thái cao quý nhàn nhã của một thiên kim tiểu thư, càng có vẻ gợi cảm và quyến rũ của một người phụ nữ. Cô lững thững bước về hướng Bạch Nhật Tiêu, ánh mắt dường như không hề nhìn Bạch Nhật Huyền một cái. Thực quá rõ ràng, cô không thích Bạch Nhật Huyền.

“Chúc mừng anh, Tổng Giám đốc Bạch.” Cô mở miệng cười, nhưng chỉ đối với Bạch Nhật Tiêu.

Anh đối với người phụ nữ này, vẫn trưng ra khuôn mặt lạnh, nhưng dù thái độ có lạnh lùng như thế nào, nhưng vẫn là, “Tốt, chúc mừng cô thăng tiến lên chức Phó tổng bộ phận Tiêu thụ.” Bạch Nhật Tiêu anh đã học được cách xã giao, đây là thái độ cần phải có nếu muốn sống trong chốn thương trường này.

“Đó không phải là sự lợi hại của anh sao, coi như là ngồi trên vị trí chủ tọa rồi.” Cô cười đến kiêu mi, dễ dàng lướt mắt qua Bạch Nhật Huyền. Chiếc dây chuyền trên cổ Bạch Nhật Huyền rất thuận lợi thu được ánh mắt của cô, trong một khắc, cô phải trợn mắt lên để nhìn. Đó là Tiêu! Trải qua nhiều năm như vậy, tình cảm của bọn họ càng thêm kiên định? Công khai quan hệ?

Bạch Nhật Huyền co quắp, lùi thân mình xuống một góc độ khác. Cô ý thức được dây chuyền trên cổ mình kích thích Chung Thi Âm, nhưng Bạch Nhật Tiêu ôm chặt, cô lại không biết làm thế nào cho phải. Hình như anh đang cố ý, cố ý để cho Chung Thi Âm biết sự thật.

24. Chương 24: Chỉ Có Anh Và Em.

“Nhưng, tình yêu dù sao cũng là chuyện hai người, anh có thể đỡ mọi khổ sở cho em, chỉ cần em nguyện ý đi vào vòng ôm của anh mà thôi.”

“Khách sáo rồi, cô nên đi tiếp khách trước, tôi trước thất bại.” Bạch Nhật Tiêu biết Bạch Nhật Huyền không được tự nhiên, cũng thấy rõ Chung Thi Âm lại chán ghét cô gái anh yêu. Trong tình huống như vậy, lựa

chọn của anh, là sẽ mang Bạch Nhật Huyền cách xa ra, không để cô cùng Chung Thi Âm nói chuyện quá nhiều với nhau.

Chung Thi Âm nhìn anh ôm thắt lưng Bạch Nhật Huyền rời đi, tâm trí dần xéo, “Anh vẫn muốn kiên trì với tình yêu bị cấm đoán này hay sao?” Cô vẫn thương anh, vẫn yêu anh. Yếu hội này, cô khó tìm được một cơ hội để cùng anh nói chuyện, nhưng là anh cứ như vậy, đem em gái của mình tới đây, tình nguyện ôm ấp em gái rời đi mà cũng không nhìn cô đến vài lần! Giống như nhiều người phụ nữ khác, trong lòng Chung Thi Âm đã sản sinh ra một tế bào ung nhọt gọi là ghen tị, theo thời gian trôi qua, tế bào ung nhọt có thể rời đi, có thể trị tận gốc, mà Chung Thi Âm lại lựa chọn cách khác. Vẫn vì thương anh như trước đây, cô không hy vọng thấy anh trầm luân trong loại tình cảm bị người đời phỉ nhổ được.

Bạch Nhật Huyền ngó người đang cùng nói chuyện với anh một chút. Những danh từ mang tính chất buồn bán dài loãn ngoằn kia cô nghe không hiểu được gì cả. Nhìn thần thái cao cao tại thượng này, quả thật là chói mắt khiến người ta không thể nào rời được tầm mắt. Bạch Nhật Tiêu thực vĩ đại, cô vẫn biết. Nhìn nhìn lại chính mình, mặc kệ là chiều cao hay là công việc, cô đều không cùng trong thế giới của anh. Quả nhiên, làm người yêu, cô vẫn không có đủ tư cách đứng bên người anh. Làm em gái như bình thường, có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Như vậy cô không cần phải bị đem ra mà so sánh những người phụ nữ chung quanh anh, có thể ví dụ ngay như, Chung Thi Âm.

Trong lúc cùng người khác nói chuyện với nhau, anh vẫn thường xuyên nhìn đến Bạch Nhật Huyền. Suy nghĩ của cô không biết đã dạo chơi nơi nào, biểu tình của cô anh lại không thích, đó là sự tự ti.

Bạch Nhật Tiêu mỉm cười, xoa xoa mặt cô nhỏ, “Suy nghĩ gì thế?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô co giật, cổ dờn mặt mình khỏi tay anh. Cho dù là anh em, động tác như vậy cũng quá mờ ám rồi nha. “Không nghĩ cái gì hết á.” Cô nhỏ giọng lầu bầu trong miệng.

Ý nghĩ của Bạch Nhật Huyền, Bạch Nhật Tiêu anh đều rất rõ ràng. Từ khi Chung Thi Âm xuất hiện, cô bắt đầu im lặng không lên tiếng, có vẻ trong lòng lại tự nghĩ, lấy chính mình cùng so đo với người phụ nữ kia. Anh dắt tay cô, đưa cô vào trong sân nhảy, theo thói quen muốn ôm thắt lưng, để cô dựa vào gần thật gần.

Bạch Nhật Huyền bị anh bắt phải kề sát, hai răng mây đỏ nhanh chóng lan nhanh hai bên gò má. Cô co quắp nhìn bốn phía, “Anh không nên như vậy nha.” Ngại ngừng, Bạch Nhật Huyền nhỏ giọng nhắc nhở anh. Anh vẫn hết như ngày xưa, để tay cô khoác lên vai của mình, theo điệu nhạc du dương, mỗi một bước đều vô cùng mờ ám.

“Nếu bạn tâm để ý mấy chuyện kia, còn không bằng cẩn thận suy nghĩ xem đến lúc nào thì tiếp nhận được anh.” Ánh mắt của Bạch Nhật Tiêu thực ôn hòa, xem tâm cô nàng hoảng loạn, chân tay lại luống cuống, chỉ có thể bị anh dắt về phía trước.

Bạch Nhật Huyền xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên nổi. Anh luôn giữa thanh thiên bạch nhật mà nói ra mấy lời mờ ám hết sức, khiến cô không thể nói gì mà chống đỡ. Nếu nghe theo mà trả lời mấy câu của anh, chỉ sợ anh một tác lại muốn tiến thêm một bước. Mà nếu không trả lời chỉ sợ anh giận dữ. Thật sự là, gần vua như gần cọp.

“Nói chuyện, không cho phép cúi đầu!” Xem đi, quả nhiên là tức giận mà, nói chuyện lại dùng kiểu câu cầu khiến, mà hình thức lại là mệnh lệnh nữa chứ.

Cô không có chút cốt khí nào mà nghe theo Bạch Nhật Tiêu, nói chuyện, không cúi đầu, trả lại cho anh nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, “Không phải bây giờ, mỗi ngày em đều suy nghĩ đến sao?” Hiện tại, quả thật cô mỗi ngày đều suy nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng này. Từ ngày cô mở miệng gọi anh một tiếng ‘Tiêu’, những ngày kế tiếp đó, anh đều đối với cô hết sức dịu dàng. Mặc kệ nhiều việc, anh nhất định đúng giờ xuất hiện ở ngoài cửa chờ cô, cùng cô ăn cơm, nghe cô nói chuyện, để cô làm nũng. Cả hai người chung sống với nhau, giống như quay trở về năm năm trước đây, vẫn ngọt ngào như vậy.

“Vậy em nghĩ thế nào?” Anh được một tác lại muốn tiến một bước.

“Chuyện này làm sao mà có khả năng nghĩ nhanh như vậy nha!” Cô căn bản là không dám tiếp nhận anh, hiện tại, ngay cả thích hay không thích anh vẫn còn trong vòng do dự.

Trong mắt Bạch Nhật Tiêu lóe lên một tia âm u, tiếp theo, anh nâng mặt của cô lên, “Không được nghĩ trốn tránh anh, anh nhất định sẽ khiến em tiếp nhận anh, vấn đề là lâu hay mau mà thôi. Em có thể từ từ suy nghĩ, dù sao anh vẫn luôn chờ em.” Anh chính là một gã đàn ông cực đoan, có thể đem sự bá đạo cùng dịu dàng của mình ra. Nội dung trong lời nói chính là mệnh lệnh không được phép phản kháng, giọng điệu được dùng cũng là sự dịu dàng khó có thể kháng cự được.

Bạch Nhật Huyền nhớ rõ, khi cô còn ở trong bệnh viện, anh cũng đã từng nói, anh sẽ đợi một ngày nào đó cho đến khi cô chấp nhận mình. Cô nhất định là đào thoát không xong. Trong cuộc sống của mình lại xuất hiện một người đàn ông như vậy, cướp đi trình tiết của mình, khống chế cuộc sống của mình, sắp xếp mọi thứ ỉn. Cô hẳn lên nên hận anh, hận anh cứ cường thế bá đạo như vậy, ý thể hiếp người, làm theo ý mình. Nhưng Bạch Nhật Huyền cô không hận anh, bởi vì anh là người duy nhất mang lại sự dịu dàng cho cô, trao tình yêu sâu đậm nhất này cho cô, mang thật nhiều tâm tư cho cô, mang cuộc sống độc nhất vô nhị này cho cô.

Trong tiệc rượu, cô vẫn cùng anh trình diễn một màn mờ ám không rõ. Bạch Nhật Huyền không biết người khác có phải hay không có thể thấy quan hệ tình cảm ‘siêu việt’ của hai người trong lúc này, nhưng cô có thể khẳng định Chung Thi Âm thấy được, bởi lúc mà anh ôm cô rời đi, ánh mắt Chung Thi Âm chiếu đến cô, là cảnh cáo, là chán ghét, là hèn mọn. Tình cảm của hai người trong mắt kẻ khác thật không đơn giản.

Việc cô cần làm chỉ là ngoan ngoãn ngồi bên người anh. Do dự một hồi lâu, Bạch Nhật Huyền mới quyết định mở miệng, “Chị Thi Âm giống như rất thích anh, anh sao không lo lắng chị ấy?” Vấn đề cô nhắc đến thực là đả thương người ta, cô tựa như muốn đẩy anh cho người khác, cũng không tính chấp nhận anh yêu.

Bạch Nhật Tiêu không giận dữ giống như Bạch Nhật Huyền dự đoán, nhưng sắc mặt lại âm trầm đến đáng sợ, “Tình yêu của anh đều cho em, không có dư tình yêu cho cô ta, vậy nên anh không có cách nào ở bên cạnh cô ta được.” Đây là quan hệ của anh cùng Chung Thi Âm, anh giải thích thẳng thắn một lần. Sự lạnh băng, bá đạo, cường ngạnh giữ lại chỉ khiến cô sợ hãi muốn tránh thoát xa hơn. Muốn lòng của Bạch Nhật Huyền, Bạch Nhật Tiêu anh phải nhẹ nhàng kiên nhẫn, diệt trừ nghi ngờ cùng bất an của cô.

“Nếu chúng ta cùng một chỗ, cho dù chúng ta biết như vậy là có thể, nhưng ở trong mắt người khác, chúng ta như vậy vẫn là vi phạm lễ thường.” Cô biết chỉ cần công khai thân phận thực sự của mình, ánh mắt người khác sẽ không còn là trở ngại. Chỉ là đây là một hành động ích kỷ, để cho cả hai có được tình yêu, sẽ khiến An Như Nguyệt bị tổn thương.

“Anh không thẹn với lương tâm, em cũng không phải sống vì người khác, tại sao lại để ý người ngoài nhìn thế nào.” Anh lạnh nhạt nói. Bạch Nhật Tiêu chính là người đặt mình ở trung tâm, cái nhìn của người khác, trái phải thế nào anh cũng không để ý. Trên đời này, người duy nhất có thể gây ra ảnh hưởng cho anh, cũng chỉ duy nhất có một mình cô.

“Nhưng là mẹ sẽ khổ sở, công ty cũng có khả năng bị ảnh hưởng, không phải sao?” Mặc kệ việc bà không phải là mẹ ruột của cô, nhưng là ở thời gian trước kia, An Như Nguyệt thân thiết, chở che đầy đủ. Đối với cô so với con ruột càng thêm săn sóc, khiến cho cô không có cách nào mà chỉ suy nghĩ ích kỷ được phần mình.

“Em chỉ cần nghĩ nhanh chút chấp nhận anh là được. Chuyện khác anh sẽ xử lý.” Bạch Nhật Tiêu cũng không phải là người dễ dàng lùi bước, trong tình yêu và cả trong sự nghiệp cũng vậy. “Anh biết, muốn em không xem anh là anh trai rất khó, em cũng có nhiều cố kỵ. Nhưng, tình yêu dù sao cũng là chuyện hai người, anh có thể đỡ mọi khổ sở cho em, chỉ cần em nguyện ý đi vào vòng ôm của anh mà thôi.” Anh cầm lấy tay cô, sức mạnh không lớn. Sự ấm áp cùng mạch đập nhảy lên rơi vào lòng bàn tay cô. Cô đã có thể chậm chậm mà đuổi kịp tần suất của anh rồi.

Tình yêu là chuyện của hai người, chuyện của cô cùng anh. Cô quả thật có rất nhiều băn khoăn, có đến từ cha mẹ, có đến từ người khác. Cả hai người muốn bên cạnh nhau, sẽ phải đối mặt với sự thương tâm trách cứ của cha mẹ, đối mặt với những lời đồn đại của người đời. Nhưng là, anh nói nguyện ý che gió che mưa vì cô, trong lòng của cô, còn có thể tiếp tục bài xích tình yêu của anh hay sao?

25. Chương 25: Chuyện Hai Người.

Tình yêu là chuyện của hai người?

Trong thời gian nghỉ giữa giờ, Bạch Nhật Huyền ghé xuống mặt bàn, tâm tư đều nghĩ cả về những lời nói của anh.

“Thế nào rồi? Cả ngày nay cậu cứ ngẩn ngơ ấy.” Từ Khả Hân đưa tay xoa xoa đầu cô, nghĩ cô bạn mình chắc sinh bệnh.

“Cậu có cảm thấy, một cặp anh em không có chung huyết thống, có thể ở cùng với nhau được sao?” Cô lo lắng, đem sự buồn rầu của mình nói ra.

“Nếu là không có huyết thống, đương nhiên có thể cùng với nhau rồi.” Từ Khả Hân ngồi bên cạnh cô, một bộ dạng rất hiển nhiên, “Cậu quyết định chấp nhận anh trai mình rồi à?”

Bạch Nhật Huyền như thể bị điện giật, đứng bật dậy, “Cậu biết hả?” Cô chưa từng nói với Từ Khả Hân về quan hệ giữa mình và Bạch Nhật Tiêu, cô bạn này làm sao có khả năng biết được?

Từ Khả Hân bất đắc dĩ cười cười, “Hỏi hay đó nha, mình với cậu là bạn tốt với nhau mà cậu cũng không nói ỉnh biết. Hạo Nhiên nói với mình cả hai người không phải là anh em ruột.” Nói đến Hạo Nhiên, trên gương mặt cô gái nhỏ tràn đầy một tình yêu hạnh phúc. Cô cùng Quý Hạo Nhiên, từ lần đầu gặp mặt trở thành oan gia đầu vỡ mồm với nhau, giờ lại phát sinh mối quan hệ vợ chồng cực kỳ phi thường.

“Anh Hạo Nhiên làm sao mà biết được?”

“Lúc bọn mình còn học trung học, không phải anh ấy thường xuyên tới tìm cậu hay sao? Lúc ấy mình còn nghĩ anh có ý tứ gì với cậu, sau này hỏi lại, anh bảo là anh trai cậu cầu xin anh chăm sóc cho cậu thật tốt. Chuyện hai người không phải là anh em cũng là anh cậu nói với anh đó.”

Bạch Nhật Huyền hồ nghi nhìn cô bạn, “Cậu sẽ không cảm thấy bọn mình như vậy rất kỳ quái hay sao?” Cô xấu hổ hỏi. Từ Khả Hân tuy biết mối quan hệ giữa cô và Bạch Nhật Tiêu nhưng cũng vẫn không hỏi cô.

“Có cái gì để hỏi hả, không phải hai người là thanh mai trúc mã mới bên cạnh nhau được sao.” Từ Khả Hân kỳ thật rất hy vọng hai người bọn họ có thể đi cùng với nhau. Dù sao tình cảm của Bạch Nhật Tiêu đối với cô bạn mình cũng rất sâu đậm, ngay cả mình nhìn thấy cũng cảm động. “Làm gì mà để ý đến cái nhìn của người khác chứ. Anh yêu cậu, hai người ở bên cạnh nhau mà hạnh phúc là tốt rồi.” Bây giờ cô cùng Quý Hạo Nhiên yêu nhau, mỗi ngày đều cười đến toe toét. Xem ra Từ Khả Hân cô đã chìm hoàn toàn trong sự hạnh phúc vô cùng của tình yêu ngọt ngào này rồi.

Mọi người đều nói tình yêu là chuyện của hai người, chỉ cần cô yêu thương anh là mọi việc sẽ ổn.

Bạch Nhật Huyền ngồi trong đại sảnh chờ Bạch Nhật Tiêu đương ở trong thư phòng ra cùng cô ăn cơm. Trên TV, tiếng người nói chuyện vui mừng thực ồn ào. Còn cô thì cả ngày hôm nay luôn suy nghĩ, tình yêu là chuyện của hai người.

Bạch Nhật Tiêu đến bên cạnh người, nhưng ánh mắt của cô đều trống rỗng, căn bản không có cảm giác rằng anh đã đến.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, “Thế nào rồi, nghĩ cái gì vậy?”

Cô chậm rãi dựa vào bờ vai dày rộng của anh, cảm nhận sự ấm áp, cảm nhận được bọn họ đang nói chuyện hai người. “Ngày mai là cuối tuần rồi, anh có thể đưa em đi chơi không?” Từ sau khi anh trở về Mỹ, bọn họ cũng rất ít khi bước ra khỏi nhà, mặc kệ việc anh rất nhiều lần muốn cùng cô đi đâu đó, nhưng mỗi lần cô đều cẩn thận mà từ chối.

Bạch Nhật Tiêu không rõ, bây giờ cô dựa vào anh, là xem anh như một người anh trai hay là một người đàn ông, nhưng là anh vẫn vui mừng, bởi vì cô đã chủ động gần sát thân thể anh, không vì sự kiện kia mà bài xích anh nữa. “Em muốn đi đâu?” Tay anh vòng qua ôm lấy vai cô, để cô cuộn người lại trong chính cánh tay mình.

Tay Bạch Nhật Huyền chỉ lên màn hình tivi, “Nơi đó đó.” Cô ngẩng đầu lên cười với anh, yêu cầu như bây giờ, hẳn có thể được chấp nhận nha.

Cô chưa bao giờ đến công viên trò chơi lần nào, mỗi lần nhìn trên tivi thấy biểu tình vui vẻ của những người đi chơi ở đó, cô thực hâm mộ. Đã có lần Bạch Nhật Huyền năn nỉ anh đưa đi, nhưng anh lại không thích những nơi như thế này, rất ẩm ỹ, lại hỗn độn nhiều người, mà cô, mỗi lần đi chơi thì tựa như con nai nhỏ hiếu động, sẽ bỏ chạy đến nơi không cho phép, khiến anh không nhìn tới được.

Mày của Bạch Nhật Tiêu nhíu lại trong chốc lát nhưng vẫn gật đầu. Đã nhiều năm rồi cô chưa từng yêu cầu anh điều gì, anh không muốn từ chối cô nữa. “Được, ngày mai đưa em đi.”

Mong đợi đã nhiều năm như vậy, cô rốt cuộc cũng chờ được câu trả lời đồng ý của anh. Bạch Nhật Huyền hưng phấn cho anh một cái ôm thật chặt, gục đầu ở cổ anh cười đến vui vẻ. Bạch Nhật Tiêu như thể ‘thụ sung nhược kinh’ (được yêu quý mà cảm thấy kinh ngạc) nhận cái ôm của cô. Cách biệt năm năm còn có thể được cô ôm như vậy, trong nhất thời quên bẵng mất việc phải vòng tay lại ôm cái eo nhỏ của cô. Nhưng chờ cho đến khi anh ý thức được điều này để hưởng ứng với sự nhiệt tình của Bạch Nhật Huyền, cô đã buông anh ra. “Em phải lên kế hoạch thật tốt mới được, hành trình ngày mai...” Cái miệng nhỏ thì thâm, chuyển động ở bên người anh.

Bữa cơm tối vừa mới ăn được một nửa, Mạc Thịnh cùng một cổ đông của Hoàng Đình bước vào nhà, sắc mặt có chút ngưng trọng. Bạch Nhật Tiêu buông bát, dẫn hai người vào trong thư phòng anh. Bạch Nhật Huyền nhìn cơm tối anh còn chưa ăn được bao nhiêu đã vội vã làm việc, muốn nhân lúc bưng trà lên phòng mang theo cho anh ít điểm tâm ngọt. Nhưng vừa mới bước đến trước cửa phòng liền nghe tiếng quát giận của Bạch Nhật Tiêu. Tuy cô biết tính tình Bạch Nhật Tiêu cũng không được ôn hòa, nhưng cô rất ít khi thấy anh phát giận. Lần này lại gầm lên giận dữ như vậy tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Cô không nên bước vào, miễn cho việc gây trở ngại cho cuộc nói chuyện của mọi người.

“Tôi tốn tiền mời cậu về rốt cuộc là để làm cái quái gì?! Việc nhỏ ấy cũng không làm cho tốt!!” Thanh âm tiếp theo truyền đến là tiếng văn kiện bị rơi xuống đất. Cơn tức giận của Bạch Nhật Tiêu quả thật không nhỏ.

“Tổng Giám đốc, tôi cũng gần đây mới biết được, mối quan hệ cá nhân của Chung Thiên Lân và CEO Tô Thụy rất tốt, cho nên...” Mạc Thịnh lạnh run giải thích lần bại lộ này.

“Lập tức dừng lại chuyện này cho tôi!!” Tiếng quát của Bạch Nhật Tiêu vẫn phần nộ như trước. Chuyện này có liên quan tới Chung thị, Bạch Nhật Tiêu lẳng lặng đứng nghe ngoài cửa phòng, lại nghĩ không rõ cơn giận của Bạch Nhật Tiêu từ đâu mà đến.

“Nhật Tiêu, cháu bình tĩnh một chút, có Chung Thiên Lân hỗ trợ, kế hoạch thu mua Tô Thụy lần này sẽ thuận lợi hơn so với dự đoán, chỉ là một động tác nhỏ, để ý nhiều như vậy làm gì.” Đây lại là một giọng nói là, Bạch Nhật Huyền đoán, đây là lý do thoái thác của vị cổ đông kia, hẳn là bạn bè của ông nội, cũng xem như trưởng bối của Bạch Nhật Tiêu.

“Chuyện của Hoàng Đình không cần người ngoài nhúng tay vào! Cho dù không có Chung Thiên Lân, tình thế của Tô Thụy này cũng bị bắt buộc mà thôi!” Cơn giận của Bạch Nhật Tiêu dường như thoáng giảm bớt một ít. Nghe lần này quát to như vậy, phỏng chừng đem điểm tâm vào chắc cũng bị gạt luôn. Bạch Nhật Huyền đành bẻ nguyên khay điểm tâm xuống phòng khách, chờ Bạch Nhật Tiêu ra khỏi thư phòng. Không biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy mắt dần dần mờ hồ, liền đi vào phòng ngủ.

Lúc Mạc Thịnh cùng vị cổ đông đi ra cũng đã hơn mười một giờ, đây là thời điểm Bạch Nhật Huyền sớm nên đi ngủ, nhưng khi Bạch Nhật Tiêu đến phòng của cô lại không nhìn thấy cô nằm trên giường.

“Tiểu thư đâu?” Anh đi xuống lầu, vừa nhìn thấy người giúp việc liền hỏi.

“Tiểu thư vẫn chờ thiếu gia xuống dưới ăn cơm, chờ ở sô pha thì ngủ luôn.” Người giúp việc chỉ vào thân mình nho nhỏ đang cuộn mình trên sô pha, nói.

Bạch Nhật Tiêu ngồi thụp xuống bên người Bạch Nhật Huyền, dịu dàng gạt đi tóc mái của cô, nhìn khuôn mặt đang ngủ đó. Hô hấp của cô nhẹ nhàng đều đều, lông mi có chút run lên. Có lẽ bởi vì ngủ thực sự thoải mái khiến cho hai má của cô có chút hồng hào, nhìn rất ngọt. Cái miệng nhỏ nhắn khê khép lại, cánh môi

như mặt từng chút từng chút một ăn mòn lý trí của anh. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, để cô phải bật ra vài tiếng nói mê. Bạch Nhật Tiêu cười yêu chiều, ôm thân mình nhỏ nhắn mềm mại kia trở về phòng.

26. Chương 26: Động Lòng.

“Có cái gì mà xấu hổ hả, nơi anh chạm qua còn thiếu sao?”

Bạch Nhật Tiêu nhàn tản dựa trên cửa xe màu trắng, thi thoảng lại nhìn vào trong phòng gọi, “Huyền Huyền, được chưa em?” Ít nhất anh cũng đợi được nửa giờ, nhưng cô bé con này vẫn còn ngồi trong phòng cọ cọ cái gì đấy.

Cô thay trang phục dễ hoạt động như anh, hướng đến anh chạy chậm tới, “Có thể đi rồi.” Bạch Nhật Huyền bới mái tóc bình thường rối tung ra sau đầu, xem ra hôm nay cô nàng đã chuẩn bị rất tốt.

Anh giúp cô cài dây an toàn cẩn thận, dọc trên đường đi cứ nhìn cô như con nai con vui vẻ, bàn tay khua lên, biểu lộ tâm tình vui vẻ của mình ra mà không giấu giếm gì. Mỗi lần ngẫu nhiên nhìn lướt qua khuôn mặt tươi cười như nắng vàng của cô, sự vui vẻ hạnh phúc ấy đã làm cho chính bộ mặt của anh cứ bằng phẳng mãi được.

Khi lái xe vào nơi đỗ xe của công viên trò chơi, anh liền có một bộ dáng không kiên nhẫn, đi đường cũng chậm rì rì, trái ngược hoàn toàn với tâm tình vui mừng cùng khẩn trương của cô. Bạch Nhật Huyền chủ động nắm tay anh, ngại anh đi quá chậm. Cô không biết đây là anh cố ý, muốn cùng cô tay trong tay mới làm bộ không kiên nhẫn, chờ cô nàng này phát hiện tâm tình mình mới tiện đà kéo mình theo luôn.

Cô nhìn trò chơi cao tốc đang dần hạ xuống trên đường băng, ngẩng đầu nhìn một đám người đương có những biểu tình quái dị, “Bộ dáng mấy người đó thực ghê nha.” Nói nhỏ thế cô lên rồi cũng sẽ không gào đến chết như vậy.

“Vậy em không nên chơi cái đó chẳng?” Anh chỉ là cảm thấy những người đó gào thực sự chói tai, chỉ là lao nhanh từ trên cao xuống mà thôi, có tất yếu phải hét đến bộ dạng như thế?

Cô gật đầu thật mạnh với anh, sức sống của cô không cho phép cô lùi bước.

Chiếc xe cao tốc chậm rãi đi lên, lòng của cô cũng theo đó mà chậm chậm nhảy lên, nhưng là bởi vì anh đương ngồi cạnh cô khiến cho cô có cảm giác an toàn vô cùng to lớn. Bạch Nhật Tiêu trưng ra vẻ mặt lạnh ngắt, chơi loại trò chơi này hiển nhiên khiến cho anh cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà nếu anh không ở bên cạnh cô, cô nhất định sẽ thấy sợ hãi.

Đến khi đoàn xe cao tốc thay đổi phương hướng, anh nắm lấy tay cô, xoay mặt cô sang một bên, hy vọng có thể để àn tai của mình hạn chế bị kích thích nhất. Cô cũng không có hét lên chói tai, chỉ là run run mà dựa vào trên người anh, siết lấy cánh tay anh, cũng không nghĩ là mình đang siết đến đứt tay anh luôn mà thôi.

Đến khi xe bắt đầu chậm lại, lạch cạch một tiếng đại an toàn mới buông lỏng ra. Nhưng ngoại trừ cô, ai nấy đều xuống xe.

“Chân em mềm nhũn...” Cô tội nghiệp kéo áo anh, xấu hổ nói.

Bạch Nhật Tiêu bị vẻ ngô ngố của cô chọc cười, cười cô rõ ràng lúc này còn làm bộ dũng cảm ‘thấy chết không sợ’. Cánh tay luôn qua thắt lưng, ôm thẳng cô ra ngoài.

Bạch Nhật Huyền xấu hổ chôn mặt vào cổ anh, được một người đàn ông đẹp trai đến như vậy, nhất định sẽ khiến người ta chú ý đó. Cô không thể để cơn xấu hổ của chính mình bại lộ dưới ánh bình minh này được nha.

“Mấy năm nay em đều ăn vỏ cây sao? Làm gì mà nhẹ đến như vậy?” Anh đặt cô xuống ghé đá trên đường, âm trầm nói. Ôm cô từ ‘tận chân trời’, lại đi một quãng đường như thế, nhưng một chút anh cũng không cảm nhận được sức nặng của cô, cứ ‘khinh phiêu phiêu’ (nhẹ bay qua). Bạch Nhật Tiêu thật sự lo lắng, nếu có một trận gió cấp ba nào đó có thể thổi bay cô ra khỏi người mình!

Cô ngượng ngùng nhìn anh, lúc này anh đã ngồi xuống giúp mình vuốt vuốt cái đùi nhỏ. Hai má bắt đầu ửng hồng, co giật đập, “Trong nhà đâu phải không có cơm ăn, sao mà em còn muốn ăn vỏ cây!!”

Anh ngắc đầu, “Có cái gì mà xấu hổ hử, nơi anh chạm qua còn thiếu sao?” Bạch Nhật Tiêu không hề cảm thấy xấu hổ, cười nói, vừa lòng nhìn hai đám mây đỏ đỏ trên má cô.

Bạch Nhật Huyền kích động né khỏi con người dịu dàng khiến người ta phải mê muội kia. Ánh mắt nóng rực của anh khiến lòng cô rối loạn, thật giống như bọn họ đang vụng trộm yêu đương, không thể bình thường ở ngoài được. Nhưng cô vẫn không đứng vững, lại đổ vào vòng ôm của anh, được anh bế, nhét vào lòng mình. Lui vào trong lồng ngực Bạch Nhật Tiêu, cô có thể nghe được tiếng tim đập cuồng nhiệt giống mình của anh, còn mang theo sự vui vẻ cùng kích thích nho nhỏ.

Cô luống cuống tay chân đẩy anh ra, xoay người sang chỗ khác tránh cho anh nhìn thấy hai má đỏ đỏ hồng hồng của mình, “Thời tiết hôm nay nóng quá nha...” Cô tìm đại một lý do vô cùng không thích hợp. Hôm nay, rõ ràng trời đang đầy mây...Anh đứng phía sau thân thể của cô, nhìn sườn mặt cô, ngọt ngào dâng lên, ngăn cản không được niềm vui đột ngột này, nụ cười tràn đến cả ánh mắt.

Cô ở bên người anh chơi đùa khiến anh muốn điên rồi. Mỗi một động tác nhăn mày hay cười của cô đều tác động vào linh hồn Bạch Nhật Tiêu, làm cho kiềm lòng không được mà phải nhếch môi đi theo cô, anh chỉ cần nhìn thấy nơi cô đang ở là được rồi. Có vài lần ngẫu nhiên cô sẽ kéo cánh tay anh, loạng choạng yêu cầu anh mang cô đi chơi mấy trò là lạ mới ra nào đó. Tình yêu của hai người không có khả năng phải cho đều nhau, mà so sánh với tình yêu của cô, tình yêu của anh, không chỉ nhiều hơn một chút. Nhưng là Bạch Nhật Tiêu anh không cần, anh chỉ là thích nâng niu trong lòng bàn tay, yêu thương, che chở, cưng chiều.

Đúng lúc đang vui, Bạch Nhật Tiêu kéo lấy cánh tay cô, “Nơi đó không thể đi!” Anh nghiêm mặt buông ra lệnh cấm. Suối phun nước bắn ra khắp nơi, phía trước người khác đang cười vui vẻ trong tia nước, anh biết, nếu không kéo cô nhỏ Bạch Nhật Huyền này lại, cô lập tức gia nhập vào đám người kia.

“Tiêu ~” Giọng nói ngọt ngào kia khiến cho người ta chống đỡ không được. Cô thực sự rất muốn đi nha.

“Lập tức về nhà, hoặc là, chơi cái khác!” Anh phải tung ra định lực kiên cường nhất, không thể bị vẻ kiêu kỳ cầu xin này của cô mê hoặc tâm trí. Bây giờ nếu thuận theo cô, với thể chất của cô nhóc này, ngày mai chắc chắn sẽ sinh bệnh, anh cũng không muốn đau lòng chết luôn.

Cô dỗi bỏ tay anh ra. Ma quỷ! Không để ý tới anh nữa, ngênh ngang bỏ anh lại một mình, tự mình rời đi.

Bạch Nhật Tiêu đuổi kịp cô, mạnh mẽ nắm tay cô lại. Để cô cáu kỉnh thế nào, anh cũng không buông ra. Dần dần, cô thôi giãy, bắt đầu ằm ỉ. Hành vi của bọn họ trong mắt những người khác giống như liếc mắt đưa tình. Cô nữ sinh nghịch ngợm đùa giỡn với bạn trai. Còn bạn nam kia bao dung cho cơn tùy hứng của cô gái đó, chỉ cần cô vui vẻ là tốt rồi.

Bọn họ đang chơi ằm ỉ cả lên thì điện thoại của Mạc Thịnh gọi tới, cắt ngang. Có một bản hợp đồng cho vay cần Bạch Nhật Tiêu tự mình ký tên mới có thể tiến hành, anh không thể không lập tức chạy về công ty.

“Anh đi thì đi đi, em tự mình về nhà được mà.” Cô không muốn nhìn anh phải khó xử.

Mà Bạch Nhật Tiêu anh kỳ thật một chút cũng không cảm thấy khó xử. Thả cô về nhà là không có khả năng, nhưng là công ty anh nhất định phải đi. Còn cô nhóc này, bây giờ lại tựa như một người bạn gái đầy thấu hiểu, khiến cho anh phải tham lam mà hưởng thụ giờ khắc ngọt ngào này.

“Em theo anh tới công ty.” Anh kéo tay cô bước đi, cũng bất kể cô có đồng ý hay không. Bạch Nhật Tiêu có khi nào cần phải để ý đến mong muốn của cô, hết thấy để anh quyết định là tốt rồi.

Cô đi phía sau anh, nhìn bóng dáng của anh mà làm một động tác oán giận nhỏ, “Cứ làm theo ý mình hoài à!” Cô thấp giọng lẩm bẩm.

Anh đi ở phía trước, mỉm cười ngọt ngào.

Nhân viên trong công ty đều thực kinh ngạc. Tổng Giám đốc cao cao tại thượng thế nhưng lại cười mỉm mỉm ôm em gái của mình đi làm? Mà hai người này lại mặc đồ tình nhân nha, có phải hay không có ý gì khác? Đối với chuyện Tổng Giám đốc yêu thương em gái, mọi người ở đây đều được nghe thấy, nhưng là bọn họ trong lúc đó cũng hơi mờ mịt, sự mờ ám này giống như người yêu chứ không phải là tình thân.

Bạch Nhật Huyền bị những ánh mắt quý dị chiếu tới, xấu hổ muốn đẩy cánh tay anh ra, nhưng anh tựa như một con bạch tuộc tám chân, cuốn lấy được rồi sẽ không tính buông ra.

Bạch Nhật Tiêu sắp xếp cho cô ngồi trên sofa đối diện bàn làm việc, “Chờ anh một chút, xong lập tức.” Anh vô cùng khiêu khích nâng cái cằm nhỏ của cô lên, cười mê hoặc khiến cho tâm cô bắt đầu rung động.

27. Chương 27: Em Thích Anh.

Quay đầu lại nhìn, thời gian đã trôi đi hai mươi năm, rất khó để tìm thấy một kỷ ức nào không liên quan đến anh.

Bạch Nhật Huyền chống cằm. Vừa mới bắt đầu, cô vẫn cảm thấy chán chết được, ngó ngó chung quanh. Dần dần, ánh mắt tự do mới bắt đầu dừng lại trên người Bạch Nhật Tiêu. Cô ngây ngốc nhìn biểu tình nghiêm cẩn lật xem văn kiện của anh. Khuôn mặt anh bây giờ, không còn vẻ lạnh lùng như bình thường nữa, lại tỏa ra khí chất của người đàn ông trưởng thành, còn rất đẹp trai. Mặc kệ là trong công việc hay là trong cuộc sống, anh đều gần như là một người đàn ông hoàn mỹ không chút sứt mẻ nào. Thế nhưng ở phương diện tình cảm, lại cứng đầu trao tình yêu cho cô, lại không tự tin đối với cô nữa. Nếu anh yêu Chung Thi Âm, tình cảm của anh sẽ không còn là chỗ trống như bây giờ. Chung Thi Âm yêu anh, hiểu được anh, bao dung cho anh, sẽ không để anh phải thống khổ. Sẽ luôn bên cạnh cùng bảo vệ, không cần anh cưng chiều, chỉ cần một ánh mắt của Bạch Nhật Tiêu thôi sẽ cho chị ấy dũng khí để yêu, nhưng ánh mắt của anh, lại không dư thừa mà nhìn đến Chung Thi Âm.

Cô cũng là một người đã trưởng thành, cũng có thể phân biệt rõ ràng tình yêu cùng tình thân. Nếu thực sự xem anh là anh trai, mỗi lúc nhìn anh, trong lòng sẽ không có cảm giác muốn bước tới ôm chặt. Những năm anh rời đi, cô đã dần dần hiểu được, khi anh vẫn là anh trai của mình, mình cũng đã giao chính bản thân cho anh. Nếu không thì làm sao có khả năng, nhiều năm như vậy, Bạch Nhật Huyền cô can tâm tình nguyện mà chỉ nhìn một người con trai là anh?! Chỉ là cô không dám thừa nhận tình cảm thích này đối với anh, bởi vì, An Như Nguyệt đối với cô tốt lắm. Rõ ràng không phải là con gái ruột, nhưng vẫn luôn che chở đầy đủ, dốc lòng chăm sóc. Cô không đành lòng cô phụ bà. Cũng là bởi vì một lý do khác, một khi yêu nhau, anh sẽ phải đối mặt với phong ba, mà cô biết sẽ nhiều rất nhiều. Bạch Nhật Huyền không hy vọng anh sẽ vì cô mà phiền não.

Cô đã nghĩ đến những điều như thế, làm như vậy ai nấy đều ổn hơn. Nhưng cô không phát hiện được rằng, cô đã làm tổn thương rất sâu đến người đàn ông mình thương yêu nhất. Sự trốn tránh của Bạch Nhật Huyền, so với cha con càng quyết liệt. Dư luận xã hội mang đến sự mệt mỏi cùng thống khổ càng khiến cho cô khó có thể thừa nhận.

Anh chiếm giữ phần lớn thời gian cùng không gian trong cuộc sống của cô. Quay đầu lại nhìn, thời gian đã trôi đi hai mươi năm, rất khó để tìm thấy một kỷ ức nào không liên quan đến anh. Cô tham luyến sự dịu dàng độc nhất vô nhị của Bạch Nhật Tiêu, ánh mắt thâm tình kia chỉ đối với riêng cô, mỗi lần cảm nhận đều có thể khiến cho cô say mê không thôi. Không chỉ có bản thân anh không có cách nào xem cô là em gái, ngay cả cô cũng không có cách nào xem anh là anh trai. Lốc xoáy của luân lý tình cảm kia đã khiến cô chôn sâu trong bùn lầy. Cô càng giằng giụa, càng chìm sâu.

Từ quan hệ anh em lại biến thành quan hệ người yêu, cảm giác như vậy rất rối rắm. Cô không dám đối mặt với anh, chỉ là bởi vì cô để ý tới ánh mắt của người khác. Nhưng chỉ cần một câu tình yêu là chuyện hai người của Bạch Nhật Tiêu, liền đánh ngã toàn bộ bản khoả của cô. Bạch Nhật Huyền trốn tránh, áp lực, không muốn nhận tình yêu của Bạch Nhật Tiêu, nhưng là anh lại nói anh nhất định sẽ chờ. Anh muốn cô chấp nhận anh, vấn đề là thời gian dài hay ngắn mà thôi. Bạch Nhật Tiêu rất ít cho cô quyền lựa chọn. Mà dù có cho, cũng là có vẻ như là giữa hai cái phương thức phi thường kịch liệt lại chỉ có thể chọn cái nhẹ hơn. Anh luôn không chế mỗi bước đi của cô, không cho phép cô bước nhanh về phía trước hoặc tụt chậm về phía sau. Cho dù anh có phong tỏa chặt chẽ toàn bộ thế giới của Bạch Nhật Huyền cô, thì cô vẫn có thể cảm giác được bầu không khí mới mẻ mỗi ngày. Anh vĩnh viễn biết rõ, điều cô cần chẳng qua là cảm giác an toàn cùng sự chung thủy. Tất cả, anh đều cho. Sự bá đạo giam cầm của Bạch Nhật Tiêu là bởi vì ý muốn thoát đi của Bạch Nhật Huyền. Một khi cô thuận theo, cô chấp nhận, thì tình yêu của cô gái này, so với mong ước tự do càng mạnh mẽ hơn.

Trong khi Bạch Nhật Huyền đang bận rộn với câu đố tình yêu, anh dần dần bước tới gần. Thời điểm cô không hề phòng bị, anh đã giữ được đôi môi mềm của cô, tham lam cắn mút. Nụ hôn của anh dập dính, quần quít môi cô, không thể nào chia lìa. Cô kiềm lòng không được trước đôi mắt mê hoặc của anh mà nhắm hai mắt lại. Cho dù đây là địa ngục đáng sợ, cô cũng không có cách nào mà quyến luyến thiên đường tự do. Đơn giản là vì, nơi này có anh. Lần đầu tiên, Bạch Nhật Huyền vươn cánh tay mình ôm lấy lưng anh. Anh nở nụ cười, nhắm mắt lại, hai đôi môi hòa nhập, nước bọt dung hợp, khiến cho sự triền miên của họ càng thêm ráo riết.

“Nói cho anh biết, em thích anh.” Hơi thở của anh hơi dồn dập, nâng hai má của cô lên, dán trên vầng trán thanh tú của cô.

Cổ của Bạch Nhật Huyền bị anh hôn đến cạn khô, mê loạn nhìn sự thâm tình của anh. Cô không muốn giấu giếm gì nữa. Giả bộ không thương anh, so với việc khiến anh rời đi càng thêm khó chịu. “Em thích anh...”

Về ngưỡng ngừng khi nói lời yêu của cô gái nhỏ khiến cho đôi mắt thâm tình của anh tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Anh đã đợi cho cô mở miệng nói cảm giác này với mình. Sau khi chiếm được sự hưởng ứng của cô, Bạch Nhật Tiêu lại tham lam chiếm lấy đôi môi anh đào của Bạch Nhật Huyền. Mười mấy năm tình yêu tiếp sức, cô rốt cuộc cũng đã chấp nhận tình yêu của anh. Còn cuộc sống này, anh sẽ mang theo cô cùng nhau đi về nơi cuối.

Mạc Thịnh vô cùng có thời giờ cửa, phá hủy không khí ngọt ngào của cả hai. Cô co quắp thoát khỏi vòng ôm của anh, anh thì gầm nhẹ lên một tiếng, mặt mày âm trầm nghiêm nghị giao văn kiện cho Mạc Thịnh.

Bạch Nhật Tiêu ép cô đến góc tường, hai tay dựng lên một vòng tròn cấm, không có ý tốt nào nhìn hai má đỏ bừng của cô. “Câu em vừa mới nói lúc nãy, nói lại một lần nữa thử xem.” Thái độ của anh thực dụ dàng ôn hòa, giọng nói cũng mềm mại, vô cùng mờ ám mà phả hơi thở vào vành tai cô, khiến cả người cô xụi lơ, không thể nhúc nhích.

“Em không nhớ rõ...” Bạch Nhật Huyền chơi xấu cự tuyệt yêu cầu của anh.

Bạch Nhật Tiêu đen mặt, nâng cằm cô lên. “Nói.” Đây là mệnh lệnh!

“Anh đang bắt buộc nha, cho dù em nói cũng không phải thật tâm.” Cô lớn gan phản kháng anh.

Bạch Nhật Tiêu lại không giống như bình thường, cường thế cưỡng bức ép cô nói ra, chỉ là cô đơn buông cánh tay xuống. “Không phải thật tình, anh cũng không muốn nghe.” Anh cúi đầu, hờ hững mở miệng.

Cô không biết làm sao, vận dụng khí, tựa mình vào vòng ôm của anh, cánh tay ôm lấy thắt lưng anh, chôn trong ngực anh. “Em thích anh, là thật lòng.” Bạch Nhật Huyền không muốn nhìn thấy sự cô đơn của anh. Đó là biểu tình anh không nên có, nhưng nếu sự cô đơn này là cô tạo nên, cô sẽ quét dọn hết thấy bọn chúng.

Bạch Nhật Huyền rất ngây thơ, làm sao có khả năng đấu với sự đa mưu túc trí của Bạch Nhật Tiêu. Anh đoán chắc cô đã mềm lòng, nhưng nếu ép buộc cô nói ra không phải thực lòng, thì chả bằng thất vọng mà chờ cô trấn an. Lời thích của cô anh rất khát vọng, mặc kệ dùng đến phương pháp gì, anh đều phải khiến cô can tâm tình nguyện mở miệng.

Sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt Bạch Nhật Tiêu. Giữ chặt cái thích của cô, anh sẽ làm từ thích biến thành yêu. Tuy rằng không nhất định có thể ngang hàng với tình yêu của chính mình.

Bạch Nhật Huyền cười ngọt ngào, tin nhắn gửi đến di động không ngừng, khiến ối lần cô nhìn đều hạnh phúc không thôi, cười cười giống như cô dâu nhỏ chuẩn bị kết hôn vậy.

Từ Khả Hân đã chịu đựng đủ việc cô bạn mình khoe hạnh phúc bằng kiểu cười ngớ ngẩn kia, giả bộ chán ghét mà gõ gõ cái bàn cô, “Đủ rồi nha, cười cho đến khi không khép miệng lại được.”

Bạch Nhật Huyền cũng ý thức được chính mình hơi rõ ràng quá mức, đáng chết là thế, nhưng vẫn cứ vụng trộm mà cười một chút.

Từ Khả Hân ngạo nghễ nhìn cô bạn mình, “Tình yêu thực khiến cho người ta hạnh phúc nha. Nếu cậu có thể sớm một chút thay đổi quan niệm, cả hai người đều không phải chịu nhiều đau khổ như vậy.” Loại sự tình này, có đôi khi người ngoài cuộc lại tỉnh táo hơn người trong cuộc u mê. Bởi vì Bạch Nhật Huyền luôn

bị vây trong vực sâu của đạo đức luân lý nên vẫn không dám nhìn thẳng vào tình cảm của mình đối với Bạch Nhật Tiêu. Từ Khả Hân mơ hồ có thể cảm giác được rằng, những năm Bạch Nhật Tiêu không có ở đây, nụ cười của cô bạn mình cơ hồ chỉ là một đồng tác gượng ép nhấc môi lên mà thôi.

“Phải quý trọng anh ấy đó, anh ấy đối với cậu như vậy, thâm tình mấy năm không đổi. Mà số mạng của cậu cũng tốt quá đáng đó, thật không biết sao người đàn ông ‘tuyệt vô cận hữu’ (trên trời dưới đất khó kiếm được, có một không hai) này sao lại có thể ngu ngốc mà trao tình yêu vào tay cậu chứ?” Trong giọng nói của Từ Khả Hân toàn vẻ oán hận.

Bạch Nhật Huyền không kiên nhẫn, đưa tay nhét điện thoại vào trong túi xách, giả bộ chán ghét nói. “Đã biết. Mà chao ôi, cậu cứ dài dòng như vậy, không biết sao anh Hạo Nhyeen có thể chịu đựng được cậu nha?” Cô phản công Từ Khả Hân, ai cũng không nhường ai.

“Mình dài dòng còn tốt hơn cậu trì độn là được a. Thật sự là đáng thương thay cho anh hai của cậu nha ~ hơn nữa, Hạo Nhiên nhà mình vẫn là tốt nhất nha, tính tình tuyệt vời không thể phản đối được!” Cô vẫn kiêu ngạo tựa như một chú khổng tước, khoe hạnh phúc của chính mình.

Bạch Nhật Huyền xấu xa nhìn vẻ kiêu ngạo của cô bạn mình. Muốn so về tính tình, trên đời này, hẳn là không ai có thể so với vẻ cường thế của Bạch Nhật Tiêu. Anh là một quân vương trời sinh, là sự chuyên chế sẵn có. Nhưng là, cô vẫn thích được anh quản chế, bởi đó là biểu hiện cho tình yêu của cô!

28. Chương 28: Bóng Dáng Hòa Hợp.

Cô không cần nhớ kỹ, bởi vì đó là dấu vết khắc vào lòng, dời đi không được, mà hủy đi cũng không được...

Warning: 18+

Mối quan hệ của hai người là bí mật, ngoại trừ trong biệt thự Bạch gia, bọn họ có thể thoải mái mà thân mật. Trước mặt người ngoài, cả hai vẫn là anh em bình thường. Tình yêu của Bạch Nhật Tiêu luôn vây kín Bạch Nhật Huyền, làm cho cô cơ hồ không tìm thấy một khe hở nào sinh ra bản khoản dư thừa cả. Quản gia cũng y theo lời Bạch Nhật Tiêu giao cho, mỗi lần báo cáo đều làm cho có lệ. Kỳ thật bản thân ông cũng hy vọng bọn họ có thể ở cùng nhau, như vậy, ít nhất tiểu thư sẽ không than thở, thiếu gia cũng không âm thầm mặt mày mà bước tiếp theo, chính là núi lửa phun trào, khiến cho bọn họ luôn cảm thấy mình đang sống ở khu có sấm sét vậy, phải luôn cẩn trọng.

Mặc kệ việc hai người ở chung thực ngọt ngào, khúc mắt vẫn tồn tại ở đó. Cô có thể để cho anh an ủi, nhưng gần nhất cũng chỉ cho hôn môi. Bản thân Bạch Nhật Tiêu cũng tự hạn chế, sẽ không chạm vào nơi không nên chạm. Từ khi chuyện kia xảy ra cho đến sau này, cô cũng chưa từng đi qua phòng anh, luôn luôn là Bạch Nhật Tiêu xuất hiện trong phòng cô mà thôi. Món quà tháng này anh tặng, vẫn là váy dài.

“Sao anh luôn muốn em mặc váy dài vậy?” Bạch Nhật Huyền vui vẻ đứng ở trước gương xoay qua xoay lại. Trong ngăn tủ của cô toàn là váy dài quần dài. Chỉ dù chân cô có chút ngắn đi, nhưng vẫn trắng nõn mềm mại nha, không đến mức mặc váy ngắn ra sẽ hù chết người ta, đáng sợ như vậy đâu.

Anh đứng ở phía sau cô, giúp cô chỉnh tốt cổ áo, sau đó ôm thật nhanh, vòng tay lên cái eo thon nhỏ, “Anh không thích chia sẻ với người khác cái thuộc về mình.” Trải qua nhiều năm như vậy, Bạch Nhật Tiêu rốt cuộc đem lý do tại sao cô chỉ có thể mặc váy dài ra nói cho cô, “Em, chỉ có thể ột mình anh xem.”

Bạch Nhật Huyền là người tự ngược, thích anh bá đạo độc chiếm tư tưởng của mình. Nhưng là anh luôn không thẹn thùng chút nào bày tỏ tình yêu cuồng nhiệt của mình nói cho cô, khiến cho cô ngượng ngùng không dám nhìn anh. Nhưng lần này, Bạch Nhật Huyền cảm thấy sâu sắc rằng, không thể cứ bị áp bức mãi thế, mới ngaagr đầu lên, “Thực ghê tởm!” Nhìn anh đen mặt, cô đắc ý mà cười xòa.

Hậu quả ‘khinh niệp hổ tu’ (vuốt râu hùm) chính là, cô bị anh đè xuống giường, đặt dưới thân.

Mắt Bạch Nhật Huyền mang ý cười, tay nhỏ bé linh động cọ cọ trên hông anh, muốn anh phải bật cười. Chính cô ở dưới thân anh cũng khúc khích không ngừng. Bạch Nhật Huyền đầy tình cảm bao trùm đôi môi mềm mại của cô, khe liếm vị ngọt ấy. Từ khi lấy tư cách là người yêu để bên nhau, mỗi lần hôn môi, cô đều trực tiếp đáp lại nhiệt tình của anh, khiến cho anh kiềm lòng không được mà đòi lấy nhiều hơn. Rốt cuộc

tự chủ không thể kiềm giữ ái dục của bản thân, tay Bạch Nhật Tiêu, luồn vào trong áo của cô, khiến cho thân thể Bạch Nhật Huyền trong khoảnh khắc trở nên cứng ngắt. Nhìn ánh mắt của cô, lại kháng cự khiến anh tan nát cõi lòng.

Bạch Nhật Tiêu áy náy thu tay trở về, chỉnh lại quần áo cho cô thật tốt. Ở mi tâm của cô thả xuống những nụ hôn nhẹ, “Anh không chạm vào em, không phải sợ.” Cô sợ hãi ký ức, anh lại cảm thấy đó là tốt đẹp, bởi đó là lần đầu tiên anh nhắm nháp được vị ngọt của cô. Đó không chỉ là lần đầu tiên của cô, cũng là của anh. Những lúc tịch mịch ở nước Mỹ, trong thời điểm khó nhịn, anh cũng không nghĩ tới việc tìm người con gái khác, cho dù không ngừng có người đến dụ hoặc mình. Bạch Nhật Tiêu vẫn vững vàng suy nghĩ, bởi vì đó là yêu thương chỉ có thể cho Bạch Nhật Huyền.

Sau đó, cả hai bên cạnh lại cảm thấy xấu hổ, anh không thể không rời khỏi phòng cô. Chỉ cần anh dừng lại, Bạch Nhật Huyền sẽ không được tự nhiên. Anh lại không thích nhìn bộ dáng lo âu thấp thỏm của cô, nhưng đây cũng là do bản thân anh tạo thành.

Mấy năm qua, cô chưa bao giờ dám nghĩ lại ban đêm kia. Sau khi anh rời khỏi phòng, cô ngồi ở trên giường, cố gắng nhớ lại, ngày đó anh đã làm gì thương tổn chính mình.

Buổi tối hôm ấy, anh chẳng qua chỉ dùng đến một phương thức kịch liệt hơn so với bình thường để nói cho cô biết, anh yêu cô. Bạch Nhật Huyền xấu hổ cực độ, trong lòng thực cảm thấy mình buồn cười, dùng phương thức so với anh tàn nhẫn để trả lại, cô thành công sao? Cũng không có, năm năm trước, Bạch Nhật Tiêu ngồi bên giường bên của cô, đã không còn tâm cao khí ngạo, đã không còn kiên định lạnh lẽo như băng, chỉ còn gương mặt anh tuấn bị nổi thống khổ của cô làm tái nhợt cả đi. Cô biết anh nhất định đã khóc, bởi vì hai má cô đã ẩm ướt rất nhiều. Hương vị của anh khi đấy cô vẫn mơ hồ nghe được.

Lúc ấy không phải Bạch Nhật Huyền vì chán ghét mà không nhìn anh, mà là cô không dám nhìn. Bởi một khi nhìn đến bộ dáng tiêu tụy của người thanh niên kia, một giây tiếp theo cô sẽ đau nát tâm can. Mặc kệ anh thương tổn cô như thế nào, ở trong lòng Bạch Nhật Huyền, anh vẫn là người quan trọng nhất như trước.

Ánh mắt của cô được sao ngoài cửa sổ đột sáng lên, trong suốt, chậm rãi trượt lên khuôn mặt cô. Hành động năm đó của anh, một câu, quá mức yêu cô, có thể giải thích.

Bạch Nhật Huyền đi đến phòng anh, chần chờ xem mình muốn hay không mở cánh cửa kia ra. Cô đã từng ở trong phòng này, mỗi ngày trong lòng ngực anh đón buổi sớm mai, nghênh đón một ngày mới anh yêu thương. Mặc kệ việc này làm cho người khác thoát nhìn thực hoang đường, nhưng là cô đã có sự lưu luyến không rõ.

Bạch Nhật Tiêu ở trong phòng vệ sinh, tiếng nước chảy khiến anh không nghe được tiếng động khi có người vào. Cô chậm rãi tới gần giường anh, đã lâu chưa đi vào căn phòng này, nơi đây, không ngửi được mùi hương của cô nữa.

Trên giường có một tập tranh đương mở ra, cô tò mò cầm tập tranh lên xem. Một tập thật dày, và tất cả đều là của cô, là dấu vết cùng anh thân thiết. Cô xem trong tập tranh từng hình ảnh mình quen thuộc. Trang thứ nhất, là cái váy dài đầu tiên anh đưa cô. Ngày đó anh nói, từ nay về sau cô chỉ có thể mặc váy dài. Trang thứ hai, là thời điểm anh đưa món quà sinh nhật, váy dài màu hồng... Trang thứ ba mươi, váy dài có nhiều ren hoa nhỏ. Trang ba mươi một, kỷ niệm ngày thành lập trường anh nói cô mặc váy dài công chúa rất xinh đẹp... Một trang cuối cùng, chiếc váy kia, là cái cô đang mặc trên người...

Bởi vì trốn tranh anh, Bạch Nhật Huyền đã từng nhét hết váy dài của anh vào ngăn tủ, quên đi gần hai năm trời, lại không phát hiện khi anh thấy cô mặc váy ngắn, ánh mắt bi thương kia của Bạch Nhật Tiêu...

Anh cho tới bây giờ cũng không có số đo của cô, lại có thể làm váy dài rất vừa, không hơn kém mấy may.

Bạch Nhật Huyền rất nghịch ngợm, thường xuyên chui vào bụi hoa hồng, váy dài có thể bảo vệ đùi cô tránh cho bị thương. Tựa như anh, luôn cho cô sự bảo vệ an toàn nhất.

Ở nước Mỹ, anh hàng tháng đều gửi về cho cô nỗi nhớ của mình. Năm năm, chưa bao giờ gián đoạn.

Hắn ở nước Mỹ, hàng tháng cấp nạng kí trở về của hắn tưởng niệm, năm năm đến chưa bao giờ gián đoạn.

Nước mắt của Bạch Nhật Huyền từng giọt, từng giọt rơi. Cô không cần nhớ kỹ, bởi vì đó là dấu vết khắc vào lòng, dời đi không được, mà hủy đi cũng không được...

Thắt lưng của cô được hai cánh tay rắn chắc ôm lấy, sự ấm áp lập tức tràn đầy trái tim, “Anh còn nghĩ đến việc, em vĩnh viễn cũng không muốn bước vào căn phòng này.” Anh mở miệng trên đỉnh đầu cô.

Bạch Nhật Huyền xoay người chui vào ngực anh, không muốn để anh thấy bộ dáng vì cảm động mà khóc mướt mặt của mình.

Bạch Nhật Tiêu nhìn tập tranh, thâm tình hôn đôi môi của cô, “Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Cô nhẹ nhàng run lên, lần đầu tiên cảm thấy, đau lòng của anh rất êm tai. Bạch Nhật Huyền lau khô nước mắt, rời khỏi vòng ôm của anh, đứng trên giường lớn kia, bướng bỉnh nhìn, “Lại đây.” Cô dùng giọng còn nghèn nghẹn nói.

Anh không rõ cho nên bình ổn bước qua, chẳng lẽ là để anh ngẩng đầu lên nhìn cô? Bạch Nhật Tiêu vừa mới tới gần bên giường, tay bé nhỏ của cô liền dịu dàng xoa khuôn mặt anh, nụ hôn non mềm dừng trên đôi môi khô gọi kia.

Cô muốn hôn hẳn, nhưng là cô rất thấp...

Nhiệt tình của cô, bị anh lãnh đạm đẩy ra. “Anh sẽ không nhịn được, đừng trêu chọc anh.” Không phải anh không thích cô chủ động hôn, nhưng hậu quả trêu chọc anh như vậy chính cô sẽ trở thành con mồi bị anh làm thịt. Anh thực yêu cô, có thể nhẫn vì cô, nhưng dù gì cũng là một người đàn ông, trước mặt cô gái mình yêu, cũng sẽ không nhịn được nữa. Năm năm trước chính là ví dụ tốt nhất.

Bạch Nhật Tiêu mê muội nhìn cô đỏ mặt, cởi áo ra trước mặt mình. “Của em ~ rất nhỏ nha, nếu anh muốn...” Cô ngại ngùng nhìn anh. Dù sao tâm hay là người đều sớm thuộc về anh, can tâm tình nguyện cho anh thì như thế nào? Lời còn chưa nói hết, đã anh anh mãnh liệt ép xuống dưới thân mình.

“Em không biết làm sao hết.” Cô đẩy ra nụ hôn triền miên của anh, xấu hổ nói.

Bạch Nhật Tiêu đã cởi áo, đem thân thể nóng rực của chính mình đặt trên thân thể trắng trẻo của cô. “Cái gì em cũng không cần làm, anh làm là được.” Anh cắn xé môi anh đào của cô, xoa nắn nắm tay nắm chặt của cô, nhìn cô vì anh trêu chọc mà hồng người, nóng cả lên, mỉm cười trong veo. Tay anh chậm rãi trượt trên thân thể của cô, chầm lên lửa nóng mỗi một tắc da thịt. Cô rất mê người, khiến cho anh phải ‘dục tiên dục tử’.

Bạch Nhật Tiêu lại hôn lên đôi môi hồng mềm của cô, làm cho cô say mê, mềm mại đến ngọt ngào, phân tán lực chú ý. Anh xoa nắn hoa tâm mềm mại kia, cảm giác được dục vọng của cô nảy sinh, anh cường hãn dung hợp, đoạt lấy sự tốt đẹp mình khát vọng đã lâu. Đau đớn khiến cô cần đến bị thương môi anh, nhưng anh vẫn tiếp tục giữ lấy nơi ngọt ngào này, ma sát nơi non mềm của cô. Sự chấp nhận nhanh chóng khiến anh vui mừng, yêu thương vẻ đẹp đơn thuần động người này. Lúc bắt đầu cô còn ngọ nguậy dưới anh, sau lại dần dần nở rộ, đến run rẩy cả người.

Anh quá cường hãn, không muốn rời khỏi trong thân thể cô. Dần dần, Bạch Nhật Huyền lại cảm thấy đau đớn. Một thời gian dài ma sát, cô đã cảm thấy hoa tâm như sắp chảy máu vậy, nhưng là anh vẫn bá đạo chiếm hữu cô.

“Đau quá ~” Cô vô cùng đáng thương nhìn anh, bắt đầu cựa cựa trong ngực anh, “Em không muốn nữa đâu.”

Ham muốn của Bạch Nhật Tiêu chưa hết, nhưng là dù sao cô cũng không có được thể lực của anh. Nhưng thân thể anh vẫn bộc lộ ham muốn dục tình, không chịu sự khống chế của lý trí mà hôn mạnh đôi môi cô, mạnh mẽ luật động, tham lam ma sát, trong thân thể của cô lưu lại cơn say đắm. Sau đó, mới lưu luyến mà tạm dừng sự yêu thương khắc sâu này.

29. Chương 29: Hôn Lễ Trong Mộng.

“Anh không biết, tại sao anh lại yêu em đến vậy...”

Ánh trăng sáng tỏ, cả căn phòng đều chìm trong tình nồng. Ở trên giường là bóng dáng của một đôi yêu nhau, đang dựa vào rất chặt.

Bạch Nhật Tiêu ôm cô ngồi ở trong lòng, tầm mắt thống khổ dừng trên cổ tay cô. An Như Nguyệt từng tìm rất nhiều những bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ để xóa vết sẹo đó, nhưng cho dù làm thế nào đi chăng nữa, dấu vết màu đỏ nhạt vẫn ngoan cố ở nơi cổ tay trắng tuyết kia. Anh nhíu mày, nâng tay trái của cô lên, nụ hôn dừng trên vết sẹo uốn lượn. “Còn đau không?” Bạch Nhật Tiêu ma sát phần má mềm của cô, đau lòng hỏi.

Bạch Nhật Huyền cười lắc đầu. Trong một khắc, sau khi hiểu được tình yêu say đắm kia, mọi thứ đã không còn đau nữa.

“Nhưng là, anh còn rất đau.” Cho đến bây giờ, nhớ tới cô không còn sức sống, tái nhợt nằm trong vũng máu, trái tim anh vẫn luôn tê tâm liệt phế mà thống khổ, đau đớn bao phủ lấy anh. Nếu khi đó cô bỏ anh mà đi, anh nhất định sẽ theo cô, từ bỏ hơi thở, ‘sinh tử tương tùy’ (sống chết cùng nhau). Cũng chỉ là một cách yêu mà thôi. Bạch Nhật Tiêu kéo tay cô đặt lên nơi lồng ngực đang đập mạnh, “Nơi này, rất đau.”

Trời đã sang mùa đông giá rét, giá lạnh gào thét bên ngoài cửa sổ. Những cơn lạnh thấu xương khiến cho cô muốn ôm chặt lấy sự ấm áp của anh. Bạch Nhật Huyền ôm anh, ôm rất chặt, cười vui vẻ đùa giỡn với sợi dây chuyền tên cô trước ngực anh, giống cái của cô như đúc. Dần dần chợt nhíu mày, “Tự (chữ) trong tên của chúng ta giống nhau á.” Cảm giác đầu tiên của cô, là bọn họ trong lúc này lại có sự giống nhau, cảm giác giống nhau đó là tượng trưng cho anh em, lại khiến lòng cô nảy sinh lên cảm giác tội ác. Cô, đang yêu đương với người anh trai của chính mình.

Bạch Nhật Tiêu nhíu mày. Cô luôn luôn có cảm giác bồn khoăn lo lắng này. Nếu để cho cô miên man suy nghĩ cả ngày thì không bằng làm cho cô mệt chết đi, miễn nói mấy câu khiến anh thương tâm. Bạch Nhật Tiêu đưa tay luồn vào trong chăn, giữ lấy đôi môi mềm của cô, nhẹ nhàng tách hai chân của cô ra, để cô chậm rãi ngồi lên trên trên thắt lưng mình. Bạch Nhật Huyền cảm giác được thân thể mình được anh yêu tràn đầy, ngại ngùng dán tại ngực anh, nằm trên vai anh, không dám nhìn, chỉ để anh ôm chặt. Bạch Nhật Tiêu ôm vòng em cô, thông thả mà phập phồng, mềm nhẹ ma sát. Đau đớn của cô còn chưa tan đi, anh không thể cứ mạnh mẽ mà yêu cô được.

Cúi xuống hôn lên một bên tai cô, Bạch Nhật Tiêu thực sự mê luyến cảm giác tốt đẹp khi dung hợp chặt chẽ với cô. “Huyền Huyền, anh yêu em, thật sự, rất yêu em.” Anh nói ra lời tâm tình mê hoặc, thanh âm ái ân tuyệt vời đầy gợi cảm. Bất đầu mãnh liệt dần, Bạch Nhật Huyền không thể khống chế động tác của chính mình, chỉ thầm muốn yêu cô thật sâu.

Nghe những lời yêu thâm tình kéo dài của anh, đóa hoa hồng xấu hổ này của cô rốt cuộc cũng nở rộ. Sự va chạm của anh, sự âu yếm của anh, khiến cho cô có cảm giác được kích tình yêu cùng ngọt ngào, khiến cho cô không tự chủ được mở miệng nói cho anh biết, rằng cô thích được anh yêu. Cùng một cách thức yêu cô, năm năm trước cô đã khóc kêu cầu cứu, năm năm sau đã vui vẻ mà chấp nhận rồi.

Dường như là bởi vì thật lâu không ôm Bạch Nhật Huyền ngủ khiến cho anh tham ngủ không chịu tỉnh lại. Lúc mở mắt, thời gian đã khoảng giữa trưa, cô vẫn còn trong lòng anh, điềm tĩnh nhắm hai mắt.

Cảm giác được mơ hồ có người đang trêu đùa môi mình, cô mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, thấy mặt mày Bạch Nhật Tiêu lại mang nụ cười ẩn tình. Vừa định xấu hổ mà chạy trốn, ngay tức khắc đã bị cái hôn của anh cuốn lại, chỗ nào cũng không đi được, chỉ có thể luân hãm trong tình yêu chuyên chế của anh...

Nằm yên trên lồng ngực anh, thân thể Bạch Nhật Huyền mềm nhũn, rất muốn ngủ tiếp. “Mệt mỗi quá nha ~”

Nghe giọng nói hờn dỗi của cô, trong lòng Bạch Nhật Tiêu xao động không thể bình ổn. Cô bây giờ tựa như một con mèo nhỏ, khiến cho yêu thương của anh như loài cỏ dại lan tràn. “Huyền Huyền, chúng ta kết hôn đi.”

Bạch Nhật Huyền kinh ngạc nhìn anh. Kết hôn, làm sao mà kết hôn? Bọn họ là anh em, tuy rằng việc này chỉ ở trong mắt người khác. Cả hai người muốn kết hôn thì những điều cần phải lo rất nhiều. Bởi vì thân phận hai người yêu nhau rất đặc biệt. Nhưng là, về mặt của anh cũng không phải là đùa cợt. “Nhưng là, ba mẹ thế nào?”

“Anh chỉ muốn biết em có đồng ý gả cho anh hay không.” Anh chỉ cần đáp án của cô, chỉ cần cô không phản đối là được.

Bạch Nhật Huyền do dự thật lâu, nhìn mặt anh càng lúc càng đen. Cô biết nếu bây giờ mà không đồng ý, kế tiếp lại có một trận mưa rền gió dữ. “Anh thật sự muốn lấy em?” Nghịch ngợm cọ cọ nửa người dưới của anh, Bạch Nhật Huyền hoàn toàn không có ý thức đến nguy cơ đang tràn ngập quanh mình.

Bạch Nhật Tiêu đỡ lấy thân mình khiêu khích của cô, “Có nghĩa là em đồng ý gả cho anh?!” Tốt lắm, đã nghe được đáp án mình muốn. Kế tiếp chính là tiếp tục thực hiện nghĩa vụ vợ chồng thôi.

Cô bắt lực ngộ nguy thân mình, “Còn muốn sao? Em đã mệt chết đi được.”

“Là em trêu chọc anh trước!” Hôn lên những nơi nhạy cảm của cô, ngón tay Bạch Nhật Tiêu bắt đầu khiêu khích luồng xúc cảm.

“Em nào có ~” Yêu thương của anh, là không cho phép cự tuyệt. Cô chỉ có thể vui vẻ nhận!

Cô lại nhớ tới phòng anh khi trước. Đạo đó, là mỗi ngày tỉnh dậy trong lồng ngực của anh đón ngày mới, chỉ là đây không phải là quan hệ anh em. Mặc kệ bọn họ trong lúc đó thân mật cỡ nào, lý trí của cô không bao giờ có thể xem loại tình cảm này trở thành tình cảm anh em được nữa.

Kể từ khi trường học có kỳ nghỉ đông, cô nghe theo lời anh ngoan ngoãn ở nhà. Mỗi ngày Bạch Nhật Tiêu đều về nhà cơm nước với cô xong, sau đó mới sang thư phòng hoàn thành mấy công việc đem về nhà. Vì muốn cùng cô, địa điểm làm việc của anh chuyển từ công ty về thư phòng trong nhà, cố gắng chăm lo cho tình yêu cùng sự nghiệp. Nhưng là Bạch Nhật Tiêu cứ làm việc đến nửa đêm khiến cô thực đau lòng, muốn làm nũng một hôm để anh có thể nghỉ ngơi nguyên một buổi tối, nhưng là anh vẫn phải lưu luyến nụ hôn dài rồi phải đi thư phòng.

Ngày xuân đầu tiên, ánh sáng mặt trời xóa tan đi sự âm u, bao phủ lấy biệt thự của Bạch thị.

Một đêm dịu dàng, Bạch Nhật Huyền mệt mỏi ngủ trên bả vai của Bạch Nhật Tiêu. Sợi tóc mềm mại rơi tung trong lồng ngực, trên phần cổ màu đồng của anh. Cánh tay mềm mềm trắng trắng ôm lưng anh, những ngón tay ngọc giao lấy tay anh, mười ngón tay quần quít một chỗ. Eo nhỏ được anh ôm trong cánh tay. Da thịt làm kẻ sát chặt chẽ, cảm thụ hơi ấm của nhiệt độ cơ thể anh.

Lúc Bạch Nhật Huyền ngủ, anh luôn là người tỉnh lại trước. Nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, rồi hôn cho đến khi cô mở đôi mắt nhấp nhem vì buồn ngủ. Bạch Nhật Tiêu thực thích quá nhiều mộng đẹp của cô nhỏ, mê luyến thói quen khi tỉnh lại, lưỡi biếng ma sát lồng ngực anh, bộ dáng nho nhỏ say lòng người.

“Ầm ỉ quá đi ~” Cô nũng nịu nói lời vô nghĩa, thân thể mệt mỏi được anh chuyển sang một cánh ôm khác. “Lái xe cẩn thận, em chờ anh về.” Bạch Nhật Huyền mơ màng nói, bởi vì mấy lần trước lúc nào anh quấy cô tỉnh lại chính là vì muốn cô theo anh đi làm.

Không thích cô rời đi khỏi người mình, Bạch Nhật Tiêu lập tức kẻ sát tấm lưng trắng nõn của cô, siết nhanh thắt lưng, mờ ám mở miệng, “Hôm nay anh không có ca.” Chỉ cần tới gần cô, anh sẽ không có biện pháp không chế tình yêu mê hoặc, hận không thể đem cô cột vào luôn trên người, lúc nào cũng mang theo, lúc nào cũng nhìn, lúc nào cũng yêu chiều được.

“Ừm ~” Trong cơn mộng lung, cô cảm giác được hoa tâm nơi hạ thân được anh âu yếm, khó khăn rên rỉ, sau đó đành bất lực mà cảm thụ.

Lúc Bạch Nhật Huyền tỉnh ngủ hoàn toàn, anh đã tắm cho cô, bây giờ thì đang giúp cô mặc quần áo. Quá xấu hổ, cô kéo áo choàng tắm ở trên bàn che khuất thân thể của chính mình.

“Che cái gì, em còn nơi nào anh chưa thấy qua?” Bạch Nhật Tiêu cười quynh rũ, kéo cô lại gần, siết lấy eo nhỏ của cô, để cô kẻ sát với mình. “Cái gì cũng làm cho em hết rồi, chỉ thiếu chưa giúp em mặc quần áo.” Anh không hề để ý né tránh của cô, nhè nhàng kéo áo choàng tắm của cô ra.

“Ôi chao, thật không có ý gì tốt!” Cô chạy thoát vài bước.

“Không biết nghe lời!” Dễ dàng kéo ngược cô lại, anh dán mình sau lưng cô, “Em làm sao cũng trốn không được, bởi vì anh nhất định sẽ đuổi tới kịp!” Đôi môi ẩm áp của em cắn vành tai cô, mũi hoặc mở miệng.

Cô biết anh nói có ngụ ý thâm sâu vô cùng, ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Ăn xong bữa sáng, Bạch Nhật Huyền mê nheo muốn anh vẽ cho cô, kéo kéo anh vườn hoa hồng đương nở rộ trong ngày xuân đầy ánh nắng rực rỡ, ấm áp lòng người.

Anh đứng ở ngoài bụi hoa, nhìn ánh nắng đọng trên gương mặt tươi cười của cô, có hương vị của mùa xuân hòa lẫn với mùi thơm cơ thể từ Bạch Nhật Huyền. Khóe miệng say lòng người nhấc lên, gương mặt anh tuấn ôn hòa, nhìn người con gái dưới ánh mặt trời mà mỉm cười. Bút vẽ tới tới lui lui trên giấy. Bạch Nhật Tiêu đã dùng những nét vẽ tuyệt diệu nhất vẽ nên tình yêu lung linh khắc sâu tận đáy lòng.

Cô dựa vào ngực Bạch Nhật Tiêu, nhìn kiệt tác của anh. Trong bức vẽ, cô giống như tiên vậy nha, lưu luyến chăm sóc những đóa hoa hồng kiều diễm. “Em làm sao mà chưa bao giờ biết anh vẽ đẹp như vậy đó, anh học khi nào vậy?” Cô mỉm cười hỏi anh.

Bạch Nhật Tiêu nắn nắn má cô, “Chuyện em không biết đâu chỉ mỗi việc này?!” Trong giọng nói của anh rõ ràng mang theo chút giận. Tình yêu thấm thiết của anh cô không biết, yêu chiều của anh cô không biết, thâm tình không thay đổi của anh cô không biết, quyết định cả đời yêu cô của anh, cô cũng không biết!

“Anh cái gì cũng không nói làm sao mà em biết được chứ?” Biết rõ cô không thông minh còn đả kích cô nha!

Bất đắc dĩ nhìn cô, Bạch Nhật Tiêu thực sự bị sự trì hoãn của cô chọc đến dở khóc dở cười. Anh ma sát mái tóc cô, “Nhưng mà, thật đúng là có một việc anh cũng không biết.” Anh nhìn cô, giọng nói đầy vẻ nghi hoặc.

Không biết cái gì cơ?” Bạch Nhật Huyền hỏi. Anh thông minh như vậy, cũng có chuyện không biết?

“Anh không biết, tại sao anh lại yêu em đến vậy...” Lo cô sẽ ngại ngùng, anh dịu dàng nói. Ngay lúc vừa nói xong, Bạch Nhật Tiêu liền ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn sắp lải nhải của Bạch Nhật Huyền, miễn cho cô hỏi nhiều thêm, khiến anh không thể không mang tình yêu say đắm này tự nói ra miệng rõ ràng thế này.

Bạch Nhật Huyền vốn nên thẹn thùng, nhưng cô bỗng nghĩ đến một vấn đề quan trọng hơn!! Cô đẩy anh đang triển miên ra, “Anh có vẻ hay nói mấy lời ngọt ngọt ~” Giọng điệu có vẻ ghen tuông, “Năm năm ở Mỹ, có ngọt với người con gái nào khác hay không, nói coi?!” Hai mắt cô nhìn anh chăm chăm.

Cô nhóc con này nha, ham muốn giữ lấy cũng rất mạnh! Nhưng rất hợp với tâm ý Bạch Nhật Tiêu, điều này chứng tỏ cô thực để ý anh! Nở nụ cười sáng lạn, Bạch Nhật Tiêu ôm nhanh cô, “Bị em mê đến thần hồn điên đảo, còn có tinh lực nào mà quên với cô gái khác?” Có cô, dù có thấy anh cũng sẽ không thấy người con gái nào khác nữa.

Bạch Nhật Huyền vừa lòng cười, ngoan ngoãn ngồi trên đùi anh, vươn cánh tay mảnh khảnh ôm chặt anh, ngọt ngào mà mở miệng, “Em cũng bị anh mê đến thần hồn điên đảo, không nhìn được người nào khác ~”

Bé cưng nói ngọt luôn khiến sự cứng chiều của anh lan tràn như cỏ dại. Được cô nói ngọt một câu xoa dịu sự hoang mang lo sợ, anh chỉ tham luyến giờ khắc này có thể mãi ôm cô như vậy.

Người làm trong nhà đã tập được thói quen hai người này nói chuyện yêu đương trong phòng khách lúc vắng vẻ. Chỉ cần cả hai không hành động thái quá, người làm có thể xem như không thấy những hành động thân mật này.

Bạch Nhật Tiêu lẫn Bạch Nhật Huyền cũng không thỏa mãn phạm vi yêu đương trong biệt thự. Sau buổi trưa, khi mặt trời đã ấm áp hơn, anh nắm tay cô đi dạo trên đường. Đám đông lộn xộn cũng không thể bằng hai trái tim đang kết nối. Cô hưng phấn kéo cánh tay Bạch Nhật Tiêu, vô cùng thân thiết mà dựa vào bên người anh. Tựa như anh đã nói, tình yêu là chuyện của hai người, tình yêu của bọn họ không chỉ là yêu bình thường.

Được anh ôm lấy, bước chậm chậm trong đám đông, Bạch Nhật Huyền chợt nhớ tới buổi biểu diễn cho ngày Kỷ niệm thành lập trường trước kia. Khi đó anh cũng đã nói, sẽ dùng dịu dàng cả đời này để cưng chiều cô. Đối với người khác, anh vẫn lạnh lùng cao ngạo như trước. Chẳng qua, chỉ dịu dàng với mỗi mình cô. Từ rất nhiều năm về trước, anh cũng đã dùng hành động nói cho cô biết, anh yêu cô nhiều lắm.

Trong phòng ăn lớn có thể ngắm khung cảnh bên ngoài không hề có một bóng người, chỉ có những sợi ruy băng màu hồng nhạt tung bay. Mùi hương của hoa hồng dưới ánh chiều tà màu vàng chiếu rọi xuống càng

thêm kiều diễm, kết hợp hoàn mỹ với khuôn mặt hiện lên ý cười vui vẻ của Bạch Nhật Tiêu. “Ăn cơm thôi mà, có tất yếu phải bao toàn bộ nhà ăn rồi trang trí thế này hay không nha?” Bạch Nhật Huyền có chút bất mãn nói, bởi vì việc Bạch Nhật Tiêu làm hơi hơi khoa trương.

“Có tất yếu hay không, em lập tức sẽ biết.” Anh đem cô nhóc tò mò ngồi trên đầu bàn ăn, chính mình lại rời khỏi, để cô chờ một lúc lâu đến nỗi đã có chút bất an.

Trong nhà ăn chợt vang lên thanh âm lãng mạn của một khúc dương cầm. Cô đã biết ý muốn của anh, đây là hôn lễ trong mộng...

Bạch Nhật Tiêu dịu dàng cười, tuần tú thâm tình, khóa chặt đôi mắt đầy xấu hổ của cô. Ánh chiều tà đầy dịu dàng phủ xuống người anh. Cầm trong tay một bó hoa hồng tươi mát đặt vào lòng cô, nâng khuôn mặt ửng đỏ kia lên, hôn một chút trên vầng trán.

“Tiêu?” Bạch Nhật Huyền co quắp, bất an, lại không có biện pháp cự tuyệt sự thâm tình này, đành trơ mắt nhìn anh lấy ra một cái nhẫn quý giá, đeo vào ngón tay cô.

Bạch Nhật Tiêu hôn nhẹ lên ngón tay vừa đeo nhẫn, rồi nắm tay cô thật chặt. “Anh vẫn chờ để nhận một thân phận em cho anh. Một thân phận, thân phận để vĩnh viễn ở bên cạnh anh.” Anh nhẹ nhàng hôn lên vầng trán thanh tú, dịu dàng ma sát hai má cô. “Huyền Huyền, anh không quan tâm cái nhìn của người khác, chỉ cần em nguyện ý, lấy thân phận là người yêu bên cạnh anh mãi mãi.” Bạch Nhật Tiêu mê luyến nhìn ánh mắt cô, chờ đợi một câu trả lời khẳng định.

Bạch Nhật Huyền bắt đầu mê muội, và cũng hiểu rất rõ tình yêu của anh là khó có thể kháng cự. Cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, kiễng mũi chân lên, nhẹ nhàng hôn một chút lên đôi môi kia. Giống như một đóa hồng xấu hổ, hai má đỏ bừng dán chặt vào ngực anh, “Em yêu anh.”

Dùng cánh tay vững chãi ôm Bạch Nhật Huyền thật chặt, gần như muốn khảm cô vào trong thân thể. Khuôn mặt thâm tình của Bạch Nhật Tiêu tựa vào đỉnh đầu cô, thề, giờ khắc này sẽ ôm chặt lấy, không để cô rời khỏi nửa bước. Quanh quẩn bên người họ, là tình yêu cùng sự thâm tình là khắc sâu. Tâm hồn qua một thời gian dài chờ đợi, rốt cuộc cũng đã thu hoạch được kết quả, gắn bó mãi mãi.

30. Chương 30: Quan Hệ Che Giấu.

Anh thực thường thức sự hiểu ra của cô, nếu cô lại tiếp tục giãy giụa hã, động tác kế tiếp của anh là sẽ ôm cô vào trong lòng.

Cả hai yêu nhau trong ngọt ngào được một thời gian, chỉ có ba tháng ngắn ngủi, An Như Nguyệt đã từ Mỹ quay trở về. Tuy rằng bà không nói ra miệng, nhưng bọn họ đều rõ ràng rằng, bà trở về, là vì ngăn cản tình cảm lưu luyến của hai anh em đã nảy sinh. Bạch Vĩ Minh vẫn là không thể buông tha hai người. Nhưng cho dù mọi chuyện thế nào, ở trong mắt người ngoài, cả hai đều là anh em thân thiết. Nếu tin tức bọn họ yêu nhau bại lộ, mặc kệ là đối với họ và đối với Bạch thị, chắc chắn sẽ gây nên sự đả kích không nhỏ.

Đầu mùa xuân, Bạch Nhật Huyền mỗi ngày được anh ôm rất chặt đi vào giấc ngủ, chiếm được sự che chở không một kẻ hở nào của anh, tự nhiên lại không mắc bệnh vào mùa xuân nữa. Cô cầu xin mọi cách mới có thể chuyển ra khỏi phòng anh. Bạch Nhật Huyền thực sự không muốn nói cho An Như Nguyệt biết chuyện cả hai yêu nhau sớm như vậy. Tuy rằng Bạch Nhật Tiêu nói chuyện này sớm muộn gì cũng phải làm, anh sẽ không chờ lâu lắm để quang minh chính đại ở bên cạnh cô. Sở dĩ chậm công bố, chủ yếu là muốn cô đừng cảm mà thương anh, sẽ được xã hội tán thành. Như vậy thân phận của cô chỉ cần rõ ràng, nhưng sẽ khá phức tạp. Anh còn tìm một biện pháp vẹn cả đôi đường, để có thể cho cô không phải chịu bất cứ sự tổn thương nào nữa.

An Như Nguyệt trở về trước sinh nhật cô vài ngày. Về nước ngày đầu tiên, bà liền hẹn Chung gia cùng dùng bữa tối. Đây là ý tứ của Bạch Vĩ Minh, Chung Thi Âm cùng Bạch Nhật Tiêu cũng sẽ tham dự. Nói cho hay thì đây là bạn già hàn huyên ôn chuyện, ai nấy đều có thể thấy được, đây là bữa tối thân mật. Bạch Vĩ Minh cùng Chung gia bắt đầu dự án đã muốn có mặt mày, lợi ích kết hợp có thể khiến hai bên tin cậy lẫn nhau là phương pháp tốt nhất, đồng thời cũng có thể giải quyết luôn gièm pha chuyện loạn luân của hai anh em nhà này.

Bạch Nhật Tiêu vốn nghĩ rằng đây là tiệc tối đón gió tấy trần vì An Như Nguyệt, chỉ có Bạch Nhật Huyền và An Như Nguyệt ở nhà. Anh tan tầm liền vội vàng chạy tới. Sau khi nhìn thấy Chung Thi Âm mới hiểu rõ mọi chuyện. Bạch Nhật Huyền ngồi cạnh Chung Thi Âm rất nhạt nhẽo, mà anh cũng chẳng thèm liếc đến hướng ngồi Chung Thi Âm một cái, lập tức đi thẳng đến bên người của Bạch Nhật Huyền, ngồi xuống.

Cô nghe thanh âm anh ngồi xuống. Bạch Nhật Tiêu tức giận, bởi vì cô bắt anh cho cô tháo nhẫn xuống. Cô không dám nhìn anh. Mà anh biết, cô lại lùi bước.

Anh túm lấy bàn tay đặt dưới bàn của cô, nhưng cô vẫn giãy giụa. Bạch Nhật Tiêu biết cô đương rất khó xử, nhưng là nếu anh không nắm chặt cô như vậy, giãy tiếp theo cô sẽ bán chính bản thân mình đi. Đây không phải biệt thự của Bạch thị, chung quanh bọn họ tất cả đều như là hồ rình mồi, cô lại không đủ kiên định, lập trường có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Mà anh, không thể cho cô có cơ hội thay đổi chút tâm ý nào!

Chung Thiên Lân muốn đánh vỡ bầu không khí cứng ngắc, giả bộ hiền lành mở miệng, “Nhật Tiêu, nghe nói cháu đã thành công thu mua chứng khoán của Tô Thụy. Mới về nước được nửa năm có thể làm chuyện như vậy ở trong giới tài chính, thực sự là rất giỏi đấy!” Ông hút tẩu thuốc, nói ra chuyện đang nóng sốt nhất trong thương giới, nói ra một cách máy móc.

Bạch Nhật Tiêu ngạo mạn nhếch khóe miệng, “Chung đồng quá khen.” Tay anh còn đang cầm lấy tay Bạch Nhật Huyền dưới bàn, mười ngón tay đan vào nhau. Anh thực thưởng thức sự hiểu ra của cô, nếu cô lại tiếp tục giãy giụa hử, động tác kế tiếp của anh là sẽ ôm cô vào trong lòng.

“Thi Âm thực thưởng thức được tác phong cháu thu mua chứng khoán. Trong hội nghị con bé cũng xem trọng Hoàng Đình, có thể gạt được mối lớn như vậy. Hai đứa thực sự là ăn ý với nhau.” Ông ta dần dần chuyển hướng đề tài sang vấn đề chính của hôm nay.

Anh tựa lưng vào ghế, khóe mắt có ý cười châm chọc, “Hoàng Đình đối với Tô Thụy là tình thế bắt buộc, có thể chiếm được đó là dự kiến bên trong.” Anh không cần thiết phải cho Chung Thiên Lân mặt mũi. Bạch Nhật Tiêu anh ghét nhất là bị người khác sắp đặt, nhất là cái loại tiệc tối thân mật này.

Cuối cùng Chung Thiên Lân chỉ có thể cười hai tiếng cứng nhắc, trong mắt còn biểu lộ sự tán thưởng với Bạch Nhật Tiêu. Quyết đoán đến như vậy nhất định là phong độ của một đại thương, không phải tự nhiên có thể để cho người khác thao túng. Bạch Nhật Tiêu này chính là một người như vậy! Nhân tài thế này, tuyệt đối không thể cho người khác chiếm được món hời này.

Những năm gần đây, ông vẫn xem trọng Bạch Nhật Tiêu. Tuy rằng thăng nhóc này rất cao ngạo, nhưng làm việc lại quyết đoán lưu loát, không ra tay đó là do nó khinh thường, mà vừa ra tay thì chắc chắn là nhanh, chuẩn, độc. Ông thực sự rất muốn để cho Hoàng Đình trở thành hậu thuẫn của Chung thị, có được Hoàng Đình gia nhập liên minh, Bạch thị cũng tự nhiên thân thích, đối với việc khai thác thị trường Âu – Mỹ của Chung thị là một cơ hội lớn. Cho nên, Bạch Vĩ Minh muốn nhân việc đính hôn cùng Chung thị, đáp ứng nhanh gọn, thêm vào điều khoản này trong hợp đồng hợp tác song phương. Việc Chung Thi Âm mấy năm nay để tâm đến Bạch Nhật Tiêu ông đều biết rõ. Mà bản thân ông cũng tin tưởng con gái của mình có thể khiến Bạch Nhật Tiêu gật đầu.

Sắc mặt An Như Nguyệt rất khó coi, bắt đầu từ khi Bạch Nhật Tiêu ngồi xuống bên người Bạch Nhật Huyền. Bà không giống Bạch Vĩ Minh muốn thực hiện đính hôn với Chung gia, làm như vậy chỉ có thể khiến mâu thuẫn giữa hai người trở nên gay gắt hơn. Nhưng là bà khuyên cũng vô dụng, gã đàn ông kia chỉ là nghĩ đến việc hần có thể lấy thúng úp voi. Bà biết, bây giờ nếu bà xóc khăn trải bàn lên, tư tình của hai anh em chắc chắn sẽ lộ rõ. Hôm nay bà chỉ muốn xem xét thái độ của Bạch Nhật Tiêu, nó quá mạnh mẽ cứng rắn, muốn thuyết phục nó cưới Chung Thi Âm là chuyện không có khả năng. Như vậy, cũng chỉ có thể xuống tay đối với Bạch Nhật Huyền. Bạch Nhật Huyền rất yếu đuối, có hy vọng lớn hơn nữa. Tuy rằng chia rẽ uyên ương là điều bà không vui, nhưng hai đứa nó bên nhau thực sự là một sai lầm. Khổ tâm của bà, bà tin rằng Bạch Nhật Huyền sẽ hiểu.

Tay cô không thể cử động tự do, chỉ có thể thật xấu hổ mà dùng độc một tay còn lại dùng cơm. Bạch Nhật Tiêu thực cố ý, giống như muốn công khai mối quan hệ của bọn họ vậy. Cô làm gì anh cũng làm theo đó, theo sát rất chặt.

Chung Thi Âm thì ngay cả mắt cũng không dám nâng lên một chút, lại càng không dám chuyển hướng tầm mắt sang hai người bên kia. Bạch Nhật Tiêu bước vào lại ngồi yên bên người Bạch Nhật Huyền, không hề cho cô cơ hội. Cô còn vọng tưởng có thể ngăn cản tình yêu không đúng này của anh.

Toàn bộ tiệc tối cũng chỉ có thể dùng đến hai chữ ‘xấu hổ’ để hình dung. Tiếng nói chuyện cực nhỏ, mọi người đều chăm chú vào bàn ăn. Chỉ có An Như Nguyệt vì không muốn không khí căng thẳng, đôi lúc sẽ nói chuyện buồn bán cùng với Chung Thiên Lân.

Sau khi tiệc tan, An Như Nguyệt dụng tâm kín đáo sắp xếp xong, Bạch Nhật Tiêu không thể không đưa Chung Thi Âm về nhà.

Bạch Nhật Huyền bắt an xoay mặt sang nhìn ngoài cửa sổ. Cô biết, An Như Nguyệt nhất định đã biết được điều gì đó. Cô thực sự lo lắng, không có Bạch Nhật Tiêu ‘hộ giá hộ tống’, An Như Nguyệt có đưa ra yêu cầu gì với cô, như vậy, cô căn bản không thể chống đỡ được.

“Huyền Huyền”, An Như Nguyệt cố ý đẩy Bạch Nhật Tiêu đi, vì muốn cùng cô con gái nói chuyện thực rõ ràng.

“Chuyện gì vậy, mẹ?” Giọng nói của cô hơi run, nhưng cô vẫn tận lực che giấu sự bất an của chính mình.

“Ngày kia chính là sinh nhật hai mươi mốt tuổi của con. Cũng là con gái lớn rồi, trong trường có nam sinh nào con thích hay không, nói ẹ.” Bà dịu hòa nói, cố gắng thật uyển chuyển. Bà biết Bạch Nhật Huyền là đứa trẻ thích ăn mềm.

Cô ấp úng không biết nên trả lời như thế nào.

“Nếu không có, mẹ cũng quen một anh chàng thành đạt rất được đó nha.” Giọng nói của bà có vẻ như trêu chọc, thật giống như không phải cố ý đẩy Bạch Nhật Huyền đến đường cùng, “Ngày mai nó cũng về từ Mỹ, mẹ đã mời nó tham gia tiệc sinh nhật của con rồi.” Bà không cần thiết phải nói trắng ra, bởi vì Bạch Nhật Huyền đã hiểu.

Lòng của cô run rẩy. Cô biết vì anh trai, cô nên cự tuyệt. Nhưng là nhớ tới lúc trong phòng bệnh, An Như Nguyệt kích động nói, cô nhất định là con gái của bà, thì cô không thể cự tuyệt được. Cô hiện tại giống như đã mất đi điểm tựa đòn bẩy, không thể tìm được cân bằng.

“Mẹ rất muốn biết bộ dáng Huyền Huyền của mẹ yêu đương nha. Ai cũng nói con gái khi yêu đẹp hơn bình thường, mẹ rất muốn nhìn, bộ dáng Huyền Huyền đẹp hơn bình thường.” Nói ra như vậy, lòng An Như Nguyệt cũng rất rối rắm. Bà làm sao mà không sợ hãi ánh mắt thế tục. Bọn họ rõ ràng không phải là anh em ruột, nhưng là bà lại muốn chia rẽ cả hai đứa. Nhưng nếu không làm như vậy, rất nhiều phiền toái theo đó mà xảy ra, khiến tất cả ứng phó không nổi. Vì an ổn, chỉ có thể hy sinh tình yêu. Huống chi đỉnh hôn này vĩnh viễn là có lợi đối với Bạch thị. Có lẽ bây giờ sẽ đau khổ, nhưng hết thảy rồi cũng sẽ qua đi.

31. Chương 31: Bên Trọng Bên Khinh.

“Tôi chính là vô tình như vậy, tình của tôi chỉ có thể ột mình cô ấy”

Cả quãng đường, Chung Thi Âm im thin thít. Cô đang nhìn sắc mặt của anh, âm trầm, thô bạo, giống như là diêm báo bão táp đương tới gần. Cô rất muốn nói cho anh biết, tình cảm lưu luyến như vậy là không thể xảy ra được, nhưng cô vẫn do dự không dám mở miệng.

Cô muốn nói, anh không hiểu sao? Nhưng là, anh vẫn yêu.

Xe của anh vững vàng dừng trước cửa lớn. Anh không nói lời nào, nhưng là Chung Thi Âm đã biết, cô lập tức phải xuống xe.

“Tiêu”, lý trí nói cho cô, cô hẳn là nên nói ra chuyện này. “Em biết là anh không muốn nghe, nhưng có thể cho em nói mấy câu hay không?” Giọng nói của cô gần như cầu xin.

“Biết tôi không muốn nghe, cô đừng nói.” Giọng nói của anh giống hệt như khuôn mặt, lạnh lẽo như băng.

Cô dùng khí, chợt áp sát vào người anh, chảy nước mắt mà hôn lên đôi môi kia.

Bạch Nhật Tiêu không nghĩ tới chuyện cô thể nhưng lại chủ động như vậy. Trong trí nhớ của anh, Chung Thi Âm luôn luôn hành xử nhã nhặn, bình thản chịu đựng mọi thứ. Cô thành lĩnh hồn như vậy, anh khó lòng mà phòng bị. Sau giây phút khiếp sợ, anh đẩy mạnh cô ra. Xem ra, bạn bè nhiều năm bạn bè với nhau, anh không cứng rắn đá thẳng cô ta xuống xe. Ai biết cô ta thể nhưng, nước mắt lưng tròng lẫn nhai tình cảm yêu thương gì đó.

“Anh không thể ở bên cạnh cô ta. Hai người là anh em, đây là chuyện trời đất không dung thứ!” Chung Thi Âm kích động hét lên, “Tại sao anh không hề nghĩ đến em, em yêu anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ, một chút anh cũng không hề nhìn thấy?”

Bạch Nhật Tiêu không hề có cảm giác đau lòng, “Nói xong, xuống xe.”

“Tiêu, cô ta là em gái của anh. Em rất cuộc kém cô ta ở chỗ nào. Anh, cho dù vi phạm luân lý đạo đức cũng muốn ở bên cạnh cô ta sao?” Cô cầm lấy bàn tay anh, “Đừng ở bên cạnh cô ta nữa, hai người không có khả năng.” Chung Thi Âm không muốn giữ hình tượng. Cô không cần. Quan trọng nhất là lời anh ra khỏi vực sâu kia. Cô không thể trở mắt nhìn anh sa đọa. Muốn cô giao thân thể này, cô tối nay cũng muốn dùng tình yêu thức tỉnh anh.

Bạch Nhật Tiêu giận dữ rút tay ra. “Đừng để tôi nói lần thứ ba, xuống xe!” Anh nổi giận, vì cô không biết sống chết, vì ‘khẩu bất trạch ngôn’ (lời nói không hề có sự chuẩn bị hay suy xét gì) của cô.

Chung Thi Âm leo lên trên người anh, “Tiêu, em không cần anh yêu em. Nhưng là anh cho em một cơ hội được không? Vì anh, em có thể làm bất cứ điều gì.” Cô biết một khi anh nổi giận là không thể chọc vào, nhưng là yêu anh, cô không có một chút sợ hãi.

Sự thanh nhã cao quý cùng rụt rè của cô gái này, anh đã từng rất trọng. Anh cũng đã từng vì không thể hỏi trả tình cảm cho cô mà cảm thấy áy náy. Cho nên lúc ở Boston, lúc nhìn thấy cô anh vẫn còn chút ít ôn hòa. Nhưng là hiện tại, hành vi này của cô hoàn toàn chọc giận anh. Anh chán ghét cô chủ động dâng hiến như thế này.

Chung Thi Âm bị anh đẩy mạnh ra, ngã xuống ghế.

“Anh làm sao có thể vô tình như vậy? Em yêu anh đến thế...” Cô tuyệt vọng khóc lên.

“Tôi chính là vô tình như vậy, tình của tôi chỉ có thể ột mình cô ấy. Cô thực sự đã thành công trong việc chọc giận tôi. Cút ngay lập tức!” Anh mở cửa xe giúp cô. Nếu cô không muốn cút khỏi, anh sẽ không ngần ngại chuyện có phong độ hay không túm cô đá thẳng xuống xe.

“Anh sẽ hối hận, hai người sẽ không có kết quả gì tốt!” Lúc cô bị anh lôi xuống xe, đột nhiên quát lớn lên. Anh chà đạp tình cảm của cô như vậy, thì Chung Thi Âm cô sẽ mỗi mắt trông chờ, tình cảm đó của anh sẽ bị người đời phỉ nhổ!

Cả đầu Bạch Nhật Tiêu bây giờ chỉ còn suy nghĩ, không biết Bạch Nhật Huyền có bị An Như Nguyệt mê hoặc rồi hay không? Anh lo lắng muốn đòi mạng, lại không ở bên cạnh cô, có phải cô đã buông hết vũ khí mà đầu hàng? Cô lúc này, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hấn. Bộ dáng như thế rõ ràng vừa lâm trận đã muốn đào thoát. Anh thật vất vả mới có thể khiến cho cô tiếp nhận mình, làm sao có khả năng cho phép cô không chịu trách nhiệm mà vứt bỏ anh!

Bạch Nhật Tiêu nằm ở trên giường, bất an không yên. Cô lo lắng, khi Bạch Nhật Tiêu đưa Chung Thi Âm về nhà, có thể hay không xảy ra chuyện gì đó? Cô lo lắng không biết làm cách nào đối mặt với yêu cầu của An Như Nguyệt? Cô lo lắng Bạch Nhật Tiêu sẽ ép hỏi, cô rồi sẽ lâm vào thế khó xử...

Cửa phòng mở. Cô biết, anh đã quay trở lại.

Anh đi vào phòng, ôm lấy thân mình nhỏ nhắn xinh đẹp của cô. Anh vốn muốn trách cứ cô không đủ coi trọng mình, trở mắt nhìn anh nhường cho người khác. Nhưng lời nói đã nghẹn trong cổ họng, làm sao cũng không nên lời. Anh, làm sao có khả năng quở trách cô?

Bạch Nhật Huyền đưa tay khoác lên trên lưng anh. Cô biết, hành động hôm nay của mình đã khiến anh bị tổn thương. Nhưng cô cũng không có cách nào để tổn thương An Như Nguyệt. Cẩn chặt rằng, cô vẫn quyết

định mở miệng. “Tiêu, anh đính hôn với chị Thi Âm được không?” Giọng nói của cô đang run rẩy. Bởi vì cô biết, lời nói vừa ra khỏi miệng, anh nổi giận là chuyện tất nhiên.

Anh đẩy mạnh cô ra, bi thương nhìn cô. “Tại sao em luôn muốn giao anh cho người khác?!” Bạch Nhật Tiêu tức giận, thậm chí phẫn nộ. Nhưng điều anh thương tâm hơn là, cô rõ ràng muốn yêu anh, nhưng cứ muốn đẩy anh ột người khác!

Bạch Nhật Huyền nước mắt lưng tròng, cầm lấy tay anh. Trước khi cơn giận của anh bộc phát cần phải nói cho hết lời. “Em không phải giao an cho chị Thi Âm, chỉ là nếu làm như vậy, mẹ sẽ yên tâm. Cho dù hai người đính hôn, chúng ta vẫn có thể bên nhau mà. Em sẽ không để ý quan hệ giữa anh và chị Thi Âm. Được không?” Đây là biện pháp tốt nhất cô có thể nghĩ đến. Cô cho rằng, vì An Như Nguyệt, Bạch Nhật Tiêu có thể đáp ứng. Nhưng anh lại gạt mạnh tay cô ra.

“Em không để ý, thì anh để ý!!” Nếu không phải cửa phòng đóng chặt, tiếng quát của anh nhất định sẽ đánh thức An Như Nguyệt. Nhưng là anh cố gắng đè ép xuống. “Anh biết em rất rộng lượng, tùy tiện đem anh cho người nào cũng chẳng sao cả. Nhưng anh thì không có cách nào miễn cưỡng bản thân mình ôm người con gái nào khác ngoài em!!”

Nàng khóc lại tạo nên tay hấn, nức nở nói, “Ta không có muốn đem người tặng cho nàng, ta chỉ là muốn làm ẹ yên tâm, mẹ không hy vọng chúng ta cùng một chỗ.” Đây là của nàng giải thích, hấn lại theo của nàng giải thích lý thấy được, ở lòng của nàng lý, An Như Nguyệt so với hấn quan trọng hơn.

Bạch Nhật Tiêu đau lòng nhìn cô. Thất vọng, ưu thương. “Mẹ nói không hy vọng chúng ta bên nhau, em sẽ để cho anh đính hôn với Chung Thi Âm. Nếu mẹ muốn em cùng với người khác, em có phải muốn kết hôn với người đàn ông đó?!” Anh biết tình cảm cô thương anh không đủ, thậm chí so với tình cảm của anh chỉ bằng một góc của núi băng. Nhưng là, muốn anh chấp nhận chuyện này, anh thực sự rất khó khăn, mà cũng không tiếp nhận được.

Bạch Nhật Huyền không có cách nào mà trả lời anh, bởi vì quả thật, An Như Nguyệt đã sắp xếp cô cho người khác. Cô không có cách nào nói cho anh biết, cô thực đã dao động. An Như Nguyệt đối với cô, mỗi một câu đều tự đáy lòng như vậy, cô không cự tuyệt An Như Nguyệt được.

Cho dù cái gì Bạch Nhật Huyền cũng không nói, anh vẫn hiểu được cô đã dao động. Chỉ cần người khác đối xử với cô dịu dàng, cô đã chịu không được. An Như Nguyệt mới nói mấy câu đã khiến cô sinh ra ý tưởng buông tay anh. Bạch Nhật Tiêu áp chế cơn đau lòng, đem ý định vứt bỏ mình của Bạch Nhật Huyền ôm chặt vào trong lòng. “Nói cho anh biết, em sẽ không rời khỏi anh.” Anh không muốn trách cứ cô. An Như Nguyệt yêu cô đến bao nhiêu, anh có thể hiểu.

Cô ôm chặt lấy thắt lưng của anh, “Em sẽ không rời khỏi anh.” Đang nói ra câu tiếp theo, cô muốn trấn an anh, hôn anh, nắm tay anh thật chặt, “Nhưng trong thời gian mẹ vẫn còn ở đây, chúng ta trước hết hãy tách ra, được không?” Cô cố gắng nói uyển chuyển hơn, lại vẫn châm lên lửa giận của Bạch Nhật Tiêu.

Thân thể Bạch Nhật Tiêu cứng ngắc. Anh có thể vì cô vượt mọi chông gai, nhưng cô một lần nữa lại lùi bước, vậy còn anh dùng sức mạnh gì mà để tiếp tục đây? “Anh ở trong lòng em, có cũng được mà không có cũng chẳng sao cả?” Anh cắn răng gặm nhẹ, sự tuyệt vọng không khổng chế được có thể nghe thấy rất rõ. Đau thương đứng lên từ giường của cô, nhìn cô, nước mắt không khổng chế nổi chảy ra, “Ồ bên cạnh anh khó xử cho em đến như vậy sao? Nói ẹ biết em yêu anh khó đến như vậy sao? Anh có thể liều lĩnh yêu em, nhưng tại sao đến em lại khó khăn đến thế?!”

Cô cũng xuống giường, nín lấy góc áo của Bạch Nhật Tiêu, muốn trấn an cảm xúc cho anh. “Anh đừng như vậy. Em chưa từng chia tay với anh. Chỉ là em không muốn để ẹ biết chúng mình bên nhau. Mẹ đã rất khổ sở rồi, nếu mẹ biết em phản bội mẹ, mẹ sẽ rất đau khổ.” Giọng nói của cô đứt quãng. Đón đau của Bạch Nhật Huyền cô, không hề kém so với Bạch Nhật Tiêu.

32. Chương 32: Là Anh Trước Tiên.

“Chỉ cần em yêu em, em sẽ không bao giờ phải xin lỗi anh.”

Ánh mắt của anh đỏ ngầu, khó khăn nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô. Bị ai cũng như tuyệt vọng, mặc kệ là ở bất cứ thời điểm nào, Bạch Nhật Tiêu anh vĩnh viễn cũng không phải là người thứ nhất cô để ý đến. Mà anh, mọi chuyện luôn vì cô trước tiên. “Còn anh thì sao? Anh sẽ không khổ sở ư?” Giọng nói của anh không dồn dập nữa, chỉ là đang ép hỏi, ép cô đến đường cùng.

Bạch Nhật Huyền nức nở túm lấy cánh tay anh, “Em biết...”

“Em có biết anh yêu em nhiều đến như thế nào không?” Anh chỉ vào nơi ngực trái của mình, “Yêu đến, ngay cả nơi này cũng không có cách nào dừng lại!” Anh nói lớn hơn một chút. “Lấy lòng em, che chở em, nhân nhượng em, cưỡng bức em, nhốt em, khống chế em, mềm cứng, cái gì anh cũng làm cả. Chỉ cần có thể giữ lại em, chỉ cần có thể để em yêu anh, anh cái gì cũng đều làm. Anh không quan tâm đến ánh mắt người khác như thế nào, cũng không quan tâm đến việc thương tổn người khác như thế nào. Tất cả chỉ là vì có được em. Thật vất vả mới đợi được em nói một tiếng thích anh, anh nghĩ lúc đó, anh đã có được toàn bộ thế giới này.” Bạch Nhật Tiêu cười thắm, ánh trăng sáng ngời trên gương mặt nhòa nước mắt của anh, “Nhưng là, em lại chú ý anh được bao nhiêu? Ở trong lòng em, bất cứ người nào cũng có thể quan trọng hơn anh!” Giọng nói của anh vốn không lớn. Mà Bạch Nhật Tiêu cũng không nói thêm điều gì nữa. Anh sợ, nếu không thể khống chế được, lại tổn thương cô một lần nữa.

Bạch Nhật Tiêu cảm thấy thâm tình của mình đã bị cô đập nát, mê luyến vỡ tan. Anh không còn sức lực nào, cố gắng nhấc lên. Tất cả đều ở lại chung quanh cô. Anh không dám quay đầu, bởi vì sợ ánh mắt của người con gái đó. Cánh cửa phòng vang lên âm thanh dữ dội. Âm thanh này thật lớn, so với âm thanh tan nát cõi lòng trong anh, càng vang, càng chói tai hơn.

Xe của Bạch Nhật Tiêu, giữa màn đêm rời khỏi biệt thự như bão táp. Tựa như một đêm kia cô lựa chọn rời đi, mọi thứ đã quá xa rồi.

Khi An Như Nguyệt cũng những người làm đuổi tới phòng, chỉ còn Bạch Nhật Huyền ngồi dưới đất, khóc khàn cả giọng.

Nếu một giây trước đó cô còn do dự mà buông anh ra, thì một giây này, lòng của cô đã không muốn rời khỏi anh nữa. Cô đã từng nghĩ đến, Bạch Nhật Tiêu có lẽ sẽ ở cùng một chỗ với Chung Thi Âm. Cô nghĩ đến, Bạch Nhật Tiêu có lẽ không yêu cô như vậy. Cô nghĩ đến, mình có lẽ nên nhận người An Như Nguyệt đã sắp xếp. Nhưng lúc anh đá cửa mà đi, âm thanh đó, hòa với âm thanh nát vỡ trong lòng cô, thì lòng đã đau đớn đến thế.

Bạch Nhật Huyền cô không phải là người có đủ cảm giác an toàn. Rất nhiều chuyện nếu anh không nói, cô vĩnh viễn cũng không thể nào biết. Tựa như việc anh yêu cô, tựa như việc anh lại yêu cô đến như vậy, tựa như việc cô là cả thế giới của anh. Chính là vì sự tự ti quá phá, cô đã từng nghĩ đến chuyện tình cảm lưu luyến của cả hai không phải là kết quả tốt nhất. Một ngày nào đó, cô tìm được một người con trai thích hợp hơn, anh cũng tìm được một cô gái thích hợp hơn. Nhưng là khi đối mặt với tình yêu của anh, cô không chịu nổi một chút dả kích.

Bạch Nhật Huyền không dám đuổi theo. Cô sợ sự lạnh lùng của anh, sợ sự phần nộ của anh.

Tâm tình bị thương, lại do hơi lạnh đầu mùa xuân, không có sự bảo vệ của Bạch Nhật Tiêu, cuối cùng cô cũng lâm vào thống khổ. Sốt cao ba mươi chín độ, không có sự khuyên nhủ cùng dỗ dành, cô vẫn chìm vào giấc ngủ mệt nhọc đầy hỗn loạn. Nước mắt vẫn còn chảy ra, nóng rẫy hết như nhiệt độ cơ thể của cô.

An Như Nguyệt sốt ruột ngồi bên cạnh giường Bạch Nhật Huyền, nhìn cô nôn hết cả thuốc ra, không một giọt nước nào vào được, khiến bà đứng ngồi không yên. Bác sĩ phụ trách vẫn canh giữ bên cạnh, thay bằng thuốc viên không uống được bằng thuốc Đông y. Nhưng một chén thuốc Đông y kia khiến cô nôn thốc nôn tháo thêm lần nữa. Từ sáng cho đến chiều tối, cơn sốt cao trên người Bạch Nhật Huyền mới hạ xuống được một chút, nhưng vẫn mê man như vậy. Cô luôn luôn chờ đợi, chờ anh đến xoa dịu cô, nhưng mãi cho đến đêm khuya, anh vẫn không xuất hiện. Anh ấy, có lẽ đã rất tức giận.

An Như Nguyệt cuống lên vì bệnh tình của cô, quên bẵng mất việc phải hủy bỏ yến hội sinh nhật. Cho đến khi người làm nhắc nhở, đã không còn kịp rồi. Bà vừa rồi vừa loạn phen phốp từng người làm gọi điện thoại xin lỗi từng khách mời, rời khỏi phòng Bạch Nhật Huyền.

Bạch Nhật Tiêu không biết cô sinh bệnh cho đến khi anh cầm quả sinh nhật, mang theo quyết định, dù cho cô có cự tuyệt hay như thế nào đi chăng nữa, anh đều phải mang cô đi. Lúc bước vào biệt thự trống rỗng, Bạch Nhật Tiêu mới bắt đầu bối rối. Anh mới rời đi có một ngày mà thôi, gương mặt của cô đã tái nhợt như thế, giống như một tờ giấy mỏng manh. Ôm lấy lồng ngực như rỉ máu, anh chậm rãi bước đến gần cô.

Bạch Nhật Tiêu hôn lên đôi môi nóng rẫy khô ran của cô gái nhỏ. Anh không thích đỏ tươi như vậy, anh chỉ thích màu hồng nhạt của cô, đó mới là màu sắc khỏe mạnh.

Cô không tỉnh, nhưng cô có thể cảm nhận được, đó là đôi môi dễ chịu của anh. “Tiêu.” Bạch Nhật Huyền yếu ớt gọi lớn, được anh ôm chặt, tựa vào trong lồng ngực rộng lớn ấm áp của anh.

“Thực xin lỗi, Huyền Huyền.” Nước mắt của Bạch Nhật Tiêu ẩm ướt hai má cô, nóng rực.

Bạch Nhật Huyền chậm rãi mở to mắt, nhìn đôi mắt ửng đỏ của anh, đau lòng, “Tiêu, em yêu anh, em muốn ở bên cạnh anh, chỉ cần ở bên cạnh anh.” Giọng nói của cô sau khi tỉnh lại khàn đặc. Mặc kệ bao nhiêu lời xin lỗi, bao nhiêu là thống khổ, chỉ cần nói cho anh, cô yêu anh. Đây mới là điều quan trọng nhất.

Những lời này, Bạch Nhật Tiêu anh mong đợi đã lâu đến như vậy. Nhưng anh bây giờ, ngoại trừ đau lòng đến ‘phô thiên cái địa’ (ù ù kéo đến) đã không còn cảm giác gì nữa. Anh hận chết mình, tại sao lại rời khỏi cô một ngày một đêm, để cô sinh bệnh khó chịu đến như vậy.

Bạch Nhật Tiêu chỉ có thể hôn cô thực nhẹ nhàng. Anh không hề bá đạo như bình thường, chiếm cứ lấy cánh môi khiến cô không thể nhúc nhích. Hôm nay, anh thực sự rất dịu dàng, rất ngọt ngào, quấn quýt đôi môi đỏ mọng của cô, dần dần tìm được cảm giác mát dịu trong đó. Ý thức của Bạch Nhật Huyền, trong nụ hôn triền miên, dần dần thanh tỉnh.

An Như Nguyệt bị phần phá vỡ sự quấn quýt của hai người. Khi bà vừa trở về phòng, liền nhìn thấy hai đứa con mình đang triền miên trong một nụ hôn sâu, chuyên chú đến nỗi không hề biết bà đang tới gần.

Anh không muốn tách khỏi Bạch Nhật Huyền, nhưng là nụ hôn quá lâu khiến cô có cảm giác ngạt thở.

“Em nguyện ý đi với anh sao?” Giọng nói của anh rất dịu hòa, nhẹ nhàng thoát ra ngay bên môi cô.

Bạch Nhật Huyền không hề do dự, lần đầu tiên cô gật đầu quyết đoán như vậy. Anh yêu cô, cho tới bây giờ vẫn luôn đặt cô ở vị trí thứ nhất. Nhưng mà trong lòng cô, từng có một số thứ đứng phía trước anh. Thời điểm bây giờ, vị trí một lần nữa được sắp xếp lại. Anh, vốn là nên ở vị trí thứ nhất.

Bạch Nhật Tiêu nở nụ cười sáng lạn. Chỉ cần cô cương quyết muốn đi cùng anh, anh không cần quan tâm tới mọi chuyện nữa. Cầm lấy áo khoác rộng bên giường, anh bọc cô lại, ôm lấy cô từ trong chăn ra, không chút do dự đi ngang qua An Như Nguyệt.

An Như Nguyệt bước theo anh, không ngừng hỏi anh đang muốn làm chuyện quái quỷ gì, muốn đi đâu. Cho đến khi anh đặt Bạch Nhật Huyền vào trong xe mới nói một câu, “Con muốn ở bên cạnh cô ấy, ai cũng không thể ngăn cản!” Đây xem như là một câu trả lời.

Đây là điều An Như Nguyệt không liệu trước được. Cả hai đứa không phải bỏ trốn, mà là chính thức tuyên chiến. Bà căn bản không biết đứa con trai này, điều duy nhất giờ khắc này có thể nhận ra, nó đã trở thành một người đàn ông thâm trầm đáng sợ. Bà đứng lặng tại chỗ, nhìn xe của con trai mình rời khỏi biệt thự. Sự tình đã không còn khống chế được nữa. Vốn là, bà muốn thuyết phục Bạch Nhật Huyền rời khỏi Bạch Nhật Tiêu. Nhưng bà không thể ngờ được, Bạch Nhật Huyền thế nhưng lại cương quyết theo Bạch Nhật Tiêu đi khỏi!

Xe Bạch Nhật Tiêu dừng trước một hoa viên xa hoa thì dừng lại. Anh khom người, ôm lấy Bạch Nhật Huyền, từng bước hướng vào trong biệt thự. Cảnh vật của nơi này, một chút cũng không thua gì biệt thự của Bạch thị.

Bạch Nhật Huyền mê man mở mắt, nhìn khung cảnh lạ lẫm chung quanh. Trong đình viện là từng tầng từng tầng hoa hồng tranh nhau khoe sắc, nét kiều diễm tràn ngập đôi mắt cô. “Đây là nơi nào?” Cô suy yếu hỏi.

“Đây là nhà của chúng ta.” Anh hôn lên vầng trán nóng hôi hổi của cô. Trang viên này là lúc về nước anh đã mua lại. Bạch Nhật Tiêu đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ngay lúc cô do dự, mang cô rời khỏi biệt thự kia,

bắt đầu một cuộc sống mới. Cuộc sống chỉ có anh và cô.

Dẫn một người làm đi mời bác sĩ, sau đó Bạch Nhật Tiêu ôm cô lên phòng trên lầu.

Bạch Nhật Huyền cố gắng thanh tỉnh, nhìn chung quanh căn phòng có cách bài trí độc đáo này. Hiển nhiên, đây là phòng của cô cùng anh. Phòng thay quần áo rất rộng, một hàng váy dài của cô, bên cạnh là tây trang thuần một sắc đen hoặc bạc của anh. Giấy dán tường đổi thành màu hồng phấn lãng mạn. Trên trần phòng là ngọn đèn ngủ hình đóa hoa tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Bạch Nhật Tiêu đứng dậy, muốn rời khỏi giúp cô lấy nước uống thuốc, nhưng cô lại ôm lấy từ phía sau, không đi được.

“Thực xin lỗi, em không nghe anh nói. Thực xin lỗi, em đã có suy nghĩ rời khỏi anh.” Cô ghen ngào nói.

Xoay người lại, Bạch Nhật Tiêu đau lòng ôm ấp thân mình nóng nóng của cô. “Về sau không được nói với anh ba chữ này. Chỉ cần em yêu em, em sẽ không bao giờ phải xin lỗi anh.” Anh căn bản là không trách cứ cô. Chỉ cần cô không rời khỏi anh, cô làm cái gì, anh đều đã tha thứ.

“Vây, sau này anh không được không để ý tới em, không được biến mất một ngày một đêm, không được không đến thăm em lúc em ốm.” Bạch Nhật Huyền nước mắt lưng tròng, khăn khăn nói. Một ngày không gặp anh, cô sẽ rất khó chịu. Anh không có ở đây, ngay cả thuốc cô cũng không muốn uống.

Chuyển biến của Bạch Nhật Huyền khiến cho anh vừa vui mừng cũng vừa đau lòng. Nếu bây giờ cô không phát sốt, anh nhất định sẽ yêu thương cô. Bạch Nhật Tiêu khi nằm mơ đều muốn cô có thể yêu cầu bản thân mình như vậy. Ít nhất điều này cũng có thể chứng minh cô cần anh, cho dù muốn anh buông tay hết thấy quyền lực, mỗi ngày đi phía sau cô, anh đều đã không chút do dự mà gặt đầu. “Về sau, anh lúc nào cũng ở bên cạnh em, sẽ không rời khỏi em nữa.” Anh bế cô đi ra, vì muốn ở bên cạnh cô mãi mãi. Tất cả những việc anh làm bây giờ, đều là vì muốn bên cạnh Bạch Nhật Huyền mà thôi.

33. Chương 33: Tình Yêu Chênh Lệch.

Hiện tại chỉ có thể ôm chặt lấy cô mới cảm giác được an ủi, không tiếc sức đối đầu với thiên hạ này.

Bạch Nhật Huyền đột nhiên trở nên thực trực tiếp, dám lôi kéo Bạch Nhật Tiêu không cho anh rời đi. Cô muốn tách anh ra, không phải dễ dàng. Quyết định buông tay anh, trong tim cô cũng rất đau đớn. Cho tới nay đều là Bạch Nhật Tiêu quá yêu cô, cô căn bản không có cơ hội để biểu hiện, chỉ có thể yên lặng thừa nhận, yêu ở trong lòng. Nếu không phải là vì anh phát giận xoay người rời đi, câu yêu anh này, cô cũng vốn đã quên cách để nói ra miệng.

Thực ra Bạch Nhật Tiêu vẫn không dám giao chính mình cho cô. Tới bây giờ đều là giữ rịt cô bên người anh. Bởi vì anh sợ hãi, cô cũng sẽ giống như cơ hội yêu vô cùng hiếm có kia, có thể biến mất bất cứ lúc nào. Lần này xem ra, tcar hai thực đã yêu, truy rằng tồn tại chênh lệch, nhưng không đến mức kém quá xa nhau. Tình yêu bá đạo của Bạch Nhật Tiêu, rốt cuộc cũng đã có điểm tựa.

“Anh đang cười cái gì?” Theo thị giác của mình, cô vẫn có thể nhìn thấy được nụ cười ôn hòa của anh, nổi bật dưới ánh đèn, tràn đầy ngọt ngào, mà càng lúc càng không ngăn cản được sự mãnh liệt này.

Bạch Nhật Tiêu nắm tay cô thật chặt, lưu luyến cọ xát hai má cô, “Anh thích cảm giác có em kề cận. Thực hạnh phúc.” Vì cô, anh đã có thói quen dùng ngón tay trắng nói toàn lời ngon tiếng ngọt.

Gương mặt anh tuấn của anh toàn là ý cười đầy chân thành và dịu dàng, khiến đôi mắt cô cũng phải hỗn loạn. “Em cũng thực hạnh phúc.”

Tình yêu không phải trao đổi đồng giá, vĩnh viễn không có khả năng yêu cầu tình yêu của đối phương có thể đạt tới ngưỡng như mình. Yêu nhiều hơn nhưng nhận không được bao nhiêu là điều không thể tránh được. Tuy rằng yêu hết lòng là điều căn bản để khiến đối phương cảm nhận được tình yêu say đắm của mình, nhưng là điều này so với nhận còn có cảm giác hơn. Tình yêu càng sâu, càng khiến cho anh cảm thấy hạnh phúc.

Tình yêu không phải đồng giá trao đổi, vĩnh viễn không có khả năng yêu cầu lẫn nhau tình yêu có thể đạt tới cùng trình độ. Yêu xuất siêu nhập siêu không thể tránh được. Tuy rằng yêu xuất siêu nhất phương tại đây dạng tình yêu quan hệ vị tất có thể được đến cùng chính mình ngang nhau yêu say đắm, nhưng là hẳn hội so với nhập siêu nhất phương càng dễ dàng thỏa mãn, mà càng sâu yêu không nhất định sẽ kéo đại yêu chênh lệch, của hẳn càng sâu yêu, khiến cho hẳn thấy hạnh phúc.

Bạch Vĩ Minh biết rõ con trai cùng con gái công nhiên phản kháng, thẹn quá thành giận, đem hết thủy hỏa lên trên người An Như Nguyệt. Từ nước Mỹ gọi điện thoại đường dài trở về tránh cứ An Như Nguyệt không có khả năng, chỉ có hai đứa con cũng không dạy được.

Có một khắc An Như Nguyệt muốn vứt điện thoại đi, khỏi bị Bạch Vĩ Minh đương cổ tình gây sự mà tức đến chết! “Tôi đã sớm nói để cho Tiêu nhi cùng Thi Âm đính hôn là chuyện không có khả năng. Anh không nghe, chuyện xảy ra đến nước này thì đổ hết lên đầu tôi, có biết đến đạo lý là gì không hả!!”

“Tôi mặc kệ cô dùng biện pháp gì, phải làm cho Tiêu nhi cùng Chung Thi Âm kết hôn! Dự án hợp tác với Chung gia vừa mới có vài bước khởi đầu, cô đừng có làm hỏng chuyện!” Bên đầu dây điện thoại tiếp tục truyền tới giọng nói vô lý của Bạch Vĩ Minh, giống như người đang nói chuyện điện thoại với y không phải là vợ, mà là một thuộc hạ, tất cả đều là mệnh lệnh.

“Tiêu nhi muốn hay không muốn kết hôn là chuyện của Tiêu nhi, tôi không có biện pháp gì!!” An Như Nguyệt cũng không ôn tồn mà đáp trả. Cho đến ngày hôm nay, bà mới chính thức hiểu rõ người đàn ông này. Vì lợi ích, không chỉ bán đứng chính mình, mà ngay cả con mình cũng không buông tha. Khó trách vì sao lúc trước Tiêu nhi lại hận y đến như vậy. Chắc chắn Tiêu nhi đã nhìn thấy rõ bản chất thực sự của gã đàn ông này so với bà! Bên kia đầu dây, tiếng quát nào đó lại truyền đến. Bà đóng điện thoại đi động lại. An Như Nguyệt bà đã không còn hơi sức nào mà âm ỉ với người đàn ông này nữa, cả tinh thần lẫn sức khỏe thể xác.

Vòng ôm của Bạch Nhật Tiêu vĩnh viễn là thuốc cảm mạo có hiệu quả nhất với cô. Nằm trong lồng ngực anh, cô dần dần khôi phục sự sinh động như ngày xưa.

Sáng sớm, người giúp việc đã gọi anh dậy, bởi vì Quý Hạo Nhiên vừa cấp tốc đến đây.

“Này, đầu đề của báo buổi sáng hôm nay, nghe nói là tuyên bố hợp tác của Chung thị với Bạch thị đấy.” Quý Hạo Nhiên ở trong thư phòng chờ Bạch Nhật Tiêu, vừa nhìn thấy anh xuất hiện, đã đưa tờ báo trong tay cẩn thận đưa cho.

Bạch Nhật Tiêu vẫn còn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn đã thông tin này khiến hững hờ không khỏi giảm chút. Lại nhìn thêm tin tức trên báo, quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu!

Tấm ảnh áo cưới bắt mắt của lễ đính hôn giữa anh cùng Chung Thi Âm đặt ngay trang đầu tờ báo, tiếp đó là tin tức hợp tác giữa Chung gia và Bạch Vĩ Minh. Con gái duy nhất của nhà họ Chung cùng người thừa kế Bạch thị thành hôn ngay trong hôm đó! Cái gì mà, tài tử giai nhân trong thương giới, ông trời hợp tác cho. Mấy cái chữ châm chọc linh tinh khiến anh căm giận, ném luôn tờ báo vào trong thùng rác.

“Gọi Mạch Thịnh lập tức đến đây cho tôi!” Anh quay về hướng người giúp việc, quát. Người giúp việc lạnh run xuống lầu gọi điện thoại. Mà cơn thịnh nộ của anh vẫn là đánh thức Bạch Nhật Huyền đương say ngủ.

Quý Hạo Nhiên chờ cơn giận của anh giảm bớt được chút ít, mới đến gần, mở miệng nói, “Bây giờ cậu tính thế nào? Chuyện hợp tác giữa Bạch gia đang ở thế phải làm, tất cả mọi người đều chú ý tới. Bố cậu đi ra từng bước này nhất định đã hoàn toàn có sự chuẩn bị, cậu muốn tiếp chiêu thế nào đây? Nếu bây giờ mà phủ nhận, dự án hợp tác làm ăn này rất có khả năng sẽ phải ngừng.” Công ty gia tộc của Quý Hạo Nhiên cũng có một phần đầu tư trong hạng mục này, nên cũng thực chú ý tới tình thế hiện tại.

Bạch Nhật Tiêu nghe anh nói như vậy càng thêm tức giận, lửa giận trong mắt bùng lên nhìn anh, “Mình quan tâm được chuyện bọn họ có thể hay không thể hợp tác sao? Mình sẽ cho họ biết, gài bẫy mình là sẽ hưởng hậu quả gì!”

“Mình biết cậu rất tức giận, nhưng cũng phải nghĩ tới hậu quả một chút. Một khi hai nhà Chung Bạch trở mặt với nhau, các công ty đầu tư vào dự án hợp tác này đều sẽ bị liên lụy. Tiền vi phạm hợp đồng Bạch thị phải trả chắc chắn không phải là một con số nhỏ!” Quý Hạo Nhiên biết rõ tính tình cứng rắn của Bạch

Nhật Tiêu, hướng chi chuyện này còn liên quan đến ích lợi của anh. Chỉ là biết thằng bạn mình khi nhìn đến tin tức thế này sẽ nổi trận lôi đình, Quý Hạo Nhiên mới sáng sớm tới nơi này, nói cho Bạch Nhật Tiêu phương án dự phòng. Hy vọng sau khi phân tích được mối liên quan lợi hại này, Bạch Nhật Tiêu có thể cân nhắc, không nên dỗi đầu cứng rắn thế này với Bạch Vĩ Minh.

“Mình làm việc không cần cậu tới dạy! Nếu cậu tới đây làm thuyết khách giúp Bạch Vĩ Minh, thì lập tức đi ra ỉnh!” Quý Hạo Nhiên cứ thao thao bất tuyệt với anh, cuối cùng thì cũng chỉ muốn anh chấp nhận cuộc hôn nhân giả tạo này, bị động mà kết hôn với Chung Thi Âm, nhận mệnh trở thành lợi thể mở rộng sự nghiệp của Bạch Vĩ Minh! Hành vi trơ trẽn của Bạch Vĩ Minh năm đó, anh tuyệt đối sẽ không rập khuôn theo!

Khi Bạch Nhật Tiêu đến thư phòng, đã thấy những mảnh báo bị xé nát, người giúp việc lo lắng canh giữ ngoài cửa. Trong phòng, Quý Hạo Nhiên cũng im miệng không nói, mà Bạch Nhật Tiêu, giận dữ đã không thể át được. Cô mơ hồ nghe được, chuyện này có liên quan tới ba mình. Đại khái là có thể đoán được vì sao Bạch Nhật Tiêu lại tức giận đến như vậy.

Cô kéo kéo tay Bạch Nhật Tiêu, cảm nhận được anh đang vì phần nộ mà run run. “Không nên tức giận, tính tình của anh khiến mọi người thực sự sợ hãi nha. Ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện chứ.” Cô khó khăn nở ra nụ cười, rồi nhìn người bạn thân của Bạch Nhật Tiêu.

Anh rút tay ra, ôm cô thật chặt. Khó khăn lắm mới diệt được sự bắn khoăn của cô, thì bên ngoài lại đột kích như vậy, không để cho bọn họ một cơ hội thở dốc. Hiện tại chỉ có thể ôm chặt lấy cô mới cảm giác được an ủi, không tiếc sức dỗi đầu với thiên hạ này. Chỉ cần cô vẫn còn ở trong lòng anh là tốt rồi, anh có thể đối mặt với hết thảy mọi thứ.

Cô bất an trong lòng anh, quyết định mở miệng, “Đã xảy ra chuyện gì vậy anh?”

Mặt anh hiện lên sự khó khăn, không biết nên mở miệng nói với cô như thế nào. Bạch Nhật Tiêu vượt cái đầu nhỏ của cô đang chôn trong ngực mình, “Huyền Huyền, anh muốn công khai thân phận của em, đem quan hệ của chúng ta thông cáo thế giới, được không?” Đây chính là phương pháp tốt nhất để cho bọn họ có thể danh chính ngôn thuận. Nếu không phải là vì lo lắng đến sự chần chờ của cô, anh đã sớm làm như vậy, không đến mức chờ tới bây giờ để Bạch Vĩ Minh chém một đao.

Bạch Nhật Tiêu an phận dựa vào ngực anh, biết anh nhất định là trải qua ‘thâm tư thực lực’ (tâm tư thâm sâu, suy nghĩ chu đáo) mới quyết định làm như vậy. “Công khai đi, nếu như vậy có thể giúp chúng ta bên nhau.” Trải qua một màn nước mắt đêm đó, cô tựa hồ đã trưởng thành không ít. Cô hiểu được sự bắn khoăn của anh, kéo dài cho tới bây giờ, anh là vì cô mới can tâm lên lút yêu nhau. Cô không biết rốt cuộc anh yêu cô bao nhiêu, cũng không biết sự chênh lệch giữa hai người có bao nhiêu lớn, nhưng cô vẫn đương cố gắng, cố gắng đuổi theo tình yêu của anh.

“Mặc kệ sẽ xảy ra chuyện gì, em đều muốn ở bên cạnh anh.”

Anh còn sống, là vì yêu cô. Anh phản kháng cùng tranh đoạt, là vì để cô có thể yêu chính mình. Tâm tình anh bây giờ chỉ vì một câu ‘đẩy ra mây mù’ đơn giản kia, còn không đủ để miêu tả cảm giác ánh mặt trời đương chiếu khắp nơi. Điều anh muốn, là tín hiệu bày tỏ sự tin tưởng cùng đi theo của cô. Mà giờ đây đều đã có được, cũng chỉ kém cho cô một cuộc sống an ổn cùng tương lai tốt đẹp mà thôi.

Bạch Nhật Tiêu chưa bao giờ hối hận vì đã giao tình yêu kiếp này cho người dễ dao động là cô. Cũng chưa bao giờ để ý tình yêu của cô không lớn lao bằng anh. Bởi vì yêu quá sâu, nên chỉ cần cô cho anh một chút ngọt ngào, đã đủ để anh cười hạnh phúc, đắc ý mà kiêu hãnh. Bạch Nhật Tiêu hôn cô, mặc kệ bao nhiêu người đang nhìn. Anh yêu cô, mặc kệ bao nhiêu người xem thế nào.

Quý Hạo Nhiên thức thối xoay người lại. Mặc kệ như thế nào, anh vẫn vì Bạch Nhật Tiêu mà cảm thấy may mắn. Dù sao cậu ấy đã yêu Bạch Nhật Tiêu nhiều năm như vậy, rốt cuộc thì ‘vân khai nguyệt lộ minh’, mọi thứ đã được đáp trả xứng đáng.

34. Chương 34: Lương Tình Tương Duyệt. [1]

Quý Hạo Nhiên biết, sự tình một khi đã dính tới Bạch Nhật Huyền, sự phản kích của Bạch Nhật Tiêu sẽ mãnh liệt đến dị thường.

Người giúp việc lo lắng gõ cửa, “Tiên sinh, Mạc tiên sinh đã đến.”

Mạc Thịnh biết Bạch Nhật Tiêu vừa mới sáng sớm gọi anh đến là không thể tránh được một trận mưa rền gió dữ, nên rất cẩn thận đi vào thư phòng, chờ cơn giận của Bạch Nhật Tiêu bùng phát.

Bạch Nhật Tiêu buông Bạch Nhật Huyền ra, “Không cần phải lo lắng, hết thấy anh đều xử lý được. Chỉ cần tin tưởng anh là tốt rồi.” Anh không hề bùng lên lửa giận tới tận trời, dịu dàng vén tóc mai của cô ra đằng sau, cho cô một niềm tin kiên định.

“Em vẫn tin tưởng anh.” Cô trao anh một khuôn mặt tươi cười tỏa sáng. Mặc kệ có bao nhiêu chuyện phiền lòng, cô tin rằng anh sẽ luôn cho cô một thế giới yên ổn, một thế giới đủ để cho cả hai người có thể yên tâm mà bên nhau.

Gặp được cảnh này, Mạc Thịnh âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm. Có Bạch Nhật Huyền ở đây bảo kê anh, cơn tức giận của Bạch Nhật Tiêu cũng không bùng đến mức anh chịu không nổi.

“Lập tức thông báo cho cổ đông của Hoàng Đình, mười giờ họp đại hội cổ đông. Mặt khác, thông báo cho các tờ báo và tạp chí lớn, buổi chiều ngày hôm nay, trong phòng hội nghị của Hoàng Đình có tiệc chiêu đãi ký giả, mời bọn họ đến đầy đủ.” Về mặt của anh trở nên ác liệt. Một câu ra lệnh như vậy, Mạc Thịnh thật không dám trì hoãn, lập tức đi làm ngay.

Quý Hạo Nhiên biết, sự tình một khi đã dính tới Bạch Nhật Huyền, sự phản kích của Bạch Nhật Tiêu sẽ mãnh liệt đến dị thường. Ngay cả cổ đông đều lôi ra hết thế này, xem ra, anh bạn này rất cuộc muốn một mất một còn với Bạch Vĩ Minh. “Tiêu, cần gì muốn mình hỗ trợ thì cứ nói.” Chỉ một mình Bạch Nhật Tiêu lãnh đạo Hoàng Đình quốc tế mà đối đầu với hai Tập đoàn buôn bán lớn ở khu vực, quả thật cũng khiến cho người lo lắng.

“Đừng đối đầu với mình là được, chuyện khác tạm thời không cần thiết.” Bạch Nhật Tiêu ý thức được khẩu khí ban nãy của mình có chút nặng nề, sửa lại ý trêu chọc với anh.

An Như Nguyệt nhìn đến tin trên báo chí xong, lập tức gọi điện thoại. Bên kia bên Mỹ vẫn còn đang ban đêm, có khả năng Bạch Vĩ Minh đương nghỉ ngơi, nhưng bà vẫn mạo hiểm làm ‘mặt rỗng tức giận’, nhất quyết phải nói chuyện với ông ta.

“Anh tại sao công bố tin tức như vậy, không sợ Tiêu nhi đáp trả lại hại hơn?!” Bà cũng tức giận đến tận trời, cho dù biết Bạch Vĩ Minh làm việc bất chấp thủ đoạn tồi tệ nào, như chuyện đã đến nước này hoàn toàn là ngoài dự kiến của bà. Bạch Nhật Tiêu phản nghịch, bọn họ rất rõ ràng. Nhưng không được sự đồng ý của con nó mà công bố lễ đính hôn với Chung Thi Âm, không thể nghi ngờ gì đây là ‘châm ngòi thổi gió’, đẩy sự tức giận của Bạch Nhật Tiêu lên đến tận cùng.”

Kết quả của việc bà chất vấn Bạch Vĩ Minh, là một câu, chuyện này không cần cô phải lo, xong liền cúp điện thoại. Bạch Vĩ Minh không phải là không biết Bạch Nhật Tiêu đương muốn phản loạn, nhưng ông ta dám ra chiêu này, thứ nhất là vì, Hoàng Đình tuy rằng đã thoát ly khỏi Bạch thị, nhưng trụ cột hợp tác với Hoàng Đình vẫn là Bạch thị. Nếu không có Bạch thị, Hoàng Đình sẽ không trụ được bao lâu. Thứ hai là vì, Chung Thi Âm quả thực là cô con dâu ông ta vừa mắt. Nhân phẩm tốt, học thức tốt, tương lai có thể giúp Bạch Nhật Tiêu quản lý tốt công ty gia tộc. Cả về công lẫn tư, Bạch Nhật Tiêu nếu có suy nghĩ thì sẽ không từ chối. Đăng báo thế này, chính là khiến cho Bạch Nhật Tiêu phải rõ ràng lợi hại bên trong trước, không để nó hành động thiếu suy nghĩ. Nếu Bạch Nhật Tiêu phản kháng, chính là liên lụy toàn bộ Hoàng Đình.

Trong lúc Bạch Nhật Tiêu đương họp cổ đông, Từ Khả Hân vẫn luôn bên cạnh Bạch Nhật Huyền, chia sẻ sự lo lắng của cô.

Từ Khả Hân nắm tay cô, nở nụ cười cổ vũ, “Đừng lo lắng gì hết, anh trai cậu nhất định có thể xử lý chuyện này hoàn hảo. Nếu cậu cứ lo lắng như vậy, không phải sẽ khiến cho anh ấy thêm gánh nặng sao?”

Bạch Nhật Huyền hiểu, gật gật đầu, “Nhưng là mình không có cách nào không lo lắng hết. Ba mình mặc kệ việc Tiêu có đồng ý hay không liền công bố tin tức này ra, Tiêu nhất định sẽ không ‘thủ hạ lưu tình’ đâu. Quan hệ giữa anh với ba mình cho tới bây giờ không tốt, mình thật sự rất lo lắng, mọi thứ vì chuyện này mà càng nghiêm trọng hơn.” Gương mặt cô căng thẳng. Loại lo lắng này cô không dám biểu lộ trước mặt Bạch Nhật Tiêu, chỉ có thể nói với Từ Khả Hân.

“Nhưng là ai biểu ba cậu ngăn cản hai người nha?” Từ Khả Hân cố gắng trấn an tâm trạng bồn chồn của cô bạn một chút, “Anh hai cậu phản kháng có bao nhiêu mạnh mẽ thì chứng tỏ anh ấy yêu cậu nhiều đến đâu, cậu hẳn nên vui mới đúng.”

“Cậu nói như mình đương hy vọng ba với Tiêu xảy ra một trận đấu quyết liệt vậy.” Bạch Nhật Huyền nín thở nhìn bộ dáng vui vẻ khi gặp họa của Từ Khả Hân, “Cậu không gặp phải vấn đề này đương nhiên là nói thoải mái hơn mình. Cậu không biết cảm giác yêu đương chính anh hai của mình đâu nên mới nói như vậy đó.”

“Mình còn hâm mộ cậu không kịp á. Cậu với anh trai cậu ‘lưỡng tình tương duyệt’, chuyện đôi mắt phiền phức nhất là sự ngăn cản của ba cậu mà thôi. Nhưng mà mọi chuyện đều có anh hai cậu giúp đỡ hết, nhưng là mình thì thế nào!” Vừa mới bày ra bộ dáng sẵn sàng an ủi Bạch Nhật Huyền, ngay lập tức đổi biểu tình, sắc mặt oán giận vô cùng, “Mình phải đối mặt với oanh oanh yến yến bên người Hạo Nhiên. Người nên lo lắng hẳn là mình mới đúng á!” Một câu oán hận kia lập tức khiến Quý Hạo Nhiên bất mãn. Anh đang ngoãn ngoãn ngồi bên cạnh nghe hai bà cô kia tám chuyện nhà, không có việc gì tự nhiên đổ hết lên đầu anh chớ, mà cũng không phải lời tốt đẹp.

“Vậy cậu còn thích anh?” Về oán phụ khoa trương của Từ Khả Hân chọc cười Bạch Nhật Huyền, cô liếc mắt đến Quý Hạo Nhiên, nhìn vẻ mặt cứng ngắc của anh, nghĩ phải chọc chọc hai người này một chút.

“Mình không phải đương hối hận sao?!” Từ Khả Hân ảo não nói, làm y như thật vậy, khiến mặt Quý Hạo Nhiên trong thoáng chốc đen thui, bất mãn xoay người cô lại.

“Em nói chuyện bằng lương tâm được không. Sau khi ở bên cạnh em anh làm gì còn oanh oanh yến yến nào hả!” Anh cuống quýt biện hộ cho chính bản thân mình trước.

Từ Khả Hân không cảm kích, thân mình ‘từ biệt’, từ chối tiếp xúc với anh, “Ai biết nha! Anh chưa từng nghe qua câu ‘giang sơn khó đổi, bản tính khó dời sao’? Ai biết một ngày nào đó anh chơi đã rồi đá em. Hiện giờ mỗi ngày em đều phải lo lắng đề phòng mà sống, ngủ cũng không ngon, nếu biết vậy thì chẳng quen nhau á!” Cô nàng này vừa mở miệng ra là không buông tha người khác, triệt để khai thác cơ hội mượn đề tài người khác để nói chuyện của mình. Người chân chính nên đề phòng hẳn là Quý Hạo Nhiên mới đúng, mỗi ngày còn phải đề phòng tâm tình của bà cô này, thiệt cần thận không dám trêu chọc cô.

Bạch Nhật Huyền hâm mộ nhìn hình ảnh hạnh phúc hai người đấu võ mồm với nhau, trong lòng không khỏi bất bình thay Quý Hạo Nhiên. Lần này thực sự là Từ Khả Hân cố ý gây sự. Tuy rằng Quý Hạo Nhiên quả thật từng là đào hoa chết người, nhưng sau khi xác định mối quan hệ, anh không để ý đến bất cứ điều gì nữa, thực là tốt mà. Đối với Từ Khả Hân trân trọng chỉ có thêm, còn một thêm ý tứ oán giận của cô nàng!

Nhất thời, trong văn phòng Tổng giám đốc Hoàng Đình vang lên thanh âm liếc mắt của đôi tình nhân, thi thoảng còn có tiếng cười của Bạch Nhật Huyền lẫn vào, cho đến khi một tiếng chuông đột ngột vang lên, cắt ngang mấy trò bỡn họ đương vui đùa âm ỉ.

Bạch Nhật Huyền khó xử nhìn tin nhắn, là của Chung Thi Âm gửi đến. Chung Thi Âm tìm cô, không khó để đoán ra là vì chuyện gì. Cô cảm thấy mình nên đi gặp Chung Thi Âm một lần, mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng cũng phải nói cho rõ ràng.

“Mình có việc đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ quay về.” Bạch Nhật Huyền không muốn cho cả hai người kia biết Chung Thi Âm tìm cô. Bọn họ hỏi, cô tùy tiện tìm lấy một cái cớ qua loa, liền nhanh ra ngoài.

Chung Thi Âm hẹn cô trong một nhà hàng gần Hoàng Đình. Chung Thi Âm đã ngồi trước ở đó, đến khi nhìn thấy cô xuất hiện thì kinh ngạc không thôi. Sau đó dần dần lạnh nhạt hơn. Thậm chí, còn có ý tứ khiêu khích bên trong đó.

[1]: Lưỡng tình tương duyệt – Hai bên đều yêu nhau.

35. Chương 35: Lời Yêu.

“Nếu các bạn muốn đăng tin tức tôi kết hôn, nhớ rõ thay tên cô dâu trở thành Bạch Nhật Huyền.”

Bạch Nhật Huyền ngồi xuống phía đối diện cô. “Có chuyện gì sao, chị Thi Âm?” Cô vẫn thực khách khí ân cần thăm hỏi người chị lớp trên này, mặc kệ trong mắt Chung Thi Âm, cô biết chính mình là một đứa con gái ‘hoành đào đoạt ái’ (ý: chiếm đoạt người yêu của kẻ khác).

“Tin tức hôm nay, cô đã xem?” Chung Thi Âm nhẹ nhàng hỏi, nâng cốc cà phê lên, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Bạch Nhật Huyền gật gật đầu, “Em biết, chị tới tìm em là muốn nói em hãy buông anh hai ra, chúc mừng cho hai người, đúng không?” Cô không có thời gian giả ngu, trực tiếp nói toạc ra ý đồ của Chung Thi Âm, bởi vì cô không thể ngồi đây lâu được. Nếu Bạch Nhật Tiêu hợp xong mà không thấy cô, nhất định sẽ lo lắng mà đi khắp nơi để tìm.

Chung Thi Âm nhẹ nhàng nở nụ cười, nhớ tới năm đó cô ta đứng trước mặt mình là một bộ ngây thơ, bản thân mình thế nhưng thật đúng là đã bị cô ta lừa. Kỳ thật, chuyện này cô ta còn rõ hơn so với bất kỳ ai. “Cô đã biết thì tôi không nói gì nữa. Hôn ước của tôi và Tiêu liên quan đến dự án hợp tác quốc tế của Chung thị và Bạch thị, một khi Tiêu cự tuyệt, không chỉ một mình dự án này không thể tiếp tục, mà ngay cả quan hệ của hai nhà Chung Bạch đều đổ vỡ. Tôi hy vọng cô có thể hiểu được tầm quan trọng của chuyện này. Người Tiêu chú ý nhất là cô, vậy nên cô là người thích hợp nhất để thuyết phục anh ấy.”

“Thực có lỗi nha, em không có cách nào giúp mọi người được hết.” Sau khi Chung Thi Âm vừa dứt lời, Bạch Nhật Huyền ngay lập tức mở miệng cự tuyệt, không có một chút hàm hồ nào. “Em thử qua rồi đó, nhưng anh hai tức giận lắm. Ích lợi chưa bao giờ là thứ ảnh hưởng hết, huống chi chuyện của tụi em, từ đó cho đến giờ ảnh hưởng đến đoạt hết á, em không có quyền quyết định gì cả.” Mỗi câu cô nói đều là thật. Tuy rằng Bạch Nhật Tiêu rất cứng cô, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải ngoan ngoãn nghe lời anh.

Chung Thi Âm có chút ngạc nhiên đối với phản ứng của Bạch Nhật Huyền. Trong ấn tượng của cô, Bạch Nhật Huyền vốn là một người không có chủ kiến, là một cô gái ngây thơ người khác nói gì cũng nghe theo. Từ bao giờ cô ta lại trở nên quyết đoán và kiên quyết đến như vậy?! Nhưng mà cho dù nói như vậy, cô vẫn không phục nổi Bạch Nhật Huyền, vẫn còn có chiêu sau. Chung Thi Âm buông ly cà phê trong tay ra, “Chẳng lẽ cô tình nguyện cùng anh ấy vi phạm đạo đức luân lý, yêu đương em gái của mình sao? Cô có nghĩ tới hay không, sự thuận theo này của cô, với anh ấy mà nói, là thể nhân nhục mạ. Cô nhẫn tâm hủy đi tiền đồ của anh ấy sao?” Những câu của Chung Thi Âm đều là ép hỏi. Thái độ cường thế như vậy, là muốn ép Bạch Nhật Huyền phải đầu hàng.

Bạch Nhật Huyền vui vẻ cười, “Tụi em không phải là anh em, không có huyết thống gì cả.”

Không thể nghi ngờ gì về khiếp sợ của Chung Thi Âm bây giờ. Bọn họ không phải là anh em?! Cô ngây ngốc nhìn Bạch Nhật Huyền. Nụ cười rạng rỡ trên mặt cô ta khiến cô không thể xen vào. Cô nhớ rõ lúc trước Bạch Nhật Huyền cự tuyệt Bạch Nhật Tiêu như thế nào. Bây giờ lại vui vẻ tiếp nhận, chuyện bọn họ không phải là anh em ruột, hoàn toàn là sự thật!

Cuộc nói chuyện giữa hai cô gái không thể tiếp tục được nữa, không khí đột nhiên trở nên chán ngắt. Chung quanh bỗng xuất hiện điều gì đó kỳ lạ. Ngay lúc này, Bạch Nhật Huyền không cần quay đầu lại cũng biết, anh đã đến.

Bạch Nhật Tiêu vừa ra khỏi phòng họp thì tìm không thấy Bạch Nhật Huyền. Nghe Quý Hạo Nhiên nói cô nhỏ vừa nhận được tin nhắn thì đi liền, khiến cho đầu anh trong thoáng chốc bị đè dưới hơn ngàn cân đá. Không biết người nào muốn tấy não cô nữa. Anh lo lắng vô cùng, chạy nhanh đi tìm Bạch Nhật Huyền, kết quả thì vừa ra ngoài đã thấy quán cà phê khá gần bên cạnh công ty là cô đang ngồi đối mặt với Chung Thi Âm. Anh hăm hăm bước vào bên trong.

Đôi mắt đầy lửa giận của Bạch Nhật Tiêu nhìn chằm chằm biểu tình khiếp sợ của Chung Thi Âm, không còn lời nào để nói với cô ta được nữa.

Nhưng thật ra, Huyền Huyền bên người anh, biểu hiện của cô thực nhẹ nhàng khiến anh ngạc nhiên không thôi. Cường hân ôm cô dậy từ vị trí ngồi, siết chặt vào lòng, rất chặt: “Đừng nói với anh, em đã đáp ứng

cô ta rời khỏi anh. Anh không đồng ý!” Trước khi Bạch Nhật Huyền nói ra điều gì, anh nên ngăn lại trước. Chuyện này anh không tin tưởng cô lắm, có thể tùy tiện bảo anh đính hôn với người con gái khác như vậy, anh làm sao có thể yên tâm đây?!

Bạch Nhật Huyền cười ngọt ngào với anh, “Em biết anh sẽ không đồng ý, làm sao có thể đáp ứng người khác mà rời khỏi anh nha?” Cô dịu ngọt hỏi ngược lại, khiến biểu tình lạnh lùng của Bạch Nhật Tiêu lập tức được chiếu rọi dưới ánh mặt trời. Anh siết chặt cánh tay, ôm Bạch Nhật Huyền càng chặt, để toàn bộ thân mình cô dán trên người anh. Hôn cái miệng nhỏ xinh một chút, tiện đà nở nụ cười chói lòa.

Bạch Nhật Huyền lo lắng nhìn Chung Thi Âm, không khỏi vì người chị lớp trên này mà cảm thấy đau lòng. Khi Bạch Nhật Tiêu tha cô đi vào nhà ăn ở phía trước, cô thực có lỗi nhìn nhìn Chung Thi Âm. Trái lại, Bạch Nhật Tiêu vô cùng cương quyết tuyệt tình, một chút tình cảm cũng không giữ. Cô không biết, bọn họ trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng là, không quan trọng nữa. Bởi vì điều Từ Khả Hân lo lắng lại là điều cho đến bây giờ cô không cần phải lo lắng. Cho đến bây giờ Bạch Nhật Tiêu chỉ có một mình cô.

Trên đường về Hoàng Đình, cô kéo kéo tay Bạch Nhật Tiêu. Tuy rằng biết anh sẽ mất hứng, nhưng cô vẫn muốn nói một chút cho Chung Thi Âm, “Tiêu, chị Thi Âm thực yêu anh, anh không nên tuyệt tình với chị ấy như vậy.”

Bạch Nhật Tiêu nắm tay cô thật chặt. “Tình yêu của em đều cho em hết rồi, không có dư thừa cảm tình nào bán khoán đến cảm nhận của cô ta.” Khi nói chuyện về Chung Thi Âm anh không có biểu tình gì. Từ lần trước bị cô ta hôn đột ngột vậy, anh cũng đã không còn chút xíu gì gọi là áy náy nữa. Nay cô ta lại liên hợp với Bạch Vĩ Minh gài anh, khiến anh không thể nhịn thêm được nữa.

Buổi sáng báo mới đăng tin đính hôn của Chung Thi Âm cùng Bạch Nhật Tiêu, buổi chiều trong phòng hội nghị của Hoàng Đình lại mở tiệc chiêu đãi kỷ giã. Bạch Nhật Tiêu muốn tự mình làm rõ sự kiện này, anh cùng Chung Thi Âm chẳng có quan hệ nào.

“Tổng giám đốc Bạch, trước khi tin tức đính hôn được đưa ra, vẫn có nghe đồn anh cùng thiên kim của nhà họ Chung đã yêu nhau nhiều năm. Đây có phải sự thật?” Một phóng viên đầu tiên đứng dậy trong đám người, đối với lí do thoái thác của Bạch Nhật Tiêu có chút nghi ngờ.

Khóe môi Bạch Nhật Tiêu nhẹ nhàng nhếch lên, “Anh cũng chỉ là nghe đồn, thì phải nói đây chỉ là lời đồn đại bịa đặt. Tôi cùng với thiên kim nhà họ Chung là quan hệ bạn học.” Anh khinh miệt, muốn làm sáng tỏ quan hệ với Chung Thi Âm, trước hết phải sửa cái thái độ ba phải phía nào cũng được này.

“Nhưng là tôi nghe nói lễ đính hôn lần này có liên quan đến dự án hợp tác quốc tế của Bạch thị cùng Chung thị, anh lại lập tức làm sáng tỏ vụ này, anh không sợ sẽ ảnh hưởng tới đối tác làm ăn sao?”

Bạch Nhật Tiêu vẫn thoải mái như trước, thông dong mà cười, “Dự án hợp tác của Bạch thị cùng Chung thị không phải nằm trong phạm vi quản lý của tôi. Hoàng Đình cũng không tham gia đầu tư dự án này. Vậy nên có thành công được hay không thì cũng không liên quan đến tôi. Tôi chỉ nói rõ ràng sự thật liên quan đến mình.” Anh mời cổ đông về dự Đại hội cổ đông lần này là muốn tuyên bố hủy bỏ quan hệ hợp tác với Bạch thị. Không có Bạch thị, Hoàng Đình không phải sống không nổi. Chuyện Bạch Vĩ Minh lấy Hoàng Đình để uy hiếp anh là chuyện không sớm cũng muộn, anh muốn phòng ngừa chu đáo mọi chuyện.

“Tổng giám đốc Bạch, là thanh niên được chú ý nhất trong giới kinh doanh, tình cảm của anh là vấn đề không ít người quan tâm, nhưng là trên truyền thông vẫn chưa từng xuất hiện tin tức gì về tình cảm của anh, thậm chí tin có liên quan cũng là ‘văn sở vị văn’ (mới nghe lần đầu). Chẳng lẽ, anh thực sự không có đối tượng hay sao?” Giọng nói bén nhọn của nữ phóng viên trẻ tuổi xuyên quan hàng loạt âm thanh ồn ào của buổi họp báo. Xem ra, mị lực của Bạch Nhật Tiêu vẫn là một vấn đề thu hút.

Nói tới đây, trong ánh mắt Bạch Nhật Tiêu chợt hiện lên sự dịu dàng nhẹ nhàng. “Tôi đương nhiên là có người trong lòng.”

“Là em gái của anh, Bạch Nhật Huyền sao?” Một giọng nói cao hơn đột ngột vang lên, khiến toàn bộ phóng viên trong hội trường đều hít phải khí lạnh. Ai không biết sống chết như vậy, vấn đề này cũng dám công khai lớn gan to mật hỏi ra, là muốn chọc điên Bạch Nhật Tiêu sao? Phóng viên đặt ra vấn đề cũng ý thức được mình lỗ mồm, nhưng là không khí trong hội trường đã lạnh dần xuống. Người phóng viên cẩn thận

quan sát Bạch Nhật Tiêu trên đài, âm thầm cảm thấy may mắn. Khuôn mặt kia không hề lạnh lại, cũng không có ra lệnh cho người ta ném hẳn ra ngoài.

“Là cô ấy. Đối tượng tôi kết giao từ trước đến nay, là cô ấy.” Ngoài dự đoán của mọi người, Bạch Nhật tiêu không hề bùng phát lửa giận, cũng không hề đuổi hết người ra ngoài, mà lại là nở nụ cười dịu dàng, thừa nhận tình cảm trời đất khiếp sợ này. “Nhưng là, cô ấy không phải em gái ruột của tôi.”

“Người ngoài vẫn có tin đồn quan hệ của anh và em gái mình không rõ ràng. Bây giờ anh nói ra có phải hay không muốn ngăn chặn điều gì đó?” Phóng viên chưa từ bỏ, tiếp tục truy vấn.

Bạch Nhật Tiêu phát phát tay đối với Mạc Thịnh bên người. Mạc Thịnh hiểu rõ, cầm tư liệu trong tay đưa cho vị phóng viên kia.

“Đây là sự thật, Bạch Nhật Huyền không phải là em gái ruột của tôi. Nhưng chắc chắn rằng, cô ấy là đối tượng kết hôn của tôi. Nếu các bạn muốn đăng tin tức tôi kết hôn, nhớ rõ thay tên cô dâu trở thành Bạch Nhật Huyền.” Khi nhắc tới Bạch Nhật Huyền, nét dịu dàng trên gương mặt anh chưa từng biến mất, trong mắt đều là yêu chiều không che dấu, khiến người ta không khỏi cảm thán sự si tình của anh.

Nói xong vấn đề trọng điểm, anh gật gật đầu với Mạc Thịnh, sau đó rời khỏi hội trường. Kế tiếp, Mạc Thịnh tuyên bố chấm dứt họp báo.

36. Chương 36: Người Yêu.

Mặc kệ tương lai phải đối mặt với bao chông gai, vòng ôm của Bạch Nhật Tiêu sẽ giúp cô chắn gió che mưa. Bạch Nhật Huyền cô không cầu mong gì hơn nữa.

Cô ngồi trong phòng nghỉ chờ anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một mặt khác, không lãnh đạm không dịu dàng của Bạch Nhật Tiêu. Sự quyến rũ cùng khí phách kia khiến phóng viên á khẩu không trả lời được. Đôi lúc sẽ có một hai vấn đề sắc bén được đưa ra, nhưng anh vẫn thông thả trả lời. Sự mạnh mẽ áp chế mọi thứ, ‘anh ngạo trác tuyệt’, ‘hào quang vạn trượng’, cô đều đã xem đủ rồi. Cô cùng với anh hơi hai mươi năm, ngoại trừ đối với cô dịu dàng, thì với người khác anh đều lãnh đạm như thế, mãi rồi cô rút cuộc cũng không quan tâm đến chuyện anh hai mặt gì hay không nữa. Ngồi trong phòng nghỉ, lương tâm của cô bây giờ mới tỉnh ngộ. Kỳ thực nhiều năm rồi, cho tới tận bây giờ cô chưa từng biết rõ về anh, chỉ biết làm nũng với anh, nổi giận với anh, chờ anh yêu thương mà thôi.

Bạch Nhật Tiêu đương nghĩ đến cô công chúa nhỏ của mình trong phòng nghỉ nhất định sẽ khấn trương, bâng hoàng các thứ, nên vừa rời khỏi hội trường anh ngay lập tức tìm cô, muốn an ủi cô một chút. Ai ngờ vừa mới mở cửa phòng ra, thì nụ cười ngọt ngào của cô đã chạm thẳng vào tim anh. Một câu ca ngợi của Bạch Nhật Huyền dễ dàng khiến cả người Bạch Nhật Tiêu lâng lâng.

“Thế nào rồi?” Anh vẫn chưa quen cô nhiệt tình như vậy với mình. Tuy rằng rất vui mừng, nhưng là anh vẫn còn chút lo lắng. Đây có phải là dấu hiệu gì đó, cô có thể hay không sẽ quyết định làm điều gì khiến mình sống không bằng chết, mà trước đó là trấn an mình trước?

“Chỉ muốn ôm anh một cái thôi. Anh được ôm em mà em không được ôm anh á?” Cô nghịch ngợm nhìn khuôn mặt anh tuần của anh. Có tình yêu của Bạch Nhật Tiêu ở phía sau, có sức mạnh của anh ở phía sau, cô cái gì cũng không cần lo lắng, chăm chỉ yêu anh là được rồi.

Sự nghịch ngợm của cô bắt đầu khơi mào tình thú của Bạch Nhật Tiêu. Tiếc rằng nơi này chẳng có chỗ để làm ăn, anh chỉ có thể dùng môi cô an ủi nửa người dưới đương thống khổ. Giống như một con sói đói, Bạch Nhật Tiêu chiếm lấy đôi môi hồng mềm của cô, cho đến khi Bạch Nhật Huyền cảm giác toàn thân tê liệt mà ngã nhào vào ngực anh. “Tốt nhất là, nếu em dám rời khỏi anh, anh nhất định sẽ cho em sống không bằng chết!” Anh hung hăng cảnh cáo cô. Sự nhiệt tình của cô rất hiếm thấy, quá khó khăn. Nếu chuyển biến bây giờ của cô là lừa dối hẳn, thì đây là cơn đau anh không chịu đựng được. Nếu cô còn muốn rời khỏi anh, vậy thì anh sẽ lựa chọn một phương thức khác. Ít nhất còn có thể cùng cô ‘sinh tử tương tùy’(sống chết cùng nhau)!

Bạch Nhật Huyền ngẩng đầu, cười rạng rỡ với anh. Yêu đến sống chết cùng nhau cũng là hạnh phúc. Cô lập tức ôm chặt thắt lưng Bạch Nhật Tiêu, cả người vùi cả vào lồng ngực anh. Mặc kệ tương lai phải đối

mặt với bao chông gai, vòng ôm của Bạch Nhật Tiêu sẽ giúp cô chắn gió che mưa. Bạch Nhật Huyền cô không cầu mong gì hơn nữa.

Tin tức cả hai người không phải là anh em ruột được đưa ra. Dư luận xã hội không chỉ ồn ào về tình cảm gần như hoang đường này của hai người được nữa, mà còn chuyện Bạch Nhật Huyền không phải là con ruột của Bạch gia. Tin tức nóng hổi này xuất hiện khắp nơi. Buổi sáng là tin tức đính hôn của Chung Bạch, buổi chiều tức khắc bị tin tức Bạch Nhật Tiêu bộc lộ tình cảm của mình đè ép.

Chung Thiên Lân nổi giận đùng đùng cắt ngang điện thoại của Bạch Vĩ Minh. Lần hợp tác này, cục diện đã rơi vào bế tắc. Chung Thi Âm đại ra nhìn chăm chăm tin tức đương lập lại trên tivi. Bạch Nhật Tiêu kiên quyết phủ định quan hệ của anh với chính mình, mà lúc nói tới Bạch Nhật Huyền, lại lộ ra sự dè dặt trăm năm khó gặp, làm sao cô có thể chịu nổi?! Nhưng là hết thấy những điều này trách được ai? Biết rõ lẽ đính hôn cũng không buộc được anh, chính mình còn muốn mạo hiểm, đem lẽ đính hôn làm điều kiện, hại chính mình mất mặt không nói, ngay cả dự án Chung thị cùng Bạch thị hợp tác cũng đang gặp phải nguy cơ thất bại.

Chung Thi Lân đi đến bên cạnh Chung Thi Âm, vết sạch tâm tư để nghĩ cách an ủi cô con gái bảo bối. Ông vẫn nghĩ đến rằng, Bạch Nhật Tiêu tuy rằng lãnh khốc một chút, nhưng là mấy năm nay nó vẫn an phận không hái hoa ngắt cỏ, mà Chung Thi Âm tâm ý cũng đã rõ. Nhưng là, giờ lại nảy ra tình cảm với em gái mình! Ông một lòng mong muốn tác hợp Bạch Nhật Tiêu cùng Chung Thi Âm, cũng cho rằng chỉ có người thanh niên như thế này mới xứng đáng với con gái của mình, ai ngờ...

“Thi Âm à, thả lỏng tâm, ba nhất định sẽ lấy lại công bằng cho con.” Ông ngồi xuống bên người Chung Thi Âm, ánh mắt hiền lành nhìn biểu tình đau buồn của con gái, trong lòng co rút đau đớn.

Chung Thi Âm vô lực lắc đầu. “Sự tình đã đến nước này không thể trách ai được nữa. Là con ‘nhất sương tình nguyện’ (chỉ theo ý mình), biết rõ kết quả là như vậy còn không muốn buông tay. Thua, chỉ có thể trách con không biết lượng sức.” Cô bị ai nói, trong mắt không ngừng hiện lên hình ảnh Bạch Nhật Tiêu vô tình. Trên thế gian này chỉ có Bạch Nhật Huyền, Bạch Nhật Tiêu vĩnh viễn không đứng ở thế giới của Chung Thi Âm. Sự thật như vậy, từ rất nhiều năm trước kia cô có thể hiểu được. Bạch Nhật Tiêu một lần lại một lần cự tuyệt cô, lúc này đây, vô cùng tàn nhẫn, đủ để cho cô hoàn toàn hết hy vọng, sống chết gì cũng phải quên người này.

Chung Thi Âm lão đạo bước ra khỏi văn phòng, Chung Thiên Lân đau lòng con gái, ánh mắt vẫn dõi theo. Ông chỉ có một đứa con gái bảo bối này, quyết không thể bị hủy hoại dưới tay Bạch Nhật Tiêu, bất luận kẻ nào cũng không được phép làm tổn thương nó!! Ông sẽ khiến Bạch Nhật Tiêu phải trả một cái giá thật lớn! Tuyệt đối là như thế!

An Như Nguyệt đã xem toàn bộ cuộc họp báo với phóng viên. Bà cũng không có phần nộ. Kết quả như vậy, bà cũng đã sớm đoán được. Bạch Nhật Tiêu sẽ không ngồi chờ chết, cũng không có khả năng can tâm tình nguyện trở thành con cờ để Bạch Vĩ Minh mở rộng sự nghiệp. Trong cuộc họp báo, bà cũng đã thấy được tình cảm Bạch Nhật Tiêu đối với Bạch Nhật Huyền. Kỳ thực, bà nên sớm chấp nhận sự thật này. Bạch Nhật Tiêu cho tới bây giờ chỉ có dịu dàng săn sóc với mỗi Bạch Nhật Huyền. Ngay cả người làm mẹ như bà, cũng không thấy được anh chăm sóc như vậy. Bây giờ có phần đối như thế nào, cũng chỉ là phí công vô ích. Bà từng nghĩ thái độ do dự của Bạch Nhật Tiêu chính là phòng tuyến yếu nhất, nhưng giờ không còn nữa. Không thể không rời khỏi trận chiến này mà không có khói thuốc súng chiến tranh rồi. Bởi vì, bà đã thấy Bạch Vĩ Minh không có phần thắng nào.

“Phu nhân, chủ tịch tìm bà.” Người giúp việc cung kính đem điện thoại đặt gần người An Như Nguyệt, cẩn thận nói xong lại nhìn thái độ của bà. An Như Nguyệt đã biết ý tứ vì sao Bạch Vĩ Minh gọi điện.

Bà lấy điện thoại trong tay người giúp việc, trực tiếp cúp. “Về sau ông ta có gọi tới, nói tôi không ở đây.” An Như Nguyệt không muốn giúp ông ta phá hoại tình cảm kiên định mạnh mẽ kia. Bị che mắt nhiều năm như vậy, nay thấy được ‘diện mục’ thực sự của Bạch Vĩ Minh, cho dù còn chút tình cảm cũng khó khăn mà đối mặt. Mà nay bà còn có việc quan trọng hơn cần hoàn thành. Chuyện đã lớn thành như vậy, mặc kệ là Bạch Vĩ Minh hay Chung Thiên Lân, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Bạch Nhật Tiêu.

Mỹ, Manhattan, văn phòng Chủ tịch thuộc Tổng công ty Bạch thị đều hỗn loạn cả lên. Bạch Vĩ Minh nhìn trong tay hợp đồng đã bị phá bỏ. Lưng Bạch thị đã đeo lên trọng trách ngàn cân, Bạch Nhật Tiêu còn có

tình đã một cước đúng lúc ông nguy hiểm! Vụ hợp tác này đã dồn tới thế phải làm được. Cũng may thái độ của Chung Thiên Lâm không kiên quyết. Chỉ cần Bạch Nhật Tiêu gật đầu, dự án có thể tiếp tục. Ông cầm điện thoại trong tay, gọi tới Chung Thiên Lâm...

Từ sau cuộc họp báo, công tác của Bạch Nhật Tiêu so với lúc trước còn nhiều hơn. Cho dù là như vậy, mỗi ngày anh đều nâng niu Bạch Nhật Tiêu trên tay.

“Kỳ thật anh không cần mỗi ngày đều đón em đâu. Đường đến trường không phải em không biết. Tối qua khuya thế anh mới đi ngủ mà.” Bạch Nhật Huyền đau lòng nhìn Bạch Nhật Tiêu, mở miệng nói.

Bạch Nhật Tiêu một tay không chế tay lái, một tay lại nắm chặt tay Bạch Nhật Huyền, khóe miệng vẫn vương nụ cười, khiến người ta không khỏi bị cuốn hút trước hạnh phúc của anh. “Anh thích đưa em.” Thật vất vả mới có thể dùng thân phận bạn trai xuất hiện bên người cô, anh tham luyện cảm giác công khai tình cảm yêu đương dưới ánh mặt trời này.

Bạch Nhật Huyền không hề bướng bỉnh với anh. Dù sao chuyện anh quyết định rồi, ai nói không tốt cũng không được. Lời anh nói chính là vương pháp! Nhưng là cô vẫn hạnh phúc dựa vào bờ vai anh, bàn tay được anh nắm đối thành mười ngón quán quít. Cô cũng thích lấy thân phận người yêu ở bên cạnh anh. Trước kia ánh mắt của mấy bạn học đều quái dị mà nhìn quan hệ anh em mờ ám này, hiện tại người khác đều chỉ có thể hâm mộ cô có một người bạn trai xuất sắc đến như vậy.

Bạch Nhật Tiêu túm Bạch Nhật Huyền đương định mở cửa xuống xe, ánh mắt mang theo một ý tứ cảnh cáo, “Em đã quên một chuyện!”

Cô tự hỏi trong một thoáng mới hiểu được anh đang nói chuyện gì, mỉm cười ngọt ngào, chậm rãi tới gần anh. Nhưng là không đến phiên cô phải chủ động, Bạch Nhật Tiêu đã choàng tay qua thắt lưng Bạch Nhật Huyền, thâm tình mà cắn nuốt môi cô. Bởi vì cô khá nhỏ gầy, anh nhẹ nhàng ôm một cái đặt lên đùi anh ngồi thật ngoan ngoãn. Nụ hôn kịch liệt dị thường khiến trong xe, xuân ý nhất thời dạt dào.

Nhưng là, có hai tên ý ‘sát phong cảnh’ gõ gõ cửa xe.

37. Chương 37: Tự Nhiên Đâm Ngang.

Ai cũng không đoán được, cô gái nhỏ xinh đẹp mới một giây trước còn khóc đáng thương vô cùng, giây tiếp theo đã hung hăng cắn lên người đàn ông phục trang đen ở phía sau, dùng hết sức mà nghiêng hai hàm răng.

Bạch Nhật Tiêu uất giận buông Bạch Nhật Huyền trong lòng ra, khuôn mặt tuần tú bị thiêu đốt bởi lửa giận. Anh hạ cửa kính xe xuống, đôi mắt bừng bừng nhìn hai tên đầu sỏ đương bày ra vẻ mặt vô tội kia.

“Sáng sớm như vậy liền kịch liệt vậy nha?!” Quý Hạo Nhiên ôm vai Từ Khả Hân, hơi bĩu môi nói. Sáng sớm như thế này có thể chọc tức Bạch Nhật Tiêu anh thực thích, bởi vì chuyện thắng bạn cự tuyệt kết hôn với Chung Thi Âm khiến cho Quý thị cũng bị tổn thất không ít. Sau này phải tranh thủ trả thù nó từng việc nhỏ mới có thể bình ổn oán khí cho anh.

Từ Khả Hân thức thời đá cho Quý Hạo Nhiên một cái để anh khỏi nói lung tung nữa, không phát hiện Bạch Nhật Tiêu đã muốn...muốn giết người sao?!

Bạch Nhật Tiêu cũng mặc kệ, quay lại nhìn Bạch Nhật Huyền, hai má cô đã đỏ bừng lên, hôn một cái mới mở cửa xe cho cô. “Nhớ phải nghĩ đến anh, nghe rõ chưa?” Thấy được Bạch Nhật Huyền gật gật đầu, anh mới cho phép cô tuột xuống đùi mình.

Bạch Nhật Huyền ngẩn ngơ nhìn hướng Bạch Nhật Tiêu vừa rời đi, không lâu sau thì nghe được giọng nói đùa cợt của Từ Khả Hân đương đứng bên cạnh, “Nhớ phải nghĩ đến anh, nghe rõ chưa?”

Bạch Nhật Huyền thuận thế đưa tay khoát lên vai của cô bạn, tuy rằng còn thấp hơn Từ Khả Hân một cái đầu, nhưng vẫn học theo bộ dáng của Quý Hạo Nhiên, vừa cười quẹo rừ rừ nhìn cô chằm chằm, “Có vấn đề gì không hử?”

Từ Khả Hân giả bộ chén ghét đẩy đẩy tay cô ra, “Đi nhanh đi, Huyền Huyền ~ đi học nữa.” Cô kéo kéo Bạch Nhật Huyền đi về phía trước.

Giáo sư trên bục giảng dùng những từ ngữ thần kỳ nào đó giảng mấy bài giảng trong sách giáo khoa vô cùng văn vẻ nhuần nhuyễn, nhưng Bạch Nhật Huyền lại xuất thần nhìn chăm chăm cái nhẫn trên tay. Thành linh một giọng nói dần ông xông vào lớp học.

Người đàn ông có thân hình cao ráo, bộ dáng lạnh lùng, tây trang đen đưa mắt quét quanh căn phòng, giống như đang tìm kiếm cái gì. Mặc kệ giáo sư đang cần nhẫn trách cứ, bọn họ dứt khoát kiên quyết đi tới giữa phòng học.

“Tiểu thư, xin đi theo chúng tôi!” Người đàn ông đứng trước mặt Bạch Nhật Huyền, giọng điệu vừa ra lệnh vừa mời nói với cô.

“Các anh là ai?” Trong lòng Bạch Nhật Huyền dâng lên cảm giác không rõ. Chẳng lẽ đây là màn bắt cóc trong tiểu thuyết? Nhưng là, bọn bắt cóc còn gọi cô là ‘tiểu thư’ nha?

Trong vài giây ngắn ngủi, bên ngoài phòng học lại bước vào thêm hai người đàn ông trang phục đen nữa, đứng bên người Bạch Nhật Huyền. “Tiểu thư, chủ tịch muốn gặp tiểu thư, xin lập tức đi theo chúng tôi!” Ý muốn của chủ tịch là không nên làm tổn thương tiểu thư, ngoại trừ tình huống cần thiết. Cho nên, bọn họ quyết định cho cô ba lần cơ hội. Nếu ba lần mời còn không đi, phải dùng biện pháp mạnh.

“Ba tôi?” Bạch Nhật Huyền chần chờ một lúc mới nghĩ đến vị chủ tịch trong lời nói của họ hẳn là chỉ Bạch Vĩ Minh.

Người đàn ông mặc đồ đen vẫn không mở miệng, Từ Khả Hân liền đứng lên, “Các người, giữa ban ngày ban mặt muốn cướp người hả?! Mấy người quấy rầy đến lớp học của chúng tôi không biết sao?!” Nói xong, cô kéo Bạch Nhật Huyền ra sau mình, rất có tư thế gà mái bảo vệ gà con.

Người kia chỉ bề ngoài nhìn Từ Khả Hân, cũng không nhiều lời với cô, tiếp tục nói chuyện với Bạch Nhật Huyền. “Tiểu thư, xin theo chúng tôi ngay lập tức. Lệnh của chủ tịch, nhất định phải mang cô đi.” Nói xong, vài người đã vây quanh Bạch Nhật Huyền.

“Tôi không đi, ba tôi tìm tôi có chuyện gì?!” Bạch Nhật Định cố trấn an mình, thái độ kiên định trả lời.

“Nghe được không, nó nói không đi, mấy người lập tức ra ngoài cho tôi!!” Từ Khả Hân hung hãn chỉ ra cửa, bày ra tư thế của thiên kim tiểu thư.

Mấy người đàn ông nhìn thoáng nhau, “Tiểu thư, đắc tội.” Tiếp theo đó, không vòng vo gì nữa, mệnh lệnh, “Mang đi!” Nói xong liền vây quanh Bạch Nhật Huyền, túm lấy cô.

“Các người! Buông ra!” Mặc kệ Bạch Nhật Huyền giãy giụa, quát la, mệnh lệnh như thế nào đều không thể làm chuyện gì. Bạn học bên cạnh chỉ bo bo giữ mình, một chút cũng không dám hành động, chỉ có Từ Khả Hân chắn ở phía trước, thậm chí còn đá cho bọn họ một đá thô lỗ. “Nó kêu các người buông tay, không nghe được hả?! Muốn chết sao?!” Trong một thoáng, quanh chỗ ngồi của hai cô đều loạn cả lên. Hai cô gái, dù sao cũng không thể có sức mạnh như của đàn ông. Bạch Nhật Huyền cắn bản lại yếu ớt, dù giãy giụa đến thế nào cũng bị đám người kia nhẹ nhàng mang đi.

“Mấy người buông ta, tôi không đi!” Bạch Nhật Huyền gào lên, sau đó lại cắn một miếng lên người tên đàn ông đang vác mình. Dưới kính râm, khuôn mặt hằn ta nhãn lại, nhưng vẫn kiên quyết mang cô nhét vào trong xe yên ổn.

“Xin tiểu thư không nên giãy giụa, nếu không chúng tôi không thể đảm bảo tiểu thư ‘lông tóc vô thương!’” Gã đàn ông dùng khẩu khí cảnh cáo nói chuyện với cô, sau đó hai người ngồi sát hai bên, đóng chặt cửa xe lại, hạ lệnh lái xe.

Mạc Thịnh nhìn dãy số di động trên điện thoại của Bạch Nhật Tiêu là của Bạch Nhật Huyền. Khi họp, Bạch Nhật Tiêu thường giao điện thoại cho anh giữ. Theo anh biết, Bạch Nhật Huyền chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho Tổng giám đốc, lúc này gọi tới, nhất định là có việc gấp. Quả nhiên, Bạch Nhật Huyền nhận điện thoại, không đến hai giây liền rời khỏi phòng họp.

Từ Khả Hân nhìn cô bạn bị mang đi, quyết định mở túi xách của Bạch Nhật Huyền ra, lấy điện thoại gọi cho Bạch Nhật Tiêu, nói cho anh biết Bạch Nhật Huyền bị người của Bạch Vĩ Minh mang đi.

Bạch Nhật Tiêu nổi giận gọi điện thoại cho An Như Nguyệt.

Bạch Nhật Huyền ngừng giây giũa. Cô biết là phí công, xe đã rời khỏi trường học đến vùng ngoại thành. Phương hướng này, là đến sân bay quốc tế. Bạch Vĩ Minh muốn đem cô sang Mỹ, lấy cô uy hiếp Bạch Nhật Tiêu! Cô cầu nguyện không biết bao nhiêu lần, hy vọng Bạch Nhật Tiêu biết rõ tình hình bây giờ, mau tới cứu cô.

Bạch Nhật Huyền hoàn toàn tuyệt vọng bị hai người kè kè hai bên. Chung quanh đều có người, cô làm sao mà trốn đây á! “Tôi muốn đi toilet!” Cô giả bộ hung hăng nói, tiện đà muốn xoay người hướng tới toilet, nhưng rất nhanh bị ngăn lại.

“Tiểu thư không cần thử đùa giỡn với chúng tôi. Chuyên cơ của chủ tịch đã được chuẩn bị, nếu tiểu thư muốn đi toilet, xin nhịn một chút, lên máy bay rồi đi!” Thái độ của hắn ta vô cùng kiên quyết, không tha cho Bạch Nhật Huyền một con đường sống.

Bạch Nhật Huyền giận giữ trừng mắt hắn một cái, bất đắc dĩ phải tiếp tục đi theo bọn họ. Đến sân bay, cô nhìn thấy cảnh sát sân bay, bưng lên hy vọng. Bốn người đàn ông cao lớn mang theo một cô học sinh nhỏ, thế nào người ta cũng thấy kỳ cục vô cùng. Cô tùy thế kéo tay người đàn ông bên cạnh đề lên cổ mình, hét lớn lên, “Tôi xin ông, thả tôi đi! Tôi không muốn đi theo mấy người, đồ khốn kiếp!~” Cô gần như khóc òa lên, nước mắt cũng chảy xuống dưới.

Tiếng gào lớn của Bạch Nhật Huyền khiến xung quanh xôn xao. Người đàn ông lập tức che miệng của cô lại, nhưng đã không kịp nữa rồi. Cảnh sát sân bay vừa nghe liền lập tức bước tới. “Các anh đang làm gì? Buông cô gái kia ra!” Cảnh sát cầm bộ đàm chỉ vào mấy người đàn ông. Thế nhưng, bọn hắn không hề lo lắng vẫn giữ chặt lấy cô. Một người đứng đầu trong đó thấp giọng nói vài câu với cảnh sát, anh ta liền không tiếng động bình thản tránh ra, coi như không thấy ánh mắt cầu xin giúp đỡ của Bạch Nhật Huyền!

Không phải chứ? Tuyệt vọng lập tức lại xâm chiếm Bạch Nhật Huyền. Như vậy không thể tự cứu mình được, mà tên quỷ cảnh sát này làm quái gì thế?! Không nghe thấy cô đang gào lên cứu mạng sao! Cứ như vậy mà đi hả! Người đó là phải giúp cô nha!

Người đàn ông vừa nói chuyện với cảnh sát sân bay xong, đến trước mặt Bạch Nhật Huyền, dùng khẩu khí cảnh cáo nói, “Tiểu thư vẫn không nên phản kháng, không nên ép chúng tôi dùng biện pháp mạnh với cô. Lệnh của chủ tịch đã rõ, cho dù dùng bất cứ giá nào cũng phải đem cô sang Mỹ!” Tiếng nói vừa dứt, hắn ta vung tay lên. Người đàn ông đứng bên cô liền kéo Bạch Nhật Huyền tới cổng kiểm soát an ninh.

Cô phải nói rằng trời thật không linh chút nào, ngay cả mấy chú luôn mồm vì nước vì dân kia cũng làm như không thấy sự cầu cứu của cô, cô còn có thể trông cậy vào ai tới cứu mình được nữa đây? Anh hai có thể còn không biết cô đã bị người mang đi, mà cho dù biết, cũng không kịp...Cô bất lực, nước mắt càng chảy dữ hơn, tội nghiệp đứng gần cổng kiểm soát. Hai người mặt áo đen kiểm chặt lấy cô, khiến cho cô không thể thoát được. Cái này phải liều chết. Ai cũng không đoán được, cô gái nhỏ xinh đẹp mới một giây trước còn khóc đáng thương vô cùng, giây tiếp theo đã hung hăng cắn lên người đàn ông phục trang đen ở phía sau, dùng hết sức mà nghiền hai hàm răng. Cho dù không thể chạy thoát, cô cũng phải cắn chết hắn.

38. Chương 38: Vương Bận Ngọt Ngào.

Mặc kệ nhiều việc đến đâu, cô là sự vương bận ngọt ngào nhất của anh mãi mãi.

Nhưng là Bạch Nhật Huyền cắn chưa đã ghiền, thì đột nhiên cảm giác cơ thể mất thăng bằng, chỉ thấy mấy người đàn ông trước mắt nhanh chóng quay đầu, trong khoảnh khắc lại gục xuống một bên! Hai mắt cô vẫn còn lờ mờ nước mắt nhìn ba gã mặt áo đen khác xông vào đánh Bạch Nhật Tiêu. Cô vừa mừng vừa hoảng xen lẫn vào nhau, nhưng vẫn bị người phía sau túm rất chặt.

Từ nhỏ, Bạch Nhật Tiêu từ nhỏ đã luôn đứng hạng nhất trong vài môn võ thuật. Tuy rằng lần này ‘đơn thương độc mã’, một đấu ba quả thật phải xuống thế hạ phong. Nhưng trong nháy mắt, sự khát máu tàn độc đã khiến anh ra tay khủng khiếp hơn so với bình thường gấp nhiều lần. Một cú vòng chân hướng thẳng về phía người đàn ông bên phải, gã ta mất thăng bằng, ngã xuống đất. Lại thêm một lần bồi nũa về phía gã trước mặt, rồi một nắm đấm đâm giáng vào cằm gã.

“Tiêu!” Người đàn ông túm Bạch Nhật Huyền cảm thấy tình thế không ổn, kéo Bạch Nhật Tiêu vào cửa kiểm soát, mặt kệ anh em của mình đang bị đánh chết khiếp. Hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn.

Bạch Nhật Tiêu đã đá văng gã đàn ông trước mặt, gạt thẳng nhân viên kiểm soát, một tay giữ lấy Bạch Nhật Huyền, một quyền bên tay kia hướng thẳng tới mặt của tên đang túm lấy cô. Kéo áo gã lại, thêm một đá vào bụng. Gã trực tiếp ngã xuống đất, khoe miệng còn chảy máu tươi đỏ sẫm.

Bạch Nhật Huyền hoảng hốt nhìn người đàn ông ngã xuống trước mắt mình, bị một mặt khác của Bạch Nhật Tiêu dọa sợ. Lần này cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Nhật Tiêu khát máu đến như vậy. Khuôn mặt tuấn mỹ kia đã hoàn toàn bị thiêu đốt bởi lửa giận. Đó chính là một con rồng hung bạo bị dồn đến đường cùng, dữ dần độc ác.

Bạch Nhật Tiêu ôm chặt lấy cô. Anh cũng không muốn cho cô xem đến những trường hợp như thế này, nhưng là anh không có sự lựa chọn nào khác. Dù như thế nào anh cũng không thể để cho bất luận kẻ nào mang cô rời khỏi anh! “Huyền Huyền, không phải sợ, không có việc gì nữa rồi.” Bạch Nhật Tiêu hôn trán cô, dịu dàng nói. Quả thực, nếu so với người vừa ra tay tàn khốc vừa rồi là hai người khác biệt.

Bạch Nhật Huyền biết anh đang bảo vệ cô, dựa vào ngực anh cố gắng bình ổn lại tâm tình mình. Rốt cuộc, sống mũi cũng cựa xê nhìn anh vẫn chưa tan lo lắng, “Sao bây giờ anh mới đến. Em rất sợ, mấy người đó mang em đi, em không thể ở cạnh anh nữa...” Tiếng khóc của cô bị bao phủ bởi nụ hôn bá đạo của Bạch Nhật Tiêu. Anh nói cho cô, sự sợ hãi của anh không hề thua kém cô bao nhiêu. Khi đoán được Bạch Vĩ Minh sẽ đưa Bạch Nhật Huyền sang Mỹ, anh cơ hồ như phi tới sân bay này, dọc đường lái xe như điên, vượt qua bao nhiêu đèn đỏ cũng không biết. Tiếng khóc của cô, chiếm cứ toàn bộ tâm trí anh.

An Như Nguyệt đứng ngoài cổng kiểm soát, nhìn hai người đang thâm tình với nụ hôn trong phòng, lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Khi nhận được điện thoại giận dữ của Bạch Nhật Tiêu, bà chỉ biết, đây vẫn là thủ đoạn của Bạch Vĩ Minh. Vì muốn ép Bạch Nhật Tiêu phải thỏa hiệp, ngay cả bất cóc con gái của chính mình hẳn cũng làm được. Người đàn ông này thật sự phát điên rồi! Bà đoán được Bạch Vĩ Minh sẽ dùng chuyên cơ của mình đưa Bạch Nhật Huyền sang Mỹ, liền cấp tốc chạy tới, thì đã thấy Bạch Nhật Tiêu đang đánh những gã vệ sĩ. Điều duy nhất bà có thể làm, chính là ép buộc những vệ sĩ đó không làm khó xử theo chuyện gì nữa. Mặc khác, tốc độ lái xe đáng sợ đó, có khả năng lập tức sẽ bị thu hồi bằng lái xe ngay lập tức!

Bạch Nhật Huyền biết, trải qua sự kiện lần này, sự phản kháng của Bạch Nhật Tiêu nhất định càng thêm khùng khiếp. “Tiêu, không nên tức giận, anh như thế này rất đáng sợ.” Bạch Nhật Huyền làm nũng, dụi dụi vào thân mình đang tức đến phát run của anh. Từ sân bay trở về văn phòng, cơn giận của anh không hề ngừng lại. Mạc Thịnh vào phòng báo cáo công việc đều hoảng lên, sợ nói sai một chữ sẽ bị tha ra ngoài chặt tay.

Anh nhẹ nhàng ôm Bạch Nhật Huyền vào lòng, cơn giận biến mất, dịu dàng dùng cằm ma sát đỉnh đầu cô. “Anh tuyệt đối sẽ không để bất cứ điều gì chia rẽ chúng ta.” Bạch Vĩ Minh nhất định là muốn đem sự cô đơn của anh kéo đến cực hạn, nhưng là Bạch Vĩ Minh xem nhẹ rằng, điều này cũng sẽ khiến anh đáp trả đến cực hạn. Đây là điều Bạch Vĩ Minh ép buộc anh! Bất luận kẻ nào cũng không thể khiến Bạch Nhật Huyền rời khỏi anh!

Bạch Vĩ Minh phái người đi nhưng không hoàn thành nhiệm vụ, khi về lại tổng công ty bên Mỹ liền bị Bạch Vĩ Minh mắng chửi lên não mưng một phen. Hợp tác với Chung thị thất bại, điều tiếp theo ông ta phải lo lắng chính là giải thích như thế nào với ban giám đốc. Đã nhiều ngày qua An Như Nguyệt không hề nhận điện thoại. Không có An Như Nguyệt hỗ trợ, vấn đề ông ta phải đối mặt không chỉ có ban giám đốc làm khó dễ, mà còn là sự chất vấn của An Cư. Nhất thời, toàn bộ vấn đề đều đổ lên ông ta, khiến ông ta óc không mang nổi mình ốc, bất lực không biết làm gì, phải đi tìm hai đứa con phiền phức kia.

Còn nữa, từ khi chủ tịch tiền nhiệm tạ thế, Hoàng Đình quốc tế đã bắt đầu tách ra khỏi Bạch thị. Lúc này, cổ phiếu của Bạch thị cùng Hoàng Đình đều đồng thời ngã giá. Vì muốn cứu Bạch thị, tuy rằng ông ta đã dùng vài kỹ xảo không muốn nhiều người biết, Bạch thị đến bây giờ mới ngừng gặp vấn đề quay vòng tài chính, lần hợp tác lần này có thể giúp cổ phiếu Bạch thị tiếp tục tăng giá. Thế nhưng Bạch Nhật Tiêu lại phá hủy. Hiện giờ ông ta hận chết đứa con này, từ khi sinh ra đến giờ, không có việc nào không đối nghịch!!

Thư kỹ gõ gõ cửa bước vào, nhìn thấy văn phòng chủ tịch như một bãi phế tích, cô thông minh sửa hành động chuyên nghiệp như bình thường, hiểu biết nững nịu dựa vào trên người Bạch Vĩ Minh...

Bạch Nhật Huyền ít khi hỏi qua công việc của Bạch Nhật Tiêu, nhưng cô vẫn biết, hiện tại Hoàng Đình đương phải đối mặt với đối thủ, không chỉ là tổng công ty bên Mỹ, mà còn có Chung thị như hổ rình mồi. Tuy rằng Bạch Nhật Tiêu cái gì cũng không nói, nhưng là cô có thể hiểu được, vì để bảo vệ tình yêu của họ, Bạch Nhật Tiêu đã công khai chống lại Bạch Vĩ Minh, diệt trừ triệt để cái đầu trong nước của Bạch thị. Tuy rằng làm như vậy là không lý trí, nhưng là anh giống như không vì cắt đứt sự hợp tác với Bạch thị mà để Hoàng Đình lâm vào nguy cơ.

Cô xoay người lại, nhìn thấy bên cạnh mình trống không. Gần đây, cô thường nửa đêm tỉnh dậy bởi vì thiếu vòng ôm ấm áp của Bạch Nhật Tiêu, cảm giác rất không đầy đủ. Cô đứng lên khoác thêm áo khác của anh, đi đến ngoài thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Anh đang gọi điện thoại, ngay từ đầu cũng không chú ý tới cô.

Bạch Nhật Tiêu cùng người bên đầu dây dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau khá lâu, sau khi treo điện thoại mới thấy Bạch Nhật Huyền đã đứng ở cửa. Anh dịu dàng cười cười, “Không có anh thì ngủ không được sao?” Anh ôm cô ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm hồng phần của cô một chút.

Bạch Nhật Huyền đẩy đôi môi dịu dàng của anh ra. “Rất vất vả sao?” Cô buồn rầu nhìn chằm chằm máy tính trên bàn làm việc. Một phần văn kiện đương mở ra, bên cạnh còn có một đồng báo cáo đã xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Ôm cô vào lồng ngực mình thật chặt, Bạch Nhật Tiêu cương chiều vuốt ve đôi môi cô, giống như ôm một đứa trẻ mà yêu thương dỗ dành, “Sinh nhật năm nay anh mang em đi Nhật Bản xem đào được không?”

“Công việc của anh không gấp sao?” Trong lòng anh, Bạch Nhật Huyền ngẩng đầu, cảm động nhìn. Cho dù làm việc ngay cả thời gian ngủ cũng không có, nhưng anh chưa bao giờ xem nhẹ cô. Sinh nhật của cô anh chưa bao giờ quên lần nào.

Cười cười, Bạch Nhật Tiêu siết chặt cánh tay, khiến cô áp người vào lòng mình. “Năm năm rồi không tổ chức sinh nhật với em, rất muốn bên cạnh em ngày này.” Vì để ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn sẽ lải nhải kia, trong khoảnh khắc, Bạch Nhật Huyền chiếm lấy môi cô. Mặc kệ nhiều việc đến đâu, cô là sự vương bận ngọt ngào nhất của anh mãi mãi. Cho dù việc có quay cuồng đầu óc, yêu thương của cô là liều thuốc tốt nhất để anh thả lỏng.

Bạch Nhật Huyền vẫn rất muốn đến rất nhiều rất nhiều nơi để du lịch, muốn đem những nơi mình đi qua trở thành bối cảnh trong tiểu thuyết, tư tưởng cũng hướng về nơi lãng mạn của cô cùng Bạch Nhật Tiêu. Nhưng mà hành trình không có Bạch Nhật Tiêu làm bạn thực tịch tịch cô độc, cho nên cứ việc cô có ý nghĩ như vậy, cũng không có giống trước kia làm nũng vùi vãnh anh trong thời gian nước sôi lửa bỏng như thế này. Mà anh, lại luôn có thể dễ dàng hiểu được tâm tư cô.

39. Chương 39: Chưa Từng Muộn.

“Lúc em mười tuổi, từ trong bụi hoa hồng chui ra cười với anh.”

Vào tháng ba, cả hai người đến phía bắc đảo Kyushu. Trên đảo Kyushi, anh đảo nở khắp núi đồi rực rỡ, trong không khí cũng phiêu đảng màu sắc hương vị của hạnh phúc, vây bọc lấy tình yêu sâu nồng của hai người. Bạch Nhật Tiêu và Bạch Nhật Huyền ở trong một khách sạn suối nước nóng. Ở đây cảm giác còn tươi mát đầu mùa xuân, thông thả mà ngâm mình một giờ trong suối nước nóng đầy khói trắng lững lờ như thể đặt mình trong tiên cảnh vậy, cảm giác dễ chịu vô cùng.

Trên bầu trời trắng xóa ngẫu nhiên có vài cánh hoa hồng nhạt dừng trên phiến đá rêu xanh cạnh con đường nhỏ. Nước ấm áp, tỏa hơi mù khắp con đường mòn, vờn chung quanh như sương mù.

“Chúng ta ở lại Nhật Bản bao lâu vậy anh?” Bạch Nhật Huyền thích ý tựa vào trước ngực anh. Buổi sáng, lúc ở sân bay, anh đã điều Mạc Thịnh tới Tokyo trước để chuẩn bị công việc, còn cả hai người ở lại Kyushu. Bởi vì tháng ba hoa đào ở Tokyo còn chưa nở, nhưng muốn sinh nhật cô được nhìn anh đào, anh đã lựa chọn đảo Kyushu này.

Bàn tay Bạch Nhật Tiêu ma sát phần đùi nhỏ mềm của cô. Suối nước nóng thoải mái khiến anh có chút lâng lâng. “Một tuần, trước tiên ở nơi này chơi vài ngày, sau đó mang em đi Tokyo.” Anh gạt mái tóc ẩm ướt trên lưng Bạch Nhật Huyền ra, ma sát bả vai cô. Nếu không có suối nước nóng đầy hơi nước như thế này, anh không biết mình còn chờ mấy trăm năm nữa mới có thể cùng cô tắm yên ương đâu.

Bạch Nhật Huyền bướng bỉnh đẩy tay anh ra, hơi dỗi dối quay đầu nhìn đôi mắt mê ly của Bạch Nhật Tiêu, “Trên người em tất cả đều là dấu hôn của anh, như vậy người khác sẽ biết hết trơn đó!” Cô giơ giơ cái cổ nhỏ của mình lên làm bằng chứng, để Bạch Nhật Tiêu thưởng thức kiệt tác của chính mình. May mắn bây giờ là mùa xuân nha, nếu là mùa hè, cô làm sao để che mấy cái dấu này chứ!

Cười cười đầy vẻ cưng chiều, Bạch Nhật Tiêu nhìn khuôn mặt xinh đẹp non nớt của cô vì hơi nóng mà ửng hồng lên, đáng yêu đến mức khiến anh si mê như trải qua một cơn say. Ép thân mình bướng bỉnh của cô vào trong lòng, anh làm càn mà hôn mạnh cô, cánh tay siết lấy phần eo nhỏ cùng tấm lưng trắng mịn, áp cô sát vào người mình, gấn bó chặt chẽ. Lúc bắt đầu cô còn có thể giãy giụa được hai cái cho có lệ, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục dưới sự bá đạo của Bạch Nhật Tiêu, thiết ngoan mà ôm lấy thắt lưng anh. Anh không buông tha môi cô, “Anh muốn làm cho cả thiên hạ đều biết!” Nói xong, để lại thêm một dấu hôn nữa trên thân thể của cô.

Ngâm nước nóng xong, cô thoải mái bình yên đi vào giấc ngủ. Bởi vì có anh bên cạnh một đêm, Bạch Nhật Huyền không hề tỉnh lại nửa đêm, thẳng đến khi ánh sáng mặt trời chiếu đầy người, cô mới được Bạch Nhật Tiêu yêu chiều hôn đến khi tỉnh lại.

“Sinh nhật vui vẻ, Huyền Huyền.” Anh trước sau như một, vẫn cưng nựng hôn lên trán cô, dịu dàng nói.

Bạch Nhật Huyền bướng bỉnh xòe tay ra. Động tác này, cô vẫn quen thuộc như trước.

Anh cưng chiều cười cười, nâng cô dậy từ trong chăn. “Đứng dậy trước rồi nói sau, con mèo nhỏ lười biếng này.”

Ăn xong bữa sáng, cả hai dắt tay đi trên con đường mòn đường nở rộ những đóa hoa hồng nhạt. Bầu không khí lãng mạn có ý thơ, cô cọ cọ người dựa vào Bạch Nhật Huyền, được anh thuận thế ôm luôn vào vòng tay. Cách đó không xa, trên một cây anh đào, một cái hộp nhỏ màu hồng tỏa ánh sáng lấp lánh, hấp dẫn tầm mắt của cô. Nhìn dây ren buộc hộp quà, cô chỉ cần nhìn một cái đã biết, đây là quà anh tặng cho cô.

“Tặng thì tặng thôi nha, làm sao lại phải để quà trên cây thế, cũng không phải không biết em thấp.” Cô dỗi dối oán giận, trong lòng lại ngọt ngào vô cùng. Nhanh nhẹn lấy hộp quà xuống, mở ra nắp hộp màu hồng ra, bên trong là một chú thiên nga làm bằng thủy tinh màu hồng nhạt. Bạch Nhật Huyền cảm động không thôi, nâng niu trong lòng bàn tay. Cô thích những vật bé xinh đáng yêu như thế này, mà Bạch Nhật Tiêu luôn rất hiểu biết sở thích của cô.

Bạch Nhật Huyền bướng bỉnh nhìn Bạch Nhật Tiêu đương mỉm cười bên người, cầm lấy một tờ giấy bên trong, đọc to lên. “Huyền Huyền, đây là sinh nhật đầu tiên anh không ở bên cạnh em, nhưng anh vẫn là người đầu tiên chúc em sinh nhật vui vẻ. Anh muốn nói cho em, mười sáu năm qua, bởi vì có em bên cạnh, anh thực sự rất hạnh phúc.” Nét bút quen thuộc, và tờ giấy này có chút mùi của năm tháng. Cô che miệng lại, có điều gì đó thực dịu dàng vây bọc lấy lòng cô, khiến cô nhất thời chìm trong sự mềm mại ngọt ngào. “Đây là quà sinh nhật mười sáu tuổi của em?” Cô ngẩng đầu hỏi nhìn người thanh niên đương mỉm cười với mình, lại nhận một nụ hôn đáp lại.

“Đi tìm thử xem, quanh đây còn bốn món quà nữa.” Anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cưng chiều nói.

Bạch Nhật Huyền cảm động không kịp, cẩn thận giao thiên nga nhỏ cho anh, liền bắt đầu từ cây anh đào này mà tìm kiếm kỹ lưỡng. Cô rất muốn những món quà của anh. Năm năm không có Bạch Nhật Tiêu, tuy rằng An Như Nguyệt thường tặng quà cho cô mỗi ngày sinh nhật, nhưng là cô vẫn chú ý như trước. Tuy rằng Bạch Nhật Tiêu ở nước Mỹ xa xôi, cô vẫn luôn nhớ tới anh như thế.

Rất cuộc đi được vài chục mét, cô bắt gặp một chiếc hộp nhỏ màu trắng trên mỏm núi nhỏ. Bên trong là một vòng tay bằng bạc tinh xảo lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đó là thứ cô rất thích, anh vẫn còn nhớ rõ. Lúc cô mười bảy tuổi, anh đã chú ý đến món trang sức này, muốn để món quà anh tặng ở nơi gần cô nhất.

Lớp vỏ xanh non dẫn đến một căn biệt thự nhỏ. Hoa hồng trên mặt vỏ non tươi như khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của cô, đó là nhà hiện tại của bọn họ. Cạnh dòng suối xanh là một chiếc hộp, bên trong là một cuốn sách anh tự làm. Trang thứ nhất là khởi đầu tình yêu của hai người và tiếp tục cho đến cuối trang. Một chiếc hộp cuối cùng, không cần cô phải tìm nữa, bởi vì nó im lặng nằm trên con đường cô đã đi qua. Màu vàng hấp dẫn lấy tâm mắt Bạch Nhật Huyền. Ở bên trong, là tấm ảnh hai người đều mỉm cười hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên cô cùng Bạch Nhật Tiêu lấy thân phận là người yêu xuất hiện trước mặt mọi người. Cô là công chúa nhỏ, anh là hoàng đế. Bọn họ là anh em, là người yêu.

“Huyền Huyền, đây là sinh nhật cuối cùng anh không ở bên cạnh em. Anh sẽ trở về bên em, mang theo nỗi nhớ cùng tình yêu của năm năm. Mặc kệ em có nguyện ý hay không, cả đời này anh chỉ muốn làm bạn với em.” Sự chua xót, đau lòng đột ngột dâng lên. Cô cẩn thận đọc những dòng chữ anh ghi lại, mới phát hiện cô đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy. Người ở nước Mỹ, nhưng tâm chưa bao giờ rời đi.

Anh ngồi thụp xuống bên cạnh Bạch Nhật Huyền, dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt của cô, nhắm nháp sự cảm động vì anh. Ôm chặt cô vào ngực, anh nói, “Đây là quà muộn, còn một hộp quà nữa em chưa tìm được.”

Ngước đôi mắt nhòa lệ nhìn anh, Bạch Nhật Huyền thì thầm, “Còn nữa?” Chỉ chừng này đã làm cô không chịu nổi.

Anh giữ mấy món quà cho Bạch Nhật Huyền, dắt tay cô, tiếp tục đi về phía trước. Rốt cuộc đã đến một quán cà phê ngoài trời.

Trên chiếc bàn thủy tinh là một bánh kem dâu tây xinh xắn. Dưới ánh nắng mặt trời mùa xuân, dâu tây thoạt nhìn ngon miệng mê người. Cô ngây ngốc nhìn chằm chằm, “Cái này cũng là anh làm sao?” Lời nói của cô không thể kiềm chế sự vui mừng cùng hốt hoảng. Bạch Nhật Tiêu không thể tưởng tượng được, vì để cô vui, Bạch Nhật Tiêu đã tốn bao nhiêu tâm tư. Thiết kế trang phục, làm điểm tâm ngọt, ngày sinh nhật đầy bất ngờ khiến lòng cô tràn đầy ngọt ngào, hạnh phúc.

Nhìn thấy anh mỉm cười gật đầu, Bạch Nhật Huyền nóng vội lấy xuống một quả dâu tây trên lớp kem hồng nhạt, thỏa mãn bỏ vào trong miệng mình. Bơ dính bên miệng cô còn chưa kịp lau, Bạch Nhật Tiêu đã cúi xuống, tham lam hôn, khiến bơ bên môi cô anh đều ăn hết, sau đó còn liếm liếm môi vẫn lưu lại hương vị cô, nở nụ cười mỉa hoặc tà tà, “Rất ngọt.”

Hai má Bạch Nhật Huyền đỏ lên vì ngượng. Mỗi ngày đều gần gũi như thế này, nhưng là da mặt mỏng của cô sau mỗi lần thân mật đều trở nên đỏ hồng lên như vậy. Cô dỗi dẩy anh ra, “Sao anh cứ lợi dụng em mãi nha?!”

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, “Bởi vì anh yêu em.” Nói xong, lại muốn hôn nữa, lại bị cô đẩy ra.

“Thực sự đã có lúc em lo lắng anh có phải là người hai mặt hay không.” Cô ảo não nói, nhìn biểu tình nghi hoặc xuất hiện trên gương mặt tuấn tú của anh, cô lại mở miệng lần nữa. “Bởi vì trước mặt em lại thì hoàn toàn khác xa trước mặt những người kia. Anh hoàn toàn có hai dáng vẻ khác nhau. Chẳng lẽ giống con trai trong tiểu thuyết nha, đối với bạn gái của mình là ngàn vạn cưng chiều, đối với người bên ngoài lại lạnh lùng cao ngạo?”

Anh ôm cô ngồi xuống ghế, bởi vì trong lúc nói chuyện, đôi mắt to của Bạch Nhật Tiêu không hề buông tha bánh ngọt trên bàn. “Anh nghĩ thái độ như vậy đã thực rõ ràng.” Nói xong, Bạch Nhật Tiêu lại hôn cô thực sạch sẽ một lần nữa. Thực sự rất ngọt ngào, khiến anh thưởng thức trăm lần không chán.

Cô cắn nĩa ăn, “Vậy bắt đầu từ khi nào thích em nha?” Thái độ của anh rõ ràng đến mức cô không muốn cũng phải biết được. Nhưng là khi đó cả hai vẫn còn là anh em, cô cái gì cũng không dám nghĩ tới, chỉ dám đặt anh ở vị trí của người anh trai, cứ như vậy nhiều năm,

Anh lấy nĩa trong miệng cô ra, miễn cho dao nĩa lại khiến cái miệng nhỏ này bị thương. “Không biết, lúc phát hiện thì đã thích rồi, không rõ bắt đầu từ khi nào.” Chung quanh đều không có người, Bạch Nhật Tiêu ‘tận tình’ cắn nuốt hương vị thanh ngọt trên đôi môi hồng của cô.

“Vậy bắt đầu từ khi nào anh phát hiện anh thích em?” Cô tiếp tục truy vấn. Những điều Bạch Nhật Tiêu đã từng nói với cô, không có ngoại lệ, tất cả đều xuất hiện trong tiểu thuyết. Có đôi khi cô thực sự hoài

nghe Bạch Nhật Tiêu có phải hay không phù hợp làm tiểu thuyết gia hơn cô. Bởi vì những lời anh nói đều ngọt ngào êm tai đến thế, khiến cho cô luôn say mê trong đó.

“Lần đầu tiên hôn em.” Bạch Nhật Tiêu để cô dựa vào bả vai mình.

“Lễ Kỷ niệm thành lập trường?” Bạch Nhật Huyền nghi hoặc hỏi. Anh đối tốt với cô, cũng không phải bắt đầu từ ngày Kỷ niệm thành lập trường, mà là từ lúc cô còn rất nhỏ, chỉ biết ở trong ánh mắt của anh trai, cô là công chúa nhỏ độc nhất vô nhị, nhận được tất cả sự yêu chiều từ anh.

“Không phải.” Anh cười đáp, nhiều năm như vậy vẫn nên nói cho cô biết, tình yêu sâu nặng này bắt đầu từ khi nào. “Lúc em mười tuổi, từ trong bụi hoa hồng chui ra cười với anh.” Si mê nhìn biểu tình giật mình của cô, đôi mắt tròn tròn lóe ra ánh sáng tò mò, đôi môi đỏ mē người cũng hơi mở mở ra, khiến Bạch Nhật Tiêu không nhịn được lại nhăm nháp thêm một chút.

Cô kinh ngạc nói không nên lời. Thì ra bắt đầu từ nhiều năm trước đây, anh đã đặt cô trong lòng mình, lại nhẫn nại lâu đến như vậy không nói cho cô biết. Chính là bởi một khi đã yêu say đắm, cả tâm hồn lẫn thân thể của cô, anh đều biết cô không thể thừa nhận. Cho nên áp lực. Cao ngạo như anh, thích lại không nói ra miệng. Mà cô, sau khi nghe bày tỏ, lại xấu hổ và giận dữ muốn chấm dứt mà cự tuyệt hết thảy, thậm chí khiến anh, vì muốn để cô an tâm mà rời khỏi nơi này năm năm, chưa từng mở miệng nói một câu nào.

Cô không nghĩ nói lời xin lỗi, bởi vì điều đó đã không còn ý nghĩa gì. Hơn nữa, điều anh muốn cho tới bây giờ không phải là câu xin lỗi của cô. Cô giữ khuôn mặt tuấn tú của Bạch Nhật Tiêu, trước khi nước mắt chảy xuống, hôn lên môi anh.

Những cánh anh đào chậm rãi rơi xuống, lãng đãng trong bầu không khí lãng mạn, trong sự ấm áp ngập tràn khi có anh bên cạnh. Bạch Nhật Tiêu ‘đảo khách thành chủ’, chủ động xâm chiếm lấy cô. Anh biết nước mắt Bạch Nhật Huyền rơi, là vì tình yêu sâu đậm trong một thời gian dài này của anh. Thật tình mà nói, cho đến bây giờ anh không hề giấu diếm cô điều gì. Chỉ duy nhất có một điều không thể nói cho cô biết, là anh đã yêu cô bao sâu, bao nhiêu. Chỉ có thể nói, so với cô biết còn nhiều hơn, nhiều hơn. Cánh anh đào phủ đầy thân cây màu nâu trầm, quanh chung quanh hai con người đương triền miên trong một nụ hôn sâu.

40. Chương 40: Đế Quốc Thâm Tình.

Lấy một tờ giấy trắng để phác thảo nội dung, cô cầm một chiếc bút màu hồng nhạt tô tô vẽ vẽ một cái tên, Bạch Nhật Huyền Tiêu.

Dựa theo hành trình đã được vạch sẵn, cả hai ở lại Kyushu vài ngày rồi mới tiếp tục đến Tokyo. Đến đây, Bạch Nhật Tiêu bắt đầu trở nên bận rộn. Bởi vì theo kế hoạch phát triển của Hoàng Đình, Tokyo chính là khu vực tiềm năng để mở rộng kinh doanh. Còn cô, thì cùng với hướng dẫn viên du lịch và vệ sĩ Bạch Nhật Tiêu sắp xếp du lịch khắp những phố lớn ngõ nhỏ của thủ đô Tokyo. Cho dù anh không có ở bên cạnh cô, nhưng là mỗi ngày điện thoại không ngừng. Giọng nói dịu dàng của Bạch Nhật Tiêu luôn vây bọc chung quanh thân thể Bạch Nhật Huyền, thật giống như lúc nào anh cũng bên cạnh cô vậy.

“Nơi này là cầu đá hai nhịp tên là Nijubashi, phía trước không xa chính là cung điện Thiên hoàng. Vào những ngày nghỉ nơi này sẽ mở cửa ọi người được tham quan hoàng thất...” Cô hướng dẫn viên du lịch nhiệt tình giới thiệu với Bạch Nhật Huyền. Đi chung quanh cung điện Thiên Hoàng, cô đột nhiên nhớ tới ngày biểu diễn kịch. Khi đó, anh không hề báo trước hôn cô, khiến cô vừa sợ vừa hoảng trách cứ anh cả gan làm loạn, thậm chí còn khóc ầm ĩ cả lên. Ngày đó, nhất định anh buồn lắm, rõ ràng là muốn chân tình mà bày tỏ, lại bị xem như một trò khôi hài. Người luôn luôn mặt lạnh như Bạch Nhật Tiêu với người khác lại đồng ý vì sự vui vẻ của cô mà biểu diễn, chỉ đơn giản muốn được quang minh chính đại có một cơ hội ôm cô vào lòng. Đáng tiếc, mãi đến nhiều năm về sau cô mới phát hiện.

Còn nhớ rõ lúc đó, cả hai đã diễn vai một đôi tình nhân có số phận bi ai trước anh mắt của thế nhân. Có lẽ, cô có thể cho những con người ấy một kết cục tốt đẹp. Anh vẫn là hoàng đế kiêu hãnh và lạnh lùng như trước, cô vẫn là cô công chúa nhỏ anh yêu thương. Cả hai tuy rằng vẫn còn trong tình cảm mộng lung, nhưng mà ‘lưỡng tình tương duyệt’, nên sẽ thành thân thuộc. Cô tin rằng lúc trước Bạch Nhật Tiêu nhất định cho là như vậy.

Bạch Nhật Huyền đột nhiên muốn nhìn thấy anh biết bao, vậy nên trước khi kết thúc chuyến đi ngày hôm nay, đã cùng vệ sĩ về lại khách sạn.

Khi cô quay trở về phòng, Bạch Nhật Tiêu đang cùng với ban phụ trách số liệu họp, cô làm một động tác im lặng với Mạc Thịnh.

“Có muốn tôi nói với Tổng giám đốc một tiếng không? Sau cuộc họp Tổng giám đốc còn phải xem rất nhiều văn kiện, không kết thúc sớm được, tiểu thư có khả năng phải chờ rất lâu.” Mạc Thịnh bước ra cửa sau nhỏ giọng nói với cô.

“Để cho anh ấy làm việc, tôi chờ bên ngoài là được rồi. Đừng nói cho anh biết là tôi đã về nhà, tôi không muốn quấy rầy.” Cô không phải trở về để ỉ ỏi với anh, chính là muốn xem bộ dạng Bạch Nhật Tiêu làm việc. Trước kia, cơ hồ đều là anh nhìn cô. Bạch Nhật Huyền cô một khi đã chú tâm vào chuyện gì thì sẽ không có cách nào quan tâm đến mọi thứ xung quanh, đương nhiên, bao gồm cả ánh mắt si mê của Bạch Nhật Tiêu nữa.

Mạc Thịnh cố ý khép hờ cửa để Bạch Nhật Huyền có thể nhìn thấy anh trong phòng, có lẽ là cũng vì muốn để anh chú ý tới người đang ngồi bên ngoài. Anh ngồi dựa vào trên ghế, mười ngón tay đan vào nhau đặt ngang bụng, thần sắc nghiêm cẩn, đôi lúc sẽ mở miệng, ánh mắt đều lộ ra khí phách mạnh mẽ của quân vương khiến người ta phải kính nể.

Cô lấy laptop từ trong túi ra, cảm hứng cuộn cuộn không ngừng dâng lên. Lấy một tờ giấy trắng để phác thảo nội dung, cô cầm một chiếc bút màu hồng nhạt tô tô vẽ vẽ một cái tên, Bạch Nhật Huyền Tiêu.

Bạch Nhật Huyền đứng ở trên tầng cao nhất của khách sạn, ngắm nhìn cảnh đêm của thủ đô Tokyo phồn hoa trước mắt, từng tia sáng lóe lên giống như bảo thạch ‘ngũ thải tân phân’ (năm màu chính: vàng, xanh, đỏ, trắng, đen), ánh sáng rực rỡ chiếu trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Nhật Huyền, cùng với người thanh niên đứng sau thâm tình nhìn cô.

Hai cánh tay ăm áp bọc lấy thắt lưng của Bạch Nhật Huyền. Cô cũng nắm chặt lấy bàn tay dày rộng kia, cười nói, “Đã xong việc rồi hả anh?”

Gật gật đầu trả lời, Bạch Nhật Tiêu không biết cô đã đợi anh lâu đến như vậy, cho đến khi anh hoàn thành một phần văn kiện cuối cùng, Mạc Thịnh mới nói cho anh biết, Huyền Huyền đã trở về từ sớm. “Về rồi sao không nói cho anh biết thế?” Bạch Nhật Tiêu có chút uất giận hỏi, trách cứ chính mình đã để cô vắng vẻ lâu như vậy.

Dịu dàng quay đầu lại, nụ cười trên môi Bạch Nhật Huyền thật rạng rỡ, “Bộ dạng anh khi làm việc rất đẹp trai, em thích nhìn anh như vậy nha.”

Nhẹ nhàng cười, Bạch Nhật Huyền cúi xuống chiếm lấy đôi môi thơm dịu của cô. Nụ hôn mỗi lúc một sâu, bắt đầu là dịu dàng rồi dần dần trở nên bá đạo. Tách cái miệng nhỏ nhắn của cô ra, quần quít lấy cái lưỡi ướt át, khiến Bạch Nhật Huyền phải xụi lơ trong lòng anh. Kiểm lòng không được, anh đẩy cô nằm xuống sofa, bàn tay rộng lớn linh hoạt phủ lấy bờ ngực mềm mại dễ chịu của cô, nhẹ nhàng xoa nắn. Bạch Nhật Huyền thực chịu không nổi điều này, rất nhanh liền chôn đầu trong ngực anh thở dồn dập. Si mê cắn cắn da thịt trắng mịn của cô, tay Bạch Nhật Tiêu rất nhanh đã cởi bỏ làn váy, thuận thực đặt cô dưới thân mình, cưỡng hân xâm chiếm vào trong thân thể mật ngọt của Bạch Nhật Huyền...

Thời gian im lìm trôi qua. Mùa hè năm thứ tư, cô tốt nghiệp đại học, có nhiều thời gian bên cạnh anh hơn. Mà Bạch Nhật Tiêu cũng nhiều việc hơn trước, bắt đầu mang cô đi qua qua lại lại Tokyo cùng trung tâm tài chính Zurich. Cô cùng anh bây giờ đã đưa Hoàng Đình bước đi những bước vững chãi đầu tiên tại Tokyo, đưa vào tiến hành những kế hoạch đầu tiên. Cùng lúc đó, số cổ phần của Hoàng Đình quốc tế dần dần thuộc về Bạch Nhật Tiêu. Về nước hai năm, anh rút cuộc đã nắm trong tay toàn bộ cục diện của Hoàng Đình quốc tế, bắt đầu trở thành vận mệnh dưới tay Bạch Nhật Tiêu...

Sự quyết đoán, sắc bén, hành động nhanh, tác phong mạnh mẽ đầy hiệu quả đã khiến Bạch Nhật Tiêu bước lên một địa vị mới, trở thành một nhân vật khiến người khác nghe tên đã sợ hãi. Danh hiệu ‘hoàng đế giới tài chính’ đã thuộc về Bạch Nhật Tiêu. Phần lớn khu vực châu Á đều thuộc về bộ phận tài chính trong phạm vi của Hoàng Đình. Trong thời gian hai năm ngắn ngủi, anh đã mở rộng bản đồ của Hoàng Đình

quốc tế. Dùng thực tế và hành động để chứng minh, không có Bạch thị, Hoàng Đình vẫn có thể đứng sừng ở phương Đông này.

Từ khi Bạch Nhật Huyền êm xuôi thoát khỏi sự bó buộc của trường học, tính bá đạo của Bạch Nhật Tiêu càng thêm nghiêm trọng. Anh tiến hành chính sách bá đạo này bằng cách, mỗi ngày đều ôm Bạch Nhật Huyền dậy từ trong chăn, cùng anh đi làm. Giống như một cái lưới vô hình, Bạch Nhật Tiêu dùng nó trói buộc chặt chẽ cô bên người.

Bạch Nhật Huyền dụ ngoan dựa vào trong lòng anh. Tuy rằng bây giờ Bạch Nhật Tiêu đương xem văn kiện, cô cũng chẳng muốn quấy rầy anh đâu, nhưng là cô cũng vì ‘thân bất do kỷ’ (đại ý: chuyện bản thân không khống chế được) nha. Vì để Bạch Nhật Tiêu cho phép, sắc dụ cũng phải làm thôi. Nâng mặt lên, Bạch Nhật Tiêu kẻ sát môi vào môi anh, không có ý tốt mà hôn lên.

Bạch Nhật Tiêu biết, cô hẳn là đang muốn xin xỏ điều gì. Mỗi một lần cô ân cần gần gũi như thế này tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ. Giây tiếp theo chắc chắn cô sẽ nói là, Tiêu, đồng ý với em một chuyện được không? Nhưng mà thường là, anh sẽ hôn cô đến thần hồn điên đảo, cho tới khi cô không còn sức lực nào mà nói điều kiện với anh mới thôi. Bạch Nhật Tiêu siết eo nhỏ của Bạch Nhật Huyền lại, để cô dán chặt vào trên người mình, bắt đầu dụ dỗ dần dần cắn môi cô, khiêu khích phần lưới ẩm ướt.

Mấy lần kinh nghiệm trước kia nói cho Bạch Nhật Huyền biết không thể đắm chìm trong sự dụ dỗ của anh. Đẩy Bạch Nhật Tiêu ra, trong tức khắc cô đã nhìn thấy đôi mày anh nhíu lại, liền ngoan ngoãn liếm liếm môi anh một chút. “Tiêu, đồng ý với em một chuyện được không?” Ánh mắt cô tỏa ra ánh sáng mong chờ, không chút che giấu nào nhìn anh.

“Không được!” Bạch Nhật Tiêu mở miệng nói, kéo cô quay trở lại, muốn tiếp tục nụ hôn đang dở.

Bạch Nhật Tiêu tuyệt đối không phối hợp, lại đẩy đẩy anh ra một lần nữa, vô cùng có lỗi mà nhìn anh, “Khả Hân đương đợi em đó...”

“Cho nên em muốn đi tìm nó?!” Ánh mắt Bạch Nhật Tiêu ác liệt nhìn cô chằm chằm, khiến cái chuông báo động trong người cô réo vang. Trăm ngàn lần đừng trả lời là vâng, bởi vì anh sẽ không cho phép!

Tuy rằng trong lòng đã cảnh báo cô phải lập tức phủ nhận, nhưng cô đã lâu không gặp Từ Khả Hân. Sau khi tốt nghiệp cứ như hình và bóng với Bạch Nhật Tiêu. Ngoại trừ bên người anh thì cũng vẫn chỉ bên người anh... Cô thông minh lắc lắc đầu một chút. Trăm ngàn lần không thể bước lên được, phải dùng chính sách dụ dỗ đối phó. Điểm yếu của Bạch Nhật Tiêu chính là khi cô chủ động mà thôi.

“Tiêu ~” Giọng nói mềm mại ngọt ngào như mật lan ra bên môi anh. Trong khoảnh khắc, ý thức của Bạch Nhật Tiêu đã bị xâm chiếm bởi hương vị ngọt ngào gần sát kia. “Lâu rồi em không gặp Khả Hân, cho em gặp cô ấy đi mà? Nha?” Chiều này cũng là kỷ xảo Bạch Nhật Tiêu đã quá quen nhưng thực không có cách nào từ chối. Cô giữ lấy khuôn mặt anh, hơi thở ngọt ngào đảo qua bờ môi, nhẹ nhàng chạm vào, khiến anh si mê mà khiêu khích, mở đôi môi cô ra, tham luyến quán quít. Bạch Nhật Tiêu không cự tuyệt.

Trải qua một nụ hôn dài, cô rốt cuộc chống cự không được phải bại trận. Tay của Bạch Nhật Tiêu nhện không nổi di chuyển trên thân thể của cô. Nếu còn hôn tiếp, bọn họ sẽ trình diễn một số cảnh hạn chế người xem mắt. Ngoan ngoãn dựa vào ngực Bạch Nhật Tiêu, cô đùa giỡn mấy cúc áo trước ngực anh, “Em hứa là không đi lâu lắm đâu?” Bạch Nhật Huyền cố ý cọ cọ cổ anh, cầu xin nói.

Cô nhóc láu lỉnh này, vì để cho anh đồng ý chiều gì cũng sử dụng tất! Bạch Nhật Tiêu dở khóc dở cười, nhưng là điều cô nói đúng là sự thật. Bởi vì anh luôn chiếm lấy cô, một chút thời gian riêng tư Bạch Nhật Huyền cũng không có. Nhưng mà chỉ cần vài giờ không thấy được cô, anh sẽ nhớ, rất nhớ. Bây giờ chỉ có thể buông cô ra, hôn mạnh một cái rồi nhắc nhở, “Trước giờ cơm tối trở về, biết không?”

Tuy Bạch Nhật Huyền đương thở gấp, nhưng là vẫn sung sướng gật gật đầu, nhanh nhẹn hôn hai má của anh rồi bay ra khỏi văn phòng. Chỉ còn lại Bạch Nhật Tiêu mê luyến nhìn bóng dáng hồng hồng bé nhỏ biến mất trong tầm mắt, bất đắc dĩ cười cười.

41. Chương 41: Gặp Lại Người Quen Cũ.

Vì trên thế giới này, người có thể tác động đến Bạch Nhật Tiêu cũng chỉ có Bạch Nhật Huyền.

“Sao lại lâu như vậy hả?!” Từ Khả Hân chờ Bạch Nhật Huyền ở dưới lầu Hoàng Đình hơn nửa tiếng đồng hồ mới thấy cô xuất hiện, không hồn không giận kêu lên.

“Cậu thiệt tình á, không nói trước với mình một tiếng. Cậu cũng không phải không biết Tiêu như thế nào.” Bạch Nhật Tiêu bắt đầu nói, mở cửa xe ra ngồi lên vị trí phó lái bên cạnh cô bạn. Sau khi tốt nghiệp, Từ Khả Hân cơ hồ đều chơi bởi lêu lổng mỗi ngày. Lên xe ngoài dạo phố thì chỉ còn dạo phố, một cuộc sống quá an nhàn. Điều này giúp ích rất lớn cho nhà cùng với vị hôn phu đáng thương của Từ Khả Hân, mỗi ngày ngủ cho đến khi dậy, trang phục đưa đến tay cơm đưa đến mồm.

Nói cho sang thì là bạn cũ gặp nhau ôn chuyện, nhưng kỳ thật Từ Khả Hân chỉ là rất muốn kéo Bạch Nhật Huyền đi loanh quanh mua sắm một chút. Mới vào cửa hàng bách hóa lớn nhất của thành phố, trên tay Từ Khả Hân cũng đã xách đầy túi lớn túi nhỏ linh tinh.

“Cậu mỗi ngày đều mua nhiều như vậy, gả cho anh Hạo Nhiên xong thì không còn bắt ảnh trả tiền hả?” Bạch Nhật Huyền nhìn Từ Khả Hân vẫn còn chưa muốn về, mở miệng nói.

Từ Khả Hân lơ đãng nhìn những quầy bán hàng chung quanh, “Yên tâm yên tâm, mình dùng tiền của mình mà. Hơn nữa, ảnh có tiền như vậy còn sợ gì. Trước kia tiền mua quà cho phụ nữ khác còn chưa đủ để mình mua sắm vài lần đâu!” Nói xong liền bắt đầu mở máy kể từng chiến tích huy hoàng của Quý Hạo Nhiên. Cái sự ghen này của Từ Khả Hân chưa hề giảm.

Bạch Nhật Huyền nhìn cô bạn đương bày ra bộ dáng khinh khinh, trong lòng cười trộm. Đã biết anh Hạo Nhiên là một ‘hoa hoa công tử’ mà còn muốn đâm đầu vào. Rõ ràng lãng tử kia đã muốn quay đầu, cô nàng này lại hay phàn nàn về mấy chuyện đã qua, đúng là mâu thuẫn!

Từ Khả Hân lấy một bộ quần áo ướm lên người Bạch Nhật Huyền thử thử, ánh mắt sáng ngời nói, “Cậu có muốn thử hay không? Ôi chao, mình thấy rất là hợp đó nhé.”

Ánh mắt Bạch Nhật Huyền chỉ dừng trên quần áo một chút đã đẩy ra, “Không cần đâu, cái này không phải là phong cách của mình.” Cô đã có được một nhà thiết kế riêng ình, có được những món đồ độc nhất vô nhị, quý giá nhất trên thế giới. Những sự lựa chọn khác, đối với cô là dư thừa.

Từ Khả Hân bắt đầu đi gật gật đầu, treo lại quần áo trên giá. “Mình vẫn luôn muốn hỏi cậu mua quần áo ở chỗ nào nha. Luôn một phong cách ngọt ngào như vậy, mà mình lại chưa thấy qua ở cửa hàng nào bao giờ. Giới thiệu với mình muốn chút đi, mình cũng muốn thử đó, thử một chút mà.” Từ Khả Hân đi một vòng quanh Bạch Nhật Huyền, cuối cùng dừng trước mặt cô rồi nói. Cô vẫn cảm thấy quần áo của Bạch Nhật Huyền thực rất đặc biệt, còn chưa bao giờ gặp qua những chiếc váy Bạch Nhật Huyền lần nào. Cô đột nhiên muốn thay đổi phong cách cá tính, thử kiểu ngọt ngào một chút.

Bạch Nhật Huyền mỉm cười, mở miệng đầy mờ ám, “Nhãn hiệu của nhà thiết kế kia, chỉ làm ồì mình mình thôi.” Cô đã từng hỏi qua Bạch Nhật Tiêu vì sao không đi học ngành thiết kế thời trang. Dù sao anh cũng có tài như vậy, nhưng là, Bạch Nhật Tiêu không cần nghĩ ngợi gì đã từ chối. Anh nói, thiết kế của anh, chỉ vì một mình cô.

Cô khó được thấy vẻ vui sướng của Từ Khả Hân, nhưng sau khi gặp Chung Thi Âm lại đột nhiên biến hóa. Bạch Nhật Huyền đột nhiên nhớ ra, đây là công ty bách hóa của Chung thị, mà quan hệ Chung gia cùng Bạch gia, bởi vì chuyện Bạch Nhật Tiêu kháng cự hôn sự đã không được tốt lắm. Mà cô, một năm qua cũng chưa gặp Chung Thi Âm lần nào. Lần gặp này, ngoại trừ cảm giác được Chung Thi Âm vẫn không thích mình như trước thì Bạch Nhật Huyền chẳng nhìn thấy được cảm xúc gì.

Từ Khả Hân bên cạnh sau khi thấy Chung Thi Âm liền bày ra bộ dáng đánh đá, đứng chắn trước mặt Bạch Nhật Huyền, hùng dũng oai vệ trừng mắt nhìn Chung Thi Âm đang đi tới. Cái gọi là ‘lai giả bất thiện’ (người tốt thì không đến), Từ Khả Hân cô đây sẽ không để có bất cứ chuyện gì xảy ra khi Bạch Nhật Huyền ra ngoài với mình, miễn cho việc Bạch Nhật Tiêu khùng lên mà hủy hoại cô luôn.

“Thế giới này thật đúng là nhỏ nha, chỉ dạo phố thôi mà cũng gặp người không muốn gặp rồi!” Từ Khả Hân không khách khí nhìn Chung Thi Âm nói. Bạch Nhật Tiêu ở phía sau lại kéo kéo áo cô nàng, ý bảo cô không nên nói khó nghe như vậy.

“Chị Thi Âm.” Mặc kệ là gặp lại có xấu hổ chút chút, thì dù sao đây cũng là một người chị cùng nhau lớn lên từ bé, Bạch Nhật Huyền vẫn chủ động mở miệng gọi một tiếng.

Chung Thi Âm có chút khó xử nhìn cô, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng mở miệng nói, “Tôi có thể nói riêng với cô mấy câu được hay không?” Cô hỏi một cách có chút nhún nhường, khiến cho Từ Khả Hân cùng Bạch Nhật Huyền không khỏi run lên.

Cuối cùng, Bạch Nhật Huyền vẫn gật gật đầu, cố gắng thuyết phục Từ Khả Hân, đi đến một nhà hàng cùng Chung Thi Âm. Trực giác nói cho cô biết, chuyện Chung Thi Âm sắp nói có lẽ khá nghiêm trọng. Bằng không, một Chung Thi Âm mắt luôn luôn cao hơn đỉnh sẽ không hạ mình như thế này đến tìm riêng cô và dùng một giọng điệu như thế.

Hai người ngồi đối diện nhau trong một nhà hàng, đều im lặng khiến không khí có chút áp lực quỷ dị. Bạch Nhật Huyền ngại ngùng hết cầm lên buồng xuống cốc đồ uống, chờ Chung Thi Âm mở miệng nói chuyện.

“Chung thị sắp bị Hoàng Đình nuốt sạch.” Lời nói của Chung Thi Âm giống như một quả bom, hướng thẳng tới Bạch Nhật Huyền, khiến cô thiếu chút nữa đã đổ cốc đồ uống xuống, chỉ có thể ngẩng ngốc nhìn biểu tình khó khăn của Chung Thi Âm bây giờ. “Tiêu đang trả thù tôi, anh ấy hận tôi gài bẫy, vì thế đã hủy Chung thị mà báo thù.” Cô nói năng có chút lộn xộn, hướng ánh nhìn cầu xin giúp đỡ về phía Bạch Nhật Huyền, “Tôi biết Tiêu rất yêu cô. Tôi hy vọng cô có thể giúp tôi, giúp cho Chung thị. Bởi vì chuyện này, sức khỏe của ba tôi xấu đi rất nhiều. Nếu Hoàng Đình thôn tóm được Hoàng Đình, thì cả Chung gia cũng sẽ kết thúc. Huyền Huyền, tôi hy vọng cô có thể giúp tôi, xin Tiêu đừng đuổi tận giết tuyệt.”

Bạch Nhật Tiêu khiếp sợ nói không nên lời, không chỉ là vì giọng điệu như thế này của Chung Thi Âm, mà còn là vì tin Bạch Nhật Tiêu muốn thu mua Chung thị. Tuy rằng mấy năm nay cô vẫn đi theo bên người anh, nhưng đối với chuyện công việc, dường như cô một câu cũng rất ít khi hỏi. Anh không cho cô quan tâm, cô tự nhiên cũng không muốn xen vào chuyện này. “Vì sao Tiêu lại muốn trả thù chị?” So với chuyện thu mua Chung thị, cô càng tò mò chuyện Bạch Nhật Tiêu trả thù Chung Thi Âm hơn. Nói như thế nào bọn họ cũng đã được đặt cạnh nhau trong một cái lễ đính hôn, Bạch Nhật Tiêu không phải sẽ vô tình đến mức sẽ trả thù Chung Thi Âm chứ.

“Huyền Huyền, tôi cầu xin cô, giúp tôi đi được không?” Chung Thi Âm kích động cầm tay Bạch Nhật Huyền, “Cô nói với anh ấy đừng thu mua Chung thị, anh ấy nhất định sẽ nghe.” Cô cầu xin nhìn Bạch Nhật Huyền. Chung Thi Âm cô cũng đã suy nghĩ kỹ càng lắm rồi mới quyết định đi cầu xin Bạch Nhật Huyền giúp. Vì trên thế giới này, người có thể tác động đến Bạch Nhật Tiêu cũng chỉ có Bạch Nhật Huyền. Cho dù muốn cô cúi đầu, cô cũng phải giữ được Chung thị. Không thể để sự nghiệp phần đầu một đời vất vả của Chung Thiên Lân bị Bạch Nhật Tiêu cướp đi.

Bạch Nhật Huyền không thể không thừa nhận, bộ dạng Chung Thi Âm như thế này khiến cô không dám cự tuyệt. Không phải bởi vì xin lỗi, mà chính là vì đồng tình. Chung Thi Âm cũng rất yêu Bạch Nhật Tiêu, nhưng là Bạch Nhật Tiêu chưa bao giờ để điều này vào mắt. So với chính mình, có được toàn bộ tình yêu của Bạch Nhật Tiêu, thật sự là không đành lòng cự tuyệt. “Tôi không biết sẽ giúp được chị hay không, nhưng tôi sẽ thử nói với anh ấy.”

Chung Thi Âm còn chưa kịp buông tay Bạch Nhật Huyền ra, bàn tay kia của Bạch Nhật Huyền đã nằm gọn trong một bàn tay rộng lớn khác. Chung Thi Âm hoảng sợ ngẩng đầu. Quả nhiên, Bạch Nhật Tiêu xuất hiện ngay trước mặt cô. Đôi mắt lạnh lùng vô tình kia, nhìn cô ‘mao cốt tung nhiên’ (sồn gai ốc).

Chung Thi Âm còn không có tới kịp đem Bạch Nhật Huyền thả buông ra, Bạch Nhật Huyền thủ đã muốn bị một đôi bàn tay to nắm ở lòng bàn tay lý. Chung Thi Âm hoảng sợ ngẩng đầu, quả nhiên, xuất hiện ở nàng trước mắt là Bạch Nhật Tiêu cặp kia vô tình lãnh khốc ánh mắt, nhìn xem nàng mao cốt tung nhiên.

Bạch Nhật Huyền vội vàng đứng bên cạnh anh giải thích, “Tiêu à, không phải như vậy đâu. Chị Thi Âm chưa nói gì cả.” Cô bắt đầu dĩ trường mắt, liếc Từ Khả Hân đang ở phía sau Bạch Nhật Tiêu một chút, chắc chắn là cô nàng này lại mặt báo rồi.

Bạch Nhật Tiêu lạnh lùng nhìn chằm chằm Chung Thi Âm đương yên lặng không nói gì. Mặc kệ cô ta đã ‘hoa dung thất sắc’, anh mở miệng vẫn không lưu tình gì, “Tôi đã nói với cô một lần, không được phép một mình tìm cô ấy. Một khi cô đã không nhớ như vậy, tôi nghĩ mình nên xuống tay mạnh hơn một chút cô mới in được vào đầu!” Bạch Nhật Tiêu anh đã từng nói, sẽ không bao giờ để cho người gài anh có được kết cục tốt. Chung thị là đứng mũi chịu sào. Chung Thiên Lân vì muốn báo thù cho con gái đã dồn hết nhân lực trong nước, phong tỏa Hoàng Đình. Chỉ là Bạch Nhật Tiêu sẽ không đánh mà không nắm chắc phần thắng. Dù như thế nào đi chăng nữa, Chung thị vẫn là đối thủ thứ nhất của anh ở trong nước. Chung Thiên Lân lại luôn luôn có khát vọng mở rộng sự nghiệp ở nước ngoài. Một năm nay ông ta không ngừng đàm phán công việc hợp tác cùng Nhật Bản. Bạch Nhật Tiêu chẳng qua chỉ lợi dụng tốt thời cơ này. Chung gia vì ngăn cản hạng mục đầu tư lớn kia, cầm sạch cổ phần giữ Chung thị để thế chấp ngân hàng, Bạch Nhật Tiêu đã sử dụng một chút thủ đoạn để khiến hạng mục này không thể tiếp tục, chiếm gần hết cổ phần của công ty nhà họ Chung mà thôi!

42. Chương 42: Dừng Ở Đây.

“Anh trả lời là, bởi vì, anh yêu em.”

Chung Thi Âm đau đớn nhìn người thanh niên trước mặt, “Tiêu, em biết anh hận em, nhưng là đừng thu mua Chung thị được không? Đây là tâm huyết cả đời của ba, ông không thể không có Chung thị được.” Cô cầu xin, muốn nắm lấy tay Bạch Nhật Tiêu, nhưng lại bị anh gạt mạnh ra.

Bạch Nhật Tiêu có lẽ là thật vô tình, cho dù Chung Thi Âm có khóc lóc cầu xin đến như thế nào, anh vẫn lạnh lùng thờ ơ như trước. Cho dù đã từng cùng nhau lớn lên, anh cũng sẽ không vì tình cảnh bây giờ của cô ta mà cảm thấy đau lòng. Đối với một người không liên quan gì, anh không thể chừa ra chút tình cảm, cả thương hại cũng đều không có.

Bạch Nhật Tiêu bị anh lời đi, trong lòng vẫn ghen lại. Nói như thế nào Chung Thi Âm cũng đã thương anh như vậy, anh làm thế không phải rất vô tình sao. Dọc theo đường đi, Bạch Nhật Tiêu hơi chu miệng, không nói gì cũng không nhìn anh, chờ anh phát hiện tâm tình bây giờ mà lấy lòng mình.

Anh biết cô đang tức giận. Cô không để ý tới việc này sẽ làm anh không chịu nổi, nhưng vẫn yếu lòng bóp đồng bánh vực Chung Thi Âm. Rót cuộc xe chạy đến một khu công viên nhỏ gần đó, Bạch Nhật Tiêu mới dừng lại, dịu dàng mà bá đạo xoay mặt cô qua, “Anh làm việc có lý do của mình, không được tức giận với anh vì loại việc nhỏ này!”

Bạch Nhật Tiêu ầm ức xoay mặt sang chỗ khác. Đã chọc giận cô rồi còn dùng kiểu mệnh lệnh này nói chuyện. Sẽ không để ý đến anh.

“Anh biết em giận anh vì thái độ với Chung Thi Âm quá tuyệt tình.” Bạch Nhật Tiêu biết cô nhóc này luôn ăn mềm không ăn cứng, chỉ có thể dịu giọng nói chuyện, “Anh là lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tình, bởi vì tất cả tình cảm của em đều dành cho em. Chẳng lẽ em hy vọng anh đau lòng vì người phụ nữ khác trước mặt em sao?”

“Vậy sao anh làm thu mua Chung thị, chuyện gì có thể khiến anh hận chị Thi Âm đến như vậy?” Cô không muốn bị anh làm ầm lòng, cố gắng cao giọng hơn trước.

“Những điều anh làm bây giờ chưa bằng một phần mười những gì Chung Thiên Lân làm với anh. Em nghĩ em và anh trước mặt mọi người phải nhận chuyện đính hôn với Chung gia, Chung gia mất mặt mũi như vậy còn có thể dễ dàng buông tha anh?” Anh tức giận nói với cô, lại không đành lòng trách cô quá mức. Dù sao Bạch Nhật Tiêu anh cũng không muốn làm cô lo lắng điều gì, chuyện gì cũng không nói. Chỉ là cô và những người khác cứ khiến anh tức giận mãi. Rõ ràng hẳn là, anh ở trong lòng cô là quan trọng nhất.

Quả thật Bạch Nhật Tiêu chưa từng hỏi qua anh có ái gì không hài lòng, bởi vì anh luôn cho cô sự quan tâm cẩn thận, cho cô dịu dàng, khiến cô không bao giờ cảm thấy được điều gì khác thường ở anh. Cho dù sự nghiệp đang gặp lúc khó khăn, cũng có anh vì cô mà gạt đồng nghiệp gai này đi, ‘cửu nhi cửu chi’ (dần dần, từ từ), cô đã quen với anh – một người hoàn mỹ không gì không thể làm được, nhưng lại quên mất một điều, cây lớn đón gió to. Bởi vì anh hoàn mỹ, vì thế anh sẽ áp lực. Mà cô, có được cuộc sống bình ổn dưới sự bảo vệ của Bạch Nhật Tiêu, thậm chí còn chưa từng chia sẻ phiền não gì với anh cả.

Bạch Nhật Huyền đỏ mặt lên bỗ nhào vào lòng anh, “Thực xin lỗi.”

Đau lòng ôm chặt lấy cô, Bạch Nhật Tiêu bế thân hình mềm mại kia nhét đầy vào lòng mình, “Anh không thích ba chữ này, đổi cái khác.” Cũng thực may mắn, Huyền Huyền của anh là một cô nhóc nói qua liền hiểu chuyện, không bao giờ khiến anh phải đau đầu vì mấy chuyện này. Anh cũng không muốn nói cho cô, đạo trước anh đã bị Chung Thiên Lân ép tới cơ hồ không thở nổi.

Dựa vào lồng ngực rộng lớn của anh, Bạch Nhật Huyền mỉm cười ngọt ngào, ngẩng đầu, si mê nhìn khuôn mặt vô cùng anh tuấn kia, “Bởi vì có anh để dựa vào, em cảm thấy thực tự hào đó nha. Tiêu, trong lòng em, anh là thần, hoàn mỹ không có tỳ vết nào.” Cô chưa từng nói cho anh biết, anh trong cảm nhận của cô là người đàn ông hoàn mỹ nhất, ngay cả trong tình yêu lẫn sự nghiệp. Là sự hoàn mỹ duy nhất như thế, anh đã đạt tới được. Hào khí như vậy, kế hoạch mưu lược như vậy, không có chỗ nào không tốt cả.

Anh mê muội nhìn cô gái trong lòng. Ánh mắt trong veo đầy nước, mỗi một giọt đều là sự mê luyến đối với mình, khiến anh nường nường mảy vui vẻ. Bạch Nhật Tiêu anh luôn luôn không quan tâm đến chuyện người ngoài đánh giá mình như thế nào, nhưng là chỉ cần Bạch Nhật Huyền nói ra những lời này khiến bản thân anh cũng ngây ngất theo. Điều anh muốn, chính là sự khẳng định của cô. Bởi vì có anh để dựa vào, cô cảm giác đến tự hào, kiêu hãnh!

Bạch Nhật Huyền không giữ lòng được phải bày tỏ cảm xúc của mình khiến nhiệt tình của Bạch Nhật Tiêu như sôi như hổ. Đôi môi anh đào của cô bị anh hôn ước chầm đến hơn nửa giờ. Bạch Nhật Huyền si mê thừa nhận sự cuồng nhiệt đó, cảm thụ sự bá đạo của Bạch Nhật Tiêu. Cho dù ở một số thời điểm gần như điên cuồng, anh vẫn không quên cho cô dịu dàng, khiến cho cô phải mềm nhũn trong lòng mình.

Ngón tay dài của Bạch Nhật Tiêu vuốt ve đôi môi hơi sưng lên của Bạch Nhật Huyền, tham lam nhìn dung nhan kiều diễm của cô. Bởi vì nụ hôn kịch liệt, ngực cô lại phập phồng dự dõ anh. Sự tự chủ trước giờ của Bạch Nhật Tiêu ở trước cô nhỏ này chưa bao giờ mạnh mẽ, chỉ cần cô cười nhẹ nhàng đã đủ để anh thần hồn điên đảo cả lên, đừng nói tới sự quyến rũ chết người bây giờ. Anh giữ lấy eo Bạch Nhật Huyền, ôm cô tới ngồi lên đùi, kéo váy của cô lên...

“Không nên như vậy, nơi này không được...” Lời của cô bị anh nuốt hết vào trong miệng. Chỉ cần anh muốn, cô không thể phản đối được.

Mùa hè qua đi, Chung gia bị Bạch Nhật Tiêu vô tình đá Chung thị ra, còn Chung thị lại bị Hoàng Đình thu mua. Báo chí rùm beng lên chuyện Bạch Nhật Tiêu phản kháng đang tiến vào giai đoạn cuối. Mà Chung Thi Âm, lúc Bạch Nhật Tiêu xuất hiện ở Ban Giám đốc, cũng là lúc cô bước lên máy bay sang Pháp. Nơi này, đã không còn cái gì đáng giá để mà lưu luyến. Người đàn ông cô yêu nhất, chưa bao giờ yêu cô. Lần cuối cả hai người thấy Chung Thi Âm là khi Hoàng Đình tiếp quản Chung thị. Chung Thi Âm đi theo bên cạnh Chung Thiên Lân, cả quá trình không hề có chút biểu hiện nào. Sau khi Chung gia xuống dốc, Chung Thi Âm cũng không trở về. Tại một nơi lãng mạn đầy mơ mộng như nước Pháp xa xôi kia, cô – xinh đẹp cao quý đến như vậy – có lẽ sẽ tìm được tình yêu mới. Và cũng có lẽ, nhớ suốt đời không quên sự vô tình của Bạch Nhật Tiêu. Mặc kệ là kết quả như thế nào, đều cho cô một ý niệm. Bọn họ đã thành như thế này, rồi cuộc nên quy lỗi cho ai? Là cô yêu mù quáng, hay là vì, Bạch Nhật Tiêu hoàn toàn tuyệt tình? Nhưng là Bạch Nhật Tiêu đã từng nói cho cô rất nhiều lần, rằng không có khả năng. Chính là cô cứ khẳng khái một mực mà thôi.

Viết xong câu chuyện liên quan đến Chung Thi Âm, Bạch Nhật Huyền khép máy tính lại, cảm xúc hỗn loạn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cô quanh một màu, lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Chung Thi Âm năm đó. Khi ấy, Chung Thi Âm chẳng có thù ghét cô điều gì, thậm chí cả hai còn có lúc thân thiết như hai chị em, cô còn có thể gọi một tiếng, ‘chị Thi Âm’ gần gũi. Cho dù lúc này đây, giữa cả hai đều có điều khó chịu, nhưng Bạch Nhật Tiêu thực sự không có cách nào hận Chung Thi Âm được. Bởi vì cô đã chiếm được người đàn ông Chung Thi Âm khát vọng nửa đời. Mà thứ Chung Thi Âm có thể mang đi, chính là sự tổn thương người ấy đem lại.

“Nếu không có em, anh sẽ yêu chị Thi Âm sao?” Bạch Nhật Tiêu thân mật ôm lấy cô.

“Anh không biết.” Nhét bàn tay nhỏ bé của cô vào lòng bàn tay mình, Bạch Nhật Tiêu bình thản trả lời, “Loại chuyện này không nên nói ‘nếu’. Bởi vì em xuất hiện trong cuộc đời anh, ở trong lòng anh, chiếm được

tình yêu của anh.” Nụ hôn chậm rãi chảy xuống từ đôi má phần mềm của cô, cuối cùng dừng trên phần cổ trắng mịn.

“Vì sao lại là em?” Cô quay đầu, vẫn muốn hỏi.

Anh do dự một chút, rồi mỉm cười. Hình như các cô gái đều muốn hỏi vấn đề này? “Lúc ở Boston, Chung Thi Âm cũng đã hỏi anh chuyện này. Cô ta hỏi anh, em cùng với cô ta, tại sao không phải là Chung Thi Âm này?” Anh không trực tiếp trả lời vấn đề của cô.

“Vậy anh trả lời như thế nào?” Cô thực lo lắng muốn biết đáp án, thuận thế dựa luôn vào lòng Bạch Nhật Tiêu.

Thản nhiên cười, đôi mắt đen của Bạch Nhật Tiêu hiện lên sự thâm tình cùng quyến luyến, kéo sát cô lại, “Anh trả lời là, bởi vì, anh yêu em.” Ngay sau đó, anh cúi người xuống phủ lấy đôi môi mềm mại say đắm kia, khiến sự thương cảm trong Bạch Nhật Huyền chợt tan mất.

43. Chương 43: Đâm Ngang.

Nếu anh đoán không lầm, An Như Nguyệt muốn có một kết thúc dứt khoát với Bạch Vĩ Minh. Trước khi đi, bà đã đến nhìn nổi vường bận duy nhất của mình.

Từ lần trước bị Bạch Vĩ Minh “phái” về nước xử lý hôn sự giữa Bạch Nhật Tiêu cùng Chung Thi Âm, An Như Nguyệt chưa quay về Mỹ lần nào, thậm chí còn chặt đứt liên hệ với bên kia. Trải qua hơn một năm ‘thâm tư thực lực’ (suy nghĩ kỹ càng), bà có lẽ cũng đã nhìn thấy rõ ràng, con đường bản thân mình cần tiếp tục đi không thể có tên đàn ông kia nữa.

Bạch Nhật Huyền như thế nào cũng không nghĩ tới việc mình còn có thể cùng An Như Nguyệt ‘tâm bình khí hòa’ ngồi đối diện. Từ sau khi Bạch Nhật Tiêu mang cô ra khỏi tòa thành, cô chưa gặp lại an Như Nguyệt lần nào, mặc kệ việc cả hai đương cùng ở trong một thành phố, nhưng cũng hẳn đã trở thành xa lạ. Gặp lại bà, Bạch Nhật Huyền cố gắng mấy cũng không ức chế được xúc động muốn òa khóc. Dù sao An Như Nguyệt cũng coi cô như là con gái ruột của mình, nhưng là rốt cuộc, cô vẫn thương tổn An Như Nguyệt, lựa chọn Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Tiêu ngồi bên cạnh cô, nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run run. Anh hiểu tâm tình bây giờ của Bạch Nhật Huyền, nhất định là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Ý nghĩa của An Như Nguyệt trong lòng cô, anh vẫn rõ ràng.

Mấy ngày này, An Như Nguyệt luôn nghĩ rằng, có lẽ việc gả cho Bạch Vĩ Minh chính là một nét bút hồng trong cuộc đời mình, nhưng là hạnh phúc trước mắt này cũng chính là niềm an ủi lớn nhất nét bút hồng này đã mang lại cho bà. Dù rằng đã hơn một năm nay bà cùng con gái không có cơ hội gặp mặt nhau nhiều lắm, nhưng qua báo hay tivi, bà vẫn có thể theo dõi được tin tức liên quan đến Hoàng Đình quốc tế. Vẫn như những ngày xưa cũ, Bạch Nhật Tiêu luôn là đứa con khiến bà có thể hãnh diện. Trong một năm ngắn ngủi, nó đã mở rộng Hoàng Đình quốc tế đến các khu vực Đông Á, thậm chí thu mua cả Chung thị có vị trí lừng lẫy trong nước. Bà thực sự may mắn, Bạch Nhật Tiêu không hề giống Bạch Vĩ Minh, có nguyên tắc sống của chính mình. Ít nhất nó cũng không vì lợi ích riêng mà chôn vùi tình yêu. Mà Huyền Huyền, sắc mặt của con bé bây giờ cũng tốt lắm. Nửa năm nay đi theo Bạch Nhật Tiêu cùng trời cuối biển, đi tới đi lui Âu Á, Bạch Nhật Tiêu cũng không để con bé quá vất vả. Bây giờ hoàn toàn là một cô gái nhỏ hạnh phúc, có vẻ xinh đẹp khi đắm chìm trong tình yêu. Bà vẫn rất muốn nhìn thấy dáng vẻ khi yêu của Bạch Nhật Tiêu, bây giờ đã thấy được.

“Vẫn còn nghi ngờ mẹ sao?” Cứ nhìn nhau mà không nói gì. Thật lâu sau đó, An Như Nguyệt mới chủ động mở miệng, đôi mắt chao đảo nhìn thẳng vào tròng mắt cũng phiếm hồng của Huyền Huyền, “Mẹ cũng không biết, hai con lại yêu nhau sâu nặng đến như vậy, cho dù có áp lực của dư luận, lợi ích của công ty cũng không thể động tới.” Giọng nói của bà thực nặng nề. Sau khi Bạch Nhật Tiêu khiến các phóng viên khiếp sợ, bà lại nhìn thấy con mình mạnh mẽ bảo vệ tình yêu của mình, thì bà mới hiểu ra được, đây mới là tình yêu. Nếu trong tình yêu còn có cả lợi ích, khúc mắt, sẽ giống như bà cùng Bạch Vĩ Minh, ly hôn cũng không được mà tái hợp cũng chẳng xong, trước mắt chỉ có thể vợ chồng bất hòa thế này.

Bạch Nhật Huyền lắc đầu. Đối với một người thật lòng yêu thương mình nhiều năm như vậy, cho dù không có quan hệ nào, cô làm sao trách cứ được. “Mẹ, con không trách mẹ, thật sự. Con biết mẹ luôn muốn tốt cho chúng con.” Cho dù thật sự bị xã hội phỉ nhổ, thì tất cả những điều An Như Nguyệt làm, cũng chỉ là tận lực tránh khỏi bị kịch này mà thôi.

Bạch Nhật Huyền lắc đầu, đối với một cái thật tình nuôi nấng chính mình nhiều năm, thì như mình ra nữ nhân, nằng bằng cái gì trách tội. “Mẹ, ta không trách người, thật sự, ta biết người là vì chúng ta hảo.” Cho dù thật sự bị xã hội phỉ nhổ, chân chính khó chịu là đương sự, An Như Nguyệt làm, bất quá là tận lực tránh cho như vậy bị kịch thôi.

An Như Nguyệt hạnh phúc nở nụ cười, tiện đà nhìn về phía Bạch Nhật Tiêu vẫn có khí chất bức người đương ngồi cạnh Bạch Nhật Tiêu, thở dài, “Làm một người mẹ, mẹ thực sự đã thất bại. Con đã hai mươi mấy tuổi, nhưng là mẹ, ngay cả con mình như thế nào cũng không hiểu được. Mấy năm nay chỉ là công việc, mẹ đã xem nhẹ hai con.”

Bạch Nhật Tiêu vẫn chưa mở miệng đáp lời của bà. Nói thật, ở trong lòng anh, anh đã từng trách cứ An Như Nguyệt đã nhẫn tâm chia rẽ anh cùng Huyền Huyền. Nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa, trong âm mưu kinh hoàng này, người tổn thương nhiều nhất vẫn là An Như Nguyệt. Tối qua lúc An Như Nguyệt đột nhiên gọi điện thoại cho anh nói muốn gặp mặt một chút, Bạch Nhật Tiêu cũng không cảm thấy khó khăn gì, bởi vì anh biết An Như Nguyệt nhất định đã suy nghĩ thông suốt cả rồi. Bà là một người phụ nữ thông minh, nhưng vì Bạch Vĩ Minh quá âm hiểm mới khiến bà không thấy rõ sự thật nhiều năm như vậy.

An Như Nguyệt thở dài một hơi thật nhẹ, vẫn nhìn thật lâu vào đôi tình nhân trước mặt, giống như đang khắc sâu vào trong lòng dáng vẻ của cả hai. “Một năm này mẹ cũng đã nghĩ rất nhiều. Giúp đỡ Vĩ Minh chia rẽ hai con là mẹ không đúng, nhưng hai đứa vẫn có thể kiên trì được để đến bây giờ, mẹ thực vui mừng.” Bà cầm lấy bàn tay Bạch Nhật Huyền, bọc trong bàn tay mình, “Hai con phải chăm sóc lẫn nhau. Tiêu nhi đối với con, là tình cảm quá sâu nặng. Con không thể là con gái của ẹm, thì cũng sẽ là con dâu của mẹ. Cho dù mẹ có đi đến bất kỳ nơi đâu, thì trời nam đất bắc đều nhớ về hai con.” Ánh mắt bà có vẻ sâu muộn đau lòng, nhưng là giọng nói vẫn giữ được sự vững vàng cùng bình tĩnh.

“Mẹ...” Bạch Nhật Huyền vẫn luôn là một cô gái đa sầu đa cảm, dễ dàng rơi nước mắt. Những lời của An Như Nguyệt nói với cô, cô thật sự rất hạnh phúc. Theo Bạch Nhật Tiêu rời đi, cô cũng không dám tưởng tượng An Như Nguyệt có thể tha thứ cho hành động hoang đường của mình, rằng cùng anh trai yêu nhau. Giờ phút này, cô cảm động không nói nên lời.

Bạch Nhật Tiêu ôm lấy bả vai của Bạch Nhật Huyền, dịu dàng trấn an cảm xúc đương kích động của cô, tiện đà nhìn An Như Nguyệt, “Mẹ có tính toán gì không?” An Như Nguyệt tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ tìm bọn họ. Nếu anh đoán không lầm, An Như Nguyệt muốn có một kết thúc dứt khoát với Bạch Vĩ Minh. Trước khi đi, bà đã đến nhìn nổi vương bận duy nhất của mình.

Nước mắt Bạch Nhật Huyền khiến nỗi bi thương kìm nén của An Như Nguyệt cũng chảy xuống. Bà nhẹ nhàng lau đi giọt nước ở khóe mắt, kiên cường cười cười, “Mẹ muốn rời khỏi nơi đây, có lẽ một thời gian cũng không gặp được hai đứa.” Bà lấy một túi văn kiện màu vàng ra, giao cho Bạch Nhật Tiêu, “Cái này, xem như lời chúc phúc của mẹ cho hai con, mẹ tin tưởng con có thể làm được.” Bà kiên định nhìn Bạch Nhật Tiêu. Mọi thứ đã nằm trong tập văn kiện này. Bà cũng đã quyết định rời khỏi trận chiến khốc liệt kia mà không có khối thuốc súng chiến tranh, bởi vì thắng bại đã thực sự rõ ràng.

Bạch Nhật Tiêu không mở túi văn kiện ra, trong ánh mắt đậm đặc rốt cuộc cũng đã xuất hiện một tia đau lòng, “Mẹ hãy chăm sóc tốt chính mình, có thời gian liên lạc với chúng con, đừng để Huyền Huyền lo ẹ.”

Bà chưa hề nói ra quyết định cuối cùng của mình, nhưng Bạch Nhật Tiêu đã có thể nhìn thấy trước. Một đứa con thông minh như vậy, bà yên tâm. Mà cô gái nhỏ vẫn đương khóc này, mới là điều khiến bà để ý nhất. “Huyền Huyền, mẹ phải đi, con có điều gì muốn nói với mẹ không?”

Bạch Nhật Huyền nức nở bổ nhào vào trong lòng An Như Nguyệt, “Mẹ, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cô xin lỗi là vì, dù yêu thương cả mẹ lẫn anh trai, thì Bạch Nhật Huyền cô vẫn chọn anh trai.

“Con gái ngốc nghếch.” An Như Nguyệt thân thiết vuốt ve mái tóc cô, “Từ lâu mẹ đã không trách con. Chỉ cần con sống tốt là mẹ đã an tâm. Giao con cho Tiêu nhi, mẹ có thể đi mà không hề vương bận.” Bà đẩy

nhẹ Bạch Nhật Huyền trong lòng ra, bàn tay ấm áp dịu dàng lau đi hai hàng nước mắt chảy dài trên mặt Bạch Nhật Huyền.

“Chúng ta còn có thể gặp lại không mẹ?” Bạch Nhật Huyền nắm lấy tay An Như Nguyệt, hai mắt đầm lệ.

An Như Nguyệt gật gật đầu, “Mẹ sẽ tới tham dự hôn lễ của con mà Tiêu nhi, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp mặt.” An Như Nguyệt dịu dàng trấn an, nhìn dáng vẻ đáng yêu ngọt ngào của Huyền Huyền, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu nhi.

44. Chương 44: Điềm Báo Mưa Gió.

Đây vẫn là kết thúc tốt nhất ọi chuyện, dù sao cũng là một người đàn ông đã từng yêu, có thể được đến như thế này cũng không dễ dàng, chẳng lẽ còn phải để cho bà thấy ngày Bạch Vĩ Minh phải lâm vào cảnh khốn cùng.

Mùa thu lại đến với những cơn gió hiu quạnh, những tán lá che khuất tầm nhìn, che khuất cả bóng dáng An Như Nguyệt rời đi. Bạch Nhật Huyền hiểu, những chuyện cũ Bạch Nhật Tiêu đã quên hết, An Như Nguyệt đã rời đi, mong được một kết quả hạnh phúc khác.

Bạch Nhật Tiêu ôm chặt Huyền Huyền đang khóc trong lòng. An Như Nguyệt rời đi, anh cũng không nhiều tiếc nuối. Đây vẫn là kết thúc tốt nhất ọi chuyện, dù sao cũng là một người đàn ông đã từng yêu, có thể được đến như thế này cũng không dễ dàng, chẳng lẽ còn phải để cho bà thấy ngày Bạch Vĩ Minh phải lâm vào cảnh khốn cùng.

Bạch Nhật Huyền nâng ánh mắt lên, “Mẹ cho anh cái gì vậy?” Cô có chút tò mò, bởi vì nét mặt của Bạch Nhật Tiêu. Tuy rằng anh từ đầu đến cuối đều không mở túi văn kiện kia ra, nhưng là, dường như anh đã biết ‘lời chúc phúc’ của An Như Nguyệt chính là cái gì.

Nếu anh không đoán sai, món quà của An Như Nguyệt chính là giấy ủy quyền cổ phần của Bạch thị. Đây chính là điểm mấu chốt để anh đã bại Bạch Nhật Minh, và An Như Nguyệt đã cho anh một chỗ dựa tốt để khởi đầu, cũng là rút ngắn trận chiến này lại. Anh đưa túi văn kiện cho Bạch Nhật Huyền.

“Giấy ủy quyền cổ phần?” Bạch Nhật Huyền nhìn hàng chữ lớn trên mặt văn kiện, nhưng giấy tiếp theo, nét tự tin, kẻ sách vạch sẵn của Bạch Nhật Tiêu đã khiến cô có thể hiểu được đại khái.

Sau khi Bạch Nhật Tiêu về nước, dưới sự lãnh đạo của anh, Hoàng Đình quốc tế đã trở thành công ty tư bản lừng danh nền tài chính Châu Á. Cùng lúc đó, với điểm tựa là Manhattan, anh bắt đầu mở rộng nhiều chi nhánh hơn. Từ sau khi thành công thu mua Chung thị, Bạch Vĩ Minh chính là mục tiêu cuối cùng của anh.

Bạch Vĩ Minh vô lực dựa trên ghế tựa, trong tay là một tờ giấy. Đơn ly hôn, vô cùng nổi bật.

Trợ lý Lynda nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nhìn Bạch Vĩ Minh mệt mỏi dựa vào ghế không khỏi đau lòng, nhíu mày. Cô đóng cửa ở ban công lại, mỉm cười đến gần. Tờ giấy ly hôn thu hút ánh mắt của Lynda, khiến cô chợt hưng phấn khó nén được, nhưng cũng lo lắng khôn cùng.

“Vĩ Minh?” Lynda nhẹ nhàng tựa vào bên người Bạch Vĩ Minh, dịu dàng chạm nhẹ vào hai má ông.

Bạch Vĩ Minh thuận thế ôm Lynda ngồi lên đùi, “Ồ cạnh anh một chút.” Ông thực bất lực. Một năm này, ông có cảm giác chính mình già đi rất nhiều. Đã không có ngọn núi An Như Nguyệt và An thị, chống đỡ Bạch thị thực sự khó khăn vô cùng. Dù sao An thị cũng là một Tập đoàn tài chính hùng hậu, tương đương với Hoàng Đình quốc tế ngay bây giờ. Hiện tại An Như Nguyệt muốn ly hôn, không thể nghi ngờ là muốn làm cho ông đâm lao phải theo lao.

Một năm trước, dự án hợp tác cùng Chung gia, Bạch Vĩ Minh đã nhận hết trách cứ từ phía ban giám đốc. Một năm nay không ngừng bỏ khuyết thiếu hụt gây nên từ dự án kia, không đủ sức đi quản Bạch Nhật Tiêu cùng Bạch Nhật Huyền. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là ông đã buông tha cho hai đứa nó. Nay đã không còn An thị, ông phải tóm Hoàng Đình quốc tế.

Bạch Nhật Huyền ngồi trong văn phòng, thừa dịp Huyền Huyền không có ở đây liền kêu Mạc Thịnh vào, đưa túi văn kiện giao cho Mạc Thịnh, “Đưa phần văn kiện này đến công ty truyền thông có uy tín nhất. Tôi hy vọng báo chí nhanh chóng loan tin tức này ra.” Bạch Nhật Tiêu nói, biểu tình lạnh lùng không một cảm xúc.

Mạc Thịnh y theo lời Bạch Nhật Tiêu mà làm việc. Theo Bạch Nhật Tiêu nhiều năm như vậy, anh đã hiểu được phần nào thủ pháp làm việc của Bạch Nhật Tiêu. Với Bạch thị, văn kiện này chính là chần dậm.

Bạch Nhật Huyền ghé vào trên người Bạch Nhật Tiêu, hai má ửng đỏ đùa bỡn dây chuyền trên cổ anh, yêu thích không muốn buông tay. Đầu ngón tay lướt qua chữ cái trên dây chuyền, là tên của cô, ở trước ngực anh.

Tay Bạch Nhật Huyền ở dưới cằm, quyến luyến vuốt ve da thịt trắng mịn của cô. Phần cứng rắn vẫn trong thân thể Bạch Nhật Huyền, thỉnh thoảng cử động. “Huyền Huyền.” Anh si mê liếm hôn đôi môi mềm của cô, mơ hồ gọi tên cô không rõ. Đôi môi Bạch Nhật Huyền bật thoát vài tiếng rên rỉ, hưởng ứng sự yêu chiều của anh, khiến Bạch Nhật Tiêu, phải nói là ‘cực hạn mất hồn.’

Khu trang viên phía Đông diễn ra cảnh tượng yêu diễm mất hồn, Tổng công ty phía Tây, trong văn phòng Bạch Vĩ Minh lại như thể phát ra ánh đèn màu vàng cảnh cáo đầy nguy hiểm.

“Các anh làm ăn cái gì thế hả, sự tình đều đã xảy ra lâu như vậy mới đến báo cáo với tôi?!!” Giọng nói đầy giận dữ của Bạch Vĩ Minh tràn ngập khắp phòng, khiến cho tất cả những người đương có mặt đều co rúm lại. “Các anh đều là một lx ngu ngốc hết hả? Lập tức đi thăm dò cho tôi, tôi muốn biết người nào đã ra tay. Đi làm ngay lập tức!” Lẫn trong giọng nói giận dữ kia, là tiếng lộp bộp của những văn kiện bị quăng mạnh xuống đất.

Trong văn phòng Tổng giám đốc, công ty chứng khoán Oulton, Mạc Thịnh đẩy cửa bước vào, cũng không kịp xin phép, “Tổng giám đốc, tin tức đã được thả ra. Chắc chắn trong buổi chiều hôm nay, trước khi thị trường chứng khoán đóng cửa sẽ đồng thời được tung ra.” Lúc anh báo cáo, trên gương mặt không nén nổi niềm hưng phấn của thắng lợi.

Bạch Nhật Tiêu nhẹ nhàng nhếch môi, “Đã biết, cậu tiếp tục đi, ngày mai trước khi mở cửa, đem cổ phần Bạch thị giao cho tôi.” Anh cũng tự tin như thế. Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có ngày chính tay anh gạt đổ được Bạch Vĩ Minh, khiến anh kích động đến ‘dật vu ngôn biểu’. [1]

Người đàn ông tuấn mỹ có đôi mắt màu xanh lam đứng bên cạnh Bạch Nhật Tiêu, bội phục nhìn về phía Bạch Nhật Tiêu, “Cherish, không thể tưởng tượng được, vài năm rồi không gặp, cậu làm việc vẫn bất ngờ như vậy, không cho người ta phòng được.”

Bạch Nhật Tiêu khoác tay lên vai người kia, “Vẫn là nhờ vào sự hỗ trợ của cậu. Cảm ơn nhiều, Martin.” Anh thàn khẩn nói. Nếu không có Martin giúp anh âm thầm thu mua cổ phần Bạch thị, anh cũng không thể nhanh chóng khai hỏa như vậy.

Martin vút cho anh một ánh mắt ‘không cần khách khí’, “Chúng ta là bạn học lâu năm như vậy. Hơn nữa, năm đó nếu không có sự giúp đỡ của cậu, thì Oulton của mình vẫn chỉ là một con tôm nhỏ mà thôi. Văn phòng Tổng giám đốc này, ngay cả cơ hội vào mình cũng không có.” Lúc Bạch Nhật Tiêu còn học tại Mỹ đã được Oulton mời gia nhập, nhưng Bạch Nhật Tiêu vẫn một lòng muốn quay về nước cùng Bạch Nhật Huyền, vì thế không cùng gây dựng sự nghiệp với Martin được.

Lynda vội vàng đẩy cửa ra, thần sắc vô cùng lo lắng, “Không tốt rồi, bây giờ trên báo toàn bộ đều là tin tức về anh!!” Lynda mở tivi ra, mấy hàng chữ to rõ xuất hiện.

“Theo thông tin mới nhận được, Chủ tịch Tập đoàn tài chính Bạch thị Bạch Vĩ Minh đang là đối tượng tình nghi, có âm mưu khống chế giới cổ phiếu...” Tin tức giả giả thực thực đã bắt đầu loan ra.

“Đây là chuyện gì?!!” Bạch Vĩ Minh gần như muốn nhảy dựng lên, ánh mắt sắc bén quét về phía Lynda, sự hoài nghi không cách nào che giấu, “Cô bán đứng tôi?”

Lynda hoảng sợ lắc đầu, “Không phải em làm, em không truyền chuyện này ra ngoài!!” Cô kích động nói. Bạch Vĩ Minh quan trọng hơn cả sinh mệnh mình, sao cô có thể bán đứng được. Loại tin tức này loan ra

trong giới truyền thông, không phải là muốn chặt đứt tiền đồ của Bạch Vĩ Minh sao! Cô sao có thể làm như vậy được!

Bạch Vĩ Minh có chút kích động siết cổ cô, cơn giận của ông đã không thể át được nữa, “Chuyện này chỉ có tôi và cô biết, không phải cô thì còn ai vào đây?!!”

Lynda giãy giụa, “Vĩ Minh, bây giờ không phải là lúc truy cứu ai bán đứng ai.” Cô không ngừng ho khan. Cho dù Bạch Vĩ Minh thàn thán không tin cô, thì lòng cô vẫn luôn hướng về Bạch Vĩ Minh, “Em xin anh tin tưởng em, thật sự không phải là em...” Nước mắt trượt xuống trên khuôn mặt cô, sự nghi ngờ của Bạch Vĩ Minh khiến cô đau lòng.

Nước mắt của cô khiến Bạch Vĩ Minh ý thức được, thanh tỉnh một chút, rốt cuộc cũng buông cô ta. Tâm của Lynda thế nào, ông hiểu. Chỉ trong lúc nhất thời, trong cơn phẫn nộ mới có thể tổn thương cô. Nhưng là, chuyện này ông đã xử lý cực kỳ cơ mật, không có lý do người khác có thể biết được.

[1]: Dật vu ngôn biểu – vượt ra ngoài ngôn ngữ, chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng lại có thể khiến cho người nghe hiểu được.

45. Chương 45: Chiến Tranh Bùng Nổ.

Có những bóng tối và ánh sáng trong cuộc đời, và em là ánh sáng, nguồn ánh sáng của tất cả mọi ánh sáng, Bram Stoker.

“Chủ tịch, đã điều tra là, là Oulton thu mua 15% cổ phần của Bạch thị.” Người đàn ông vốn dưới quyền của An Như Nguyệt cầm trong tay văn kiện giao cho Bạch Vĩ Minh. Thời gian rất gấp, ông ta còn không kịp thưởng thức vẻ mặt của Bạch Vĩ Minh, “Công ty chứng khoán Oulton này vẫn lặng lẽ thu mua cổ phần công ty trong năm nay, đến bây giờ họ đã nắm giữ 15% cổ phần.”

“Oulton” Trong đầu Bạch Vĩ Minh tràn đầy nghi vấn, “Bạch thị không hề có quan hệ nào với Oulton, vì sao Oulton muốn thu mua cổ phần của Bạch thị?”

Thần sắc Phó giám đốc vô cùng khó xử, thật chẳng dễ gì có thể mở miệng, bởi vì ông biết một khi đã nói ra, nhất định bão táp sẽ nổi lên.

“Vì sao không nói lời nào? Tôi đang hỏi, tại sao Oulton muốn thu mua cổ phần của công ty Bạch thị!!!!” Bạch Vĩ Minh đã bắt đầu nổi nóng, tên Phó giám này cứ quanh co khiến cơn giận của ông không thể át.

Phó giám đốc nơm nớp lo sợ nhìn Bạch Vĩ Minh một cái, rồi nhanh chóng cúi đầu, “Là công tử của ngài, Bạch Tổng của Hoàng Đình.” Ông run run báo cáo, đã không muốn tưởng tượng đến cơn thịnh nộ kia có thể đạt đến trình độ nào. Những năm gần đây, Bạch thị cùng Hoàng Đình vẫn đánh nhau, Hoàng Đình chặt sự hợp tác với Bạch thị, mà Bạch thị cũng không ngăn trở sự việc này. Hai cha con nhà họ Bạch đúng là đang xác thực cho câu nói, “thương trường như chiến trường”, mà chiến trường thì không có cha con.

Bạch Vĩ Minh nheo mắt, tia nhìn đầy ác độc bắt đầu lóe lên, “Lặp lại lần nữa.” Giọng nói thế nhưng lại bình thản, khiến người khác không rét mà run.

Phó giám đốc vội vã lau lau mồ hôi lạnh trên trán. Mùa đông khủng khiếp thế này thì chỉ có thể dung “hỏa diệm sơn” đang ngồi ở kia mới có thể khiến ông toát mồ hôi được, “Vâng, là công tử của ngài, Bạch Nhật Tiêu hợp tác với ngài Tổng của Oulton, âm thầm...âm thầm thu mua cổ phần của Bạch thị.”

Mạc Thịnh vui vẻ đem giá cổ phiếu đang có xu thế tụt xuống giao tận tay Bạch Nhật Tiêu, “Tổng giám đốc, từ khi tin tức được rung ra, cổ phiếu của Bạch thị đã tụt xuống ba phần, mỗi cổ phiếu không đến mười dollar.”

Bạch Nhật Tiêu cười đặt báo biểu ở trên bàn, “Làm tốt lắm, sau khi sàn giao dịch mở vào ngày mai, tiếp tục đè giá cổ phiếu của Bạch thị, tôi muốn dùng chính tài lực của Hoàng Đình để thu mua tập đoàn Tài chính Bạch thị!” Anh trấn định đưa ra chỉ thị, khóe miệng lại kéo lên nụ cười kiêu ngạo. Tất cả, bởi vì Bạch Nhật Tiêu đã dự đoán được, Bạch thị hứng lấy chuyện như vậy, những kẻ nắm giữ cổ phiếu của Bạch thị nhất định sẽ bán tống bán tháo. Hiện giờ, anh đang có trong tay 15% cổ phần, hơn nữa, An Như Nguyệt là

8%. Anh tin chắc, không bao lâu nữa, anh có thể chiến thắng Bạch Vĩ Minh. Mọi thứ sẽ như mong muốn, Hoàng Đình dễ dàng thu Bạch thị vào trong túi.

Bạch Nhật Huyền khiếp sợ nhìn chăm chăm vào Bạch Vĩ Minh, tây trang giày da gọn gàng bị cảnh sát áp giải, né tránh phóng viên rồi lên xe cảnh sát. Bạch Nhật Tiêu không hề nói trước đưa cô đến New York, nhưng mà hôm đó, buổi chiều liên tục ra tin tức chủ tịch Bạch thị thao túng thị trường chứng khoán, mà lúc đó cũng không thấy bóng dáng Bạch Nhật Tiêu đâu. Cô liên hệ những điều này cùng với nhau, và thực không thể ngờ được Bạch Nhật Tiêu lại tuyệt tình đến như thế. Nhưng sự thật rành rành ra đó, cô không thể không nghĩ như vậy.

Nói như thế nào thì Bạch Vĩ Minh cũng là cha của hai người. Bạch Nhật Tiêu làm như vậy, rõ ràng là đẩy Bạch Vĩ Minh đến chỗ chết. Anh sao có thể nhẫn tâm đến thế, cho dù Bạch Vĩ Minh từng trăm phương nghìn kế chia rẽ cả hai, nhưng bọn họ cũng không tổn thương. Bạch Nhật Tiêu, có chăng hơi quá đáng?

Anh biết cô tức giận, cũng biết cô có thể đoán được chuyện này liên quan tới mình. Bạch Nhật Tiêu anh không sợ mưa bom bão đạn trên thương trường, chỉ sợ cô không để ý tới anh nữa. Vừa mới đẩy cửa phòng khách sạn ra, Bạch Nhật Huyền liền đứng dậy vào thẳng phòng ngủ, không để ý tới anh. Anh nhú nhú mày tới gần cô, đem qua mới thân mật như vậy, hôm nay liền trở mặt, thật sự là khiến trái tim anh băng giá.

Ôm chặt cô nhỏ từ phía sau, mặc kệ cô giãy như thế nào anh cũng không buông ra, “Huyền Huyền, không cho phép em tức giận với anh. Nhìn anh.” Anh cọ cọ mặt cô, xoay người cô lại, “Anh biết em trách anh nhẫn tâm, nhưng tin anh, anh không phải muốn cho ông ta thân bại danh liệt.” Bạch Nhật Tiêu kiên nhẫn khuyên.

Cô cứng đầu xoay mặt sang hướng khác một lần nữa, giọng nói đầy vẻ tức giận, “Anh khiến ông ấy bị cảnh sát bắt đi, thế còn không phải thân bại danh liệt thì là cái gì nữa?!” Âm lượng của cô không lớn, bởi vì cô không muốn cãi nhau với anh. Bây giờ, thực sự là Bạch Vĩ Minh gieo gió gặt bão, nhưng là cô không có cách nào đứng nhìn Bạch Vĩ Minh như vậy, cứ coi như ông bị cảnh sát bắt đi mà chẳng liên quan gì tới mình.

Bạch Nhật Tiêu đau lòng nhìn cô nhỏ, sự tình căn bản không có nghiêm trọng như cô nghĩ. Viết tiểu thuyết nhiều sẽ có ngày bị loạn tưởng! “Anh cam đoan là ông ta sẽ không có việc gì. Đừng tức giận, Huyền Huyền ngoan.” Nói xong, anh hôn lên môi cô một cái. Cả chiều không nhìn thấy cô thì trong lúc công việc tất bật cũng đỡ nhớ, nhưng là lúc về khách sạn, trong đầu anh tất cả cũng chỉ là đôi môi ngọt ngào này. Nghĩ đến lúc về nhà còn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận khó đối phó này, trong lòng anh như bị dày vò cả trăm lần.

“Có đói bụng không?” Anh dịu dàng dựa vào đầu cô, mở miệng nói câu hỏi đang dờ sau nụ hôn rút sạch sức lực kia.

Cô không nói lời nào, có lẽ bởi vì chưa nguôi giận, cũng có thể khó chịu vì anh áp sát vào.

“Huyền Huyền?” Nâng mặt cô lên, Bạch Nhật Tiêu hôn khắp, thân thể cũng bắt đầu có chút phản ứng, bàn tay bắt đầu di chuyển trên người Bạch Nhật Huyền, chui vào váy cô.

Giống như điện giật đẩy anh ra, vội vàng che miệng mình lại, hoảng sợ nhìn Bạch Nhật Tiêu, cảm giác nhẹn nhạo khiến cho cô không dám dựa sát vào anh.

Nghĩ đến sự kháng cự của cô, trên mặt Bạch Nhật Tiêu đã dâng lên cơn tức giận nhẹ nhàng, cau mày nhìn Bạch Nhật Huyền, kéo cô đối diện mình, tiếp tục hôn. Nụ hôn càng thêm mạnh mẽ nóng rẫy, bàn tay bắt đầu cởi áo cô ra, lộ phần áo ngực trắng tinh. Cánh tay còn lại giữ lấy thắt lưng Bạch Nhật Huyền, không cho phép cô phản kháng. Thực tình, Bạch Nhật Huyền cũng rất muốn phối hợp, vì cô biết rằng kháng cự lúc này khiến anh không vui. Nhưng là cổ họng thực sự rất khó chịu, cô không thể chuyển tâm được, chỉ còn cách đẩy anh ra lần nữa.

“Huyền Huyền!” Bạch Nhật Tiêu hơi tức giận, giọng điệu đôi ba phần cảnh cáo. Đừng kháng cự nữa, nếu không anh sẽ mạnh mẽ mà muốn cô.

Ánh mắt Bạch Nhật Huyền lập tức tràn ra một tầng nước mỏng, vô tội nhìn hắn, “Em không thoải mái, hôm nay không cần, được không?” Cô cảm thấy đầu hơi choáng váng, lại có cảm giác buồn nôn, lại bị anh

thể này, thân thể Bạch Nhật Huyền thực sự không chịu nổi.

Trong mắt anh đầy đau lòng, nhưng còn chưa kịp lau nước mắt trên mặt Bạch Nhật Huyền, cô đã đẩy anh ra chạy thẳng vào toilet. Bên trong lập tức truyền tới một âm thanh nôn mửa. Bạch Nhật Tiêu cuống quýt đứng lên, đỡ lấy cô gái nhỏ, “Huyền Huyền?”

Cô mệt mỏi rút khăn tay lau miệng, thuận thế ngã vào ngực anh, cảm giác mệt mỏi của một ngày đã được giải tỏa, thân thể chợt thoải mái hơn trước. “Em không sao.” Dựa vào lồng ngực trần của anh, yếu ớt nói.

Bạch Nhật Tiêu ôm lấy cô thật chặt. Lúc này thực khiến anh sợ hãi. Mỗi lúc Huyền Huyền sinh bệnh, nặng lắm là mê man ở trên giường, bệnh trạng như vậy thực sự rất ít gặp, trong nhất thời khiến Bạch Nhật Tiêu hoảng tay hoảng chân. “Anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra một chút.” Anh bất an nói, lo sợ thân thể bảo bối nhỏ của anh có gì đó không ổn.

“Không sao cả, chắc là em ăn thứ gì đó thôi.” Kỳ thực cô không nói cho anh biết, cả mấy ngày nay cô luôn cảm thấy thân thể mệt mỏi uể oải, buổi tối cùng anh thân mật một chút thôi cũng không còn sức lực nào, cũng không muốn ăn gì, nhưng chuyện nôn mửa thể này thì bây giờ mới xuất hiện.

“Nghe lời, đừng khiến anh phải lo lắng, đi bệnh viện.” Bạch Nhật Tiêu nói, không biết mọi suy nghĩ của anh đã bị phần ngực căng mịn của cô dụ dỗ hơn phân nửa. Đang cởi được một nửa thì cô chạy vào toilet, tuy rằng áo có thể che khuất da thịt một chút, nhưng sắc hồng đầy mê hoặc kia lại đập thẳng vào mắt Bạch Nhật Tiêu. Anh nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn một chút, bàn tay dịu dàng phủ lên nơi đầy đặn kia...

46. Chương 46: Tranh Giành Bạch Thị.

Để chiếm được trái tim người phụ nữ, người đàn ông đầu tiên phải dùng trái tim của mình.

Lynda bồn chồn đứng bên ngoài cảnh ngục, luật sư riêng của Bạch Vĩ Minh đã nói chuyện cùng với ông ta thật lâu, bản thân cô bất lực, chỉ có thể lo lắng như thế này đây.

“Thế nào? Không có việc gì chứ anh?” Lynda rồi rầm hỏi Bạch Vĩ Minh từ phòng thẩm vấn mới ra. Bạch Vĩ Minh vẫn chưa trả lời, mà là nhíu chặt mày, “Tình huống bây giờ của thị trường chứng khoán thế nào?” Ở trong phòng thẩm vấn, ông ta luôn nghĩ, rốt cuộc là loại người nào đã giao chứng cứ phạm tội của mình cho giới truyền thông. Nếu đơn giản chỉ muốn ông đền tội, thì hẳn nhiên giao thẳng cho cảnh sát càng bớt việc, không cần phải hao phí sức lực cho truyền thông “nhấn giùm” những tin tức thế này. Xem ra, đối phương không phải muốn tống ông vào nhà giam, bởi vì chỉ có một ít văn kiện như thế này cũng không đủ để định tội. Điều này làm cho ông tự nhiên mà nghĩ tới Bạch Nhật Tiêu, di vật của cha mình (tức ông nội bạn Tiêu), chỉ có Bạch Nhật Tiêu xem qua.

Lynda do dự, không biết có nên nói cho Bạch Vĩ Minh biết hay không chuyện giá cổ phiếu của Bạch thị đã trượt dốc không phanh sau khi ông vào cục cảnh sát, rõ ràng là có người muốn giết chết cổ phiếu Bạch thị.

“Về công ty!!” Bạch Vĩ Minh không nghe Lynda trả lời, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt ấy đã nói lên tất cả những đáp án mà ông nghĩ đến. Bạch Nhật Tiêu đã rat ay, đây là âm mưu của nó, muốn thừa dịp Bạch thị như rắn mất đầu mà nuốt trọn món lời này! Ông tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để Bạch Nhật Tiêu thực hiện được điều này.

Bạch Nhật Tiêu yêu chiều xoa xoa Huyền Huyền đương ngủ, trượt tay xuống phần bụng chưa có dấu hiệu nào của cô, nghĩ đến nơi đó đang cất chứa kết tinh tình yêu của hai người, vẻ mặt của anh càng thêm dịu dàng dễ chịu, cúi người hôn môi Bạch Nhật Huyền một chút. Anh vẫn muốn cho cô một hôn lễ, nhưng là lo lắng cô còn trẻ, thân thể yếu ớt không thể thừa nhận sức nặng của một sinh mệnh, bao nhiêu thứ áp chế ý niệm vừa xuất hiện trong đầu. Nhưng là, hiện tại đã không cần băn khoăn gì nữa, trước khi bụng của cô chưa lớn lên, anh phải thiết kế một chiếc váy cưới cho cô mới được.

Cho dù đương ngủ say, Bạch Nhật Huyền vẫn có thể cảm nhận được một đôi tay dịu dàng bảo vệ mình, theo bản năng dựa vào bên người Bạch Nhật Tiêu càng gần. Cô ở trong mộng, mơ thấy cuộc sống của cả hai sau này, là trang viện đầy hoa hồng, cô hạnh phúc rúc vào trong lòng anh, mà ánh mắt thương yêu kia chưa từng rời khỏi người cô, bên cạnh còn có một đôi anh trai em gái đáng yêu...Thế nhưng, sợ hãi khiến toàn bộ ý thức của cô trở nên tỉnh táo, Bạch Nhật Huyền mở to mắt nhìn Bạch Nhật Tiêu.

“Làm sao vậy em?” Bạch Nhật Tiêu hơi cau mày nhìn cô đột nhiên tỉnh lại, lo lắng cô lại không khỏe ở đâu đó.

Cô nín lấy tay anh, trong mắt, tất cả đều chứa sự lo lắng sợ hãi, “Chúng ta chỉ sinh một lần được không? Em không muốn có hai anh em đâu.” Cô không thể không lo lắng, lỡ như, con của cả hai lại di truyền phản nghịch của Bạch Nhật Tiêu, yêu em gái của chính mình. Cô cũng không dám tưởng tượng đến cái tương lai mà cả gia đình “tứ phân ngũ liệt” tan nát.

Cái sự ngốc của Bạch Nhật Huyền khiến Bạch Nhật Tiêu nở nụ cười, anh cưng chiều điểm lên đôi môi cô, “Yên tâm, nếu là anh trai em gái, đem hai đứa kia tách ra, để cho bọn nó không thấy được đối phương là sẽ không yêu nhau.” Anh nói đùa, ôm chặt cô vào lòng, lại làm càng, bá đạo chiếm lĩnh đôi môi mềm kia.

Di động ở đầu giường vang lên, Bạch Nhật Tiêu lưu luyến buông cô gái nhỏ ra, cúi kính cầm lấy điện thoại. Hiên nhiên, có người quấy rầy làm chuyện tốt, anh thực sự rất mất hứng.

“Tổng giám đốc, như ngài đoán, chủ tịch Bạch đã biết hết thảy là do ngài làm. Bây giờ ông ta đã kêu gọi công ty chuẩn bị tài chính, ngày mai sàn giao dịch mở, sẽ bắt đầu thu mua vào lại một lần nữa.” Giọng nói của Mạc Thịnh truyền đến từ bên kia đầu dây.

“Biết rồi, hết thảy cậu cứ tiến hành theo kế hoạch.” Anh bình tĩnh nói một câu, ngắt điện thoại. Thực sự, anh cũng không muốn tổng Bạch Vĩ Minh ngồi tù, chỉ là muốn công cuộc trả thù này được thuận lợi một ít. Tất cả kế sách đều đã được chuẩn bị, ngày mai mới chính thức là trận chiến một mất một còn. Nhưng dù Bạch Vĩ Minh có chuẩn bị cái gì cũng không có bất cứ khả năng nào đấu được với anh, bởi vì anh đã nắm chắc phần thắng trong tay mình. Chỉ cần hết ngày mai, có khi cũng không cần đến một ngày, anh sẽ trở thành chủ tịch Bạch thị, chấm dứt cục diện xưng hùng xưng bá của Bạch Vĩ Minh ở tập đoàn này.

Đương nhiên, chuyện quan trọng hơn hết thảy, là cô gái bé nhỏ ngọt ngào này. Anh ôm cô, để cô dựa vào trong ngực mình, “Huyền Huyền, chúng mình kết hôn đi.” Ngón tay anh ma sát ngón áp út của cô, dịu dàng nói.

“Được ạ.” Bạch Nhật Huyền ngọt ngào trả lời. Cô cũng không muốn cái danh hiệu làm mẹ mà chưa kết hôn gì nha, tuy rằng ai cũng biết cha của đứa bé. Dù sao đời này cũng không thoát khỏi bàn tay anh, sớm hay muộn gì cũng phải gả đi.

Lynda đưa tài liệu đến tay Bạch Vĩ Minh, “Chúng tôi đã tổng hợp xong, ngày hôm qua, trước khi kết thúc giao dịch, Hoàng Đình đã thu mua 20% cổ phần của Bạch thị, cổ đông Bạch thị giữ 30% cổ phần công ty, chủ tịch là 30%, phó Tổng giám đốc rời khỏi cương vị là 8%, số lượng cổ phiếu đang lưu hành trên thị trường chỉ có 12%. Nếu ngay ở thời điểm sàn giao dịch chứng khoán mở, chúng ta thu mua về 8% cổ phần, thuyết phục cổ đông không bán cổ phiếu trong tay, Hoàng Đình sẽ không nuốt được Bạch thị.” Lynda trấn tĩnh, phân tích số liệu.

“Huy động tài chính, nguồn vốn của Bạch thị, cho dù như thế nào cũng không thể Bạch thị rơi vào tay Hoàng Đình.” Trong lòng Bạch Vĩ Minh biết, tài sản của Bạch thị không thể chống lại Hoàng Đình, nhưng ngoại trừ phương pháp này, ông không còn cách nào khác. Ông không thể cúi đầu trước thằng con trai bất hiếu kia được.

Lynda muốn khuyên ông nên cân nhắc, nhưng vẫn im miệng không nói lời nào, bởi vì cô biết, một khi Bạch Vĩ Minh đã hạ quyết tâm thì sẽ không dễ dàng sửa đổi. Lãng phí thời gian khuyên người đàn ông này, còn không bằng nắm thời gian giúp ông bảo vệ Bạch thị. Nay đã không còn An Như Nguyệt, bên người Bạch Vĩ Minh chỉ có cô mà thôi.

Rất cuộc, khi chuẩn bị nghênh đón thời khắc kích động kia, Bạch Nhật Tiêu hưng phấn đến nỗi không ngủ yên được. Anh rất muốn nhìn một Bạch Vĩ Minh không ai bì nổi kia bị anh biến thành trò hề. Tuy là cha mình, nhưng bây giờ, anh chỉ muốn hưởng thụ khoái cảm có thể trả hết toàn bộ nợ nần. “Sau khi sàn mở, Bạch thị muốn tiến hành thu mua ngược lại, nhất định phải huy động nguồn vốn của cổ đông, nhưng là bọn họ muốn mua lại 21% cổ phiếu của công ty thì căn bản không có khả năng.” Bạch Nhật Tiêu ngồi trước bàn, nhìn chăm chú máy tính. Rất nhanh, anh sẽ khiến cho Bạch Vĩ Minh nếm đến mùi vị thất bại.

Bạch Nhật Huyền ngồi trên sofa đối diện anh. Giờ phút này, khí phách Bạch Nhật Tiêu khiến cho cô thực ngưỡng mộ, nhưng là bản thân vẫn không có biện pháp nào đồng ý điều này. Bạch Nhật Tiêu đã xuất

toàn lực khóa chặt Bạch Vĩ Minh, bọn họ là cha con. Cô chỉ có thể tự nhủ rằng, bản thân mình phải tin tưởng Bạch Nhật Tiêu, anh chỉ làm điều đúng, mình phải tin tưởng quyết định của anh.

Mạc Thịnh, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt trở nên sắc bén hơn, “Tổng giám đốc, thị trường chứng khoán đã bắt đầu phiên giao dịch.”

“Lập tức đề thấp cổ phiếu Bạch thị xuống, nhất định phải mua vào cổ phiếu đang được bán ra.” Bạch Nhật Tiêu trấn định ra lệnh, Mạc Thịnh y theo lệnh anh bắt đầu đặt hết tâm trí vào biểu đồ của thị trường chứng khoán.

“Chủ tịch, cổ phiếu của Bạch thị chỉ còn bảy dollar, chúng ta có nên thừa dịp này mua vào không?” Lynda nhanh chóng thông báo tin tức mới nhất của sàn giao dịch cho Bạch Vĩ Minh.

“Không vội, tình huống bây giờ, hiển nhiên là có người thừa cơ đề thấp giá cổ phiếu Bạch thị xuống, khiến cổ đông phải bán tháo toàn bộ cổ phiếu mình có. Giá cổ phiếu sẽ tiếp tục hạ nữa.” Đôi mắt Bạch Vĩ Minh không chuyển, nhìn chăm chăm biểu đồ biểu hiện giá cổ phiếu Bạch thị hiện giờ. Ông biết con mình đang muốn cái gì. Tài chính không phải là thiết yếu nhất, mà chính là thời cơ.

Dựa theo chỉ thị của Bạch Nhật Tiêu, Mạc Thịnh ép giá cổ phiếu của Bạch thị xuống, không đến sáu dollar. Bạch Nhật Tiêu vừa lòng nhìn những đường thẳng biểu hiện xu thế giá trên màn hình máy tính. Đến bây giờ cũng không có tin tức Bạch Vĩ Minh ra tay. Xem ra, người cha kia của anh thực đúng là tự tin cao hơn thiên hạ, nghĩ rằng biết rõ con mình như lòng bàn tay. Thất bại này của Bạch Vĩ Minh, là do ông ta cứ tự tin là đúng!

“Mạc Thịnh, lập tức thu mua cổ phiếu của Bạch thị.” Bạch Nhật Tiêu thính thú tựa vào ghế sofa, khoe miệng tràn ý cười, tuyên bố kế hoạch thu mua Bạch thị của anh, đến lúc này đã đến chung kết!

47. Chương 47: Thắng Làm Vua Thua Làm Giặc.

Nhưng mà, cô cũng không cần quyết định nhiều lắm. Cũng bởi, Bạch Nhật Tiêu vĩnh viễn biết điều gì đối với cô là tốt nhất.

Lynda kích động cúp điện thoại, “Chủ tịch, ở phiên mở đã có người bắt đầu thò tay vào mua rất nhiều cổ phiếu Bạch thị. Giá cổ phiếu Bạch thị hiện nay là 5.5 dollar, không hề rớt xuống.”

“Em nói cái gì?!” Bạch Vĩ Minh không thể tin được thốt lên, ông ta đã bị Bạch Nhật Tiêu đâm một cái!! “Ra tay ngay lập tức, cứ theo bọn họ, nâng giá cổ phiếu của chúng ta lên!!” Trong cơn thịnh nộ, Bạch Vĩ Minh vừa quát vừa thét với Lynda. Nếu trước đó ông mua cổ phiếu Bạch thị vào mà cũng có thể quyết đoán như hiện tại thì tốt hơn bao nhiêu.

Mạc Thịnh phấn khởi cầm điện thoại gọi, “Tổng Giám đốc, theo báo cáo mới nhất của chúng ta, bây giờ Hoàng Đình đã nắm giữ 43% cổ phần của Bạch thị, chỉ cần trước khi ngừng phiên này mua vào 8% nữa, chúng ta có thể hoàn toàn khống chế được cổ phần của Tập đoàn này.”

Bạch Nhật Tiêu nhếch môi, “Bây giờ bắt đầu được rồi, ngừng mua vào cổ phần công ty của Bạch thị.” Mệnh lệnh của anh khiến Mạc Thịnh mở to hai mắt nhìn. Khống chế được 43%, căn bản vẫn chưa thể làm chủ được Bạch thị. Nếu trước khi phiên này kết thúc, Bạch Vĩ Minh mua vào thành công 21% cổ phần, thì không phải tất cả công sức bao nhiêu ngày qua đều đổ sông đổ bể?!

Bạch Nhật Tiêu đưa cho Mạc Thịnh một cặp tài liệu văn kiện, “Giúp tôi đem cái này tới văn phòng của Chủ tịch Bạch thị.” Một nụ cười nhạt đầy kiêu ngạo nở trên môi anh, ánh sáng trong đôi mắt sâu không thể lường được. Anh đấu cùng Bạch Vĩ Minh, đến bây giờ đã hoàn toàn kết thúc. Tất cả đều là do Bạch Vĩ Minh gieo gió gặt bão, không thể trách được bất cứ ai.

Toàn bộ quá trình, Bạch Nhật Tiêu đều kinh ngạc nhìn Bạch Nhật Tiêu vẫn luôn bình tĩnh, khuôn mặt mỉm cười đưa ra từng mệnh lệnh, giống như mọi thứ đều nằm trong bàn tay anh, và Bạch thị cũng giống như thế. Bắt đầu lợi dụng sóng gió truyền thông để ép giá cổ phiếu Bạch thị, dùng những cái tên khác để mua vào bất ngờ, thậm chí cả túi tài liệu sắp được đưa tới văn phòng Chủ tịch Bạch thị kia, hết thảy đều nằm trong kế hoạch của Bạch Nhật Tiêu. Bắt đầu từ lúc máy bay hạ cánh xuống New York, trên gương

mặt anh chưa bao giờ xuất hiện nét lo lắng hay vội vã. Thông minh bình tĩnh như anh, Bạch thị chắc chắn sẽ bị dồn vào thế khó.

Cô vẫn biết anh thông minh hơn người, nhưng không nghĩ rằng, muốn thu mua một công ty thực lực hùng hậu, có tiếng ở nước ngoài lại có thể dễ dàng như vậy, thậm chí chỉ đứng mở miệng ra lệnh.

Ánh mắt dịu dàng của Bạch Nhật Tiêu dừng trên người cô. Cô bé đang suy nghĩ cái gì đây? Chân mày cau lại, nhưng cũng không giống như phiền não điều gì đó. Anh buông công việc trong tay xuống, ngồi vào bên cạnh rồi ôm cô vào trong lòng. Trước khi Bạch Nhật Huyền có thể định thần rằng anh đang ở trước mình, anh đã xâm chiếm lấy đôi môi ngọt ngào đó.

“Anh sao vậy?” Bạch Nhật Huyền giật mình, muốn lui ra một chút. Bởi vì Mạc Thịnh vẫn còn bên cạnh, cô ngượng ngùng cúi đầu, hai gò má đỏ hồng.

Bạch Nhật Tiêu nâng cằm của cô lên, nụ cười vui vẻ. Anh thích dáng vẻ ngượng ngượng ngần ngần này của cô. Gò má trắng ngần lại ửng lên màu hồng nhạt, ngọt ngào tựa phấn hoa hồng tháng ba, khiến đôi mắt anh bất giác cũng ngọt ngào theo. “Em đang nghĩ cái gì?”

“Không có nghĩ gì hết á.” Cô co rụt người, quay mặt sang chỗ khác. Có người ngoài ở đây thế mà Bạch Nhật Tiêu không biết kiềm chế một chút nào cả, ánh mắt nhìn cô vẫn tràn ngập tình cảm, đầy khát vọng muốn yêu.

Bạch Nhật Tiêu yêu chiều kéo cô vào trong lòng, nở nụ cười vừa lòng, “Có phải cảm thấy anh như vậy rất đáng tự hào hay không?” Giọng nói của anh lộ rõ sự phấn khích. Vừa mới được Bạch Nhật Huyền ngáy người ra nhìn chăm chú như thế kia khiến tâm trạng anh trở nên tốt bất ngờ, thiếu chút nữa là làm mọi thứ loạn cả chỉ vì nhìn không được lại ôm cô một chút.

Bạch Nhật Huyền không nghe theo, đẩy ngực anh ra, “Anh bớt diễn vừa thôi. Em chỉ cảm thấy anh càng ngày càng hiểm không lường được. Bên cạnh em là người đàn ông nguy hiểm như vậy, em có chút gì đó gọi là hối hận rồi.” Cô hất đầu lên, cố ý muốn nói ngược lại anh, khiến anh tự tin không nổi nữa.

Nhưng thực sự Bạch Nhật Huyền không nghĩ tới, Bạch Nhật Tiêu lại hoàn toàn mặc kệ Mạc Thịnh vẫn tổng ngồng ở đó, ngang ngược dùng môi giam hết mọi câu nói của cô lại. Kịch tình như lửa, cô muốn đẩy cũng đẩy không được, chỉ có thể như anh mong muốn. Vậy là anh càng lúc càng cuồng dã hơn, làm cho cô suýt nữa chết trong nụ hôn sôi hổ đó: “Lần này chỉ trả cái giá nho nhỏ vậy thôi. Từ nay về sau đừng bao giờ nói hối hận trước mặt anh nữa, có nghe hay không!” Anh ra lệnh, lại dịu dàng vuốt ve đôi môi sưng đỏ thở dồn dập của cô.

Bạch Nhật Huyền, ngoài gật đầu thì có thể làm gì nữa?! Ai bảo cô lại theo một người đàn ông ngang ngược chuyên quyền mà lại dịu dàng như thế, chỉ có thể chấp nhận.

Mạc Thịnh vô cùng biết thời biết thế, sau khi đợi hai người diễn xong mới quay lại, “Tổng Giám đốc, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa. Hơn nữa, cùng với 8% cổ phần Bạch thị trong tay Phó Giám đốc An, Hoàng Đình đã trở thành cổ đông lớn nhất của Bạch thị. Kế hoạch thu mua Bạch thị lần này thành công viên mãn.”

Đây là kết quả nằm trong dự đoán của Bạch Nhật Tiêu. Ất hẳn là Bạch Vĩ Minh đang hối hận vạn lần vạn phần vì sơ sẩy của chính bản thân mình. Đáng tiếc, đây là do ông ta gieo gió gặt bão, mà tất cả những việc Bạch Nhật Tiêu làm, chỉ là hợp Hoàng Đình cùng Bạch thị – hai nơi vốn thuộc về gia tộc nhà họ Bạch thành một mà thôi.

“Cút hết ra ngoài cho tôi!!” Trên tầng cao nhất của Bạch thị trở nên hỗn loạn. Bàn làm việc của Bạch Vĩ Minh vô cùng thê thảm. Tài liệu, hồ sơ bay tứ tung, còn không ngừng rơi xuống đất. Phó Giám đốc cùng trưởng phòng những bộ phận khác đều biết bây giờ không đi, thì lúc nữa muốn chạy cũng không được. Người người lạnh run cụp đuôi rời khỏi văn phòng, chỉ còn một Lynda ở lại.

Không thể ngờ được, cuối cùng Bạch Nhật Tiêu vẫn đánh bại ông ta. Ông ta thua ở chỗ đã tự cho bản thân đã hiểu con mình rất sâu, mà đứa con kia cũng đã lợi dụng rất tốt điểm này, cho ông một kiểm, khiến ông không thể ngẩng đầu lên nổi mà nhìn những đồng nghiệp khác. Thua dưới tay con mình, mà chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ ngắn ngủi, Bạch thị đã đổi chủ! An Như Nguyệt, giống hệt như ông bố nhiều chuyện của

bà ta, trước khi đi còn khiến ông chết không có chỗ chôn! Nếu không phải bà ta giao quyền sở hữu 8% cổ phần Bạch thị cho Bạch Nhật Tiêu, ông sẽ không thua. Tuyệt đối sẽ không!

Cho dù thất bại thảm hại, ông ta vẫn không thấy rõ được sự thật. Khó trách, là vận mệnh đã định trước. Bị chính con mình hợp lại cùng vợ cũ đập đổ. Đây chính là hậu quả do ông đã quá tự phụ, quá kích kỷ, không thể trách ai được nữa.

Lynda thật cẩn thận bước tới gần. Cô biết tâm trạng bây giờ của Bạch Vĩ Minh rất không tốt, cho dù là ai tới gần cũng là tự tìm đường chết, nhưng cô vẫn không có cách nào buông tay được. “Vĩ Minh.” Cô dịu dàng gọi ông, muốn an ủi ông dù chỉ là một chút. Ai ngờ, cô vừa mới đến gần, đã bị ông kéo lại...

Tin tức Hoàng Đình thu mua thành công Bạch thị rất nhanh đã xuất hiện ở báo. Trên tivi cũng phát đi phát lại tin tức nóng hổi này. Vào buổi chiều, lúc Bạch Nhật Tiêu cùng Mạc Thịnh đi Oulton, thân thể Bạch Nhật Huyền không tiện nên đành ở lại khách sạn. Cô ngơ ngẩn nhìn lớp tuyết trắng xóa trên đường phố New York. Đó là một thành phố sôi động, màu trắng xóa trên những cung đường cũng không thể che giấu được vẻ xa hoa của nó. Cô không khỏi nghĩ đến Bạch Vĩ Minh. Ở trong lòng cô, vẫn có một chút trách móc Bạch Nhật Tiêu đã rat ạy quá tàn nhẫn tuyệt tình với bố của chính mình. Nhưng dù cô không nói ra, Bạch Nhật Tiêu cũng hiểu. Cô không nói, bởi vì cô biết Bạch Nhật Tiêu có lý do để làm như vậy. Cho dù là vì trả thù lúc trước Bạch Vĩ Minh dùng trăm phương nghìn kế để chia rẽ hai người, hay là trừng phạt Bạch Vĩ Minh vô tình vô nghĩa đối với An Như Nguyệt, mà cũng có thể là vì những nguyên nhân khác. Cô không muốn vì những chuyện không liên quan, hay vì những người khác khiến giữa hai người có khoảng cách. Vì Bạch Nhật Tiêu rất yêu cô, và cô cũng thế. Việc đã đến nước này, lại chú ý đến việc vô bổ này. Hai mươi mấy năm ở chung, cô hiểu Bạch Nhật Tiêu hơn bất kỳ ai khác. Một khi anh đã quyết định, cho dù là ai cũng không có cách nào thay đổi được, ngay cả cô cũng không thể. Bạch Nhật Huyền có thể chiếm đoạt toàn bộ diu dàng của anh, nhưng giữa cả hai, cô chỉ có thể thuộc về anh. Hết thấy mọi thứ, cô chỉ có thể nghe lời anh. Đây chính là cách hai người ở bên cạnh nhau. Nhưng mà, cô cũng không cần quyết định nhiều lắm. Cũng bởi, Bạch Nhật Tiêu vĩnh viễn biết điều gì đối với cô là tốt nhất.

48. Chương 48: Quý Trọng Chân Tình.

Chiều tịch dương đỏ xuống, bóng nắng nghiêng nghiêng phủ lấy lớp tuyết trắng, tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ. Một ngày đã kết thúc. Cô đóng lại cái kết của “Bạch Nhật Huyền Tiêu”, rằng cô công chúa nhỏ cùng anh trai đã thành công thuyết phục bố mẹ đồng ý, hai bên yêu thương nhau, đi vào lâu đài hạnh phúc.

Bạch Nhật Tiêu mê mụi nhìn ánh nắng rang chiều trên người cô gái nhỏ, giống như một cô tiên trong những giấc mơ hoang đường nhất. Anh mỉm cười bước tới gần, ôm siết lấy cô, “Viết xong rồi sao?” Nhìn mấy chữ ở dòng cuối, anh dịu dàng hỏi.

“Ừm.” Cô cười đáp, dù là tiểu thuyết hay ngoài đời thực, kết cục của hai người cũng đã hoàn mỹ. Cô cảm giác được một hơi ấm nơi bụng, vừa cúi đầu nhìn, đã thấy bàn tay anh nhẹ nhàng phủ lên nơi kết tinh tình yêu của hai người.

“Có đói bụng không?” Anh liếm hôn phần cổ trắng ngần của cô, hỏi.

“Tốt mà, mấy bữa nay em cũng không muốn ăn gì.” Cô thành thật trả lời, bởi vì ăn cũng không có kết quả gì, hầu như đều nôn ra hết. Mỗi ngày ba bữa đều như thế, khiến thể xác tong teo của cô ngày càng cá mẫm hơn. Nhưng cũng thực tốt, bởi vì mỗi lúc cô khó chịu, anh cũng đau lòng. Nhìn ánh mắt dịu dàng đầy tình cảm đó, cô cảm thấy mọi thứ thực đáng giá.

Nghe cô nói như vậy, mi tâm vốn bình thường của Bạch Nhật Tiêu nhíu nhíu lại, “Đừng nói với anh là từ chiều theo anh đến giờ, em chưa ăn vô cái gì hết đấy!”

Bạch Nhật Huyền giống như một đứa trẻ con làm sai việc, hối lỗi nhìn khuôn mặt phát hỏa của Bạch Nhật Tiêu, nở nụ cười ngọt chết người, làm nũng, “Đừng tức giận mà, bây giờ em đi ăn cơm với anh được không?”

Anh phạt một cái, vươn tay nhéo nhéo má cô. “Em đấy, khi nào thì mới biết tự chăm sóc chính mình được, luôn khiến anh phải lo lắng.” Anh không phải cố ý muốn giận với cô, chỉ là thân thể cô trước giờ vốn hơi yếu, hơn nữa bây giờ trong bụng còn có thêm một sinh linh nhỏ nhỏ, không ăn uống gì, anh sợ cô chịu không

nổi. Cũng không muốn trách cứ cô đã không tự chăm sóc tốt chính mình, nhưng đau lòng đã thay thế tất cả, anh phải mang cô đi ăn cái gì đó mới được.

“Em không làm thì không phải còn có anh hay sao. Anh sẽ chăm đủ em với bé con này đó!” Cô được đến nơi còn khỏe, láu lỉnh trả lời câu trách của Bạch Nhật Tiêu.

Cố định thân hình đang nhấp nha nhấp nhể của Bạch Nhật Tiêu bên người, Bạch Nhật Tiêu không khỏi lo lắng. Huyền Huyền vẫn chưa phải trưởng thành, tự chăm lo cho chính mình còn không được, có thể trông cậy cô chăm con của hai người không đây?

“Anh nghĩ cái gì vậy?” Cô tò mò kẻ sát anh, rất ít khi thấy biểu cảm hoài nghi này trên mặt anh, khiến cô không khỏi cảm thấy vô cùng hứng thú.

Bạch Nhật Tiêu thuận thế ôm cô càng chặt, hôn lên môi cô một cái. “Anh đang nghĩ, vì sao em vẫn chưa lớn, không biết tự chăm sóc lấy chính mình?” Anh mỉm cười, yêu chiều vô cùng.

“Thế thì liên quan gì tới nhau.” Đối với mấy lý do thoái thác của anh cô cũng không lo lắng, ngược lại còn cười đến vô cùng thích thú. “Anh lo cho em đầy đủ như vậy, tại sao em còn phải tốn thời gian học hành để lo ỉn chứ. Hơn nữa, chỉ cần ở cùng anh, mấy chuyện này, căn bản em không cần phải lo lắng gì hết á.” Cô dương dương tự đắc, kiêu hãnh nói.

Anh không nói gì, bởi vì yêu chiều trong lòng đã dần hóa thành con sóng mãnh liệt. Bộ dáng láu lỉnh trả lời này của cô, khiến anh nhìn không được ẩn vào đôi môi hồng nhạt đó một nụ hôn mãnh liệt. Mãi cho đến thang máy xuống lầu một, anh mới lưu luyến buông cô ra, cũng không nhìn đến ánh mắt quỷ dị của người đi được, nắm tay Bạch Nhật Tiêu đi đến nhà ăn.

“Đã sắp làm mẹ mà còn ngượng đến như vậy?” Anh nhìn hai má ửng hồng vì ngượng của cô, trêu chọc.

Bạch Nhật Tiêu quay đầu, đắm mấy phút lên người anh. “Ai bảo anh cứ hôn em mãi, người ta cứ nhìn chăm chăm. Chết mất.” Cô oán giận nói. Mỗi lần hôn hít như thế này, cô đều cảm thấy, Bạch Nhật Tiêu lạnh lùng dịu dàng gì đó đều là giả dối. Anh đích thực là một con sói đói, luôn có ý đồ ăn xong cô rồi lau sạch mới buông ra được.

Thần sắc Bạch Nhật Tiêu vẫn bình tĩnh, giả bộ không để ý tới oán giận của cô, trong lòng lại vui đến cả quên trời quên đất.

Cô theo anh vào nhà ăn, ngạc nhiên nhìn hai người ngoại quốc đã ngồi chờ trước đó, khuôn mặt đầy ý cười nhìn hành động thân mật của họ.

“Vị hôn thê của mình.” Bạch Nhật Tiêu mỉm cười nói, cũng đỡ cô gái nhỏ đương ngượng đến chết người ngồi xuống, sau đó lại ngồi sát bên cạnh cô, bàn tay siết bên hông vẫn không rời đi.

Bạch Nhật Tiêu còn chưa kịp chào hỏi hai người đối diện, anh chàng ngoại quốc đẹp trai đã kinh ngạc kêu lên, ánh mắt hồ hởi vẫn nhìn vòng cổ trước ngực cô.

“Cô bé chính là người rất đặc biệt mà cậu nói đến đó hả?” Cậu chàng nói tiếng Trung, vẻ kinh ngạc mừng rỡ không khác gì phát hiện ra đại lục mới, nhìn Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Tiêu cười, coi như gạt đầu. Bạch Nhật Tiêu vẫn chưa hiểu mô tê gì, mới định hỏi Bạch Nhật Tiêu một chút, anh chàng ngoại quốc kia lại mở miệng.

“Xin chào xin chào.” Giọng nói của anh rất phấn khích, “Mình là bạn học Đại học của Cherish, Martin. Rất vui được làm quen với em.” Anh nhiệt tình vươn tay cho Bạch Nhật Tiêu.

“Chào anh, tôi là Bạch Nhật Tiêu.” Nhiệt tình của anh khiến Bạch Nhật Tiêu không được tự nhiên lắm, cứng ngắc giới thiệu, nắm lấy bàn tay kia. Cô gái ngồi bên cạnh cũng không giấu được hưng phấn, vẻ mặt ngạc nhiên đánh giá Bạch Nhật Tiêu.

Cherish? Là tên tiếng Anh của Bạch Nhật Tiêu sao? Quý trọng? Cô tò mò nhìn Bạch Nhật Tiêu bên người, anh lại nở nụ cười ấm áp giải đáp mấy câu hỏi trong đầu cô.

“Martin là bạn học lúc anh học ở Massachusetts, còn là người đứng đầu của Công ty chứng khoán Oulton ở Manhattan. Bên cạnh là hôn thê của nó, Betty.”

Bạch Nhật Huyền nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh Martin, cô nói một câu tiếng Anh, cô gái kia lại nói một câu tiếng Trung. Hai người nhìn lẫn nhau, rồi bật cười.

“Rất cuộc cũng đã nhìn thấy bạn.” Giọng nói kinh ngạc không thua kém gì Martin, “Bạn biết không, lúc học Đại học ấy, Cherish chính là hoàng tử bạch mã của đồng sinh viên nữ trong trường nha, rất nhiều người thích cậu ấy đó! Ai cũng tò mò không biết cậu ấy thích dạng con gái gì, rất cuộc hôm nay cũng nhìn được một cái. Minh thực may mắn.” Tiếng Trung của cô không lưu loát lắm, cảm xúc hồ hởi khiến cách diễn đạt của cô lại thêm khó khăn.

Bạch Nhật Huyền tập trung tinh thần nghe mỗi một câu của cô, cũng hiểu đại khái được nội dung. Cô đắc ý cười, ánh mắt thoáng qua Nhật Tiêu. Minh là duy nhất trong lòng của anh đó.

Ánh mắt anh xấu xa vô cùng, kề sát bên tai cô, “Biết mấy năm đó anh cô đơn bao nhiêu không? Tới nay phải bồi thường tất cả!” Giọng nói nhẹ nhàng, hơi thở nhột nhột phủ quanh vành tai cô.

“Có thể kể ỉnh biết sao bạn quen được Cherish không?” Nhiệt tình của Betty vẫn không giảm, tia sáng lóe lên trong mắt đầy tò mò phấn khởi, vô cùng hứng thú với lịch sử tình yêu của Bạch Nhật Tiêu.

Bạch Nhật Huyền nghĩ nghĩ một lúc lâu, rất cuộc vẫn không nói được. Hai người trước kia là anh em, giải thích xong thì lại dây ra mớ vấn đề nữa nha. Cô nhìn Bạch Nhật Tiêu cầu cứu, cơ mà vẻ mặt anh cũng tò mò, thực chờ mong Bạch Nhật Huyền nói ra quan hệ giữa hai người. “Bọn mình, quen nhau từ nhỏ, thanh mai trúc mã.” Nếu không có huyết thống thì nói như vậy cũng được, cô âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Đôi mắt Betty lập tức híp lại như vành trăng, “Từ nhỏ đã quen nhau á, lãng mạng quá đi. Vậy bạn thích Cherish làm sao?” Cô nàng không hề khách khí tiếp tục hỏi, nhưng cũng không thể nói cô không lịch sự, bởi vì thiên tình sử của Bạch Nhật Tiêu thực rất hấp dẫn người ta. Năm đó khi học tại Mỹ, lúc nào cũng chỉ một thân một mình tới tới lui lui, mấy cô gái theo đuổi thì cả một binh đoàn, nhưng mà cậu bạn này nhìn ai cũng chướng tai gai mắt. Bây giờ hên lắm mới thấy được cô gái Bạch Nhật Tiêu giữ như giữ của kia thì còn chờ cơ hội nào để hỏi nữa.

Vấn đề này cũng khiến Bạch Nhật Huyền không biết làm thế nào, hay đúng hơn là không giải đáp được. Đáng giận nhất là Bạch Nhật Tiêu vẫn còn trưng ra biểu cảm chờ mong cô nói. Cuối cùng Bạch Nhật Huyền vẫn quyết định ăn ngay nói thật, “Minh cũng không rõ nữa.”

49. Chương 49: Hai Bên Gặp Gỡ.

Quen biết xong, Betty đẩy nhiệt huyết ngồi bên cạnh cô, bắt đầu buôn mấy chuyện về quãng thời gian Bạch Nhật Tiêu học ở Mỹ, thi thoảng Martin cũng đề vào đôi ba câu. Theo lời Martin nói, cô đã biết được ‘lịch sử tồn tại’ của chiếc vòng cổ này, lúc đó cũng cảm giác được bàn tay Bạch Nhật Tiêu nắm tay mình còn siết lại thêm một tí.

Có thể nhìn thấy được mối quan hệ giữa Bạch Nhật Tiêu cùng Martin rất tốt. Cả cách anh nói chuyện với Martin cũng đầy tin cậy. Cả hai người luôn nói về chuyện mở rộng Hoàng Đình ở Mỹ. Trong lúc nói chuyện, cô cũng biết Martin có nhúng tay vào kế hoạch thu mua Bạch thị của Bạch Nhật Tiêu. Thì ra từ lúc vừa về nước, anh cũng đã bắt đầu sắp xếp Martin âm thầm mua vào cổ phần của Bạch thị, nhưng bởi vì những động thái này quá nhỏ, Bạch Vĩ Minh không hề chú tâm. Mà lúc đó ở Mỹ, mọi hành động của mình Bạch Nhật Tiêu đều cố ý tiết lộ cho Bạch Vĩ Minh, để cho ông biết, Bạch Nhật Tiêu không chơi đánh úp, mà cho ông ta thời gian chuẩn bị. Khi Mạc Thịnh đề giá cổ phiếu Bạch thị xuống là thời điểm Bạch Vĩ Minh nên mua vào tất cả cổ phần của Bạch thị, nhưng ông vẫn do dự. Thua chính ở điểm này.

Buổi sáng Bạch Nhật Tiêu phải đến Bạch thị tham gia Ban Giám đốc bởi số cổ phần anh khống chế trong Bạch thị. Nhờ vào đó, Bạch Nhật Tiêu có thể quyết định tương lai của Tập đoàn Tài chính nhà họ Bạch. Khó có lúc Bạch Nhật Huyền dậy sớm, cô dựa người vào tấm gương, cau mày nhìn Bạch Nhật Tiêu mặc âu phục thẳng thớm, “Hôm nay anh sẽ gặp ba đúng không?” Chuyện cô lo lắng nguyên cả một buổi tối rất cuộc cũng có thể nói được. Cô không biết dựa theo tình tính của Bạch Nhật Tiêu có thể nào gây thêm xích mích gì với Bạch Vĩ Minh hay không, nhưng khả năng là không nhỏ.

Bạch Nhật Tiêu nhẹ nhàng cười, chạm nhẹ vào gương mặt cô. “Anh đi họp chứ không phải đi gặp ông ta. Đừng lo lắng, anh sẽ về sớm.” Anh mơn trớn bàn tay nhỏ bé hơn tay mình kia, lo lắng nói, “Ngoan ngoan ăn cơm đây nhớ chưa. Ăn nhiều một chút, đừng để đói.”

Bạch Nhật Huyền nghe lời gật gật đầu, trong lòng vẫn lo lắng không thôi, “Anh gặp ba rồi có cãi nhau không vậy?” Cô đành nói trắng ra.

“Chỉ cần ông ta không chọc đến anh, anh sẽ không gây bất cứ xung đột nào nữa cả.” Bạch Nhật Tiêu ăn ngay nói thật. Nhưng mà muốn Bạch Vĩ Minh không chọc đến anh chỉ sợ rất khó. Dù sao anh cũng đoạt lấy vị trí của ông ta, khiến cho ông ta phải từ bỏ mọi thứ ở Bạch thị. Trong lòng cảm phần như thế, sao có thể buông tha Bạch Nhật Tiêu được.

Lúc Mạc Thịnh đẩy cửa phòng họp ra, mọi cổ đông đều đứng dậy hoan nghênh tân Chủ tịch Bạch thị. Đương nhiên, Bạch Vĩ Minh thì không. Ông từ vị trí cao nhất của Bạch thị xuống, ngồi bên cạnh Bạch Nhật Tiêu. Những người khác đều kinh ngạc vì quan hệ cha con này, nhưng ai cũng không dám bình luận gì, chỉ lạnh run ngồi nhìn Bạch Nhật Tiêu bắt đầu ngồi vào chỗ của anh, bắt đầu nội dung cuộc họp.

Việc Bạch Nhật Tiêu nhậm chức tân Chủ tịch của Bạch thị, không ai có dị nghị gì. Dù sao, một tân binh mới hơn hai mươi tuổi lại có thể mua được Bạch thị, điều này đủ để chứng minh thực lực của Bạch Nhật Tiêu không thể khinh thường. Vả lại đây chính là sản nghiệp của Bạch thị, chỉ là từ tay cha trao qua tay con, không phải người ngoài gì cho cam. Trong cả cuộc họp Bạch Vĩ Minh không nói lời nào. Ông không thể phản đối, bởi vì lời của người sở hữu cổ phần cao nhất mới có giá trị, hiển nhiên không thể phản bác được lời của Bạch Nhật Tiêu. Chỉ là trong lòng có bất bình, ai cũng có thể nhìn thấy được ánh mắt giận dữ của người đàn ông này nhìn Bạch Nhật Tiêu.

Trái ngược với biểu cảm tức giận rất rõ ràng của Bạch Vĩ Minh, phải nói là Bạch Nhật Tiêu khá lơ đãng, nhất là về mặt luôn cười nhạt khiêu khích kia, đôi mắt cười như có như không, đầy sức uy hiếp của kẻ thống trị. “Trùng lâu như vậy, mắt của ông không mệt sao?” Bạch Nhật Tiêu nhẹ nhàng nhún mày, “Nếu không có việc gì nữa, tôi nghĩ tôi nên về trước, Chủ tịch tiền nhiệm.”

Bạch Vĩ Minh nghiêng răng nghiêng lợi, “Mày cho là mày cầm được Bạch thị rồi thì giỏi hả? Tao nói ày biết, Bạch thị là của tao, sẽ có ngày tao cầm lại nguyên vẹn!”

Chán ghét trong mắt Bạch Nhật Tiêu bắt đầu dâng lên. “Bạch thị không phải của ông. Nếu ông có bản lĩnh lên làm Chủ tịch Bạch thị, tôi lúc nào cũng chờ ông đến lấy lại vị trí này.” Bạch Vĩ Minh dĩ nhiên là một nhân vật tầm cỡ trong giới kinh doanh, nhưng anh hùng cũng có lúc. Cho dù ông có năng lực đi nữa, cũng không có cách nào bẻ đôi được Bạch thị cùng Hoàng Đình. Chiều hướng phát triển là sáp nhập cùng liên kết Hoàng Đình cùng Bạch thị, tuy hai mà một.

“Điều tôi muốn, là ông nhìn lại mình một chút đi, nghĩ lại xem mấy năm nay ông đã làm cái gì.” Bạch Nhật Tiêu bình thản mở miệng nói.

“Khi nào thì đến phiên mày bảo tao làm việc?!” Cơn giận Bạch Vĩ Minh không thể át được, “Đừng nghĩ mua được Bạch thị nghĩa là ngồi vững cái ghế Chủ tịch. Tao nói ày biết, đừng đắc ý quá sớm!!” Sắc mặt Bạch Nhật Tiêu hòa nhã bao nhiêu thì sắc mặt Bạch Vĩ Minh càng bão táp bấy nhiêu.

“Đương nhiên tôi phải cảm thấy đắc ý.” Bạch Nhật Tiêu ý thức được, cuộc nói chuyện này giữa hai người chỉ có thể giương cung bạt kiếm đến thế này thôi. Bạch Nhật Tiêu vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt nói, “Có thể kéo ông từ vị trí Chủ tịch của Bạch thị cho đến cái chỗ này, chẳng lẽ tôi không thể kiêu ngạo được hay sao?” Anh hồi ngược, trong giọng đầy kiêu trêu tức, mỗi một câu đều kích thích cơn giận không ngừng dâng lên của Bạch Vĩ Minh. “Cũng nhiều năm rồi, ông dùng trăm phương nghìn kế cũng không thể thu Hoàng Đình dưới trướng mình. Tôi nhậm chức được ba năm, đã có thể dễ dàng thu mua được Bạch thị, dễ dàng ngồi vào cái vị trí Chủ tịch này. Hết thấy mọi thứ, không đủ để tôi cảm thấy nên đắc ý?”

“Mày cứ việc kiêu ngạo. Một ngày nào đó tao sẽ lấy lại Bạch thị cùng Hoàng Đình!” Bạch Vĩ Minh đập bàn đứng dậy, gân xanh nổi lên. Hiển nhiên mấy lời của Bạch Nhật Tiêu đã thành công đẩy cơn giận kia lên đến đỉnh. “Nếu không phải An Như Nguyệt chuyển nhượng cổ phần công ty ày, mày có thể đấu cùng tao? Tao nói ày biết, nếu không có chuyện đó, mày có thể đi đến bước này hay không?”

Bạch Nhật Tiêu nhìn Bạch Vĩ Minh, nói đơn giản, “Ông cứ khẳng khẳng mãi như vậy. Thế thì tại sao người của công ty ông lại cam lòng để tôi ngồi ở vị trí này? Vì sao cổ đông biết rõ có người muốn mua công ty mà vẫn bán tổng bán tháo cổ phiếu trên thị trường? Vì sao ông lại bị miễn chức dễ dàng đến như vậy? Mấy điều đó ông chưa hề nghĩ đến? Một Chủ tịch vì bản thân tư lợi mà ảnh hưởng đến công ty, hành động theo cảm tình, khư khư cố chấp, Bạch thị không cần! Tới nay ông vẫn chưa tỉnh lại, chỉ bằng việc đẩy mà muốn lấy Bạch thị trong tay tôi, ông có bản lĩnh đến mức đó sao?” Bạch Nhật Tiêu ‘thanh sắc câu lệ’ [1], không để ý đến việc nếu mình tiếp tục nói thì có chỗ nào để Bạch Vĩ Minh ngắt đầu lên.

“Nếu ông còn chút lương tâm thì nên cẩn thận nghĩ xem mấy năm nay mình đã làm cái gì!” Bạch Nhật Tiêu khinh thường, quăng lại một câu rồi rời khỏi phòng họp. Về phần Bạch Vĩ Minh, ông là một người thông minh thì nên biết, Bạch Nhật Tiêu căn bản không muốn tranh cái vị trí Chủ tịch Bạch thị làm gì.

Lúc Bạch Nhật Tiêu rời đi, Lynda mới vào phòng họp, cô thấy được một Bạch Vĩ Minh mà mình chưa từng gặp bao giờ. Thần sắc ông ảm đạm, ngồi sững một chỗ. Những lời của Bạch Nhật Tiêu hẳn đã đã kích và ảnh hưởng quá lớn. Người ở nơi cao, nào có thể tránh được việc mây mù che mắt. Cho dù vẫn ngồi ở vị trí Chủ tịch Bạch thị, nhưng những năm đó, vì mượn sức An thị, ông ép mình kết hôn cùng một người phụ nữ không yêu thương gì. Vì giữ vững sức mạnh Bạch thị, không để người đời dòm ngó chê cười, ông ép buộc từ bỏ tình cảm. Vì lợi ích hôn nhân, bắt cóc con gái ruột mình...

“Vĩ Minh...” Lynda cẩn thận gọi, “Chủ tịch đã mua vé máy bay về nước chiều nay.” Chủ tịch trong miệng cô là Bạch Nhật Tiêu. “Trước khi đi, anh ta đã ra một chỉ thị. Trong khoảng thời gian anh ta về nước, ngài tạm giữ chức vụ Chủ tịch thay thế...”

[1]: Thanh sắc câu lệ – Ý của câu thành ngữ này là chỉ khi tức giận thì lời nói và sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Nhân thoại lục” của Triệu Lân triều nhà Đường.

50. Chương 50: .

Bắt đầu từ lúc trở về New York, nhà mới của hai người đã biến thành một nhà giam hoành tráng. Bởi vì Bạch Nhật Huyền mang thai, nên bị cấm túc. Anh cũng ít rời khỏi nhà, phần lớn thời gian đều mang hết công việc về đây, từng giây từng phút trông giữ cô.

Bạch Nhật Tiêu là một người đàn ông vừa ngang ngược chiếm đoạt, vừa dịu dàng tha thiết. Điều anh cho cô, là sự an toàn cùng tình yêu lãng mạn nhất.

Tình yêu của anh là một nhà giam kiên cố. Trong tình yêu cô là kẻ tù tội, bị anh ngang ngược giam cầm. Cô muốn trốn thoát khỏi cái nơi chật hẹp kia, nhưng không thể làm được gì. Thời gian dài chìm đắm trong tình yêu của anh, cho đến bây giờ, dù mở cửa để cô rời đi, cô cũng đi không được. Mất anh, cô cũng mất đi khả năng tự do.

Mỗi ngày cô đều có sự thay đổi nho nhỏ, Bạch Nhật Tiêu cũng theo sát, nhìn cô dùng những câu văn miêu tả tình yêu nồng say của mình, anh cười giống như một thiên sứ. Bạch Nhật Huyền rất ít nói thương anh, nhưng văn chương của cô nói cho anh nghe, rằng cô yêu anh, yêu đến mức không thể mất đi anh nữa rồi.

Rét lạnh của mùa đông đã có anh ôm ấp, chung quanh cô luôn tràn ngập ấm áp cùng dịu dàng đến vĩnh viễn. Mùa xuân, hoa hồng lặng yên nở bung trong sân vườn, như một lớp thảm gấm bằng hoa.

Sinh nhật năm nay, buổi sớm mai vẫn tĩnh lặng trong lòng anh, ngoài cửa sổ đưa hương hoa cùng tiếng chim lành lót vào phòng.

Bạch Nhật Tiêu anh vốn không phải là một người lãng mạn, mà chỉ là một người đặt cả tâm tư đời mình lên cô, dịu dàng nắm tay cô đi trên con đường tình yêu độc nhất. Rốt cuộc anh đã có thể tự tay vẽ áo cưới cho cô. Rốt cuộc Bạch Nhật Huyền cũng tiếp nhận một thân phận có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh trong bầu không khí nghiêm túc thánh thần, cùng anh tuyên thệ những lời chân thành nhất. Nụ cười ngây thơ ngược ngùng của Bạch Nhật Huyền khiến cho tâm linh cùng ánh mắt Bạch Nhật Tiêu chợt trở nên thỏa mãn. Không kịp đợi đến lúc mục sư tuyên bố hai người đã trở thành vợ chồng, anh liền hôn lên đôi môi anh đào của cô. Làm điều này chỉ để trải qua một nghi thức, vì anh đã coi Bạch Nhật Huyền như người bạn suốt cuộc đời mình từ rất lâu trước đây rồi.

Khi Bạch Nhật Huyền ngã vào vòng ôm của anh, cô nhìn thấy An Như Nguyệt đang mỉm cười bước vào lễ đường. Bà đã không còn cô đơn nữa, vì đã có một người đàn ông ngoại quốc cao lớn, luôn lẳng lặng chờ đợi bên cạnh. “Mẹ đến đây.” Bạch Nhật Huyền nhỏ giọng nói, ngẩng đầu nhìn. Ánh mắt Bạch Nhật Tiêu nhìn thấy An Như Nguyệt đến tham dự, càng thêm ôn hòa. Hình bóng Bạch Nhật Tiêu lúc này, khắc sâu vào đôi mắt của cô.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông sẽ bên cạnh mình một đời. Đã không biết bao nhiêu lần đẩy anh ra cũng không thể chạy thoát khỏi vòng ôm ấp. Thực may mắn vì Bạch Nhật Tiêu anh vẫn luôn nắm chặt không buông, không cho phép cô yếu đuối trốn chạy, cô mới có cơ hội nhìn thấy anh, còn anh có cơ hội mang cho cô hạnh phúc. “Tiêu.” Bạch Nhật Huyền choàng tay qua cổ anh cười, “Nếu có kiếp sau, nhất định em sẽ yêu anh trước!” Nếu anh muốn dùng tình yêu của mình giam cầm cô suốt kiếp, thì kiếp sau, cô sẽ yêu anh trước.

Bạch Nhật Tiêu cười dịu dàng, màu sắc như biến mất khỏi trời đất, “Không chỉ là kiếp sau, mà đời đời kiếp kiếp. Cho dù là luân hồi bao nhiêu số kiếp, em vĩnh viễn không thoát được.” Giọng nói của anh không lớn, nhưng bên trong chứa đầy kiên định cùng niềm tin vững chắc nhất, dành cho Bạch Nhật Huyền.

Sau màn ôm hôn kéo dài thật lâu, cô chuẩn bị tung hoa cưới. Đương nhiên, Từ Khả Hân cũng có mặt. Cô nàng mong mỗi không thôi, hy vọng hưởng chút không khí hạnh phúc này của Bạch Nhật Huyền rồi sớm cùng Quý Hạo Nhiên có đôi có cặp.

Bạch Nhật Tiêu quay lưng, ném mạnh bó hoa cưới về phía sau dưới đôi mắt dịu dàng của Bạch Nhật Tiêu. Sau đó cô xoay người, tựa vào anh, cười toa nhìn đàn mỹ nhân tranh giành bó hoa tượng trưng của hạnh phúc. Lúc này có vẻ giống như thiếu nữ ném tú cầu chọn chồng của ngày xưa, mười mấy mỹ nhân tranh nhau bó hoa hồng. Từ Khả Hân thực đáng thương chen trong đám người, còn phù rể Quý Hạo Nhiên thì vui vẻ đứng ngoài nhìn vợ tương lai của mình.

“Cô dâu chú rể rất xứng đôi.” Người đàn ông Đức bên cạnh An Như Nguyệt mỉm cười nói. “Chúc mừng em.”

“Cảm ơn.” An Như Nguyệt trả lời lưu loát bằng tiếng Đức. Bởi vì lúc nói chuyện mà quên mất quả bom hồng đang hướng đến mình, lúc ý thức được thì đã đón lấy bó hoa cưới của cô dâu trong tay. An Như Nguyệt vô cùng ngượng, nhưng người đàn ông bên cạnh lại cười vui vẻ.

Bạch Nhật Huyền ở trong lòng chồng cũng cười theo, “Chú kia rất xứng với mẹ, đúng không?” Cô hất cằm lên, nhìn đôi mắt mãn nguyện của Bạch Nhật Tiêu.

“Phải, rất xứng.” Bạch Nhật Tiêu cúi đầu hôn cô lần nữa. Lúc tầm mắt lơ đãng đảo qua ở góc hội trường, anh bắt gặp một người đàn ông khác. Lúc đầu có chút giật mình, sau đó trấn tĩnh gật đầu xem như chào hỏi, rồi tiếp tục tập trung tinh thần vào cô gái nhỏ trong ngực mình. Bạch Nhật Huyền như tìm được niềm vui mới, hoàn toàn quên bống mất chuyện nôn nghẹn. Bạch Nhật Tiêu vẫn cẩn thận săn sóc như lệ thường.

“Không vào xem sao?” Lynda đứng bên cạnh Bạch Vĩ Minh, dịu dàng hỏi. Bạch Vĩ Minh vút công tác, sáng sớm liền lên máy bay về nước, lại chỉ đứng từ đằng xa nhìn nụ cười hạnh phúc của hai người.

“Không.” Cho đến bây giờ ông vẫn không thể tìm ra cách để đối diện với người thân của mình. Bạch Nhật Tiêu trao trả lại vị trí Chủ tịch cho ông, Hoàng Đình vẫn là hậu thuẫn tài chính vững chắc nhất của Bạch thị như trước. Cả hai người, vốn rất ít khi nói chuyện với nhau, cho dù đôi lúc có gọi điện cũng chỉ thảo luận về chuyện công việc. “Hôn lễ kết thúc rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Ông trầm giọng nói với cô gái đứng bên cạnh. Nhưng trước khi rời đi, ông vẫn quay đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ kia. Bạch Vĩ Minh này vẫn thiếu bà một câu xin lỗi, chỉ có thể chúc phúc ở trong lòng, hy vọng người đàn ông kia có thể khiến An Như Nguyệt hạnh phúc. Nụ cười của Huyền Huyền tràn đầy vui vẻ, mà đứa con lạnh lùng kia của ông, cũng dịu dàng cười đứng cạnh cô bé.

Huyền Huyền thật mật ôm lấy cổ Bạch Nhật Tiêu, nụ cười rực rỡ ngọt ngào, thì thầm với anh điều gì đó. Bạch Nhật Tiêu giữ lấy thắt lưng cô, nhắc cả người cô dựa vào trên mình, đôi mắt tràn đầy dịu dàng mà chỉ có cô mới sở hữu được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nhat-huyen-tieu>